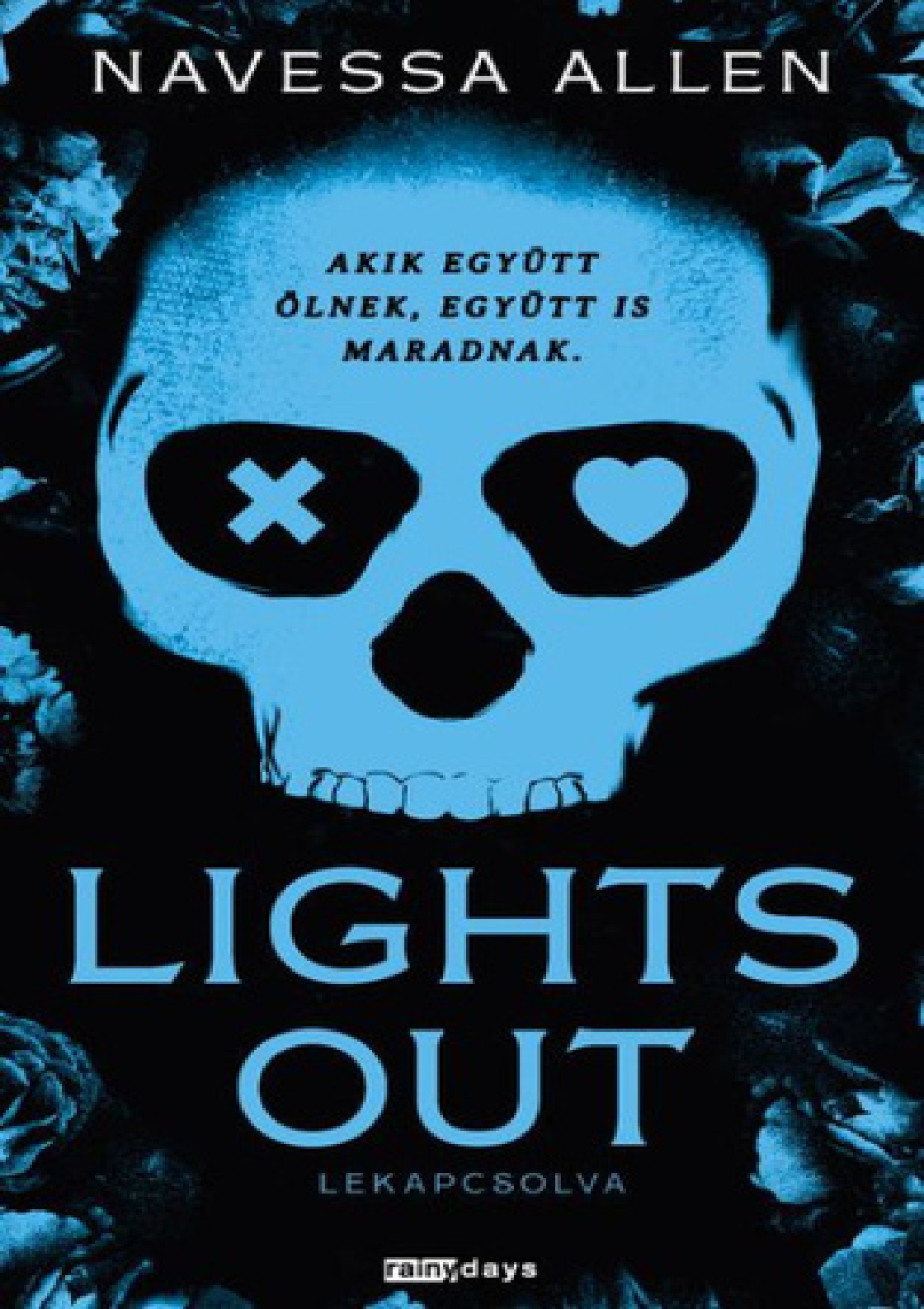
NAVESSA ALLEN



LIGHTS OUT

LEKAPCSOLVA

rainydays

NAVESSA ALLEN

LIGHTS OUT

Lekapcsolva

rainydays

A mű eredeti címe: *Lights Out*

Fordította: Farkas Melinda

Copyright © 2024 by Navessa Allen
Translation copyright © 2025, Farkas Melinda
© Művelt Nép Könyvkiadó, 2025

ISBN 9789635804412

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A könyvben szereplő karakterek és események az írói kreativitás termékei. Bármilyen hasonlóság élő vagy elhunyt személyekkel csupán a véletlen műve.

A kiadó nem szabályozza, így felelősséggel sem tartozik a szerző vagy más harmadik fél honlapjáért (vagy annak tartalmáért).

Figyelmeztetés

A *Lekapcsolva* egy nehéz témákat érintő sötét, felkavaró romkom. Az olvasó az alábbi tartalmi elemekre számíthat:

- Nyíltan szexuális témájú beszélgetések és jelenetek (ideértve az anális szexet is)
- Alkoholfogyasztás
- Nemi erőszak említése
- Gyermekmolesztálás (visszaemlékezés szintjén)
- Egészségügyi tartalom
- Vér, alvadt vér (kórházi jelenetben)
- Mentális egészségről szóló beszélgetés
- Sorozatgyilkosok és bűntetteik említése
- Tömeges lövöldözés (korlátozott mértékű említése)
- Zaklatás
- Magánélet megsértése
- Betörés
- Rejtett kamerák
- Hekkelés
- Lopás
- Nem szándékolt kannibalizmus (visszaemlékezés szintjén)
- Halál
- Autóbaleset (visszaemlékezés szintjén)
- Szülő elvesztése
- Fojtogatós szexuális játék

- Késes szexuális játék
- Lőfegyveres szexuális játék
- Félelemmel társított szexuális játék
- Szexuális játék
- Álarcos szexuális játék
- Morálisan megkérdőjelezhető aktus

Mindenkinek, aki elég bátor ahhoz,
hogy meglovagolja a kés nyelét.

1

Aly

Az új lány nem volt valami jól. Amikor besétáltam a pihenőbe, és körbenéztem, összegömbölyödve gubbasztott az egyik olcsó, kényelmetlen műanyag széken. Haja kócos, kontya a feje két oldalára csúszott, szőke tincsei úgy meredtek az égnek, mintha a hajánál fogva húzkodták volna, bőre a fénycsövek alatt viaszszerűnek, sápadtnak tűnt.

Két másik nővér tisztes távolságból, aggódva figyelte, mintha attól tartanának, hogy elájul vagy elhányja magát. Vagy ami még rosszabb – mint oly sok elődje –, ő is feladja.

Azt már nem!

Szükségünk volt rá, hiszen már nem sokáig bírtam volna az egymást követő tizenöt órás műszakokat.

Vettem egy nagy levegőt, odabattyogtam, majd leguggoltam mellé, hogy ha mégis hányna, könnyedén elhajolhassak a fröccsenő gyomortartalom elől. De mintha észre se vett volna, ami elég rossz jel.

– Hahó! Brinley, igaz? – kérdeztem halkan, nyugodtan, ahogy a beteg gyerekekhez szoktam beszélni.

Pislogott egyet, felém fordult. Az üveges, kék szempár mintha nem is látott volna. Tankönyvszerű borderline sokk. Hogy honnan tudtam? Onnan, hogy műszakonként legalább egy páciensnél előfordult.

Francba! Nem volt kérdés, hogy feladja.

Enyhén oldalra fordultam, de a tekintetemet egy pillanatra sem vettem le Brinley-ről.

– Takaró?

A surranó lábfejek hangjából tudtam, hogy valaki máris intézkedik, ezért újra szembefordultam vele, és csakis rá koncentráltam. Az egyik kollégám már elmesélte, mit pletykálnak róla. Állítólag három éve dolgozott nővérként, és nem sokkal korábban helyezték át egy kisebb, vidéki sürgősségi osztályról.

Traumatológiai tapasztalata nem volt.

Vannak, akik elég jól megállják a helyüket egy átlagos sürgősségin, de összetörnek, ha idekerülnek; egy hatalmas metropolisz belvárosába, ahol hihetetlenül magas a bűncselekmények száma. Itt még nem volt olyan műszak, amikor ne találkoztunk volna a lehető legrosszabbal: késszúrással, nemi erőszakkal, lőtt sebbel, bántalmazás áldozatával, borzalmas autóbaleset túlélőjével – amit csak el lehet képzelni.

Az az este viszont még számomra is durva volt, pedig én már annyi szarságot láttam, hogy meg se érint igazán. De egy olyan traumaszűz számára, mint Brinley, rémisztő lehetett. Magamban átkoztam a szerencsétlenségét, hogy pont az volt a felügyelet nélküli első műszakja.

A szemem sarkában megjelent egy takaró. Úgy vettem el, hogy oda sem néztem, és Brinley vállára terítettem. Bekapcsolt nála a robotpilóta: szorosan összefogta magán a két végét.

– A mellkasa… – motyogta alig hallhatóan. – Az egész középső része egyszerűen… eltűnt.

Ó! Tehát a vadászpuskával közelről leadott lövés sérültjét kapta ki. Már az is csodaszámba ment, hogy a férfi még élt, amikor behozták, és egyben borzasztóan szomorú is, mert az ilyen esetekben szinte semmit sem tehettünk. A szív, a tüdő és más létfontosságú szervek olyan szinten roncsolódtak, hogy senki sem élhette túl. Úgy hallottam, nem sokkal azután, hogy betolták hozzánk, meg is halt. Ha Brinley foglalkozott vele, biztos, hogy mindene csupa vér lett. Nem volt hát meglepő, hogy nem az a műtősruha volt rajta, mint korábban, és a haja is nedvesnek tűnt, hiszen leöblítette.

– Semmit sem tehettél érte – próbálkoztam.

Brinley szipogott, és a tekintete végre rám talált.

– Tudom, de… *istenem…* Azt hiszem, képtelen leszek kiverni a fejemből azt a képet…

Ne aggódj, holnap majd látsz valami hasonlóan durvát, ami szépen átveszi a mai emlékeid helyét. Ezt gondolta a sötétebbik énem, de ilyesmit sosem mondtam volna ki hangosan.

– Említette már valaki a terapeutát? – érdeklődtem.

Brinley bólintott.

– Harmadik emelet, ugye?

– És ha éjszakás vagy, de úgy érzed, beszélned kell valakivel, van egy éjjel-nappal elérhető telefonos szolgálat is.

Meglehet, hogy a kórházunk túlhajtott minket, de az tagadhatatlan, hogy a dolgozók mentális egészsége mindig is kiemelten fontos volt ebben az intézményben. Napi szinten legalább annyi traumával találkoztunk, mint a katonák a frontvonalban, ami nem maradt nyom nélkül: az egekbe szökött a kiégés és a PTSD{1} aránya az osztályunkon.

Én rendszeresen beszélgettem a telefonos terapeutákkal. Miközben az egészségügyi rendszer összeomlott körülöttünk, és olyan sokan léptek ki, hogy egyre veszélyesebb lett a létszámhiány, ez volt azon kevés dolgok egyike, ami valamelyest segített megőrizni a józan eszemet.

– Nincs meg a számuk – mondta Brinley, és az arcán legurult egyetlen könnycsepp.

Helyes. A könny mindig jó jel ilyen esetekben. Azt jelenti, hogy megkezdődött a feldolgozás, és már nem kell attól tartani, hogy eluralkodna rajta a sokk.

– Melyik szekrénybe pakoltál? – kérdeztem. – Hozom a telefonodat, és felveszem a kontaktok közé.

Húsz perccel később már a saját lábán állva szorongatott egy csésze gőzölgő kamillateát. Bepötyögtem a kontaktlistájába a telefonos szolgálat számát, Brinley remegése alábbhagyott, és már némi szín is kezdett visszatérni az arcába. A korábbi két, teljesen használhatatlan segítségem helyett egyetlen nővér maradt velünk. Tanya egy szikár, fekete, negyvenes nő, aki legalább azóta dolgozik traumatológián, hogy Brinley megszületett. Ő volt a kedvenc kollégám. Nyomás alatt igazán páratlan, kitűnően bánik a betegekkel, és sokkal többet tud a sürgős esetekről, mint a legtöbb orvos, akikkel együtt dolgoztunk.

Ott állt Brinley-vel az ablak közelében, halkan beszélt hozzá, egyik keze a fiatal nővér vállán pihent. Miközben összeszedegettem Brinley és a saját cuccomat, csak időnként hallgatóztam, mert teljes mértékben megbíztam abban, hogy Tanya a megfelelő szavakat használva fogja visszahúzni az új lányt a szakadék széléről.

– Nagyon jól csináltad – győzködte Tanya. – És ezt nem csak azért mondom, hogy hájjal kenegesselek. Nálad sokkal tapasztaltabb nővéreket is láttam már lefagyni egy ehhez hasonló éjszakán, te viszont kitartottál, és tetted, amit tenned kellett. – Azzal hozzám fordult. – Nincs igazam, Aly?

Brinley táskáját a vállamra vetve csatlakoztam hozzájuk.

– Tanya jól mondja – válaszoltam. – Abból, amit láttam, meg kell mondjam, remekül teljesítettél. Az pedig, hogy kicsivel később összetörsz, bőven belefér. Túl magasra szökött az adrenalinszinted, nem is beszélve a kortizolról. Egyáltalán nem kell szégyellned, hogy a stressztől ilyen állapotba kerültél. Még velem is megesik néha az igazán kemény éjszakákon.

Brinley elsápadt.

– Azt hittem, a mai igazán kemény volt.

Upsz! Ideje volt visszavonulót fújni.

– Az volt. Csak azt akartam mondani, hogy én ma még nem láttam a legrosszabbat. Azt hiszem, Mallory és te már túl vagytok ezen.

Remegve felsóhajtott.

– Ó. Oké…

Tanya közben újra felé fordult.

– Most pedig Aly szépen hazavisz. Neki is lejárt a munkaideje.

Brinley tekintete kettőnk között pingpongozott.

– De hát itt van a kocsim…

Tanya bólintott.

– Rendben, de szerintünk most jobb lenne, ha nem vezetnél.

Mintha Brinley felismerte volna a szavai mögött rejlő bölcsességet.

– Ja, talán jobb lesz így.

– Ne aggódj! – mondtam. – Megnéztem a beosztásodat. Holnap egy műszakban leszünk, így vissza is tudlak hozni. A dolgozói parkolóban állsz, ugye?

Az új lány bólintott.

– Akkor jó helyen van. Kell valami az autódból?

Brinley összevonta a szemöldökét.

– Talán nem.

Tanya elvette a kezéből a teásbögrét.

– Akkor jobb lesz, ha indultok, amíg még lehet.

– *Köszönöm* – tátogtam felé.

Egy biccentéssel válaszolt.

Ha az ember túl sokáig téblábolt a kórházban, miután lejárt a munkaideje, gyakran előfordult, hogy néhány extra órát varrtak a nyakába, hiszen mindig volt valaki, akinek szüksége lett egy kis segítségre, vagy olyan beteg érkezett, akinek a stabilizálásához elkelt még pár ember. Márpedig Brinley az adott körülmények között erre teljesen alkalmatlan volt, én pedig már a túlóráimat is lehúztam aznapra. Ideje volt elhagyni az épületet.

A kijárat felé kormányoztam Brinley-t, majd kerülőúton mentünk, nehogy összetalálkozzunk valakivel. Nem szólt semmit, de sokkal jobban festett, mint amikor először megláttam, amit egy újabb jó jelként könyveltem el.

– Egyedül élsz? – érdeklődtem.

– A pasimmal.

– Most otthon van? – faggattam tovább, mert nem szerettem volna, ha ilyen állapotban egyedül marad.

Bólintott.

– Igen. Ráírtam a műszakom végén, még mielőtt leültem, és… De hát te is láttad, mi történt.

– Ha beszélsz róla, az segít. Nem tudom, mennyire finnyás a pasid, de ha elmeséled neki a történteket, attól te is megkönnyebbülsz egy kicsit.

– Hát, nem is tudom – mondta elbizonytalanodva.

– Nem kell belemenned a részletekbe. Elég, ha csak nagy vonalakban vázolod az esetet. És a telefonos terapeuták száma mellett az enyémet is beírtam a telefonodba, úgyhogy bármikor felhívhatsz.

Brinley megkönnyebbülve pillantott rám.

– Köszönöm! Tudod, a pasim nem biztos, hogy megértené.

Egyetértve intettem, mert pontosan tudtam, mire gondol. Vele ellentétben én szingli voltam… vagy valami olyasmi, de egyetlen korábbi partneremmel sem tudtam a munkámról beszélgetni. Sosem randiztam komolyabban, a karrieremre koncentráltam, így nem is osztottam meg senkivel, ha rossz napom volt, vagy ha mély fájdalmat éreztem amiatt, mert elveszítettünk egy beteget.

A legtöbbször inkább a terapeutákkal vagy a nővérekkel beszéltem át az ilyesmit, és ahogy elnéztem Brinley arckifejezését, vele sem lesz ez másként. Mert a civilek – így neveztük azokat, akik nem az egészségügyben vagy más vészhelyzetek elhárításában dolgoztak – sokszor nem is értették.

A hazáig vezető úton olyan könnyedebb témák is szóba kerültek, mint a népszerű tévéműsor legutóbbi része, amit pont azért nézünk meg, hogy elterelje a figyelmünket az aznap éjszaka rémségeiről. Mire kitettem Brinley-t a sorháza előtt, a nap már felkelőben volt, a fénye megcsillant a távolban magasodó felhőkarcolók oldalán, és kísérteties, a mélylilától a frissen fröccsenő vérvörösig terjedő színátmenetet festett a felhőkre.

Istenem! Milyen beteges vagyok ma reggel! – gondoltam, és elfordítottam a tekintetemet az égről.

Annyi időt töltöttem azzal, hogy segítsek Brinley-nek és megpróbáljam elterelni a figyelmét, hogy a saját szarságaimat nem is dolgoztam fel. Pedig a műszakomra jutott egy fickó, akit háromszor szúrtak meg, egy eltört csuklójú, vérző orrú nő meg a férje, akiről messziről lerítt a bűntudat, és nem hagyta megszólalni az asszonyt, és egy olyan súlyos légúti fertőzéssel behozott kétéves, hogy mentőhelikopterrel kellett a legközelebbi gyermekkórházba szállítani.

A legrosszabb viszont a fagyási sérülésekkel megjelent hajléktalan volt. Nem a fagyás stádiuma miatt – hiszen szerencsére egyetlen lábujját sem kellett amputálni –, hanem azért, mert senki sem volt hajlandó bemenni a szobájába a szaga miatt. Ráadásul a kollégáim olyan hangosan tiltakoztak a folyosón, hogy a beteg biztosan meghallotta. Végtelenül szívszorító és közben mérhetetlenül felháborító volt az egész, ezért inkább elküldtem mindenkit, és én magam vettem kezelésbe a pácienst.

Számomra inkább az ilyen esetek jelentették a problémát. Nem a vérben tocsogók, hanem a lehangolók. Ezek fölött sosem tudtam napirendre térni, egyfolytában ott motoszkáltak a fejemben. Hol lehet a hajléktalan férfi családja? Vajon keresik? Mi lesz a nővel, akit a férje bántalmazott? Vajon elmenekül, mielőtt újra megverné az a szarházi?

Ezek a gondolatok homályosították el a hazautamat. Szinte észre sem vettem, és már a saját autófeljárómra kanyarodtam. Az utcán még elég sötét volt ahhoz, hogy a pislogó fényfüzéreim beragyogják a homlokzatot. Január második hetében jártunk, de mivel a szomszédaim közül is voltak páran, akik még nem szedték le az ünnepi díszítést, én sem siettem a dologgal. A hajnalhasadás előtti borongásban pont ezekre a vibráló fényekre volt szükségem, a rémisztő sötétség így szerencsére sarokba szorult.

Leállítottam a kocsit, és kiszálltam. A közepesen biztonságos környéken lévő egyszerű, csupán két hálószobás házikóm volt az én felségterületem, és leírhatatlanul büszke voltam arra, amit az egyedi megoldásaimmal ki tudtam hozni belőle. A deszkaburkolat antik halvány kékeszöld, a szegély melegfehér színben pompázott, az utcafronti apró terasz pedig ünnepi, hívogató hangulatot árasztott az ajtódísznek és a csillogó dekorációval ékesített karácsonyfának köszönhetően.

Belül is hasonló vidámság fogadott. Mivel nem volt senkim, aki fontos lehetett volna, az otthonomat tetőtől talpig feldíszíthettem az éppen aktuális ünnepnek megfelelően. Ezzel tereltem el a figyelmemet arról a lehangoló tényről, hogy ezeket az időszakokat vagy egyedül, vagy a kórházban, munkával töltöttem.

Hangos nyávogás hasított a levegőbe, amint becsuktam magam mögött az ajtót, és lerúgtam a cipőmet.

Nos, mégsem voltam *teljesen* egyedül, hiszen ott volt nekem Fred, aki biztosan az ágyamban feküdt, amikor hazaértem, mert a nyafogása először messzebbről hallatszott, majd egyre fülsiketítőbbé vált, ahogy felém rohant. Mint egy főúton száguldozó mentőautó.

Milyen hangos, amikor dühös! Ez járt a fejemben, na meg persze az, hogy ha így folytatja, a közvetlen szomszédaim azt fogják hinni, hogy bántottam.

– Istenem, Fred! – szólítottam meg a hosszú fekete-fehér szőrű, a konyhapult körül settenkedő macskámat. – Nincs semmi baj! Ma csak néhány órát késtem.

Fred felágaskodott, ezért felvettem, majd a hátára fordítottam, hogy belefúrhassam az arcomat abba a pihe-puha szőrmók

hasába. Anyám ezt „szőrterápiának” nevezte, amikor még gyerek voltam. Amikor hazaért egy hosszú nap után, ahelyett, hogy köszönt volna apámnak vagy nekem, egyenesen a macskához ment, és addig szorongatta, amíg csak hagyta. Ettől mindig sokkal jobban érezte magát. Én pedig a nyomdokába léptem azóta, hogy egy viharos napon egy félholt kiscica – azaz Fred – megjelent az udvaromon. A kandúrom dorombolással és a hajam dagasztásával viszonozza ezt az öngyógyító szokásomat. Ki tudja, talán azért bírja ilyen jól a szőrterápiát, mert már kiskora óta ezt csinálom vele.

Azok, akiknek nincs macskájuk, valószínűleg őrültnek néztek volna, de ezt mindig is leszartam. Egyébként sem bíztam soha senkiben, aki nem szereti a macskákat, szóval esélye sem volt, hogy bárki a környezetemben kritikával illessen emiatt.

Miután megkaptam a szükséges adagomat, letettem Fredet a földre, aki hűségesen követett a hálószobába, ahol átöltöztem. Az ember azt gondolná, hogy egy hosszú műszak után legszívesebben lefeküdnék, de ez óriási tévedés. Ilyenkor vagyok a legéberebb. Bizonyára azért, mert az évek alatt elsajátítottam azt a képességet, hogy bárhol, bármikor képes legyek elaludni, és így akár egy ötperces szünetet is pihentető szundikálással tudtam megtölteni. Aznap pedig a kórház meglepően csendes volt éjféltől hajnali egyig, így egy egész órára el tudtam szenderedni. Tanya azt mesélte, hogy lejött a laborba az egyik szintes nővér – aki a felsőbb emeleteken lévő speciális osztályok valamelyikén teljesített szolgálatot –, és megjegyezte, hogy milyen csendes ez az este. És ez meg is pecsételte a műszak további részét. A sürgősségin a nővérek sosem vetemednének arra, hogy kiejtsenek valami hasonlót a szájukon, mert pontosan tudják, hogy megbosszulja magát.

Lezuhanyoztam, felvettem a legkényelmesebb pizsamámat, öntöttem magamnak egy pohár fehérbort, és felkucorodtam Freddel a kanapéra. Már majdnem bekapcsoltam a tévét, hogy egy időre leszívja az agyamat, de akkor eszembe jutott, hogy a műszakom kezdete óta meg sem néztem a telefonomat. A közösségi médiás értesítések csábítóan várakoztak a képernyőmön.

Beadtam a derekamat, rákattintottam a kedvenc appomra, és görgetni kezdtem. Egymást követték a szokásos videók: cukiskodó cuki állatok, idióta, önmagukat bajba sodró emberek, exekről szóló történetek és az izmaikat a konditerem tükre előtt feszegető fickók. És persze a pajzán, csalogató posztok véget nem érő sora. Legtöbbjükön férfiak viselnek valamiféle maszkot. Megszállottan keresem az efféle videókat. Hogy mióta? Tavaly ősz elején kezdődött, mert akkoriban kerültek reflektorfénybe, köszönhetően az olyan felajzott könyvfalóknak és lelkes kukkolóknak, mint én.

A szabad kezemmel Fred fülét vakargattam, miközben a másikkal szorgosan lájkolgattam a különböző jelmezben, futurisztikus harci öltözékben vagy horrorfilmbe illő maskarában pózoló férfiakról készült videókat. A kísértetekre hajazó maszkosakat a kedvenceim közé mentettem, a meztelen felsőtesteket ábrázolókra a nyálamat csorgattam, ha pedig mindehhez egy kés és egy kis művér is társult, azonnal bekövettem az illetőt.

Az abszolút kedvencem az „arcnelkuli.ferfi" nevű felhasználó volt, mert az ő videóiban megvolt minden, amit imádtam: egyedi, másokéra egyáltalán nem hasonlító maszk, egyszerre érzéki és félelmetes, izmos, jó megvilágítás, kivételes zenei aláfestés és az az istenadta tehetség, amivel úgy vonzotta magához a nézőt, hogy az képtelen volt betelni vele. Egy külön kedvencek mappát nyitottam az ő filmjeinek, és ha egy rémes műszak után figyelemelterelésre volt szükségem, már-már rutinszerűen néztem vissza az alkotásait.

Ahogy most is.

Elfogyott a bor. Francba! Teljesen elveszítettem az időérzékemet, miközben görgettem. Felálltam, hogy töltsek magamnak még egy pohárral, Frednek pedig elege lett az összebújásból, leugrott a kanapéról, és inkább a tv melletti kuckójába húzódott vissza. A konyhában ellenőriztem, van-e elég víz és száraz kaja a táljában – mindkettő majdnem tele volt –, majd a borosüveg teljes tartalmát beledöntöttem a poharamba. Mire ezt is megiszom, félüvegnyit kipipálhatok.

Jaja, várható volt, hogy becsiccsentek, és talán el is

álmosodom. Már csak tíz órám volt a következő műszakomig, nekem pedig alvás terén bőven volt mit pótolnom, hiszen az ünnepek egy kórházban nem éppen a láblógatásról szólnak.

Magamra húztam egy takarót, visszacsücsültem a kanapéra, és előhalásztam az Arcnélküli Férfi lementett videóit. Nehezemre esett kiválasztani a kedvencemet, de ha valaki egy pisztolyt szegezett volna a fejemhez, azt mondtam volna, hogy az, amelyikben egy kanapén fekszik póló nélkül, feje a karján pihen, és vörös fény világítja meg. Csak a bordáitól felfelé látszik, a bőre telis-tele tetoválásokkal, a keze izmainak ritmikus mozgásából pedig arra lehet következtetni, hogy a kamera látószögén kívül éppen kényezteti magát. Mindezt pont olyan sejtelmesen, hogy még ne lehessen letiltani a videóját.

Amikor ezt a filmet néztem, sosem tudtam, mire figyeljek. Talán arra, ahogy a bicepsze megfeszül, majd elernyed? Vagy a kidülledő mellkasára, mintha mindjárt elélvezne? Esetleg arra a képernyőn túli pontra, ahol a farka meredezhet?

Az Arcnélküli Férfi a felvétel elején a plafont bámulta, de a végére már egyenesen a kamerába nézett. Hiába *tudtam,* hogy egy maszknak nem lehet arckifejezése, mégis úgy éreztem, mintha lenne. Mintha az a két tátongó feketeség egyenesen a lelkembe látna, és az a vigyorgó száj az én nevemet szajkózná, miközben elélvezett. Amint a kamera felé fordította a fejét, a felvétel véget ért. Hihetetlenül kínos volt, hogy hányszor állítottam meg pont előtte a videót, mert így néhány pillanattal tovább bámulhattam a szemét.

Vajon milyen lett volna, ha ott vagyok a szobában, amikor felvette ezt? Ha én lettem volna az, akire gondol, miközben kielégítette magát? Ha egy nap arra jönnék haza, hogy a sötétben, a kanapémon fekve, vérben úszva vár, és megcsillan a fény a kése acélpengéjén?

Összerezzentem a gondolatra. Részben a félelem, részben az izgalom váltotta ki belőlem ezt a reakciót. Valószínűleg nem túl egészséges módon vágytam erre, de azok után, hogy miket láttam a traumatológián, vagy azt megelőzően az elcseszett tinédzser éveimben, nem tartottam meglepőnek, hogy egyre sötétebb dolgok felé vonzódom.

Talán Tyler felvenné a kedvemért. Ez járt a fejemben.

Na, igen. Tyler. A srác, aki nagyjából egy éve volt a szexpartnerem.

Majdnem megfeledkeztem róla. Nem azért, mert valami baj lenne vele, hiszen Tyler egy nagyon helyes és rendes srác. Sajnos amikor ennyire sok a munkám, hajlamos vagyok elmerülni benne, és ez elég gyakran megesett az utóbbi időben a kórházi munkaerőhiány miatt.

Mikor is szexeltünk utoljára? Biztos, hogy még karácsony előtt, ami azt jelentette, hogy eljött az ideje egy újabb találkozónak. A másnapi műszakom után két csodálatos szabadnap várt rám. Mivel is lehetne jobban elütni az időt, mint elterülni egy férfi alatt, aki pontosan tudja, merre van a csiklóm?

Kiittam a boromat, teljesen feldobott a gondolat, hogy a való életben is megtapasztalhatom a maszkos férfi élményét. Mielőtt még meggondolhattam volna magam, csináltam egy képernyőfotót a kedvenc videómról, és egy üzenet kíséretében átküldtem Tylernek.

Péntektől két szabadnapom lesz. Volna kedved átugrani egy ilyen maszkkal? Megígérem, hogy élvezni fogod.

A válasz csupán pár órával a következő műszakom előtt érkezett, hiszen amikor ráírtam, aludt, mint minden normális ember.

Csüggedten olvastam a szavait.

A fenébe, te lány! Élsz még? Azt hittem, dobtál. Két hónapja nem is hallottam felőled! Nem érdekel ez a maszkos dolog, egyébként is mással találkozgatok.

Két hónapja? Tényleg olyan régen volt? Felgörgettem a csetablakban, és baszki, tényleg! Talán eljött az ideje, hogy meglátogassam a terapeutámat, és megkérdezzem, nincs-e valami ötlete, hogyan tudnám egyensúlyba hozni a magánéletemet ezzel a munkával.

Mert a napnál is világosabb, hogy csúfos kudarcot vallottam ezen a téren.

2

Josh

– Jól vagy, haver? – kérdeztem a szobatársamtól. Öt perce állítottuk le a videójátékunkat, hogy ráírhasson valakire, és már kezdtem nagyon unni magam.

Tyler lehuppant mellém a kanapéra.

– Ja, csak le kellett zárnom a dolgot Alyvel, akivel kuffantgattam.

Felvontam a szemöldököm.

– Azt gondoltam, hogy azt már hónapokkal ezelőtt lerendezted.

Tyler megrázta a fejét, és a bicepszét megfeszítve beletúrt a sötétszőke hajába, majd odafordulva ellenőrizte, hogy milyen izmos.

Már majdnem szóltam, hogy hagyja abba, de meggondoltam magam. Nem volt ott senki, akit le kellett volna nyűgöznie, de amióta csak ismertem, Tyler mindig is hiú volt, és folyton pózolt, sőt, sokszor észre sem vette, hogy mit csinál. Nála ez olyan volt, mint valami ideges tikkelés, ami azt jelentette, hogy ez az Aly-ügy tényleg megérintette.

– Azt hittem, dobott – tette hozzá. – De sokkal valószínűbb, hogy megint lefoglalta a munkája.

– Nővér a sürgősségin, ugye? – kérdeztem a tévé felé fordulva, mintegy mellékesen.

A választ persze már akkor is tudtam, mint ahogy azt is, hogy ez az Aly milyen ruhákat hord, hova járt nővérképzésre, milyen jegyeket kapott, és hogyan alakult a jelenlegi beosztása. Szóval mindent, amit egy átlagos szobatárs exkúrópartneréről tudni lehetett.

– Az. Két hónapja nem is hallottam felőle, aztán nézd meg, milyen szarságot küld át. – Azzal elővette a zsebéből a telefonját, feloldotta a képernyőt, és felém dobta.

Röptében elkaptam, és amint megpillantottam a képet, lefagytam.

Ó, baszki…

Hát, megtörtént. Eljött a nap, amitől azóta tartottam, hogy két évvel ezelőtt beindítottam a titkos csatornámat. Az online életem hirtelen keresztezte a valóságomat, ami azt jelentette, hogy hamarosan lelepleződöm.

Csak nyugi, haver! Tyler nem nézett rám, én pedig nem hagyhattam, hogy meglássa, mennyire beszartam. De baszkiii! Aly rá van kattanva a maszkokra, és a világ összes képe közül pont ezt sikerült elküldenie a lakótársamnak!

Megköszörültem a torkomat.

– Sosem említetted, hogy érdekli az ilyesmi.

Ami azért is volt furcsa, mert Tyler részletesen beszámolt a szexuális életéről, mit sem törődve azzal, hogy könyörögve kértem, ne tegye.

– Mert fogalmam sem volt róla, szóval jobb is, hogy Sarah-val találkozgatok. Engem nem érdekelnek az ilyen játékok. Én csak megyek, elélvezek, aztán már húzok is.

Szegény partnerei.

– Értem – füllentettem, és úgy fordítottam a telefont, mintha közelebbről vizsgálnám a képet. Upsz! Hát nem megcsúszott a hüvelykujjam? – Baszki! Véletlenül kitöröltem az üzenetet.

Tyler megvonta a vállát.

– Nem gáz. Egyébként sem hiányzik egy félmeztelen csávó a képernyőmről.

Egy félmeztelen csávó.

Szóval nem nézte meg elég alaposan a képet, különben felismerte volna a tetoválásokat. Az én tetoválásaimat. A lány, akivel kúrogatott, az egyik videómról készített képet küldte el neki. Jót röhögtem volna, ha nem rettegek attól, hogy lelepleződöm, és nem bugyog az adrenalin az ereimben.

– Folytatjuk? – kérdezem a kontrollerrel a kezemben.

– Persze.

Tyler elindította a játékot, és máris újra lövöldöztünk mindenre, ami csak mozgott. Igyekeztem az osztott képernyőre koncentrálni, de sajnos képtelen voltam kiverni a fejemből azt az üzenetet. Aly azt akarta, hogy egy maszkos férfi dugja meg.

Én csak egyszer találkoztam vele, de mély benyomást tett rám.

Nyáron történt, korán reggel, miután Tylernél töltötte az éjszakát, és naná, hogy *nem* aludtak. Ahogy én sem. Egészen addig átkoztam a lakásunk vékony falait, amíg meg nem találtam a zajszűrős fejhallgatómat, és el nem nyomtam a kéjes hangokat valami zenével.

Egész életemben rossz alvó voltam, ezért nem számítottam arra, hogy bárkivel találkozom, amikor órákkal később feladtam, és kimentem a konyhába, hogy csináljak egy kávét. Miután a kávéfőző végzett és pittyent egyet, Tyler ajtaja nyikorogva kinyílt. A szobatársamra számítva félig megfordultam, de egy nőt láttam helyette. Egy magas csajt, ami azért volt nagyon kellemetlen, mert Tyler egyik pólója volt rajta, ami alig takart belőle valamit. A tekintetem azonnal a hosszú lábai rabjává vált. Tyler az edzőteremben találkozott vele, és a lány úgy is nézett ki, mint aki közelről ismeri a súlyzókat: izmos combok, kidolgozott vádlik, és amennyire láttam, a karjairól sem feledkezett meg.

Amikor rájöttem, hogy stírölöm, feljebb kaptam a tekintetemet, de azonnal meg is bántam. Mert Aly dögös volt. Ami nem volt meglepő, hiszen Tyler mindig vonzó lányokat szedett fel, de Aly feltűnő szépség volt: hegyes áll, a telt ajka úgy festett, mintha szorgosan használta volna, hatalmas, sötét szemek és egy orr, amire az anyám azt mondta volna, hogy tipikusan olasz. Barna haja pedig kócos kunkorokban omlott a könyökére.

Amikor a tekintetünk találkozott, szinte elvakított a mosolya.

– Légyszi mondd, hogy két adagot csináltál!

Igenlően mordultam egyet, majd hátat fordítottam neki.

Megpróbált cseverészni, és bár nem voltam bunkó vagy ilyesmi, de igyekeztem távolságot tartani tőle, és nem ránézni, miközben kurtán válaszolgattam. Szerencsére elég hamar feladta. Cserébe neki töltöttem először a kávéból, és a csészét is odatoltam, hogy elérhesse. Aztán magamnak is öntöttem egy adagot, és sietve elhúztam a csíkot.

Tyler nem mesélt neki rólam, ennél okosabb volt, de akkor sem akartam megkockáztatni, hogy Aly túl sokáig lássa az arcomat, mert még elkezd azon töprengeni, kire is emlékeztetem. Túlságosan hasonlítok az istenverte apámra, és a dokumentumfilm épp akkor jött ki róla a Netflixen.

Az egész nyár kemény volt, köszönhetően ennek a dokumentumfilmnek, és alig hagytam el a lakást miatta. Amikor apám bekerült a hírekbe, megesett, hogy megállítottak az utcán vagy a boltban azzal, hogy nagyon hasonlítok valakire, akiről az illető mostanában olvasott, vagy egy podcastban hallott róla, esetleg látta egy megtörtént bűneseteket bemutató sorozatban.

Az a dokumentumfilm újra felkorbácsolta az érdeklődést irántam, én pedig több hónapnyi kemény munkát öltem abba, hogy ne találhassanak meg se engem, se anyámat vagy a mostohaapámat. Mindenki exkluzív interjút akart készíteni George Marshall Secliff életben maradt rokonaival, és néha még illegális eszközöket is bevetettek, hogy megtalálhassanak minket. Pont emiatt merültem bele a hekkelés világába még gimis koromban. Szerettem volna eltüntetni mindhármunk nyomait az internetről, és minden ehhez szükséges tudást magamba szippantottam.

Ez az új keletű szakértelem hosszú távon is kifizetődőnek bizonyult, hiszen egy ideje már egy neves kiberbiztonsági cégnél dolgoztam, az általam írt kódok védték meg a legjövedelmezőbb ötszáz céget attól, hogy a gonosz hekkerek behatolhassanak és ellophassák az ügyfelek pénzét. A munkámat otthonról, kötetlen időbeosztásban végezhettem, így bőven maradt lehetőségem arra, hogy más hobbijaimnak is hódolhassak.

Mint például annak, hogy pajzán, csábító posztokat készítsek azok számára, akik szintén bírják a maszkokat.

Ráadásul a home office azért is volt ideális számomra, amiért a randizást is kerültem. Bár a hajam sötétebb volt az apáméénál, és rövidebbre is vágattam, mégis úgy néztünk ki, mint két tojás. Fiatalabb koromban ez nem okozott gondot, hiszen az arcom akkor még alakulóban volt. A cingárságom kapóra jött. Most viszont, felnőtt férfiként, nagyjából annyi idősen, mint apám volt, amikor elkapták, mintha a bűnügyi nyilvántartási fényképéről léptem volna elő.

Ha egy randiappon tetszünk egymásnak egy nővel, az első kérdésem mindig az, hogy szereti-e a megtörtént bűncselekményekkel foglalkozó sorozatokat. Ha igent mond, azonnal letiltom, és továbblépek. Kizárólag azokkal próbálkozom, akik azt mondják, hogy utálják az „összes ilyen szarságot”. És ha

ritkán randira, esetleg szexre kerül sor, néhány hétnél tovább biztos, hogy nem tart. Amint úgy érzem, hogy többre gondolnak, vagy megjelenik a tekintetükben a kérdés, hogy vajon honnan ismerhetnek, azonnal véget vetek a dolognak.

Mostanában még a tükrök is problémát okoznak, mert akárhányszor belenézek egybe, mindig ökölbe szorul a kezem, és mérhetetlen düh torzítja el az arcomat. Jó pár erőszakos férfiról szóló dokumentumfilmet láttam már, és mindig értetlenül álltam azelőtt, amikor a családtagok mindenre esküdözve állították, hogy fogalmuk sem volt arról, mivel tölti az apjuk/férjük/nagybácsijuk a szabadidejét.

Az apám egy kibaszott szörnyeteg volt, és ezt nem is titkolta. Csak azért tudta olyan sokáig megúszni, mert mindig a társadalom perifériájára szorult nőket választott, mert jóképű volt, és képes volt megjátszani magát arra a kis időre, amíg rávette az utcalányokat, hogy szálljanak be a kocsijába.

Ahogy a példaképe, Ted Bundy is.

A lakásunkban az egyetlen közös tükör a vécében volt, akárhányszor beléptem oda, mindig elfordítottam a fejemet. Szóval, igen. Az arcom is problémás. Ezért is döntöttem úgy, hogy maszkot viselek. Természetesen létezett jó néhány magasröptű okfejtés a háttérben meghúzódó pszichés szálakról is, de ez a sok szarság engem egyáltalán nem érdekelt, csak a cikkekhez csatolt videókra koncentráltam.

Ilyet én is tudnék. Villámcsapásként jött a gondolat. Mert így végre én is részt vehettem a közösségi médiában, megmutathattam a nagy áldozatok árán kidolgozott testemet, ráadásul beteljesíthettem azt az elemi emberi ösztönt, hogy kapcsolatba lépjek másokkal is. És akkor ott volt még az is, amit az apámtól örököltem: azt akartam, hogy csodáljanak. Életem nagy részében elnyomtam ezt a vágyat, de az utóbbi időben a terapeutám igyekezett meggyőzni arról, hogy teljesen normális, ha valaki hírnév és elismerés után sóvárog. A primitív emberi agynak azért van erre szüksége, mert már akkor is, amikor mamutcsontokkal püfölték egymást, biztonságot és védelmet jelentett, ha valaki népszerű.

Úgy döntöttem hát, hogy végre meghajolok a vágyaim előtt, és

rendeltem a neten néhány minőségi videós felszerelést, órákat töltöttem el azzal, hogy megtervezzek egy 3D-nyomtatott egyedi maszkot, és megnéztem egy halom YouTube-videót a filmkészítésről, mielőtt létrehoztam volna a saját fiókomat a közösségimédia-platformokon.

És persze titokban tartottam, még Tylernek sem szóltam róla, pedig ő a legjobb barátom, amióta csak az eszemet tudom.

– Haver, jó szar vagy ma! – mondta, amikor mindketten meghaltunk a játékban. Már megint.

– Ciki, bocs. A munkán agyalok – hazudtam.

A szükségesnél erősebben csapta a dohányzóasztalra a kontrollerét.

– Mindegy, már úgysem érdekel. Megyek a terembe, mielőtt elszabadul a pokol. – Azzal felállt, és elviharzott a szobájába.

Tyler néha egy igazi fasz, és persze hajszolja a csajokat, de ő volt az egyetlen ember, aki nem pattintott le, amikor letartóztatták az apámat. A lekezelő külső mögött egy jó barát lakozott, és szinte már túlságosan is hűséges. Amikor az egyetemen rájöttek, ki vagyok, ő javasolta, hogy költözzünk ebbe a városba, és kezdjünk új életet. Egész pontosan ezt mondta: „Kapják be. Lépjünk!" Először nem is hittem, hogy komolyan beszél, de amikor kitöltötte az iskolaváltásról szóló kérvényt, és elkezdte küldeni a kiadó lakásokat, már nem volt kétségem.

Vele ellentétben én inkább abbahagytam a tanulást, mert úgy éreztem, már egyik professzorom sem tud újat tanítani a hekkelésről. Inkább a saját kezembe vettem a képzésemet, és autodidakta módon, az interneten fellelhető források segítségével addig tanultam, amíg úgy nem éreztem, hogy végre beléphetek a munkaerőpiacra. Egyetlen állásra jelentkeztem, méghozzá úgy, hogy betörtem egy hatalmas médiakonglomerátum rendszerébe, és megmutattam a cégnek, ahol most is dolgozom, hogy hogyan jutottam át a védelmi vonalaikon.

Alkalmaztak, és hatalmas összeget fizettek azért, hogy mindig egy lépéssel a kiberfenyegetések előtt járjak, így megengedhettem magamnak a legdrágább amatőr kamerát, és a következő két évre rendezhettem a lakbérünket is.

Tyler szobájában becsapódott egy fiók, úgyhogy felálltam. A

telefonom az íróasztalomon pihent, és már alig vártam, hogy a kezembe vehessem. Elő kellett keresnem azt a videót, amiről Aly a képet készítette, hátha megtalálom a kommentelők között. Mint kiderült, gerjed a maszkokra, vagy legalábbis szeretné, ha valaki felvenne egyet a kedvéért.

Eddig egyetlen direkt üzenetre sem reagáltam, amiben azért könyörögtek az emberek, hogy a való életben is találkozzak velük, hogy kiélhessék a fantáziáikat, hiszen számomra ők csak idegenek voltak a neten. Akárkik lehettek, és nem akartam valami nyolcéves házánál kikötni úgy, hogy egy dögös huszonévesre számítok.

Aly viszont más. Ő nem idegen. Őt ismertem. Jobban, mint kellett volna, ez igaz, de apám génjeinek köszönhetően, a határok betartása számomra sosem volt egyszerű.

Járt már a lakásomban, az egyetlen szentélyben, ami megmaradt nekem. Olyan mértékű volt a késztetés, hogy megvédjem az identitásomat, magamat és Tylert is, hogy FBI-szintű átvilágításnak vetettem alá mindenkit, akivel kapcsolatba került. Szerencsére a barátom megértette, miért olyan fontos ez nekem, és már jóval előre megosztotta velem, mikor és kit kíván hazahozni. Amint kiderült, hogy az illető nem jelent fenyegetést, mindig leálltam a kémkedéssel, de Aly annyira felkeltette az érdeklődésemet, hogy ez a pont a kelleténél jóval később érkezett el.

Felkaptam a telefonomat az asztalomról, lehuppantam az ágyamra, és előhívtam a profilomat. A videó, amiről Aly a képernyőképet készítette, 3,4 millió megtekintéssel az egyik legnépszerűbb alkotásom volt. Sajnos ennek megfelelően több ezer kommentet is írtak hozzá, úgyhogy mintha tűt kerestem volna a szénakazalban. Ráadásul az interneten a legtöbb ember beazonosíthatatlan, így a szerencsémen múlt, hogy megtaláltam-e. Azt kívántam, bárcsak írhatnék egy kódot, ami kikeresi nekem a kommentelők közül, de ez sajnos kétkezi munka, úgyhogy hátradőltem, és elkezdtem görgetni, hogy szemezgessek a nevek és a profilképek között.

Eltelt egy óra, mire végre felpattantam, a hüvelykujjam egy felhasználónév fölött lebegett. „ali.ali.oxen.free”. Szent szar, ez ő?

Rákattintottam, de persze hogy nem volt nyilvános az adatlapja. Közelebb hajoltam, hunyorogtam. A képén egy sötét hajú nő látszott közelről. Készítettem róla egy képernyőfotót, aztán beküldtem az MI{2}-szoftverbe, amit nem sokkal azelőtt töltöttem le a mobilomra, és addig javítgattam a felbontást, amíg teljesen ki nem tisztult a kép. Semmi kétség nem volt. Aly nézett vissza rám.

Teljesen biztosra akartam menni, ezért beléptem a számítógépembe, feltörtem a profilját, és minden trükköt bevetettem, hogy a nyomaimat eltüntessem, és semmiképp se jelöljék meg a fiókját. Egy helyi IP-címről regisztrált az appra, majd mélyebbre ásva az is kiderült, hogy abból a háztömbből, ahol él.

Megtaláltam. Nem elég, hogy Aly gerjed a maszkokra, de annyira bejött neki az egyik videóm, hogy kommentelt is hozzá. *„Uram, éppen dolgozom. Hogy veszi ehhez a bátorságot?”*

Vajon írt mást is?

Szélsebesen beléptem a fiókomba a gépemen is, írtam pár sornyi kódot, ami végignézte a kommentszekcióimat, és célirányosan csak Alyt kereste. Annyi találat volt, hogy majdnem beleszédültem. Szinte minden videómnál volt egy lájkja vagy kommentje, és kevés kivétellel szinte mindet le is mentette.

A testemben keringő összes vér a farkamba tolult, az alsóm már alig bírta a nyomást. Ez nagyon nem jó. Nem lenne szabad így felizgulnom a szobatársam exére… vagy akárkije is volt Tylernek. Mondjuk, a barátnője nem. A viszonyuk sosem volt annyira komoly, hogy kapcsolatnak nevezzék, Tyler pedig menet közben másokkal is találkozgatott. Így viszont nem szeghettem meg semmiféle testvériségi szabályt, igaz? Csupán néhány magánélettel kapcsolatos törvényt, és egy halom társadalmi normát, de ezekre nagy ívben tojtam egész életemben. Egy dolog számított: Tyler volt a legjobb barátom, nem akartam megkockáztatni, hogy elveszítsem egy nő miatt, aki azóta gyötör álmaimban, hogy először megpillantottam.

Amit viszont nem tud, az nem bánthatja. Erre gondoltam. És hát nem is csináltam semmit. Még… Mi baj lehet egy kis online kutakodásból? Hiszen Aly is követett engem.

Az első találatként azonosított komment szövegére meredtem.

„E miatt a videó miatt ébredek fel hajnali kettő körül mostanában? Talán meg lettem szólítva?”

Vigyorogva ingattam a fejem. Naná, hogy még humora is van! Mintha nem lett volna elég az, hogy iszonyúan dögös, és valószínűleg tiltott gyümölcs is a számomra.

Tovább olvastam. A kommentjei széles skálán mozogtak: a tréfásaktól a kifejezetten pajzánokig.

„Szeretném megköszönni az algoritmusnak, hogy idekalauzolt.”

„Annyiszor láttam, mintha már a hatodik évadnál tartanék.”

„Nos, ez igazán bevadított ezen a hajnali órán.”

„Úgy ODAKÚSZNÉK hozzá!

„Bumm! Ennyit a petefészkeimről.”

„Egy ilyen horrorvideóban én is szívesen meghalnék. Miközben mindenki más menekülne, én nyílegyenesen rohannék a veszély karjaiba.”

Egy határozott mozdulattal eltoltam magam az asztalomtól. Kezdett nagyon elfajulni a dolog, mert az utolsó komment tényleg megütött, és már nem láttam mást, csak Alyt, ahogy alattam fekszik, és jól megtömöm, miután sikerült elkapnom.

Hát így kezdődött volna minden? Egy szinte ártatlan fantáziával arról, hogy meghágok egy nőt egy olyan helyen, ahol senki sem hallhatja a sikítozását? Mostantól akkor minden egyre rosszabb lesz, és a vágyaim túllépik a dugás és egy kis fojtogatás határát? És aztán? Még jobban szorongatom majd a nyakát, miközben benne vagyok, és végignézem, ahogy a tekintete élettelenné válik?

A farkam azonnal visszavonulót fújt, amit elég jó jelnek vettem. Nyilvánvaló volt, hogy nem izgat fel a gondolat, hogy komolyabban ártsak Alynek. Talán felesleges volt aggódnom az elfajzottságom miatt.

Visszagurultam az asztalomhoz, és átolvastam a többi kommentjét is, ami eltartott egy ideig, hiszen száznál is több találatot dobott ki a keresőkód.

Alig telt el egy perc, és a farkam újra felágaskodott. Annyira sokszor írt arról, hogy hazamegy, és ott talál valakit a házában, aki csak rá vár, hogy egy idő után azon kaptam magam, hogy a

vágyálma beteljesítésén agyalok.

Mi történne, ha tényleg betörnék az otthonába?

A való életben vagy seggen lőne, vagy elrohanna és hívná a zsarukat, nekem pedig szétbaszódna az egész életem, ha letartóztatnának. Már láttam is magam előtt a címlapokat arról, hogy pont olyan vagyok, mint az apám.

De jelenleg nem a valóságban éltem. Csupán a fantáziavilágban léteztem, ahol kizárólag arra tudtam gondolni, hogy betörök hozzá, ő pedig pont úgy reagál, ahogy a kommentjeiben leírta: hozzám kúszna, és könyörögne, hogy dugjam meg, miközben egy kést szorítok a torkához.

„Ezt a férfit mindig csak az appban látom, de sosem az ágyamban, kész tragédia."

Nyöszörögve megsimogattam a duzzadó férfiasságomat az alsómon keresztül. Miket meg nem tennék ezzel a nővel, ha hagyná! Minden egyes sötét, mocskos álmát valóra váltanám. És nem lenne miért aggódnom amiatt, hogy menet közben halálra rémül, hiszen az arcomat maszk fedné, tehát biztonságban lennék. Egyszer az életben végre nem kellene félnem attól, hogy valaki felismer.

Ez a gondolat legalább annyira beindított, mint maga Aly.

Hátradőltem, benyúltam a gatyámba, és megragadtam a farkam tövét. Milyen lenne, ha betörnék hozzá? Azt tudtam, hogy nem okozna gondot, hiszen a hekkelés mellett elég komoly tapasztalatom volt abban is, hogy észrevétlenül osonjak az éjszakai utcákon. Mindig is ez volt a kedvenc napszakom, de az utóbbi időben különösen, hiszen éjjel, a sötétben jóval kisebb volt a valószínűsége annak, hogy valaki meglát és felismer, mint nappal. A bevásárlást egy éjjelnappaliban intéztem, az edzést pedig mindig hajnali kettőkor kezdtem, amikor már senki sem volt a házunk aljában lévő edzőteremben.

Elképzeltem, ahogy feltöröm Aly bejárati ajtaján a zárat, a kezem pedig önkéntelenül mozgásba lendült. Már tinédzser koromban megtanultam, hogyan kell észrevétlenül behatolni egy ingatlanba, mert tudni akartam, mit jegyzetelt rólam a terapeutám. Persze ez hiba volt, hiszen akkor még nem voltam felkészülve arra, amit találtam, de legalább szert tettem egy új és

hasznos képességre. Simán leporolhatnám és bevethetném ezt a régi praktikát, hogy besurranjak Alyhez az éjszaka közepén, miközben ő a kórházban dolgozik.

A makkomat cirógató hüvelykujjam a tetejéhez érve benedvesedett, a kezem pedig újra lefelé siklott. Becsukott szemmel magam elé képzeltem Alyt, ahogy ott áll az ajtóban fáradtan és megviselten a hosszú éjszakai műszak után, és megvillan a tekintetében a páni félelem, amikor meglát.

– Ki van ott? Mit akar? – kiált fel remegve.

Szó nélkül megemelem a késemet, és felé irányítom.

Téged.

Erre ő maga elé kapja a kezét.

– Csak vigye, amit akar, és tűnjön el! Kérem, ne bántson!

Én csak megrázom a fejem, és a kés hegyét a padló felé irányítva jelzem, mit is akarok. Aly engedelmesen térdre vágja magát. Odamegyek hozzá, nézem, ahogy a mellkasa egyre hevesebben mozog. A tekintete a késemről a meztelen, vérrel áztatott felsőtestemre siklik, a pupillája hatalmasra tágul, ahogy a rettegésből lassan mindent elsöprő vágy születik.

Megállok fölötte, és élvezettel nézek le a kiszolgáltatottan felém fordított arcára. Aztán nagyon óvatosan az álla alá érintem akés hegyét, majd megemelem vele a fejét, közben kigombolom a nadrágomat, hogy kiszabadulhasson a meredező férfiasságom. Aly egyetlen pillanatra a maszkom sötét szemüregére mered, majd kinyitja a száját, előrehajol, és a buja, telt ajkai közé veszi a makkomat…

Ó, baszki! Mindjárt elmegyek!

Kikaptam pár zsebkendőt a közeli dobozból, és még épp időben dugtam őket az alsómba. Aly, ahogy ott térdel előttem egyszerre rettegve és felajzva. Ez volt az a kép, amit látnom kell. Rohadtul vágytam rá. Régóta nem akartam már semmit ennyire.

Már csak azt kellett kitalálnom, hogyan váltsam valóra anélkül, hogy a börtönben végezném.

***

Aly házának a környéke még mindig úszott a karácsonyi

fényekben. Bármilyen meglepőnek is tűnt, ez volt a legnagyobb nehézség, amivel szembe kellett néznem, miközben az akciót megterveztem. Már egy hét telt el azóta, hogy megláttam a Tylernek küldött üzenetét. Hét napja próbáltam lebeszélni magamat erről az őrültségről, miközben lelkesen gyakoroltam a zárak feltörését, kiderítettem, van-e Alynek bármilyen biztonsági rendszere – nem volt –, és felderítés gyanánt párszor elkocsikáztam a háza előtt is.

Nyilvánvaló volt, hogy az agyam racionális felének nem sikerült meggyőznie a maradékot, hiszen ott találtam magam levegő után kapkodva Aly hátsó ajtajánál. Miután átmeneti áramszünetet idéztem elő a környéken, szélsebesen odarohantam a házához, hogy kicsavarjam a hátsó díszkivilágítást, mielőtt helyreállna az áramszolgáltatás.

Fejemet a műanyag ajtókeretnek támasztva, csukott szemmel kapkodtam levegő után. Úgy éreztem, elkapnak. Elkapnak, és bekerülök a nemzetközi hírekbe, és az apám miatt kizárt, hogy a bíróság elhiggye, ez az első betörésem. Azt fogják mondani, hogy valami sokkal borzalmasabbat terveztem, és egész életemre börtönbe kerülök egy ilyen ostobaság miatt.

Csak mert meg akartam dugni egy csinos lányt. Maszkban.

Haza kellett volna mennem. Be kellett volna ülnöm a kocsiba, és elfelejteni ezt az egész Aly-ügyet. Egy normális ember biztosan ezt tette volna. Valaki, akinek még nem ment el a józan esze. Én viszont biztos, hogy nem ezek közé tartoztam, mert amint másodszor is megfordult a fejemben, hogy elmenjek, egy erélyes nemmel elkussoltattam az ellenérzéseimet.

Talán eljött az ideje, hogy elfogadjam: nem vagyok normális, és soha nem is leszek az. Olyasmikre vágytam, amire a legtöbben nem, a sötétséget és a romlottságot kerestem a fény és a szeretet helyett. Amióta csak az eszemet tudtam, harcoltam a természetem ellen, és ez egyre nehezebben ment.

Rohadtul belefáradtam.

Sokkal egyszerűbbnek tűnt, hogy végre egyszer nem ellenkezem. Valódi megkönnyebbüléssel kecsegtetett. Keményen dolgoztam azon, hogy megjavítsam vagy elnyomjam azokat a dolgokat, amikről azt mondták, nem normális, de a több mint

tízévnyi terápia és gyógyszeres kezelés után mégis megmaradtak a társadalom által problémásnak ítélt gondolataim és vágyaim is.

És végre eljött a pillanat, amikor kiélhettem őket. Minden lehetséges módon felkészültem. A bőrömet tetőtől talpig beburkoltam, nehogy akár egyetlen hámsejtet is hátrahagyjak a helyszínelőknek. Aly szomszédjai közül csupán egynek volt biztonsági rendszere, de azt meghekkeltem, így azt is tudtam, hogy Aly udvarára nem néz egyetlen kamerájuk sem. Ráadásul a biztonság kedvéért még egy balaklavát is felvettem. Két számmal nagyobb csizmát húztam, és még a talpát is beburkoltam, hogy ne lehessen beazonosítani a lábnyomomat. Mindezt csak azért, hogy bejussak, megtegyem, amit kell, és szabadon távozhassak.

Nagy levegőt vettem, és az ajtó felé fordultam. Ugyan félhold volt, de a karácsonyi kivilágítással együtt elég fényt adott ahhoz, hogy leszereljem a gömbkilincset. Levettem a hátizsákomat, hogy előkeressem a mini álkulcskészletemet. A fémeszközök megcsillantak a holdfénynél, ahogy mozgásba lendült a kezem.

Mindig is hajlamos voltam a mániákus viselkedésre. Olyan sokat gyakoroltam a zár feltörését, hogy egy perc sem telt el, a kilincs máris fordult a kezemben. Lélegzet-visszafojtva toltam befelé az ajtót, és megkönnyebbülve sóhajtottam fel, amikor kiderült, hogy egy tolózár állja az utamat. Ami persze nem tudott visszatartani sem engem, sem egy hivatásos betörőt. Magamban feljegyeztem, hogy Aly biztonsága érdekében később majd névtelenül rendelek neki ezt-azt.

Elpakoltam az álkulcsokat, és előhalásztam a neten vásárolt drága mágneseimet. A tolózár hatástalanítása elég időigényes. Be is rúghattam volna az ajtót, de nem szerettem volna kárt tenni Aly otthonában, vagy megkönnyíteni valaki másnak, hogy a nyomdokaimba lépjen, ezért a lassabb, nehezebb utat választottam.

Teltek a percek, a szemöldököm szélén megjelentek az izzadságcseppek is. Akárhányszor túl közelinek tűnt egy zaj, lefagytam, a szívem majd kiugrott a helyéről, és arra számítottam, hogy ez lesz az a pillanat, amikor elkapnak. Amikor valahol szirénázni kezdtek, majdnem elrohantam, de szerencsére a fülsiketítő hang nem közeledett, hanem lassan távolodott a

párhuzamos utcában.

Ezután még kellett egy perc, hogy újra lélegezni tudjak.

Kibaszott elmebaj volt ez az egész, egy totális őrültség! Mégis úgy tűnt, képtelen vagyok megálljt parancsolni magamnak. Újra felemeltem a mágneseket, és folytattam a tolózár semlegesítését.

Mintha egy örökkévalóság telt volna el, mire a mágnes rákapott, és a zár lassan kinyílt. Homlokomat az ajtónak támasztottam, és reszketve kifújtam a levegőt. Olyan sok adrenalin gyűlt össze a véremben, hogy az egész testem beleremegett, alig várta, hogy kiadja magából a feszültséget. Még mindig tartottam attól, hogy az egész akció katasztrófába torkollik, de a veszélyes és törvénytelen tett sosem tapasztalt, még az ejtőernyőzésnél is nagyobb izgalmat váltott ki belőlem.

Vajon az apám is ezt érezte? Vajon ez hajtotta őt is a szadista vágyai kiélésébe?

A fejemet ingatva felegyenesedtem. Ráértem ezen agyalni, most az volt a fontos, hogy mielőbb magamra zárjam Aly ajtaját.

Elfordítottam a kilincset, majd óvatosan beléptem. Az egyetlen dolog, amit az internetes kutatásom során nem tudtam kideríteni az volt, hogy van-e Alynek háziállata. Nem hallottam ugatást, miközben a zárral babráltam, de ettől még simán előfordulhatott, hogy odabent egy jól idomított fenevad várja, hogy rám támadhasson. Természetesen megkérdezhettem volna Tylert, a szobatársamat, aki korábban megfordult párszor itt, de nem akartam, hogy azt higgye, érdeklődöm az exei, főként Aly iránt.

A ház hátsó része sötét volt, egyetlen lágy fényforrás pislogott az elülső szobában, ahol Aly karácsonyfája büszkén, kivilágítva állt az ablak előtt. Ennyi bőven elég volt ahhoz, hogy körbe tudjak nézni, és kiderüljön: sehol egy kutya, aki lesben állna.

Sietve becsuktam az ajtót, és be is zártam.

Istentelen nyivákolás hasított a levegőbe.

Kurva élet! Hát mégis van egy démoni kutyája, ami a rendőrök legnagyobb örömére mindjárt szétszaggatja a lábamat, és telespricceli a véremmel az egész kibaszott házat.

Meg is ragadtam a kilincset, és már majdnem menekülőre fogtam, amikor egy apró, szőrös alak rontott be a szobába, majd hirtelen megállt.

Egy macska. Alynek macskája van.

Méregettük egymást a sötétben. A hosszú, fekete-fehér szőre ellenére elég apró jószág volt. Ha nekem rontott volna, simán elbánok vele.

– Ne szopass! – figyelmeztettem.

Válaszul a macska oldalra fordult, megemelte a hátát, és felborzolta a szőrét, mint valami bűzös borz.

Nem akartam, de elvigyorodtam. Aly macskája valóban nem volt valami nagy, de igazi harcosnak tűnt, ezt el kellett ismernem.

Nekem sosem volt háziállatom. A sorozatgyilkosok általában apró állatok kivégzésével kezdik a pályafutásukat, én pedig nem szerettem volna ilyen csábításnak kitenni magam. Még a végén kiderült volna, hogy jobban hasonlítok az apámra, mint hittem. Attól tartottam, ha örökbe fogadok egyet, nem érzek majd semmit – a legtöbb gazdi ösztönösen védelmezi a kedvencét, és bájosan agresszívvá válik –, vagy beigazolódik a legnagyobb félelmem, és prédaként tekintek rá.

Ahogy teltek a másodpercek, a lábtörlőhöz ragadva vártam, hogy eluralkodjon rajtam az erőszakos késztetés, de az enyhe feszengésen túl semmit sem éreztem. A macskáknak karmaik vannak, nem? Mi van, ha rám támad, és elég mélyen megsebez ahhoz, hogy vérezni kezdjek? Manapság már egyetlen csepp is elég ahhoz, hogy valakit beazonosítsanak.

Aztán hirtelen a macska összehúzta magát, és megindult felém.

Ó, anyám! Mi a faszt csinál?

Hátráltam egy lépést, hátamat az ajtónak vetettem, a sötétben világító szempár szinte megigézett. Ezt az apró, szőrös teremtményt könnyen megsemmisíthetném, de egyáltalán nem vágytam arra, hogy kioltsam az életét. Ez azért jó jel, nem? Vagy csak az élmény újszerűsége nyomta el a dermesztő ösztöneimet?

– Ne karmolj! – figyelmeztettem.

Még mindig volt arra esély, hogy a vérszomjas szörnyeteg ott ólálkodik valahol a felszín alatt, és ha a macska rám támad, ezek a gyilkos ösztönök előtörnek, és valami borzalmasat tesznek. Arra tanítottak, hogy sose bízzak magamban, ez pedig egy tökéletes alkalom volt arra, hogy egyszer és mindenkorra kiderüljön, mennyire is hasonlítok apámra.

A macska teljes nyugalommal haladt a lábam felé. Mozdulatlanul vártam, hogy az imént felvázolt esemény bekövetkezzen, de karmolás helyett a szőrmók csak megszagolgatott, fejét a sípcsontomhoz dörgölte, és olyan hangosan dorombolt, mintha egy motort berregtetnének a közelben.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, és lejjebb ereszkedtem, hogy közelebbről is szemügyre vehessem. A macska igazából… aranyos volt. A szeme fölötti fehér foltoktól úgy nézett ki, mintha szemöldöke lenne. Félig behunyta a szemét, és újra nekidőlt a lábamnak, mintha arra várna, hogy megsimogassam. Gondoltam már valaha valamiről, hogy aranyos? Vagy talán az a megfelelő kérdés, hogy hagytam-e valaha, hogy ezt gondoljam valamiről?

– Bocs, ha elcseszem – mondtam, majd megemeltem a kezem, hogy megvakarjam a fülei közötti területet, aztán végigsimítottam a hátát, ahogy a tévében szereplő emberek szokták.

Életemben akkor cirógattam először állatot, még az ujjaim is beleremegtek. Szerencsére nem azért, mert úgy éreztem, hogy meg kell fojtanom Aly szőrmókját, hanem a túláradó adrenalin miatt.

Válság elhárítva. Legalábbis egy időre.

Az elmúlt hét napban eddig két létfontosságú dolgot tanultam meg magamról: nem akartam bántani sem Alyt, sem a macskáját. Talán mégsem vagyok pszichopata. Mert azok nem törődnek senki mással, csakis magukkal. Ez persze nem jelentette azt, hogy ne lehetnék szociopata. A legtöbbjük ugyanis képes volt törődni néhány jól megválogatott emberrel. Ők voltak a ritka kivételek, akik iránt mély szeretetet és elkötelezettséget érzett az egyébként teljesen érzéketlen, beteg lélek. Nekem is voltak fontos emberek az életemben: anyám, a mostohaapám és Tyler. De másokra nem igazán gondoltam. Vajon a személyiségem zavara miatt, vagy mert kizárólag bennük bízhattam?

Megráztam a fejemet, és felálltam, ügyet sem vetve a macska tiltakozó nyávogására, amiért nem simogatom tovább. Nem azért voltam ott, hogy megszeressek egy állatot, és nem volt sok időm. Minél tovább maradtam, annál nagyobb volt a veszélye annak, hogy lebukom. A mentális egészségem kérdése várhatott.

Fel kellett állítanom egy kamerát, hogy felvehessek egy videót.

Eljött az ideje, hogy kiderüljön, Aly mennyire gondolta komolyan, amikor azt mondta, bárcsak egy maszkos férfi várná a sötétben, amikor hazaér.

3

Aly

Ebben az istenverte városban mindenkinek elment az esze! Vagy legalábbis aznap este így éreztem. Egy átlagos műszakban mindig történtek balesetek, de ez most más volt. Már nem is számoltam, hány beteget láttam el az előző hét órában, akik vagy megsebesültek, vagy valaki más ostobasága miatt sérültek meg.

Talán egy olyan új és veszélyes trend tarolt a közösségi médiában, amiről még nem hallottam? Vagy valaki felmelegítette azt a régi tévéműsort, amiben az emberek bevásárlókocsikkal csapódtak különféle dolgokba? Kell hogy legyen magyarázat az ilyen szintű őrültségre. Nem lehet csupán a véletlen műve.

Egy röpke tűzszünet közepén voltunk, ami ilyen késő éjjel gyakran előfordul. A pihenőben egy székre kuporodva próbáltam kényelmesen elfogyasztani a ki tudja hányadik kávémat. A műszakom fele még hátravolt, és ha a következő pár óra is olyan lesz, mint az eddigiek, minden elérhető koffeinre szükségem lesz.

Tanya lépett be az ajtón, egyenesen az ablakhoz ment. Annyira belemerült a gondolataiba, hogy azt hittem, észre sem vett.

– És még telihold sincs – motyogta csak úgy, magának.

Kihúztam magamat a székben.

– Szóval nem csak nálam van őrület?

Felém fordult, megrázta a fejét. Hosszú tincsei a vállára omlottak.

– Nem. Valami megszállta ma éjjel ezt a várost.

Aggódva néztünk össze, majd elkaptuk a tekintetünket. Előfordul néha az ilyesmi: furcsa minták ismétlődnek, ami egyre inkább arra utal, hogy az emberek között sokkal szorosabb a kapcsolat, mint hittem. Az egyik héten különösebb időjárási anomália vagy forgalmi magyarázat nélkül egyszer csak megsokszorozódnak a közúti balesetek, a következőn a szokásosnál több családon belüli erőszak üti fel a fejét, míg a harmadikon a lőtt sebes esetek száma szökik az égbe.

Tanyával beszéltünk már néhányszor erről. Azon töprengtünk, létezhet-e valamiféle kollektív tudat, vagy csak a mágneses mező áll a háttérben, esetleg a tudatalattink fogja-e ugyanazt az apró jelet a körülöttünk lévő világból.

Egyszer még egy rendőrnek is megemlítettem az elméletünket. Ő elég gyakran szolgált nálunk, és ahelyett, hogy buggyantnak tartott volna, egyetértett velem, és azt mondta, a kollégáival ők is valami hasonlóra gyanakszanak. Az egyik héten egy rakás olyan embert fogtak el, akik között nem volt visszafejthető kapcsolat, mégis szinte ugyanazt a bűntényt követték el. Aztán egy következő héten megismétlődött ugyanez. Egy újabb csoporttal, egy másik bűncselekménnyel.

Később beszámoltam erről Tanyának, és annyira megijedtünk, hogy ejtettük a témát. Mintha pusztán azzal, hogy beszélünk róla, megidézhetnénk egy újabb őrületcunamit.

– Hogy van Brinley? – érdeklődtem.

Tanya dolgozott vele előző este, és végig szemmel tartotta, ahogy én is egy nappal korábban.

Eltolta magát az ablaktól, és becélozta a kávéfőzőt.

– Jól. Hála az égnek! Azt hiszem, igazad lesz, és marad. Egyszerűen csak letaglózta az első éjszakája.

– Csak a tűzkeresztségben ismerszik meg a bátorság.

Tanya teletöltötte a csészéjét, majd felém fordult, és a konyhapultnak támaszkodva kortyolni kezdett.

– Nem lenne olyan rossz, ha többen lennénk ennyi betegre.

Felkaptam a fejemet.

– Ha már itt tartunk, elmész arra az állásbörzére a jövő hónapban?

A kórház rendszeresen kitelepült a gimnáziumi állásbörzékre és a helyi toborzó rendezvényekre, hátha sikerül vonzóbbá tenni a nővérpályát. Az eredmény sajnos nem volt számottevő, de számunkra minden új kolléga felért egy győzelemmel.

Tanya bólintott.

– Nem akarsz velem jönni? Teljes műszaknak számít, és talán végre a napfényt is megláthatod. – Jelentőségteljesen nézett rám a bögréje mögül, egyik szemöldöke a magasba szökött. – Elég sápadtnak tűnsz mostanában.

Vágtam egy grimaszt.

– Remélem, ennél jobb dumával próbálkozol a börzén.

– Akkor jössz, vagy sem? – fortyant fel. – Ne kelljen már egy Donnát magammal vinnem!

Mindketten elfintorodtunk. Donna volt az egyik nővér, aki az előző héten Brinley-vel dolgozott. Rémesen bánik a betegekkel, egyáltalán nem neki való a segítő munka. Ha őt viszi magával Tanya, azzal csak eltántorítja az esetleges érdeklődőket.

– Persze, elmegyek – adtam be a derekamat.

Tanya megkönnyebbülten sóhajtott, majd kortyolt még egy kis kávét.

Aztán elcsendesedtünk, és ez mindkettőnknek jólesett. Voltak olyan esték, amikor két roham között önfeledten cseverésztünk a legfrissebb pletykákról, és persze olyanok is, mint az aznapi, amikor mindketten a gondolatainkba merülve próbáltunk feltöltődni egy kemény műszak közepén.

Tanya csipogója sipítozni kezdett, mire alig hallhatóan káromkodott egyet.

– Laboreredmények – mondta, majd letette a kávéja maradékát, és kimasírozott a pihenőből.

Miután elment, ellenőriztem a saját csipogómat. Két betegem vérképére vártam. Meglepő volt, hogy még nem készültek el. Talán érdemes lett volna megvesztegetnem a labortechnikus haveromat, Vernt, hogy vegyen előre a sorban.

Megakadt a szemem a kijelzőn villódzó dátumon, majd újra kihúztam magam. Kedd. Ami azt jelenti, hogy az Arctalan Férfi újabb videót fog kirakni. Óraműpontossággal frissítette a tartalmait minden kedden, csütörtökön és szombaton. Hogy a picsába felejthettem el?

Kilőttem a székből a szekrényem felé. Csodaszámba ment, hogy rajtam kívül senki sem volt a pihenőben, márpedig semmi pénzért nem hagytam volna ki az alkalmat, hogy nyugodt környezetben nézhessem meg a legújabb felvételt.

– Gyerünk… – motyogtam feszülten, ahogy a türelmetlen ujjaim ügyetlenül próbálták feloldani a számzárat.

Bármelyik pillanatban beléphetett valaki, és akkor az Arcnélküli Férfi legújabb alkotásának várnia kellett volna a következő

szünetig, vagy akár a műszakom végéig is.

Végre sikerült kinyitnom a szekrényt, és előhalásztam a telefonomat a táskámból. Az ujjaim kapkodva életre keltették, aztán rákattintottam a kedvenc közösségi appom ikonjára, és célba vettem a keresőt. A következő pillanatban máris ott villódzott előttem az oldala. Melegség járta át a testemet az ismerős, különböző pózban és alulöltözöttségi szinten készített borítóképek láttán.

Milyen átkozottul jó ez a pasi!

Szinte már kapkodtam a levegőt, ahogy a képernyőt bámultam, és a megkeményedett mellbimbóim majdnem átszúrták a műtősruhámat. Pavlov kutyájaként reagáltam az Arcnélküli Férfira, de nekem nem a finom falatok miatt csorgott a nyálam. Egészen más helyeken nedvesedtem a rám váró gyönyörűség gondolatától. Ez a lábaimat megremegtető reakció biztos, hogy nem volt normális. Bármire képes lettem volna, hogy akár csak egy pillantást vethessek a legújabb alkotására. Az utóbbi időben már inkább nem is maszturbáltam a videóira, mert annyira felizgultam, hogy az már kezelhetetlennek tűnt. Főként az ilyen helyzetekben, amikor nem volt lehetőség arra, hogy azonnal csillapítsam a bennem tomboló tűzvihart, és joggal számíthattam arra, hogy az éjszaka további részében képtelen leszek kiverni őt a fejemből.

Valószínűleg az lett volna a legjobb megoldás, ha visszateszem a telefont, és inkább a hálószobám magányában, a vibrátorom biztonságos közelségében nézem meg a pajzán, hívogató tartalmat, de az ujjaim önálló életre keltek, és akaratom ellenére rákattintottak a legfrissebb videóra, amit alig néhány órája rakott fel, de máris százezernél is többen láttak.

Közelebb emeltem a telefont, és megbabonázva figyeltem, ahogy felcsendül a kísérteties zene. Minden sötét volt. A kamera hirtelen megmozdult, az Arcnélküli Férfi került a képbe, maszkban feküdt valamin. Még nagyobb lett a látószög. Szent ég! Már az ágy is látszott, sőt, a takarója pont olyan volt, mint az enyém!

Kínomban felnyögve megállítottam a lejátszást. Nem. Nem, nem, nem! Nem lett volna szabad elindítanom! A puncim máris összerándult, és olyan hevesen lüktetett, amit csak a legnagyobb

vibrátor vagy egy kemény, hosszú kufirc csillapíthatott. Pedig még csak annyit láttam, hogy az Arcnélküli Férfi egy olyan ágyban fekszik, ami akár az enyém is lehetne.

Még időben vagy, most fejezd be! – gondoltam, mert tudtam, hogy ha megnézem, olyan szinten felizgulok, hogy a műszakom hátralévő része egy igazi kínszenvedés lesz, de hiába. Képtelen voltam ellenállni. Felemeltem a telefonomat, és ráböktem a lejátszás gombra.

Újra felcsendült a zene, és egy férfias kéz kúszott a képbe. A körmét rövidre vágta, az ujjain tetoválások futottak végig. Megint megmozdult a kamera. Remegve fújtam ki a levegőt, ahogy az izmos alkarján felsejlettek az erek és a tetoválások. Istenem! Mégis miért van rám ilyen hatással? Talán azért, mert máris láttam a lelki szemeim előtt, ahogy megfeszülnek az izmai, miközben a kezemet a fejem fölé szegezi? Vagy ahogy a nyakam köré tekerednek azok a művészien kidekorált ujjai?

A keze a maszkra siklott, körbejárta a sötét szemgödröket, majd lassan kiúszott a képből, miközben egy fájdalmasan mély férfihang arról énekelt, miféle mocskos dolgokat művelne a hálószobában. Az Arcnélküli Férfi mindig tökéletes zenei aláfestései egy ilyen egyszerű felvételt is kíméletlen csiklógerjesztő művé varázsoltak. Ráadásul most még rosszabb volt a helyzet, mert simán el tudtam képzelni, hogy az *én* hálószobámban van.

A kamera hirtelen felemelkedett, nekem pedig elakadt a lélegzetem. Ott állt ő. Egy tükörből nézett vissza rám, félmeztelenül, a telefonjával videózva magát, miközben lassan kioldotta az övét. Újra megállítottam a lejátszást, hogy jobban megnézhessem. Az Arcnélküli Férfi maga volt a tökély. Számomra mindenképpen. Vaskos izmai bizonyára kemény edzőtermi munkának köszönhetők, a megfelelő helyeken hangsúlyos és feszes, míg máshol ízlésesen széles és tömör.

Legszívesebben végigfuttattam volna a nyelvemet a mellizmai között, hogy aztán a hasfalát kényeztessem, és ki tudja, mennyi időt töltsek azzal, hogy a csípője tökéletes V vonalát az agyamba véssem.

De az lett volna a legjobb, ha én oldhatom ki az övét, ha én

szabadíthatom ki a ránézésre méretes férfiasságát, ami már most csábítóan dudorodott a nadrágjában, csak hogy egész éjjel olyasmiket csináljak vele, amitől még az ördög is elpirulna.

Zaj szűrődött be a folyosóról, ami eszembe juttatta, hogy nincs túl sok időm. Elindítottam a lejátszást, és megnéztem az utolsó pár másodpercet, amin lassan, módszeresen oldotta ki az övét, majd a csuklójára tekerte, miközben nagyot sóhajtott, és a mellkasa egyre jobban megemelkedett. Mégis mi olyan szexi ezen?

Talán az, hogy közben azt képzeled, a te csuklódra tekeri azt az övet, hogy lekötözzön, te kis felajzott rüfke.

Jesszus… Totál begerjedtem rá, pedig nem is találkoztam vele, fogalmam sincs, hogy néz ki a maszk alatt, vagy hogy milyen a hangja. Mert az Arcnélküli Férfi sosem beszélt a videóiban.

Ez lehetett az, ami felcsigázott. Perverz szex egy dögös, arcnélküli férfival, aki nem is beszél? Benne vagyok! Már úgyis elegem volt a fecsegő pasikból.

A tükör sarkában valamin megakadt a szemem. Megállítottam a videót, pont a vége előtt. A háttér végig sötétben volt, és homályos is, de meg mertem volna esküdni rá, hogy a saját komódomat látom, amin ott sorakoznak a sminkcuccaim és a hevenyészve szétdobált csatjaim.

Teljesen elvehette a vágy az eszemet, ha már néhány elmosódott képkockából is arra következtetek, hogy a saját bútoraimat vagy dolgaimat látom.

Akárhogy is, ez lett az új kedvencem. Tökmindegy, hogy a véletlen vagy az agyam szórakozott velem, de simán el tudtam képzelni, hogy az én hálószobámban készült a felvétel. Istenem! Miket fogok csinálni az elkövetkező pár napban, miközben egymás után nézem meg ezt a videót! Vajon tudja ez a pasas, hogy milyen hatással van az emberekre? Vajon kiakadna, ha megtudná, milyen csillapíthatatlan vágyat kelt életre bennem?

A csipogóm pittyenése rántott vissza a valóságba, de olyan váratlanul, hogy majdnem elejtettem a mobilomat. Mielőtt visszahajítottam volna a szekrényembe, még elmentettem a videót a kedvenceim közé, és gyorsan kommenteltem egyet. *„Nekem is ilyen takaróm van. Simán lehetne az én*

hálószobámban is. Gyerünk, csajok!" Tudtam, hogy az összes ember, akivel korábban számtalanszor kapcsolatba kerültem az Arctalan Férfi videóinak kommentjeiben, látni fogja, és megeszi a sárga irigység, mire újra belépek.

***

Kilenc gyötrelmesen hosszú órával később leparkoltam a kocsifeljárómon, leállítottam a motort, és a homlokomat a kormánykeréknek támasztottam. Borzalmas éjszaka volt. Egyszerűen borzalmas. Elveszítettünk egy szívrohamot elszenvedett beteget, pedig azt hittük, stabil az állapota. Túlságosan fiatal volt, alig ötven. A férje és a tinédzser gyerekei ott sorakoztak az ágya mellett, amikor lecsapott rá a második roham, és rettegve nézték végig, ahogy kitereljük őket a szobából, és hiába próbáljuk megmenteni a szerettük életét.

Az ilyen esetek miatt szokott eszembe jutni, hogy felmondok. Azért lettem nővér, hogy segítsek az embereknek, így hát minden egyes halálesetet személyes bukásként éltem meg. Mintha az én hibám lett volna, hogy nem élték túl, mintha én siklottam volna el valami felett, vagy felejtettem volna el megcsináltatni egy tesztet.

Persze tudtam, hogy ez nem igaz, hiszen nem csak én foglalkoztam velük. Nagyon sok nővérrel, specialistával és orvossal dolgoztam együtt. Az önvád mögött inkább anyám elvesztése állhatott, de ettől még ugyanolyan rémesen éreztem magam, ha meghalt egy betegem.

Az eszembe vésték, hogy legközelebb felhozzam ezt a terápián, majd kiszálltam az autómból. Amint beléptem a házba, Fred azonnal odajött hozzám, nyivákolt, én pedig felemeltem, és a szokásosnál tovább szorongattam, hátha az segít, és az agyam végre boldogabb gondolatokkal telítődik.

Amikor már ficánkolt, letettem. Egyenesen a konyhába mentem. Hívott a borosüveg. Annyira megbántam, hogy elküldtem Tylernek azt a bizonyos üzenetet, hogy azóta nem ittam, de aznap este tényleg szükségem volt az alkoholra.

A sütő órája pislogott, delet mutatott. Megtorpantam. Biztosan áramszünet volt valamikor. A házban meleg volt, és a szolgáltató sem küldött üzenetet, amiben tájékoztatott volna a hibáról, szóval

valami furcsa zavar vagy olyan rövid ideig tartó kimaradás lehetett, amit a jelzőrendszer sem érzékelt.

Megvontam a vállamat, és odaléptem a hűtőhöz, Fred persze máris a lábam között kószált, mintha szándékosan fel akarna lökni. Szinte odatapadt a sípcsontomhoz. Ki tudja, mitől lett ilyen bújós. Elővettem egy üveg bort, és töltöttem egy pohárral. Túl sokáig lehettem távol, hiszen a tizenkét órás műszakomból végül tizenhat lett. De most egy szabadnap következik, így lesz időm kiengesztelni.

Pillanatnyilag viszont borra és egy kis énidőre volt szükségem. A telefonommal és a vibrátorommal.

Az ember azt gondolná, hogy a sok vér és borzalom, amit láttam, lelohasztja a vágyat, de én már hozzászoktam a rémségekhez, és csak pár pillanatra tudta kioltani a lelkesedésemet. Amint újra magammal foglalkozhattam, azonnal magam elé képzeltem a maszkos férfit, ahogy az enyémhez nagyon is hasonló takarón fekszik. A szexuális vágy természetes reakció, ha valami rossz történik, hiszen a testnek szüksége van arra, hogy a halálközeli élmény után emlékeztessék arra, hogy él. Én pedig már rég nem küzdöttem ellene.

– Tudom, drágám. – Lehajoltam, hogy megvakarjam Fred fejét. – Csak tíz percet adj, oké?

Többre nem is lesz szükségem.

Kizártam a szobámból, felkapcsoltam a villanyt, majd lefagytam.

Volt valami az ágyamon.

Valami, amit nem én hagytam ott.

Remegni kezdtek az ujjaim, így a bor is a poharamban, de képtelen voltam letenni, képtelen voltam megmozdulni. Teljesen lemerevedtem, az egyre növekvő félelem megbénította minden sejtemet. Valaki járt a házamban? Még mindig itt van? Hát ezért nem hagyott békén Fred? Figyelmeztetni akart?

Nem leszek áldozat. Ebből a gondolatból merítettem erőt, hogy előrelépjek, letegyem a poharat és a telefonomat, hogy aztán hirtelen leguggoljak, és elővegyem a legalsó fiókból a pisztolyomat.

Egyedül éltem egy nagyvárosban, ráadásul mindennap láttam,

milyen rémségek történnek a nőkkel. Nem véletlenül lettem paranoiás. Az autómban és a hálószobámban is tartottam fegyvert. Az ágyam mellett mindig volt egy baseballütő, és az éjjeliszekrényemen is pár dobókés, hogy bármikor használhassam, ha úgy adódik. Heti kétszer jártam egy volt tengerészgyalogoshoz, aki közelharcra tanított, és egyáltalán nem bánt velem kesztyűs kézzel csupán azért, mert én voltam az egyedüli nő az edzésen. Ha valaki a házamban van, az biztos, hogy egy bokszzsákhoz fog hasonlítani, ha elmegy.

Feszülten füleltem, miközben lassan felegyenesedtem, és az ágyhoz léptem. Nem hallottam semmit, de ettől még bárki állhatott a szekrényemben, vagy fekhetett az ágyam alatt készen arra, hogy elkapjon, ha közelebb érek. Ezt szem előtt tartva hajoltam előre, és rövid időn belül másodszor is lefagytam. Egy maszk hevert az ágyamon.

És nem is akármilyen maszk.

Az *ő* maszkja!

Olyan sokszor láttam már az elmúlt hónapokban, hogy bármikor felismerném.

Hát mégsem őrültem meg! Nem csak képzelődtem, amikor a saját dolgaimat véltem felfedezni abban a videóban. Tényleg az én komódom látszott a tükörben, mert az én istenverte hálószobámban forgatta azt a filmet, amitől egész éjjel felajzva dolgoztam.

Francba! Mégis mi történik? És mi a faszt csináljak? Hívjam a rendőrséget? Nézzem meg, hátha itt van még?

A látásom kezdett elhomályosulni. Mi van… mi van, ha a videóiban a vér valódi? Mi van, ha ez neki nem csupán egy ártatlan szórakozás, mint nekünk, a rajongóinak? Mi van, ha egy sorozatgyilkos, aki nem is akar elrejtőzni, sőt arra használja a közösségi médiát, hogy magához édesgesse az áldozatait?

Lehetséges, hogy én leszek a következő? Vagy ez valami kicseszett macska-egér játék kezdete?

Megráztam a fejem. Biztos, hogy feltűnt volna, ha mindig más-más áldozat hálószobájában forgatja a videóit. Az aznap esti film volt a kivétel, nem a szabály, mert ezt leszámítva mindig ugyanaz a három háttér köszönt vissza: egy kanapé, egy vörös fényárban

úszó fal és egy fekete lepedővel letakart ágy.

De miért én? És miért most?

És ugyan mi a francért izgat ez ennyire ahelyett, hogy sikítva rohannék, amilyen messzire csak lehet?

4

Josh

Ó, baszki, ezt elcsesztem! Rohadtul elcsesztem!

A kamera képén, amit diszkréten elhelyeztem Aly szobájába, éppen azt láttam, ahogy néhány lépésre az ágyától megáll. A világoskék műtősruhája gyűrött volt a hosszú műszak után, néhány hajtincse kiszabadult a fonatból, és laza loknikban keretezte az arcát. Sötét szeme hatalmasra tágult, hitetlenkedve bámulta a maszkot, amit otthagytam neki.

Megemelte a kezében lévő pisztolyt, két kézzel szorongatta, miközben körülnézett.

– Van itt valaki? – kiáltotta el magát.

Életemben nem vonzódtam még ennyire senkihez. Úgy tűnt, Aly kész bármit lelőni, ami él és mozog. Hála az égnek, hogy nem vártam meg, különben most ott véreznék el a hálószobája padlóján!

Gyorsan végigpörgettem az éjszaka történéseit a fejemben, hogy felidézzem, hagytam-e hátra valamilyen nyomot. Annyira óvatos voltam, hogy szerintem nem maradt a zsaruknak semmi, akiket végül csak kihívott Aly. Még akkor is rajtam volt a maszk, amikor levettem a pólómat, hogy felvegyem a videót, szóval egy hajszál sem maradhatott utánam. Ráadásul az ajtót is gondosan bezártam magam után, sőt még a lábnyomaimat is eltüntettem az olvadozó hóból.

Nem azért helyeztem el nála a kamerát, hogy kukkolhassam, amikor vetkőzik vagy alszik, mint valami beteg állat, de ha jobban belegondolok…

Egy pillanat. Nem. Itt rohadtul húznom kell egy vonalat, mert ez az út nagyon rossz irányba vezet. A magánszférája megsértése már önmagában is elég bűnös dolog volt, nem hiányzott, hogy megfejeljem a szexuális ragadozó vádjával is.

Mert csak azt akartam látni, hogyan reagál, és kiderüljön, komolyan gondolta-e mindazt, amit a kommentjeiben írt. Hogy vajon tényleg vonzódik-e az olyan sötét alakokhoz, mint én, vagy

csak egy kíváncsi átutazó ebben a témában.

A nyilvánvaló rémülete láttán úgy gondoltam, az utóbbiról van szó, ami azt jelentette, hogy életbe kellett léptetnem a menekülési stratégiát. Bizonyos rendeléseket le kellett mondanom, bizonyos dolgokat át kellett terveznem, és gondoskodnom kellett arról, hogy ne találhassanak rám. Minden eszközt, ami csak eszembe jutott, bevetettem azért, hogy eltüntessem a digitális nyomaimat, és azt is tudtam, hogy az Államokban csak három olyan hekker van, aki rám találhatna, ha sikerül elkerülniük a csapdákat, amiket állítottam nekik. Közülük ketten a Nemzetbiztonsági Ügynökségnek dolgoztak, a harmadik pedig éppen börtönben ült, szóval emiatt nem igazán aggódtam. Ahogy azt sem tartottam valószínűnek, hogy a helyi rendőrség bevonná a szövetségieket egy átlagos betörés esetén, amiben ráadásul semmi sem tűnt el, és semmit sem rongáltak meg.

A közösségimédia-fiókom biztonságos volt, már amennyire lehetett. Ha valaki feltörte volna, egy harmincas évei közepén járó utahi apát talál mögötte, aki gerjed a maszkokra. Ő egy létező fickó volt, Carl, aki maszkfetisiszta, ráadásul egy hasonlóan tiltott videócsatornát működtetett, amiről még a felesége sem tudott. A tetoválásaink persze különböztek, és a filmjeinek a tartalma is más volt, de ha a rendőrség rá is vetné magát a témára, olyan sok időbe telne, mire felgöngyölítik, hogy bőven jutna időm arra, hogy köddé váljak a való életben is.

Bocs, Carl, de néha be kell áldozni valakit.

Valószínűleg mardoshatott volna jobban is a bűntudat Carl miatt, de ahogy a határokkal, úgy az empátiával is hadilábon állok. Talán pont emiatt értettem félre Alyt is. Annyira feltüzelt a gondolat, hogy kiélhetem vele a közös fantáziáinkat, hogy eszembe sem jutott az ő szemszögéből megvizsgálni a dolgokat. Nem gondoltam végig, hogy mit válthat ki egy egyedülálló nőből, ha rájön, valaki betört az otthonába.

Kinyitottam egy második ablakot, felosztottam a képernyőmet, és néztem, ahogy Aly lehajolt, majd a pisztolyát maga előtt tartva benézett az ágya alá, közben pedig lefuttattam egy gyors keresést az interneten.

A találat nem volt valami kecsegtető. Hát igen. Itt csesztem el.

A Google szerint ugyanis Aly bizonyára félt, dühös volt, és úgy érezte, hogy meggyalázták az otthonát. A biztonságot nyújtó fészkéből hirtelen egy olyan hely lett, ahol veszély leselkedik rá.

Hogyan hozhatnék helyre egy ilyen kolosszális hibát? Rózsákkal? A tévéfilmekben a férfiak mindig rózsákat küldenek, de az adott helyzetben ez elég kevésnek tűnt. Talán ha egy kosárral küldenék neki?

Nyitottam egy harmadik ablakot, és egy időre magára hagytam Alyt, aki úgy vizsgálta át a szobáját, mint aki tudja, hogy mit csinál. Nagyon dögös volt. A látható félelme ellenére magabiztosan és szakavatottan mozgott. Lehet, hogy kiképezték ilyesmire? Talán igen. Talán azon az önvédelmi tréningen erre is kitértek.

Eszembe vésztem, hogy később feltörjem annak az edzőteremnek a kameráit is, de először megejtettem a vásárlást egy helyi virágboltban – természetesen valaki másnak a kártyaadataival. A lopás sosem hagyott mély nyomot a lelkemen, főleg akkor nem, ha az áldozatom egy olyan gazdag bűnöző volt, aki nem is olyan rég a munkaadóm egyik ügyfelét akarta milliókkal megrövidíteni. Könnyedén elhárítottam a gyermeteg próbálkozását, és becsusszantam a saját rendszerükbe, ahonnan nagyon sok érdekes dolgot tudtam meg, többek között a kártyaadatait is.

A képernyőn közben Aly befejezte a hálószobája átkutatását, majd kiment az ajtón. A lehető leghangosabbra tekertem a hangszórómat, hátha így kiderül, felhívja-e a rendőrséget, mialatt nem látom. Néhány percig szinte síri csend honolt, csak neszezés hangját hallottam, ami azt jelentette, hogy az aprócska házát járja körbe.

Mennyire hülye voltam, hogy csak egy kamerát telepítettem kettő helyett! Mégis mit csinálhat? Hogy érezheti magát? Vajon vissza lehet még jönni ebből, vagy örökre eljátszottam minden esélyemet?

– Jól vagy, Fred? – csendült fel végre a hangja, én pedig azonnal felkaptam a fejemet.

Ki a franchoz beszél?

Érthetetlen módon, de elöntött a harag, mialatt vártam, hogy

ez a Fred válaszoljon. Máris van valaki nála? Talán egy munka utáni randiról van szó? Ajtónyitást nem hallottam, szóval…

– Nem bántott, amíg itt volt, ugye? – kíváncsiskodott Aly.

Halk nyávogást közvetített a hangszóró.

– Figyelmeztetni akartál, amikor megjöttem, igaz?

Még egy nyávogás.

Ó! A *macskáját* hívják Frednek. Azonnal elpárolgott a féltékenységem, és már nem markoltam gyilkos erővel a forgószékemet. Nocsak! Ez az ösztönszerű düh teljesen új volt, és valószínűleg rosszat sejtetett. Jobb lesz, ha odafigyelek rá. Lehet, hogy Alyt vagy a macskáját nem akartam bántani, de amint felmerült a lehetősége annak, hogy egy másik férfi van nála, azonnal beindult a gyilkos fantáziám.

A hangszóróm elcsendesült, én pedig fülelve vártam valami jelre, nem is tudom, hogy Aly jól van-e. Dühös-e. Esetleg megijedt-e. Mindegy, bármire. Mert zavart, hogy nem látom, miután az előző héten minden éjjel figyeltem őt, és tanulmányoztam az arcára kiülő érzelmeket a kórház kamerarendszerén keresztül.

Végül elszánt tekintettel, kezében Freddel, csak visszatért a hálószobába, hozott magával egy étkezőszéket is. Letette a macskát az ágyra, becsukta az ajtót, majd a kilincs alá állította a széket, hogy elbarikádozza magát.

Úgy döntöttem, inkább mégsem mondom le a névtelen rendelésemet, hiszen egy széknél jóval többre van szüksége ahhoz, hogy megvédje magát. Igenis szüksége van azokra biztonsági berendezésekre, amiket beszereztem neki. Miért nem volt gondja ilyesmire? A környék persze elég békés, és az is nyilvánvaló, hogy meg tudja védeni magát, de most már ő is beláthatta, hogy ha valaki akart, akkor simán be tudott volna törni hozzá.

A pénz nem lehetett akadály. Az anyja életbiztosításából futott a nővérképzésre és a házára is, ráadásul tisztességes fizetést kapott a kórházban, és a túlóráit is rendesen elszámolták. Talán elkényelmesedett?

Még az is lehet, hogy szívességet tettem neki ezzel a betöréssel, mert így ráeszmélhetett arra, hogy valamit nagyon

rosszul csinál.

Elvigyorodtam. Hajaj… El kell felejtenem az ilyen gondolatokat, hiszen ezzel csak a saját lelkiismeretemet próbálom mentegetni, ami nem jó út. Ha mást nem is, azt most már biztosan megtanultam a Google-tól, hogy ezzel az akcióval hatalmas bakot lőttem.

Mindezt alátámasztotta Aly is, amikor odamasírozott a komódjához, előhalászta a pisztolyát, és a korábban otthagyott borospohár helyére a fegyver került. Remegő kézzel úgy markolta, mint egy korsó sört valami koleszbulin. Amikor leült, összerezzentem. Mert baszki, a rettegése totál beindított! Eddig sikerült elterelnem a gondolataimat arról, hogy mennyire felizgultam, de a láthatóan reszkető Aly látványától a farkam most már szinte átdöfte az alsómat.

Oké, szóval bántani nem akartam, de az, hogy megijedt, nem volt ellenemre. Sőt! Ez persze aggasztó fejlemény volt, de mégsem a legrosszabb, ami történhetett. Ráadásul talán meg is erősítette azt, amit már addig is tudtam magamról. Hiszen az ég szerelmére, rendszeresen bekentem magamat művérrel, és kést tartottam a kezemben a sötétben, miközben úgy bámultam egy kamerába, mintha épp azelőtt mészároltam volna le egy egész családot!

Folyamatosan felajzott a sok-sok komment, amiben arról írtak, hogy a kissé ijesztő videóim mennyire felizgatják az embereket. Ezek a mondatok mindig életre keltettek valamit, amitől erősnek, hatalmasnak, vadnak és veszélyesnek éreztem magam, mintha a világ csak arra várna, hogy az enyém lehessen. Önmagában az a tény, hogy ilyen sokan lelkesedtek a speciális perverziómért, a normalitás pecsétjét kölcsönözte a vágyaimnak. Nem kellett kellemetlenül éreznem magamat a maszkos játék miatt, vagy amiatt, hogy egy olyan veszélyes terület határát súroltam, ami nagyon közel volt ahhoz, amit az apám tett.

Az egész olyan volt, mintha csak nekem szólna. Ezért akartam azt, hogy Aly is csak az enyém legyen. Nem azért, mert egy szép nő, aki gerjed a maszkokra, és rendszeresen felkínálja magát az online alteregómnak, hanem mert technikailag ő volt az, aki előbb kezdett kutakodni utánam. A böngészője keresési

előzményei alapján – igen, a laptopját is meghekkeltem – legalábbis megpróbálta.

Hogyan találhatok meg valakit a közösségimédia-profilja alapján?

Ki az Arctalan Férfi a TikTokról?

Az Arctalan Férfi egyéb közösségi profiljai.

Létezik olyan MI-szoftver, ami tetoválások alapján talál meg valakit?

Na, ugye. Ő kezdte. És igen, tisztában voltam azzal, hogy ez az érvelés nem állna meg a bíróság előtt. Azért vállaltam ezt a kockázatot, mert hittem abban, hogy Aly sem teljesen százas, ami talán pont arra elég, hogy vacilláljon, mielőtt hívja a zsarukat. Vagy talán arra is, hogy belemenjen a játékba, és végigvihessek mindent, amit elterveztem.

A figyelmemet újra a kamera képe kötötte le. Aly az ágya szélén ülve felemelte a telefonját. Remek kis szerkezetet sikerült elrejtenem nála. A kamera megszólalásig hasonlított a telefontöltőjére, sőt még az USB-portja is működött. A felső, sima fehér része tökéletesen ártalmatlannak hatott, holott egy széles látószögű képfelvevő bújt meg mögötte, amit egy speciális érzékelő eszköz nélkül szinte képtelenség volt kiszúrni. Mielőtt eljöttem tőle, még elintéztem ezt a cserét, és a telefonomon ellenőriztem is, hogy megfelelően működik-e. Aztán kisurrantam az éjszakába, és egy újabb áramkimaradással lepleztem a menekülésemet.

Megnyomtam pár billentyűt, és a kamera máris Aly mobiljára közelített. A TikTok-fiókomat nézte. Vagy letilt, vagy mindjárt leszed a tíz körmömről egy kommentben.

– Tudtam! – bukott ki belőle, miközben görgetett. – Ágy. Kanapé. Fal.

Először nem is értettem, de aztán hamar rájöttem, hogy a videóim háttereiről beszél. Mindegyiket a saját hálószobámban vettem fel, mialatt Tyler vagy aludt, vagy éppen nem volt otthon. És igen, kizárólag ez a három látszódott eddig. Egészen a legutóbbiig. Vajon észrevette a különbséget?

Megdörzsölte az arcát, majd Fred felé fordult, aki ott ült mellette, és olyan hangosan dorombolt, hogy még én is

hallottam.

– Szóval valószínűleg nem egy sorozatgyilkos, aki az app segítségével cserkészi be az áldozatait.

Hátrahőköltem. Hát ezen agyal? Baszki! Ezt aztán végképp nem akartam! Hogyan hozhatnám helyre? Már majdnem elkezdtem írni egy magyarázkodó üzenetet, de vajon mit érhetnék el vele? *Szia, Aly, én vagyok az a férfi, aki betört a házadba. Most is a rejtett kamerán keresztül figyellek, és szeretném, ha tudnád, hogy jól látod. Tényleg nem vagyok sorozatgyilkos.*

Jézus…

Tudtam, hogy jobban kellett volna hadakoznom a terapeutámmal, amikor arról győzködött, hogy ideje lejönnöm az antipszichotikumról. Miután kiürült a szervezetemből, az első dolgom az volt, hogy zaklassak valakit. Kell ennél meggyőzőbb bizonyíték arra, hogy indokoltan szedtem a tablettákat?

Megemeltem a kezem, le akartam állítani az élő képet, de Aly épp akkor fordult a maszk felé. A gomb fölött lebegett az ujjam, amikor valami egészen váratlan ült ki az arcára. Félig lehunyt szemmel beharapta az alsó ajkát, de úgy, hogy szinte mágnesként vonzott magához a monitorom. Még el is pirult. Csak nem sírni fog?

Aztán újra a macskájára pillantott.

– Csak egy módon deríthetjük ki.

Mielőtt ráközelíthettem volna, sebesen bepötyögött valamit a telefonjába, aztán rányomott egy gombra. Suhanó hang következett, mintha csak egy e-mailt vagy üzenetet küldött volna el.

Az asztalomon megpittyent a mobilom.

Ledermedtem.

Baszki… Nekem írt?

Óvatosan, mintha bármelyik pillanatban rám támadhatna, felemeltem a telefonomat. Egy értesítő villogott a képernyő tetején. *aly.aly.oxen.free felhasználó szeretne üzenetet küldeni neked.* A szívem majd kiugrott a helyéről, ahogy megnyitottam az üzenetet.

Lehet, hogy totál őrültségnek hangzik, de te voltál az, aki ma este betört hozzám, felvett egy videót a hálószobámban, és

otthagyott egy maszkot az ágyamon?

Baszki! Mégis mit lehet válaszolni erre? Ha bevallom, akkor azt felhasználhatja ellenem a bíróságon. Ha letagadom, az súlyos félrevezetés. Hogy lehetne ebből jól kijönni? Mondjuk, egy visszakérdezéssel, ami nem erősíti meg, de nem is cáfolja a történteket?

Mit tennél, ha azt mondanám, igen? Tessék. Feltettem a kérdést, ami elég biztonságosnak tűnt.

A számítógépem monitorján megpittyent a telefonja, én pedig az első sorból nézhettem, ahogy elolvasta, és válaszolt a kérdésemre. Megint beharapta az alsó ajkát, és lélegzet-visszafojtva közelebb húzta a mobilját. Néhány, a vállára omlott hajtincse eltakarta az arca nagy részét előlem.

– Azt a kurva… Válaszolt – mondta alig hallhatóan. – Pedig sosem válaszol. Senkinek.

Fordulj kissé jobbra, hogy jobban lássalak! Némán, szinte parancsolón szugeráltam, különben lebuktattam volna a rejtett kamerát, amit most már egyáltalán nem akartam kikapcsolni.

Újra pötyögött valamit, és a következő másodpercben már meg is érkezett az üzenet.

Az attól függ.

Mitől, Aly?

Elakadt a lélegzete. Vigyorognom kellett. Szóval tetszik neki, ha a nevén szólítom! Vajon különlegesnek érzi magát attól, hogy a férfi, akiért nyíltan odavan a neten, aki sosem válaszol egyetlen kommentre vagy üzenetre sem, végül úgy döntött, mégis szóba áll valakivel, és ez a valaki pont ő? Ha igen, akárhányszor hajlandó vagyok bepötyögni vagy kimondani a nevét.

Hogy mik a szándékaid.

Hátradőltem a székemen. A szándékaim… Mégis mit lehet erre mondani? Hiszen annyi lehetőséget, annyi elképzelt jelenetet játszottam már le vele a fejemben! Például azt, hogy felébresztem az éjszaka közepén, két szorítok a nyakához, de ahelyett, hogy bántanám, a pengét a lába közé csúsztatom, az őrület határáig izgatom, és hiába sír vagy könyörög, nem adom meg neki a hőn vágyott kielégülést. Vagy azt, hogy elrabolom a kórház parkolójából, kiviszem az erdőbe, és azt mondom neki,

hogy fusson, ahogy csak tud, mert ha elkapom, olyat teszek vele, amitől még az ördög is elpirulna.

Úgy gondoltam, ezekre még nem áll készen, sőt talán pont emiatt keresné fel a rendőrséget, szóval maradtam a cukkolásnál.

A szándékaim? Ó, Aly! Miért mondanám el neked, amikor a kommentjeid arról árulkodnak, hogy felizgat, ha félsz?

Csupán annyi időre emeltem fel a tekintetem, hogy lássam, ahogy a takaróra ejti a telefonját, és a kezébe temeti az arcát.

– Sokkal intenzívebb terápiára lesz szükségem!

Mintha a szívemből szólt volna.

Fred nyávogni kezdett, fejét Aly karjához dörgölte.

– A szőrterápia ezúttal nem segít, drága – mondta, és felvette a kandúrt. – Nagyon sajnálom, de most valami felnőtt dolgot kell csinálnom, és ki kell menned.

Néztem, ahogy bement a fürdőszobába, letette Fredet a kőre, újra bocsánatot kért tőle, majd rázárta az ajtót. Lélegzet-visszafojtva vártam, hogy visszatérjen az ágyához, és újra felkapja a telefonját.

Honnan tudhatnám, hogy nem bántanál?

Nem tudhatod, Aly. Én csak egy idegen vagyok az interneten.

Gondterhelten fújtatott egyet, majd megrázta a mobilját.

– Szerinted én nem tudom? De kell valami, amitől elhiszem, hogy nem kerülök a lapok címoldalára.

Rosszul kellett volna éreznem magam a rettegése és az aggodalmai miatt, de a nyilvánvaló elkeseredettsége csak még jobban felizgatott. Rég volt már, hogy ennyire felkavartam egy nőt. Persze szexuális értelemben sokszor előfordult, sőt általában addig húztam őket, amíg szinte fel nem robbantak, de Aly esetében már ez az ártalmatlan ellentmondás is megtette a hatását. Volt valami végtelenül izgató abban, ahogy ez a gyönyörű nő ilyen harciassá vált. Talán maga a kihívás. Mindig is szerettem azokat a nőket, akik nem adták be olyan könnyen a derekukat. Akik nem bírták a félrebeszélést, akik kimondták, amit gondolnak, és tudtak magukra vigyázni.

Persze, az alázatos nőkkel sem volt semmi bajom, de nem is érdekeltek különösebben. Sőt, inkább megijesztettek, mert apám áldozatai pont ilyenek voltak. Sosem randiztam szerény lánnyal,

nem is feküdtem le eggyel sem, nehogy kiderüljön, hogy én is örököltem apám hajlamait. Inkább az erős, már-már agresszív nőkkel próbálkoztam, így volt esély arra, hogy leszerelnek, ha esetleg… De talán jobb nem is gondolni erre, miközben Aly foglalta el a monitoromat.

Hiába üvöltötték az ösztöneim, hogy legyek óvatos, legszívesebben megjutalmaztam volna, amiért ennyire feltüzelte a dolog. Előhívtam a hálószobájában forgatott videóm második felét, azt, amit ha kiposztoltam volna, már rég letiltott volna a TikTok, és mielőtt meggondolhattam volna magam, feltöltöttem a csetfolyamunkba, és gondolkodás nélkül rányomtam a küldés gombra.

Amikor megnyitotta, Aly a szája elé kapta a kezét, majd elfojtott hangon felhördült.

– Édes jó istenem…

Újra hátradőltem a székemen, és vártam, azt találgattam, mit fog kezdeni a videóval. Ez is csak egy újabb teszt volt. Az tűnt a legvalószínűbbnek, hogy mégis felhívja a rendőrséget, de ha mégsem, az talán az első lépés lehet ahhoz, hogy végül az *enyém* legyen.

– Tényleg…? – kérdezte.

Hogy tényleg benyúltam-e a gatyámba? Igen, így történt. Nem is kérdés, hogy a pokol legmélyebb bugyrába jutok, amiért a hálószobájában felvettem, ahogy totál felizgatom magam.

A feje előrebukott, mélyről feltörő, kéjes nyögés hagyta el a száját. A szeme újra félig le volt hunyva, amikor felemelte a fejét, az arca kipirult, és hirtelen rádöbbentem, hogy mit is tükröz ez az arckifejezés: vágyat.

Aly is felizgult, nem csak én. Halleluja!

A szabad kezével odanyúlt a maszkomért, a párnájának támasztotta, majd felállt, még egyszer ellenőrizte a kilincs alá tolt széket, aztán a komódhoz lépett, és a legfelső fiókból előhalászott egy vibrátort.

Ó, baszki…

Le kellett állítanom a kamerát.

Alig tíz perccel korábban megfogadtam, hogy az alvó vagy vetkőző Aly lesz a határvonal. A maszturbáló Alyt kukkolni több

szempontból is bűnös lett volna – szent szar, már nincs is rajta bugyi! Egy pillantást vethettem még a tökéletes háromszögre trimmelt fanszőrzetére, mielőtt elfordult, és…

Micsoda. Fenék.

Legszívesebben rácsaptam volna. Elég erősen ahhoz, hogy nyomot hagyjak rajta. Aztán beleharaptam volna. Az ölembe húztam volna, és nézem, ahogy hullámzik, miközben hátulról döngetem. Áldja az ég a farizomgyakorlatokat, amiket az edzőteremben végzett! A hatásuk nem is lehetett kérdés.

Nem. Ez nagyon rossz. Nem nézhettem végig, ahogy Aly önmagát kényezteti arra a videóra, amit én küldtem neki. És nem, nem nyúlhattam be az alsómba, hogy megszorongassam a farkamat.

Elég! Állj le, te csúnya kéz! Nem csinálunk ilyesmit!

A képernyőn Aly már a hátán feküdt, a lábait széttárta a maszkommal szemben, egyik kezében a telefonját szorongatta. A másikkal bekapcsolta a vibrátort, különösebb előjáték nélkül becélozta, majd egyetlen határozott mozdulattal mélyen magába tolta. A háta megfeszült, a hangszórómból kínzó, kéjes kiáltás visszhangzott.

Rácsaptam a megfelelő billentyűre, a közvetítés leállt, a monitorom elsötétült. Hátralöktem a székemet, és otthagytam az asztalomat, a hálószobám ablakához mentem. Remegő kezemet a tarkómra szorítva néztem a felkelő napot. Baszki! Ez meredek volt! Aly megfeszült hátának a látványa beégett a retinámba, kínzó, kéjes kiáltása pedig mézédes muzsika volt a füleimnek. Ha akár egyetlen másodperccel is tovább néztem volna, sosem állok le.

Ez a gyenge lábakon álló erkölcsi tartásom azért némileg megnyugtatott. Bár Aly az én videómra kényeztette magát, ez még nem hatalmazott fel arra, hogy végig is nézzem, ahogy maszturbál. És persze arra sem adott engedélyt, hogy betörjek a házába, hogy felvegyek egy újabb csábító videót a hálószobájában, hogy el is küldjem neki, és megfigyeljem egy rejtett kamerán keresztül. Mégis kellett egy határvonal, amit nem lépek át, és úgy éreztem, a szexuális kizsákmányolás lehet a vízválasztó ebben a kérdésben. Függetlenül attól, hogy az agyam

megállás nélkül azzal érvelt, hogy amit nem tud, az nem is fájhat neki.

Máris kezdtem Aly beteges megszállottjává válni. Nem volt kérdés, hogy rossz vége lesz, ha nem tartom kordában magam, de most, hogy már a látóterembe került, úgy tűnt, nem leszek képes megálljt parancsolni az ösztöneimnek, és a gondosan kitervelt, lassú becserkészési hadművelet mintha füstbe ment volna.

Akartam őt, ezért nem számított, készen áll-e rá vagy sem. Egy végső próba elé kellett állítanom.

Csak abban bízhattam, hogy ez a teszt egyikünk számára sem lesz végzetes.

5

Aly

Az Arcnélküli Férfi itt volt. Itt, a hálószobámban, az én ágyamban, és lefilmezte, ahogy benyúl az alsójába. Halálra kellett volna rémülnöm, hiszen egy internetes idegen betört a házamba. És halálra is rémültem. Tényleg. De közben annyira felizgultam, mint még soha. Úgy éreztem, bőven elég lesz a vibrátorom és néhány durva kézmozdulat, hogy sikítva eljussak a csúcsra.

Bekapcsoltam hát a készüléket, az egyik kezemmel magamba toltam, míg a másikban a telefonomat tartva néztem, ahogy a férfi, akire már hónapok óta vágyom, ezen a szent takarón kényezteti magát. Micsoda istenverte izmok! És a kés, amit a másik kezében tart! Hogy hullámzik az alkarja, miközben a farkát masszírozza! Életemben nem láttam nála dögösebbet. Mintha minden egyes kommentemre felfigyelt volna, pedig naponta több ezret kellett kapnia.

Különlegesnek éreztem magam. Mint akit észrevettek. Mint akit kiválasztottak.

Eddig őszintén azt hittem, hogy a megszállottságom csupán egy átmeneti állapot. Hogy csak hangember vagyok, és a nemrég fellángolt perverz szenvedélyem kizárólag annak köszönhető, hogy a közösségi médiában egyfolytában maszkos férfiakat dobál elém az algoritmus. Meg voltam győződve arról, hogy hamarosan felüti a fejét egy újabb divatos irányzat, és a következő hónap végére már el is felejtem ezt a maszkos bekattanást.

Buta, buta Aly…

Tévedtem. Ez számomra nem csupán egy múló kedvtelés, hanem egy véresen komoly fantázia. Hónapok óta nem éreztem annyira elevennek magam, mint akkor, amikor felsejlett a lehetőség, hogy végre valóra is válhat.

De nem voltam ostoba. A traumatológián nővérként eltöltött évek alatt megtanultam, hogy az ehhez hasonló esetek nagy valószínűséggel tragédiával végződnek. Ellenőriztem az egész

házat. Tudtam, hogy egyedül vagyok. Ráadásul az elülső és a hátsó bejáratot, valamint a hálószobám ajtaját is megerősítettem egy-egy székkel. A körülményekhez képest biztonságban voltam, de az sem volt kérdés, hogy miután végre kiűztem magamból ezt a túláradó vágyat, újra elönt a düh és a félelem.

A videó újraindult. Közelebb húztam a telefonomat, hogy jobban láthassam, ahogy az Arcnélküli Férfi a hatalmas kezét a hasára simítja, majd kínzó lassúsággal becsúsztatja a kigombolt farmerjába. Először lefelé siklott, majd megragadta, és a tövétől a makkjáig kényeztette a férfiasságát. Nyöszörögve képzeltem el, milyen érzés lenne, ha én fognám a kezembe ezt a vastag, szinte alig átérhető húsdorongot, ami kőkemény, de közben lágy, mint a selyem, és elég forró ahhoz, hogy feltüzelje a véremet.

A kommentjeim nem hazudtak: tényleg oda akartam kúszni hozzá, hogy élete legérzékibb, legmegrázóbb, legizgatóbb, legvadabb, legkíméletlenebb, legmélyebb és legkiszipolyozóbb szopásában részesítsem. Már attól majdnem elélveztem, hogy belegondoltam, szóval hagytam, hogy elsodorjon a képzeletem. Láttam magam a videón, ahogy csatlakozom hozzá, ahogy a keze helyett a szám indul harcba, és olyan mélyen magamba nyelem a farkát, hogy beleremeg minden porcikám. Azt akartam, hogy ragadja meg a hajamat, de olyan erővel, hogy fájjon, miközben szájbabasz.

Felemeltem a fejemet, hogy lássam a maszkot. Az *ő maszkját.* Itthagyta nekem, mint valami emlékeztetőt. Túl könnyű volt mögé képzelni, ahogy engem néz, miközben mélyen magamba vezettem a vibrátoromat.

Elegem volt az ingerlésből, úgy kellett az orgazmus, mint egy levegővételnyi oxigén. A szerkezet alsó felén egy apró kiszögellés a csiklómat rezegtette, de olyan tökéletességgel, hogy a felsőtestem elemelkedett az ágytól. Erőtlen ujjaimból kiesett a telefon, becsuktam a szemem, ahogy az egész testemet átjárta a lábam között feléledő érzéki, gyötrelmes szenvedély.

Istenem… Mindjárt…

– Francba!

Félig üvöltve, félig sóhajtozva csapott le rám az eget rengető, egyszerre vad és gyönyörteli orgazmus.

Jó ideig lihegve, szédülten és még mindig felajzva feküdtem. Picsába. Ez nem nézett ki valami jól. Az a férfi betört a házamba, én pedig ahelyett, hogy felhívtam volna a rendőrséget, inkább önkielégítettem a valószínűsíthető bizonyítékok tetején. Így már nem is szólhattam a szerveknek. Mégis milyen magyarázatot adhattam volna erre?

– És miért nem hívott minket azonnal? – kérdezték volna.

– Sajnálom, de sürgős önkielégíthetnékem volt, biztos úr.

Pff! Nem beszélve arról, hogy csakis magamnak köszönhettem. Ez nem áldozathibáztatás volt, hiszen szó szerint könyörögtem azért, hogy megtörténjen. Egy ponton még pénzt is ajánlottam neki egy kommentben azért, hogy törjön be, és várjon rám a sötétben. Hogy állhatna meg így az ügy a bíróság előtt? Az ügyvédje bizonyára azzal védekezne, hogy az ügyfele kizárólag azt tette, amire kértem. Talán kérhetnék tanácsot a kórház jogi osztályától, hiszen munkavállalóként én is az ügyfeleik közé tartoztam. Ami azt is jelentette, hogy nem beszélhetnek a kollégáimnak arról, miféle perverzióval töltöm a szabadidőmet, igaz? Még létezik az ügyvédi titoktartás, ugye?

Felkeltem, megmosakodtam. Régóta nem voltam ennyire benedvesedve. A szexuális életemmel nem volt semmi probléma. A rendszeres együttléteim mindig kielégítők, sőt talán még katartikusak is voltak, de idővel már csupán a stressz feloldásáról és egy másik emberi lény fizikai közelségének igényéről szóltak. A szexszel emlékeztettem magamat arra, hogy az emberek nemcsak fájdalmat okozhatnak, hanem gyönyört is szerezhetnek egymásnak.

Nem is volt kérdés, hogy a munkám kihatott a magánéletemre is. Számítottam erre az eshetőségre. Amikor pályakezdő voltam, a mentorom és a kollégáim is figyelmeztettek arra, milyen komoly hatással lehet a traumatológia egy nővérre, majd részletesen ecsetelték, hogy a válások, a diagnosztizált PTSD és a függőség kialakulásának az aránya az egekbe szökik az ilyen kórházakban, de én nem hallgattam rájuk. Túlságosan naiv és makacs voltam. Amikor az anyámnak szüksége volt rá, nem segített senki, én pedig úgy éreztem, ha rajtam múlik, ez soha többé senkivel sem történhet meg.

Erre tessék, kezdtem érzéketlenné válni. Olyan sok szarságot láttam, hogy már nem is hittem az emberekben, és a nővéreken, a mentősökön kívül már nem is ápoltam kapcsolatot senkivel, hiszen csakis ők érthették meg, mi az, amivel napról napra meg kell küzdenem. Még a szex is érdektelenné vált. Vagy legalábbis a közös megegyezésen alapuló szex. Amit az imént tettem, megkérdőjelezhetetlen bizonyítéka volt annak, hogy valami több kell. Valami sötétebb, valami sokkal veszélyesebb.

Egy halk nyávogás rántott vissza a valóságba. Ja, igen. Bezártam Fredet a fürdőszobába. Úgy éreztem magam, mint egy rossz szülő, hiszen borzasztó éjszakája lehetett. Valószínűleg végig az ágyam alatt kuksolt, és csak akkor merészkedett elő, amikor hazaértem. Fred nem igazán szerette az embereket, és nem is bízott bennük, főként a pasikban. Hogy is hibáztathatnám ezért? Ha véletlenül hazahoztam valakit, az biztos, hogy fújt rá vagy elfutott. Biztosan halálra rémült, amikor belépett az az idegen, ráadásul úgy, hogy én sem voltam itt.

Felvettem a pizsamámat, aztán kiengedtem Fredet. Azonnal a hálószobám ajtaja felé indult. Szegénynek biztosan pisilnie kell.

Újra elöntött a félelem. Felmarkoltam a pisztolyt a komódról, majd óvatosan kicsúsztattam a kilincs alól a széket. Megfordult a fejemben, hogy valaki odakint áll, és csak arra vár, hogy beronthasson. Kinyitottam a zárat, majd magam elé célozva elfordítottam a kilincset is. Hála istennek, senki sem állt az apró folyosón, és amikor kidugtam a fejemet a sarkon, a fényárban úszó nappaliban sem láttam senkit.

Úgy tűnt, a paranoiám még mindig a tetőfokára hág, és bár Fred szinte kilőtt az alom felé, én a biztonság kedvéért még egyszer körbenéztem a házban. Miután végeztem, egy pittyenés újra a hálószobámba vezetett. Otthagytam a telefonomat. Totál elfelejtettem válaszolni a videóra, amit az Arcnélküli Férfi küldött nekem.

Máris elpirultam. Bárcsak tudnám, miért! Ezzel is csak megerősítettem a hitét abban, hogy nem zavar, amit tett, sőt alig várom a következő alkalmat, lehetőleg úgy, hogy én is itthon vagyok.

Felemeltem a komódról a telefonomat. Ledermedtem. Tényleg

várnám a következő alkalmat? Megráztam a fejem. Nem. Semmiképp sem. Az őrültség lenne. De tagadhatatlan, hogy a testem újra felforrósodott, és a szívem szinte zakatolva válaszolt a gondolatra.

Újra megpittyent a mobilom. Lenéztem a képernyőre. Két új értesítés. Az Arcnélküli Férfi küldött két új üzenetet.

Remegő ujjakkal oldottam fel a képernyőt. Vajon mit írt? Talán egy újabb videót küldött? És miért vagyok ennyire kíváncsi, ahelyett hogy letiltanám és feljelenteném azt a szemetet?

Nem videót küldött. Csupán két egyszerű, letaglózó üzenetet.

Aludj jól!

Alyssa.

Pislogtam egyet. Nem Aly. Alyssa. Tudta a nevemet, amit nem használtam sem a profilomban, sem a kommentjeimben, sem bárhol máshol abban az istenverte appban. Meg sem lepődtem igazán. Hiszen betört a házamba, szóval bizonyára kiderítette a teljes nevemet, és isten tudja, mit még, mielőtt idejött. De azt, hogy éppen ő volt az, aki leírta, valahogy tolakodóbbnak éreztem, és nem is teljesen rossz értelemben.

Mi a fenét válaszoljak erre? Köszönjem meg? Vagy küldjem el a redvás picsába? Esetleg fenyegessem meg? Vagy parancsoljam vissza, mert ezek után nem hagyhat ilyen kielégítetlenül?

Mintha kettészakadt volna az agyam. Az egyik fele úgy érezte, ez a legvadabb, legizgalmasabb dolog, ami valaha történt velem. De a másik totál kiakadt.

Ez most tényleg az a horrorvideó volt, amiben én fogok meghalni, ugye?

***

Hiába voltam kétségbeesetten felajzott és halálra rémült, valahogy sikerült elaludnom. Elbarikádoztam magamat a szobámban Freddel, a kajáját és a vizestálját a komód mellé tettem, a macskaalmot pedig a fürdőszobába. A kezemben egy baseballütőt szorongattam álmomban, a pisztolyom karnyújtásnyira volt.

Biztosra vettem, hogy rémálmaim, vagy ami még rosszabb,

kéjes vágyálmaim lesznek, de úgy aludtam, mint a bunda, vagy tíz órán át. Csak akkor ébredtem fel, amikor Fred már annyira megunta a bezártságot, hogy az ágyamon körbe-körberohangálva szórakoztatta magát.

Utána leültem az aprócska étkezőasztalomhoz, és egy hatalmas bögre kávét szorongatva szélsebesen kattogott az agyam. Az Arcnélküli Férfi betört hozzám az éjjel. Még a gondolat is hihetetlennek tűnt. Mintha eltávolodtam volna a valóságtól, és rabul ejtett volna egy hiba a sötét mátrixban.

Elbújhatott volna, hogy megöljön, amint átléptem a küszöböt, de nem tette. Még mindig ép és egészséges voltam, ha alaposan fel is voltam zaklatva, és azért ez is valami, nem? Azt jelenti, hogy nem akart meggyilkolni.

Ne légy ostoba, Aly!

Rendben. Amennyire meg tudtam ítélni, számára ez az egész olyasmi lehetett, mint az előjáték. Mint amikor egy macska játszadozik a prédájával, amikor élvezi a vadászatot, kegyetlenül nézi a vergődést, és csak a megfelelő pillanatra vár. Az is lehet, hogy tényleg gyilkos, és minden áldozatával ezt csinálja. Becserkészi őket a neten, flörtöl velük, betör az otthonukba, talán még meg is dugja őket párszor, mielőtt lecsapna. Most már tisztán láttam, milyen könnyedén belesétálhat bárki egy ilyen jól felépített csapdába, hogy aztán a gyilkos különös kegyetlenséggel végezzen az óvatlan áldozatával.

Nos, velem ez nem fordulhat elő. Csak a holttestemen… upsz! Azt hiszem, ez most nagyon nem illik ide. Szóval *nem leszek* a következő áldozata. A napi tennivalóim hosszú listájának a végén majd beugrom a fegyverboltba is. Ott nemcsak pisztolyokat, hanem különféle önvédelmi eszközöket és biztonsági felszereléseket is árulnak. Szerzek kamerákat. És egy riasztót. Az a szemétláda nem fog még egyszer csak úgy besétálni ide!

Fészkelődni kezdtem a székemen. Hiába az új cél, még mindig totál be voltam indulva, a bugyim lucskos volt, a mellbimbóim kéjesen fájdalmas hullámokat szórtak szét a testemben, ahogy szinte felhasították a pulóveremet.

E miatt az ostoba perverzió miatt totál begerjedtem egy olyan pasira, aki valószínűleg meg akar nyúzni, hogy egy szép pár

kesztyűt csináljon magának a bőrömből.

A gondolattól elfintorodva ittam még egy korty kávét. Rohadtul idegesítő volt ez az egész. Most bántani akart, vagy sem? És miért pont engem választott a megszámlálhatatlan kommentelő közül? Lehet, hogy a közelben lakik? Vagy talán összefutottunk valahol? Esetleg a kedvenc kávézómban vagy az edzőteremben?

De ha így is volt, hogyan talált rám a neten? Tudnia kellett a nevemet, vagy azt, hogyan nézek ki, különben nem találhatott rám a kommentözönben. Hiszen a való életben én *soha, senkinek* nem beszéltem a maszkos perverziómról, és az appban sem voltam kapcsolatban egyetlen személyes ismerősömmel sem.

Mi történhetett azután, hogy rám talált? Hogyan szerezte meg a címemet?

És ami a legfontosabb: hogy az istenbe jött be az éjjel? Az ablakaim sértetlenek, nincs kéményem, amin lecsúszhatott volna, a hátsó ajtómon pedig most is a helyén van a tolózár, amelyet csak letörni lehet, ha az ember át akar jutni rajta. Szóval erőszakos behatolásnak nem volt nyoma sem elöl, sem hátul.

Valamikor áramkimaradás volt. Lehetséges, hogy ő idézte elő, és a sötétséget kihasználva surrant be valahogy? Nem. Ez csak a véletlen műve lehet. Az ilyesmihez minimum egy menő hekker kellene.

Ha jobban belegondolok, ahhoz is, hogy megtudjon rólam ezt-azt.

A telefonom képernyővel felfelé pihent az éjjeliszekrényen. Óvatosan méregettem. Talán azon keresztül figyel? A biztonság kedvéért bevágtam a zsebkendős doboz mögé. Ez már meghaladta a képességeimet. A gimiben és a főiskolán vettem pár órát programozásból, ami pont arra volt elég, hogy rájöjjek, az informatika nem nekem való. Fogalmam sem volt, miféle képességek kellenek ahhoz, hogy valaki feltörje a telefonomat, vagy hogy egyáltalán lehetséges-e az ilyesmi.

Egy pillanat. Tyler lakótársa nem egy számítógépes zseni? Ő talán tudna válaszolni a kérdéseimre? Lehet, hogy Tyler és köztem már vége, de nem volt komoly a viszonyunk, és nem is váltunk el rossz szájízzel. Az egyik délután láttam az edzőteremben, elég kedves volt, integetett is, és amikor új

rekordot értem el súlyemelésben, még gratulált is. Fura lenne megkérni, hogy beszéljen a lakótársával a kedvemért? De mégis hogyan magyarázhatnám el neki, mi az, ami érdekel?

Üdv, Tyler, Aly vagyok. Ne aggódj, már nem vagyok oda érted, vagy ilyesmi! Csak a lakótársadra lenne szükségem, hogy megtalálja nekem azt a fickót, akiről a képet küldtem neked.

Elfintorodtam. Ez lenne aztán a remek ötlet!

Talán jobban járnék, ha inkább lefizetném a srácot. Joshsal csak egyszer találkoztam, úgyhogy barátságra nem hivatkozhattam, ahogy a szívjóságában sem bízhattam.

Gondolatban azonnal felidéztem azt az egyetlen alkalmat. Tyler csak annyit mondott Joshról, hogy egy igazi remete, és menő állása van egy kiberbiztonsági cégnél. Egy vékony, alacsony, szemüveges srácra számítottam, és igen, tisztában voltam azzal, hogy én is áldozatává váltam annak a sztereotípiának, ahogy Hollywoodban ábrázolják a kockákat.

Josh viszont rácáfolt az előítéleteimre, hiszen magas volt, legalább százkilencvenöt centi, és bár bő melegítőnadrág és pulcsi volt rajta azon a reggelen, amikor belebotlottam a konyhában, nem volt kérdés, hogy durván ki van gyúrva. Az arcát csak egy pillanatra láttam: erős áll, horgas orr, sűrű, hosszú szempilláiért a nők ölni tudnának. Már ennyi is elég volt ahhoz, hogy megállapítsam, Josh egy igazi szívtipró. Biztos, hogy mediterrán vér is csörgedezik az ereiben, mert a bőre enyhén olajbarna volt, a haja pedig pont olyan sötét, mint az enyém. Ha anyám látta volna, olyasmit mondott volna, hogy ez a fickó erős olasz unokákkal áldaná meg.

A jelenlétében ösztönösen kihúztam magam. A lakótársa pólója volt rajtam, és persze azonnal ráeszméltem, hogy valószínűleg hallotta, ahogy Tylerrel néhány órával korábban szexeltünk, mert nem voltunk túl halkak azután, hogy megittunk egy üveg bort vacsora közben.

Ez persze mind nem számított, mert Josh nem a külseje, hanem az agya miatt érdekelt. Vajon tudnék-e annyit fizetni neki, hogy segítsen nekem? És vajon mennyit kell elmondanom neki arról, mire és miért lenne szükségem? Meg lehet kérni arra, hogy keressen meg valakit anélkül, hogy belemennék a részletekbe?

A Google a barátom, ő majd ebben is segít.

Már meg is indult a kezem a telefonom felé, de elbizonytalanodtam. Nem bíztam abban, hogy képes lennék megállni, hogy újra és újra megnézzem a videót, amit az Arcnélküli Férfi küldött nekem. Inkább letettem a kávésbögrét, és elindultam, hogy megkeressem a laptopomat.

6

Josh

Aly rákeresett a Google-on, hogy mit kell tudnia egy hekkernek ahhoz, hogy megtaláljon valakit.

Ebből még baj lesz.

A laptopja kameráján keresztül néztem, ahogy egy cikket olvas. A sötét szempár koncentrált, a szemöldökei között apró mélyedés jelent meg, aztán összeráncolta a homlokát. A haját kócos kontyba fogta, nem volt kisminkelve, a ruhája pedig olyan gyűrött volt, mintha akkor kászálódott volna ki az ágyból. Valahogy ellágyított ez a látvány. Annyira belemerültem a vele kapcsolatos fantáziáimba, hogy arra már egyáltalán nem gondoltam, milyen is lehet a való életben.

Lehunyt szemmel képzeltem magam elé, hogy ott ülök vele szemben, és nézem, ahogy a kávéját kortyolja, miután felkelt, a haja kusza, a szája pedig duzzadt amiatt, amit előző éjszaka műveltem vele. Majdnem felhördültem a gondolatra. Egy röpke kufircon túl már régóta nem osztottam meg az ágyamat senkivel. Mikor is ébredtem legutoljára arra, hogy egy nő a mellkasomon édesdeden alszik? Azt hiszem, nem túl jó jel, hogy fel sem tudtam idézni.

Tyler rendszeresen mondogatta, hogy remete vagyok, de mostanáig egyszer sem akadtam fent ezen. Mert mi van, ha remete vagyok? A múltam és annak a következménye, ha valaki felismer, bőven elég okot adott arra, hogy ne hagyjam el az épületet. De mindezt megkérdőjelezte az, hogy most elképzeltem magam Alyvel egy teljesen hétköznapi jelenetben. Vajon miről maradok le, ha elzárom magam a világtól? Vajon tényleg indokolt, hogy kerüljem az embereket? Huszonhat éves vagyok, és eddig még senkit sem bántottam.

Ez akkor azt jelenti, hogy nem is fogok?

Apám tinédzser korában követte el az első erőszakot. A podcast, amiben az ügyét elemezték, egyfolytában arról

hablatyolt, hogy a gyerekkori bántalmazás és néhány fejsérülés indította el ezen a sötét úton. Anyámnak nem sikerült elég korán elhagynia, ezért nekem is kijutott apám kegyetlenségéből, de legalább megúsztam komolyabb agykárosodás nélkül.

A macdonaldi hármas{3} kissé elavult, de gyakran fájó pontossággal vetítette előre egy személy erőszakos hajlamait. A három feltétel első pontja a gyújtogatás. Engem sosem érdekelt az ilyesmi. A második az ágyba vizelés. A húgyhólyagom maga a tökély, még kiskoromban sem pisiltem be. A harmadik feltételtől, az állatkínzástól mindig is tartottam, ezért sosem mertem próbára tenni magam, de mivel az éjjel nem bántottam Fredet, sőt meg sem fordult a fejemben, kezdtem egyre inkább úgy érezni, hogy mégsem fogok egy nap hirtelen az apám nyomdokaiba lépni.

Haver! Hiszen éppen most kémkedsz Aly után!

Hát, ez igaz. Meglehet, hogy nem voltam veszélyes az emberekre, de volt néhány olyan tulajdonságom, amit a legtöbben – köztük a terapeutám is, ha bevallottam volna neki, hogy mit meg nem tennék Alyvel – problémásnak ítéltek volna. De legalább nem azért figyeltem Alyt, mert láncra akartam verni a feltételezett pincémben. Egyszerűen meg kellett tudnom, tetszik-e neki az, amit tettem, mert ha nem, akkor abbahagyom.

Vágtam egy grimaszt. Sajnos túlságosan öntudatos voltam ahhoz, hogy elhiggyem a saját baromságaimat.

Mert rohadtul nem akartam abbahagyni.

Aly megigazította a székét, és pötyögni kezdett.

Figyelhet valaki a laptopom kameráján keresztül?

Upsz!

Elkerekedő szemmel olvasta a választ, aztán a képernyő tetejére siklott a tekintete, és egyenesen a szemembe nézett.

– Szia, szépségem! – üdvözöltem, és azt kívántam, bárcsak hallaná, mert akkor végignézhetném, ahogy elsápad a félelemtől.

Jaja, nem is kérdés, hogy problémás vagyok, de ezen később is elmerenghetek.

– Francba! – buggyant ki Alyből, aztán elfordult az asztaltól.

Amíg ki nem ment a képből, végig a fenekét bámultam. Mi mindent akartam megtenni azokkal a farpofákkal! Mindig is úgy gondoltam, hogy a mellekért vagyok oda, de Aly erre is rácáfolt.

Hallottam, hogy a közelben matat, majd egy ollóval és egy ragasztószalaggal a kezében tért vissza. Le akarta takarni a kamerát.

Baszki!

A csalódottságtól és a bosszankodástól összerándult a gyomrom, és képtelen voltam megállni, hogy be ne pötyögjek neki egy üzenetet.

Ne!

Megpittyent a telefonja, pont, amikor kihúzta a ragasztószalagot. A képernyőre pillantott. Rémület futott át az arcán. Édes, csodás rémület, aminek a helyébe fortyogó düh lépett.

– Ide figyelj, te szarházi! – mondta, miközben megtámaszkodott az asztalon, és közelebb hajolt a laptopjához.

Istenem! Milyen szép, amikor dühös! Az a sötét szempár szinte feketévé vált, amikor a szúrós tekintetét a kamerára szegezte.

– Megtalállak, és meglátjuk, mennyire fogsz örülni, ha én várok majd rád otthon a sötétben!

Borzongás cikázott át rajtam, egyenesen a farkamba száguldva. Úgy tűnt, nagyon is tetszik, amit mond. Még az is lehet, hogy hagyom, hogy az a szánalmas hekker, akit majd felbérel, sikerrel járjon, ha ez azt fogja jelenti, hogy egy pisztollyal vagy egy késsel a kezében vár majd a sötétben. Vagy talán kiderítem, hogy meddig hajlandó elmenni Aly.

Nem akartam meghalni. Nem akartam, hogy lelőjön, vagy ilyesmi, de kíváncsi voltam arra, mennyi sötétség rejtőzik a gyönyörű külső mögött. Ha fel akar húzni, hát legyen.

Vagyis nem. Felejtsük ezt el! Inkább jól fogok védekezni, a végletekig feszítem a húrt, csak hogy megtudjam, Aly mennyit tanult az önvédelmi edzéseken. Olyan nőnek tűnt, aki nem fogja vissza magát, és ha figyelembe veszem, milyen izmos, és mennyire jól ismeri a testét, úgy gondolom, komoly sérüléseket okozhat akár egy olyan ellenfélnek is, aki legalább harminc kilóval nehezebb nála.

Vigyorognom kellett. Aly szerencsétlenségére tizenegy éves korom óta többféle harcművészetet is tanultam. Anyám azután íratott be mindkettőnket, hogy elhagytuk apámat, mert azt

akarta, hogy meg tudjuk védeni magunkat, ha újra megpróbálna bántani minket. Hetente egyszer még ma is eljártam Tylerrel, akit még a gimiben fűztem be.

Arra gondoltam, majd hagyom, hogy Aly bevigyen pár ütést, hogy azt higgye, lehet esélye, és csak utána döntöm a földre, hogy meggyőzzem: a verekedésnél a szex sokkal jobb választás.

Hátradőlve néztem, ahogy letépett egy darab ragasztószalagot. Természetesen feltűnt, hogy elöntötte a bosszúvágy. Megfenyegethetett volna azzal, hogy jelentést tesz az appban, mondhatta volna azt, hogy ne törjek be még egyszer, vagy hogy hívja a rendőrséget, de nem így tett. Ez vajon azt jelentette, hogy Aly egy része igenis ugyanúgy élvezte a helyzetet, mint én? Mert egy „normális" ember biztos, hogy elmenne a rendőrségre, és a profikra hagyná, hogy megtaláljanak, ahelyett hogy saját maga kutatna fel.

Ráadásul Aly még azt sem kérte ki magának, hogy kémkedek utána, tehát benne volt. Lehet, hogy igyekezett meggyőzni magát az ellenkezőjéről, de akkor is benne volt. Egyszerűen tudtam. És el fogom érni, hogy megbékéljen ezzel a sötétebb oldalával is.

Újra odahajolt a laptophoz, és belekacsintott a kamerába, amitől azonnal rá kellett markolnom a farkamra, de olyan erővel, hogy az már fájt.

– Nemsokára találkozunk! – fenyegetett meg, aztán felemelte a ragasztószalagot.

Hamarabb, mint hinnéd, szépségem, gondoltam abban a szent pillanatban, amikor elsötétült a monitorom. Előző éjjel még azt terveztem, hogy újra betörök hozzá, de egy sokkal jobb ötletem támadt. Valami, amiben egyenlő felek lehetünk.

A kezem az alsómba kúszott, majd hátradőlve lomhán kényeztetni kezdtem magam. Alynek sikerült egy időre megvonnia tőlem a látványt, de még mindig volt egy nyitott ablakom, ahol a számítógépének a letükrözött képernyője futott. A következő Google-keresése arról szólt, hogyan tudja teljesen kikapcsolni a kameráját. Figyeltem, ahogy végigment a lépéseken, és nagyot sóhajtottam, miután végzett. A képet sikerült lelőnie, de a mikrofonjával nem foglalkozott. A hangszóróból átszűrődő susogást hallva éppen azon tűnődtem,

vajon mit csinál, amikor valahol kicsengett egy telefon.

Vajon kit hív?

Egy nagyon is ismerős hang vette fel.

– Aly?

Azonnal elkaptam a kezem. Tylert hívta fel? Mi a fasz?

És vajon miért akarok hirtelen átrobogni a haverom irodájába, hogy jól pofán vágjam?

Fogd vissza magad! Ő a legjobb barátod!

– Szia, Tyler! – válaszolt Aly. – Bocs, hogy csak így felhívlak. Nem akarok könyörögni azért, hogy folytassuk, vagy ilyesmi, de lenne egy fura kérésem. Ha esetleg túl sok, hajts el nyugodtan.

– Okéééé?

Jól ismerem ezt a hanglejtést. Tyler nem hitt neki. Meg volt győződve arról, hogy Aly sikamlós ajánlatot akar tenni neki.

Aly vett egy nagy levegőt.

– Jól emlékszem, hogy azt mondtad, a lakótársad ért a számítógépekhez?

Ó!

Baszki!

Ne!

Ugye nem…

Az lehetetlen…

Tyler megkönnyebbülve elröhögte magát.

– Igen. Miért?

– Szerinted meg tudna találni nekem valakit? A neten. Van egy kis problémám.

Faszom!

Végül is valóban veszélyes voltam. Tylerre nézve. Mert meg fogom ölni azért, hogy ennyi mindent elpofázott rólam.

A lakótársam hangjából elillant a jókedv, amikor válaszolt.

– Miféle probléma? Jól vagy?

– Öööö… – kezdett bele Aly, én pedig azt kívántam, bárcsak láthatnám az arcát. – Azt hiszem. Igazából akkor tudnám biztosan, ha a lakótársad segítene megtalálni ezt az illetőt.

Felpattantam, és a kezemet összekulcsoltam a tarkómon. Kezdett nagyon rossz irányba menni a dolog.

– Aly, most komolyan – erősködött Tyler. – Ha valaki

megfenyegetett, vagy ilyesmi, a rendőrséget hívd, ne a lakótársamat!

– Nem fenyegettek meg. – Hosszú szünet. – Azt hiszem.

Faszom! Jól ismerem Tylert. Mindjárt felajánlja, hogy majd ő segít neki.

És így is lett.

– Csak mondd el, mire van szükséged, és Joshsal megoldjuk. Maradjon köztünk, de hidd el, bárkiről is van szó, azt is megbánja, hogy megszületett.

– Meg tudom oldani – ellenkezett Aly kissé idegesen. – Meg kell találnom, ennyi az egész. Josh tud segíteni, vagy nem? Fizetek is érte.

Tessék. A farkam azonnal felágaskodott, amint kimondta a nevemet.

– Tartsd meg a pénzed! – mondta Tyler. – Biztos vagyok benne, hogy szívesen segít.

Majdnem felborítottam az asztalomat. Remek! Ebből már nincs menekvés! Legalábbis anélkül, hogy ne tűnjek egy orbitális seggfejnek, és ne kérdezné meg Tyler, miért nem akarok segíteni az exének. Ha nemet mondok, az rohadtul gyanús lesz.

Aly nagyot sóhajtott.

– Köszönöm. Szólj, hogy mikor mehetek át.

Átjönni? Ide?

Balra kaptam a fejem, a távoli fal előtt álló kanapé felé, amit szinte az összes videómban láthatott. Aztán az ágyamra sandítottam, és arra a kibaszott egyedi gyártású fejtámlára, amit azért kellett beszereznem, mert nekem nem felelt meg az, ami az IKEA-ban kapható, mint mindenki másnak ezen a kibaszott bolygón. Nem, nekem különleges kellett. Olyan, ami nincs senkinek.

Aly nagyon okos lány. Arra már biztosan rájött, hogy a közelben lakom. Amint belép a szobámba, végem.

– Munka után beszélek vele, és hívlak – ígérte Tyler.

– Rendben. Köszönöm, Tyler.

Letették, én pedig fel-alá járkáltam, mint valami ketrecbe zárt vadállat. Nem szabad pánikolni. Meg tudom oldani. Először is, Aly nem teheti be ide a lábát. Ez teljesen egyértelmű volt. És a

kezemet sem láthatja. A tetoválásaim legalább annyira árulkodók voltak, mint a bútoraim, ráadásul egészen a kézfejemig ki voltam varrva. Szerencsére volt egy pár ujj nélküli kesztyűm. Fel is veszem, mielőtt megérkezik, és amikor megkérdezi, miért van rajtam, azt mondtam neki, hogy fázom.

Megtorpantam, felkaptam a telefonomat, és nekiláttam a tervezésnek. Összeírtam mindent, amit meg kellett tennem annak érdekében, hogy ne bukjak le.

Le kellett tekernem a termosztátot, hogy hihető legyen a fázós hazugság. Át kellett váltanom laptopra, hogy a nappaliból is dolgozhassak. És persze a kitalált utahi apát is le kellett cserélnem, nehogy elérhető közelségben legyen, ha magam után kell nyomoznom.

Az ujjaim szélsebesen pötyögtek a telefonom jegyzettömbjén. Ha vannak erényeim, az összeszedettség biztosan közéjük tartozik.

Mire végeztem a listával, valamivel jobban éreztem magam. Nem is volt katasztrofális a helyzet, és ha a jó oldalát akartam nézni, szívesen töltöttem volna időt Alyvel, hogy jobban megismerjem, és kiderítsem, mit is szól igazából ahhoz, ami történik vele.

A számítógépemre pillantva nyugtáztam, hogy az Aly laptopjához kapcsolt hangfigyelő még mindig érzékel valamit, szóval még nem kapcsolta ki. Átirányítottam a jelet a tabletemre, aztán a kulcsommal és a pénztárcámmal a kezemben felkaptam egy melegítőnadrágot és egy dzsekit, majd útnak indultam.

Bluetoothon összekötöttem a tabletet az autóm hangszórójával, miközben beindítottam a kocsit, és amíg vártam, hogy felmelegedjen az utastér, hallgattam, ahogy Aly ide-oda járkál a házában. Arra az esetre, ha bemenne a hálószobájába, a műszerfalra rögzített telefonomon is beállítottam a rejtett kamera képét.

A mobil kémlelőegység aktiválva.

Elöntött a büszkeség, de a következő pillanatban már azon agyaltam, milyen patkány dolog is ez. Tisztában voltam azzal, hogy szégyenletes dolgot művelek, de egy halvány megbánáson túl mást nem éreztem, és eszemben sem volt leállítani magam.

Ezen a ponton kizárólag a bűnüldöző szervek vagy Aly határozott elutasítása tudott volna gátat szabni a terveimnek.

Legalábbis ebben reménykedtem.

Húsz perccel később már másodszor hajtottam el Aly háza előtt, és jót nevettem azon, hogy kéretlennek minősítette az üzeneteimet. Tehát megérkezett az első ajándékom, és nem nyűgözte le.

Virágok? Kibaszott virágokat vettél nekem azután, hogy betörtél az otthonomba?

És mégis mi a faszt kellene kezdenem egy egész virágbolttal?

A futárszolgálat emberei azt magyarázzák, hogy nem vihetik vissza őket, ha már rendezték a számlát.

Ha bocsánatkérésnek szántad, rábasztál.

Most jobban haragszom rád, mint tegnap éjjel.

Az utolsó kijelentésére felkaptam a fejemet. Jobban haragszik a virágok, mint a betörés miatt? Hát, ja. Aly sem normális, ráadásul fogalma sincs arról, hogy az üzenetei mennyire árulkodók, hiszen még mindig arról próbálja győzködni magát, hogy nem akarja ezt.

Szívesen válaszoltam volna valamit, de inkább letettem róla. Attól tartottam, hogy bármit is mondok, az úgy hangozhat, mintha megbántam volna a történteket.

– De hát nem is tudom, hová rakjam ezeket! – sopánkodott Aly, elég hangosan ahhoz, hogy a laptopja és a hálószobájába rejtett kamera mikrofonja is felvegye.

A futár válaszát nem tudtam kivenni.

– Nem, tudom, hogy ez nem a maga gondja, de akkor is – szólt vissza Aly.

Hirtelen elpárolgott a jókedvem. A fickó beszólt volna neki?

Hajts tovább, te szerencsétlen! Ezzel a gondolattal suhantam tovább, hiszen nem állhattam meg, mert ha megleckéztetem azt a bunkót, mindent elrontottam volna. De talán később kideríthetem, kik intézték a szállítást, és az online térben is rávilágíthatok arra, milyen rossz nevelésben részesültek.

– Mit szólnának, ha elvinnék őket a Prescott Memorialba a nővéreknek? – próbálkozott Aly.

A választ újfent nem hallottam.

– Ötven dolcsi egy tízperces fuvarért? Ez most komoly?

Elfintorodtam. Úgy éreztem, visszafelé sül el ez a virágos ötlet.

Mély sóhaj hallatszott a hangszóróból, miközben egy távoli utcában leállítottam az autót.

– Hozom a pénztárcámat – adta be Aly a derekát.

Kitéptem a konzolból a telefonomat, hogy lássam, amint zaklatottan beront a hálószobájába. Fred összekuporodva feküdt egy labdán, láthatóan egyáltalán nem érdekelte, mi történik körülötte.

Aly kivette a pénztárcáját a táskájából, és elidőzött kicsit, hogy megvakarja Fred fejét.

– Remélem megharaptad az Arcnélküli Férfit.

Fred válaszul ciripelésféle hangot adott ki, amit úgy értelmeztem, hogy meg akarta védeni a becsületemet. Az állatoknak van valamiféle hatodik érzékük, ami segít nekik abban, hogy meg tudják különböztetni a jó és a rossz embereket. Vagy nem? Márpedig Fred csak egyszer fújt rám, és utána végig mellettem maradt, sőt egy ponton ki is kellett zárnom Aly hálószobájából, hogy nyugodtan fel tudjam venni a videót. Mindezek alapján arra a következtetésre jutottam, hogy nem is vagyok olyan átkozott, és egy kis – na jó, komolyabb – kémkedés nem elég ok arra, hogy a pokolban végezzem.

Aly kifizette a futárokat, aztán olyan erővel vágta be az ajtót, hogy még a hangszóróm is beleremegett.

A következő percben pötyögni kezdett.

Remek. Nem elég, hogy púp vagy a hátamon, és túlmentél minden határon, még ötven dolcsival is megrövidítettél az ajándékoddal.

Lecsúsztam az ülésen, és azt kívántam, bárcsak bocsánatot kérhetnék tőle, de nem tehettem. Vagyis… mintha lett volna Aly telefonján valami mobilfizetési alkalmazás. Gyorsan előkerestem a tableten a névtelen felhasználómat, megkerestem Alyt az appban, és küldtem neki ötven dollárt ugyanarról a lopott hitelkártyáról, amivel a virágokért fizettem.

Komolyan? Tényleg azt hiszed, hogy ennyivel el lehet ezt intézni?

Idegesen doboltam a műszerfalon, teljesen kikészített, hogy

nem tudtam kommunikálni vele. El akartam hozni az eldobható, kártyás telefonomat, de végül otthon hagytam, mert úgy gondoltam, korai még arról írni neki.

Egy hangos *bimm-bamm* csendült fel a hangszóróból. Csengettek? Rákattintottam a nyomkövető appomra, és hát persze, a másik ajándékom is épp akkor érkezett.

Hallottam, ahogy kinyílik az ajtó.

– Segíthetek?

– Csomagot hoztam Alyssa Capelluccinak – mondta egy férfi helytelen kiejtéssel, de Alynek eszébe sem jutott, hogy kijavítsa.

– Én vagyok az.

– Aláírná?

– De nem rendeltem semmit.

– Akkor visszautasítja az átvételt?

– Öööö… nem.

– Akkor, kérem, itt írja alá.

– Ki küldte?

– Fogalmam sincs – jött a válasz. – Ez az információ hozzánk nem jut el. Kéri a csomagot, vagy sem?

– Jó, legyen.

Egy percnyi csend, bizonyára az aláírással bajlódott.

– Tessék! – mondta a futár. – Szép napot!

A bejárati ajtó újra becsukódott, tompba hangok hallatszottak.

A következő pillanatban megpittyent a telefonom.

Küldtél nekem valamit?

Jó sok valamit, de ezt nemsokára úgyis megtudja.

Ajánlom, hogy ne bomba legyen, különben kísértetként visszajövök, és megtalálom a módját, hogy kinyírjalak!

Elvigyorodtam. Aly pont olyan szarkasztikus volt, ahogy a kommentjei sejtették, és ez nekem nagyon bejött.

Hirtelen megjelent a telefonom képernyőjén. Bement a hálószobájába, felemelte Fredet, és betette a fürdőszobába.

– Bocs, drága, de most itt kell maradnod. Anyuci valami butaságra készül, és nem akarja, hogy megsérülj, ha balul sülne el a dolog.

Azzal bevágta az ajtót, mire Fred tiltakozásul nyávogni kezdett, majd Aly elhagyta a hálószobát.

Miközben a műszerfalhoz hajolva hallgattam, ahogy kinyitja a csomagot, próbáltam némi bűntudatra utaló jelet felfedezni magamban, de hiába. Túlságosan izgatott voltam, és tudtam, hogy nem bomba lesz a dobozban.

– Mi a… – hüledezett. – Ez meg mi? Te most szórakozol velem?

Újra pittyent a mobilom, azonnal megnéztem az üzenetét.

Biztonsági berendezéseket küldtél nekem?

Azután, hogy betörtél a házamba?

Ez most komoly???

Azontúl, hogy vettem neki néhány betörésbiztos, beépített riasztóval felszerelt ajtóéket, küldtem még neki egy-két titániumrudat, amivel a székeknél sokkal hatékonyabban kitámaszthatja a kilincseket, mágnesekkel feltörhetetlen, extra zárakat és egy komplett belső biztonsági rendszert az elülső és a hátsó bejáratokhoz rögzíthető kamerákkal.

És mert egy aprócska részem még mindig hitt az igazságosságban, és ki akartam egyenlíteni az erőviszonyokat, még egy csúcstechnológiás kameradetektort is hozzáadtam a pakkhoz. Titokban kémkedni utána izgalmas volt, eddig nem is tudtam, hogy bírom az ilyesmit, de úgy sokkal érdekesebb lenne, ha Aly *maga* döntene úgy, hogy megfigyelhetem.

Egy ideig még matatott, aztán…

– Micsoda szarházi…

Miért küldted ezeket? Hogy legközelebb ne legyen olyan könnyű dolgod, ha betörsz hozzám?

Mi vagy te? Valami beteg állat, aki odavan a kihívásokért?

Így legalább már nem kell ezzel bajlódnom, pedig délutánra ez volt a terv, ha viszont köszönetre számítottál, akkor jól rábasztál, haver!

Egy percnyi csend következett.

– Válaszolj, az isten verjen meg! – visszhangzott a hangja a kocsimban.

Tudom, hogy olvasod az üzeneteimet, te szemét! Látni az appban.

Mielőtt meggondolhattam volna magamat, küldtem neki egy puszis emojit. Egy nap majd biztosan sikerül levetkőznöm ezt az önelégültséget, de ez a jövő zenéje.

Aly bájos morgással válaszolt.

– Ennyi – mondta. – Meggondoltam magam. Ráküldöm a rendőrséget erre a seggfejre.

Ne! Egy egyszavas üzenet, pont, mint korábban.

Ezt nem lehet összekapcsolni mindazzal, amit eddig írt, és ha végül mégis a bíróságon kötünk ki, az ő szava áll majd az enyémmel szemben, márpedig én azt mondom majd, hogy csak arra válaszoltam, amit szóban mondott. Persze, egyáltalán nem akartam, hogy odáig fajuljon a dolog, mert nagyon is élveztem Aly „társaságát".

– Mi a fasz? Te hallod, amit mondok? Hogy a picsába kell kikapcsolni a kibaszott laptop mikrofonját?

Én biztos, hogy nem fogom elárulni, írtam vissza*.*

– Remélem jól szórakozol, te szemétláda! – fortyogott.

Nagyon jól. És persze csatoltam egy mosolygós emojit is.

– Meg foglak találni, és hidd el, abban nem lesz köszönet!

Elég perverznek hangzik.

Elfojtott nevetés hallatszott a hangszóróból, és az arcomra mintha ördögi vigyor ült volna ki. Mert győztem. Valahol mélyen Aly is élvezte a dolgot. Most már csak úgy kellett irányítanom az eseményeket, hogy ez neki is egyértelmű legyen, hogy felfedezze az igazi énjét, és hajlandó legyen velem együtt leszállni a mélységes sötétségbe.

– Ne merészeld félreérteni az előzőt! – mondta. – Csak egy hisztérikus nevetés volt, amit a stressz és a gyilkos düh váltott ki belőlem.

Dögös.

Megint egy elfojtott nevetés.

– Az istenit már! Elég volt, kikapcsolom a laptopomat!

Ezúttal egy sírós emojit küldtem.

– Nem vagy vicces.

Akkor miért nevetsz még mindig?

– Én *nem* nevetek! Nem igazán.

Előhívtam a fényképező appomat, kétszer is ellenőriztem, hogy a kérdéses videó háttere elég homályos-e ahhoz, hogy ne lehessen felismerni Aly hálószobáját, aztán kivágtam neki egy részletet, csak hogy szóval tartsam.

Miután elküldtem neki, csendben nézte, ahogy félmeztelenül filmezem magamat a tükrében, miközben Fred hirtelen felugrott az ágyra, és hangosan nyávogva dörgölte magát a kezemhez, ha nem cirógattam elég gyorsan.

Hatalmas kockázatot vállaltam ezzel, hiszen hiába volt Aly hálószobája felismerhetetlen, engem és a fekete-fehér macskát tökéletesen ki lehetett venni, tehát felhasználhatta volna ellenem. Sajnos ezen a ponton kizárólag az ösztöneim vezettek. Aly még nem jelentett fel, és ha jók a megérzéseim, talán nem is fog.

– Nem – mondta végül. – Ez teljességgel kizárt. Mit csináltál? Bekented magadat macskamentával? Fred utálja a pasikat!

Vajon miért érzem hirtelen különlegesnek magam ettől az információmorzsától?

Csak túlságosan kifinomult az ízlése.

A szöveg után még egy filmrészletet küldtem neki, ezen Fred hátulról közelített hozzám, megpöckölte az ujjaimat, és a karmait ki nem eresztve játszani kezdett velük, majd kisétált a képből, és úgy nyafogott, mintha azt akarná, hogy fogócskázzak vele.

Aly kuncogni kezdett, de a hang hirtelen eltompult, mintha a szája elé kapta volna a kezét.

– Ez nem jelent semmit – jelentette ki. – A macskák született szociopaták. Fred egyszerűen magára ismert benned.

Ha én vagyok a macska, akkor te ki vagy? Az egér?

– Egy kibaszott farkas!

A háttérzaj hirtelen megszűnt, Aly kikapcsolta a laptopját.

Picsába. De legalább ott volt még a kamera a hálószobájában. Lezártam a tabletet, Bluetooth-kapcsolatra állítottam a telefont, hogy jobban hallhassam a továbbított hangokat.

– Ez meg mi a franc?

A mobilom eszeveszett pittyegésbe kezdett.

EGY KAMERADETEKTOR?

NE!

HAVER!

UGYE NEM?

A SAJÁT ÉRDEKEDBEN…

A beizzított eszközzel a kezében egyenesen a hálószobájába viharzott.

Hát, ennyit a kémkedésről. Ez járt a fejemben, amikor egy percen belül megtalálta a rejtett kamerát, de miután túl sokáig meredt rá némán, mozdulatlanul, egyre idegesebb lettem.

Nem bírtam tovább, felkaptam a telefonomat.

Mondj valamit!

Aly a mobiljára sandított, majd újra a kamerát méregette.

– Aznap este, amikor elküldted nekem azt a videót. Te… – hirtelen elharapta a mondatot, mintha képtelen lenne befejezni.

– Aly, ne! – kiáltottam fel kétségbeesve.

Igen, azt akartam, hogy féljen tőlem, de ne így!

Kikapcsoltam.

– Nem hiszek neked – mondta szinte alig hallhatóan.

Baszki! El fogom veszíteni, ugye?

És nincs is rá okod, de ettől még igaz. Kikapcsoltam.

– Végignézted, ahogy átöltözöm, alszom és…

Nem. Lehet, hogy az erkölcsi iránytűm nem pont északra mutat, de ennyire azért nem vagyok gáz.

– Miért kellene hinnem neked?

Felsóhajtottam. Szerettem volna meggyőzni, de tudtam, hogy nem ez lesz a megfelelő lépés, hiszen számára jelenleg nem voltam más, csak egy idegen az internetről.

Nem kellene, Aly.

Zaklatott hangot hallatott, majd megrázta a fejét.

– Baszki!

Miközben néztem őt, kitépte a kamerát a konnektorból, és bár tudtam, hogy ez lesz, mégsem számítottam arra, hogy gyomorszájon vág ez a veszteség.

Tudtam, hogy ha ez az egész rosszra fordul, és Aly feljelent, még nagyon megbánhatom, de muszáj volt írnom neki.

Nem akarlak bántani.

Azonnal válaszolt.

Nem most mondtad, hogy hülye lennék, ha hinnék neked?

Azt hiszem, igaza van.

Amint kilépett az appból, megszűnt az „online” jelzés a neve alatt.

Semmi gond. Számítottam arra, hogy egy ideig bosszantani fogja a rejtett kamera. És igaza is volt.

De ha minden a terveim szerint halad, be fogom bizonyítani, hogy nem akartam bántani, és nyugodtan bízhat bennem.

7

Aly

Hanyagolnom kell a telefonomat. Ezzel a gondolattal léptem be a pihenőbe.

Akárhányszor úgy alakult, hogy öt percet magamra fordíthattam, azonnal rohantam, hogy megnézzem a mobilt. Előző nap beélesítettem a biztonsági rendszert, minden ablakra felkerült egy apró érzékelő, és a csengőszerű kamerák is kikerültek az ajtókhoz. A belső kamerákról viszont kategorikusan lemondtam, mert egyáltalán nem hiányzik, hogy az Arcnélküli Férfi kémkedjen utánam.

Az a szemét!

Még mindig nem tudtam elhinni, hogy képes volt ott hagyni egy rejtett kamerát a hálószobámban. A betörés már önmagában is elég rémes volt, és bár nem kellett volna, de előző nap még hajlottam arra, hogy megbocsássak neki. Az viszont, hogy a beleegyezésem nélkül megfigyelt, már túlment minden határon. Azok után, amit tett, hülye lennék elhinni, hogy kikapcsolta egy ponton, még akkor is, ha furcsamód az ösztöneim azt súgták, megbízhatok benne.

Mégis miféle zaklató rendelkezik ilyen önmegtartóztató képességgel? Hogyhogy *pont az* volt számára a vörös vonal? Lehet, hogy ettől rossz ember vagyok, de ha felcserélnénk a szerepeket, és nekem lenne lehetőségem végignézni, ahogy maszturbál, gátlástalanul megtenném. Sőt, valószínűleg én is beszálltam volna a buliba a magam módján.

Két értesítés várt, a biztonsági rendszer küldte őket. Az egyik felvételen egy dundi mosómedve sétált el a hátsó ajtóm előtt. Elmentettem későbbre, mert bár jól tudtam, hogy ezek a vadállatok általában veszettek és mindenféle betegséget terjeszthetnek, ha bárhol megláttam egy cuki videót, azonnal úgy éreztem, hogy meg kell nyunyorgatnom őket.

A másodikon a kissé zizi Steve szomszédom volt látható, aki

még télen is késő este járt futni. Az ultramaratonra készült, és a föld legzordabb tájaira járt versenyezni, a saját bevallása szerint azért, mert minél durvábbak a körülmények, annál jobb. Sajnos túl sokat tudtam róla, mert be nem állt a szája. A legutóbbi szomszédsági bulin sikerült sarokba szorítania, ezért húsz percen át kellett hallgatnom, hogy mennyivel fontosabb a fizikai erőnlétnél a mentális felkészültség. Ez az ember túl sok volt nekem, azóta módszeresen el is kerültem.

Ennyi volt. Csak két videó. Az elmúlt hat órában több tucat ezekhez hasonlót néztem végig, de szinte mindegyiken csak egy autó suhant el a házam előtt. Valahogy meg kell oldanom, hogy ne legyen ennyire érzékeny a kamera, különben egyfolytában pittyegni fog a telefonom, csak mert a szomszédaim élik a normális életüket.

Arra számítottam, hogy a pihenőbe érve az Arcnélküli Férfi vár teljes pompájában, ahogy megpróbál újra behatolni a házamba, mialatt dolgozom, de nem. A legfelkavaróbb az egészben az volt, hogy magam sem tudtam, megkönnyebbült vagy csalódott vagyok-e valójában. Az egyik oldalon ott volt egy idegen, aki betört a házamba és kémkedett utánam, a másik oldalon viszont beteljesítette azt a sötét fantáziámat, ami az utóbbi három hónapban ébren és alvás közben is kísértett.

Lehetőséget kínált arra, hogy kiéljem ezt a maszkos gyengémet, ezért egyre inkább hajlottam arra, hogy higgyek neki, és bízzak abban, hogy nem akar bántani. Hányszor álmodoztam arról, hogy kipróbálnám ezt az izmos testet? Arra vágytam, hogy lássam az alkarja duzzadó ereit, miközben a nyakamat szorongatva dönget. Azt akartam, hogy kerüljön mögém, szorítson egy kést a torkomhoz, és mondja azt, hogy ne mozduljak.

Baszki… Be kell fejeznem, hogy munkaidőben ennyire felizgulok!

A tekintetem újra a telefonomra siklott.

Ne csináld! Az ujjaim ott lebegtek a TikTok ikonja fölött. Szombat este volt, tehát új videó várható az Arctalan Férfitól. Mindig tűpontos volt, és nem feltételeztem, hogy a zaklatásom miatt felborult volna a megszokott rend. Eddig sikerült

kitartanom, de egyre fogyott az akaraterőm.

– Nagyon gyenge nő vagy – mondtam ki hangosan, miközben elindítottam az appot, és kikerestem az oldalát.

Hát persze hogy új videót posztolt.

– Nem kell megnézned – győzködtem magam, de hiába.

A hüvelykujjam önálló életre kelt, és a következő pillanatban felcsendült egy mély, mámoros dallam. Az Arcnélküli Férfi feltűnt, újra az egyik megszokott helyszínen. Megkönnyebbülten sóhajtva nyugtáztam, hogy nem készült több felvétel a hálószobámban. Most a kanapéján feküdt, a pólója ujját feltűrte a könyökéig, így tökéletesen látszott az a tetovált, izmos, eres alkarja, amiért annyira odavoltam. Ahogy mindig, most is egy késsel játszadozott, a plafont bámulta, miközben egy elgyötört férfihang az összetört szívéről énekelt.

Aztán változott a háttér, a masszív ágytámlának dőlve ült egy ágyon. Az egyedi bútordarab a durva, energikus szex ígéretét hordozta magában, és mintha olyan kampókat is szereltek volna rá, ahová bárkit kiköthetett. Itt már nem volt rajta felső, a nagy test a párnákon pihent, a fejét oldalra fordította, mintha csak a semmibe bámulna.

A következő vágás után egy számomra új helyszínen folytatódott a videó. Egy hatalmas ablak előtt állt, még mindig félmeztelenül, a karját a feje fölé emelve hajolt a kerethez. Megállítottam, hogy magamba tudjam szívni a látványt. A teste egy igazi mesterműű volt. Nem is kérdés, hogy a szépség előnyöket élvez, hiszen máris úgy éreztem, minden bűnét meg tudom bocsátani.

Egészen addig, amíg észre nem vettem a szöveget a videó alatt. Korábban sosem csinált ilyet.

Amikor haragszik rád.

Ezt már nem! Jobban teszi, ha nem beszél rólam ez a gazember!

Folytattam a lejátszást, de már csak pár másodperc volt hátra, aztán visszaugrott a legelejére. Összevont szemöldökkel figyeltem a megbánástól és bűntudattól keserű dalszöveget. Így akar bocsánatot kérni? Ahhoz ennél sokkal, de sokkal több kell.

Átfutottam a kommenteket. Mindenki kiakadt.

Ki bántott meg ennyire?

Add meg a nevét és a címét, aztán elintézem!

Nem. Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy valaki képes lenne haragudni rá.

Hölgyeim, hajnalban indulunk!

Amikor ezt mondom, komolyan is gondolom: ennek a pasinak szó szerint bármit megbocsátanék.

– Haha – buggyant ki belőlem komoran. – Most ezt mondod, de várd ki, amíg végez velem, és te leszel a következő célpontja.

Felkaptam a fejemet, de szerencsére még mindig egyedül voltam. Itt az ideje, hogy végleg leszámoljak a magamban beszéléssel.

Elolvastam még néhány kommentet, amiben az Arcnélküli Férfi nem létező becsületét védelmezték, ami annyira felbosszantott, hogy nem hagyhattam szó nélkül.

Úgy értetted, hogy minden oka megvan rá?

Alig küldtem el, máris pittyent a telefonom. Megnézte, és lájkolta is. Francba! Az Arcnélküli Férfi egyetlen kommentet sem lájkol. Soha! Vajon a többiek észreveszik?

Új értesítés érkezett. *A the.faceless.man felhasználó követ téged.*

Majdnem elejtettem a mobilt. Jaj, ne…

Megint pittyent. Valaki, nem ő, válaszolt a kommentemre.

HÖLGYEM! LÁJKOLTA A KOMMENTEDET???

Valaki más is írt.

ISTENEM! Ő AZ EGYETLEN, AKIT KÖVET!

Hátrahőköltem, ahogy ömleni kezdtek a válaszok. O-ó! Mit tettem? És ő mit akart ezzel a kivételezéssel?

Olyan szélsebesen érkeztek az értesítések, hogy úgy tűnt, mintha valami durva technoszámot játszana a telefonom.

Bocsáss meg neki, te szörnyeteg!

Milyen a való életben?

Te randizol vele???

Hát ilyen a féltékenységi roham.

Milyen érzés, hogy jelenleg te vagy az internet leggyűlöltebb nője?

Ha nem akarod, én elfogadom!

Gyorsan kiléptem az appból, és lenémítottam a beállításokban. Nem. Most nem fogok ezzel a szarsággal foglalkozni. A műszakomnak még csak a felén voltam túl, az este már így is elég rémesen alakult, hiszen bekerült hozzánk egy nemi erőszak áldozata, sőt, miután elkapták, maga az elkövető is. A nő családja megtudta, hogy a fickó is nálunk van, úgyhogy pokoli erőfeszítéseket kellett tennünk, nehogy megöljék az illetőt.

Igaz, én nem hibáztattam őket.

Még szerencse, hogy nem én kezeltem az áldozatot, mert bár kiképeztek és aláírtam az etikai kódexet is, legszívesebben a nő férjének a zsebébe csúsztattam volna az elkövető szobaszámát. Csak az tartott vissza, hogy börtönbe kerülhetek, bár az utóbbi huszonnégy órában olyan sok újdonságot tanultam magamról, hogy már ez sem tűnt elég meggyőző érvnek.

Lehet, hogy sokkal jobban hasonlítok az Arcnélküli Férfira, mint gondoltam volna? Azzal, hogy szinte cinkossá váltam egy betörésben, és úgy döntöttem, igazságosztó leszek ahelyett, hogy feljelenteném a zaklatómat a rendőrségen, egy nagyon sötét út felé vettem az irányt. Talán eljött az ideje, hogy néhány hétre szabadságra menjek, és kitisztítsam a fejemet. Még betegszabadságon sem voltam… az utóbbi két évben? Nem. Az nem lehet.

Összeráncolt homlokkal próbáltam visszaemlékezni. Te jó ég! Tényleg két éve volt, amikor egy helyi csemegeboltnak köszönhetően levett a lábamról egy ételmérgezés. Az üzlet azóta már rég bezárt.

Két kibaszott év a traumatológián, szünet nélkül. Jaj! Igen, ez nem maradhat így. Nem csoda, hogy mostanában ennyire megborultam.

Ami persze részben az Arcnélkül Férfinak is köszönhető. Vajon a kórház biztonsági kameráin keresztül is figyel? Valószínűleg nem, de ha mégis, azért bemutattam a pihenő sarkában ágaskodó készüléknek.

A mobilom jelzett, szöveges üzenet érkezett.

Egy ismeretlen számról írták, és egyetlen szó volt az egész. *Goromba.*

Majdnem megfulladtam. Meghekkelte a kórház rendszerét.

Ehhez vajon milyen szintű tudással kell rendelkeznie? Vajon milyen szintű megszállottság kell ahhoz, hogy ilyen messzire menjen?

És az isten szerelmére, mi a francért érzem ettől csak még különlegesebbnek magam ahelyett, hogy halálra rémülnék?

Nem lett volna szabad válaszolnom. Tényleg nem, de nem tudtam megállni.

Most is figyelsz?

Talán. És egy kacsintós emoji.

Fogcsikorgatva próbáltam ügyet sem vetni arra, hogy egy zaklatóhoz képest inkább volt cuki, mint ijesztő. Legalábbis az addigi üzeneteink alapján.

Nagyon sok törvényt sértesz meg éppen.

Pedig még a felét sem tudod annak, amit elterveztem.

Figyelj, te… öööö… Azt sem tudom, hogy hívjalak!

Legyen, mondjuk, „Huh"? Tudod, emiatt. És hozzátett három kicsi szellememojit, ami a maszkjára utalt.

Francba! Nem mosolyoghatok, hiszen lát! Már az is épp elég volt, hogy előző nap megnevettetett. Kösz, apa, hogy megörököltem a fekete humorodat! Mindig a legrosszabb pillanatban tört rám a nevetés.

NEM foglak huhnak szólítani. Kösz, de inkább maradok a seggfejnél. Nincs jobb dolgod, mint utánam kémkedni, miközben dolgozom?

Nem igazán. Ezen a héten álmatlanságban szenvedek.

Egy pillanatra megsajnáltam, de aztán megráztam magam. Abszolút megérdemelte, amiért így viselkedik.

Láttam a kommentedet a legújabb videóm alatt. És úgy tűnik, nem csak én. Elég népszerű lettél. Biggyesztett mögé egy nevető emojit is, bizonyára azért, hogy bosszantson.

Beléptem az appba, és ledöbbentem. Máris több mint száz választ kaptam. Mintha mindenki a fejemet akarta volna.

Ez a te hibád.

Nem én írtam a kommentet, Aly.

Azt már nem! Nem fogod rám kenni! Hoztam egy rossz döntést, ez igaz, de észre sem vették volna, ha nem lájkolod, és nem követsz be. Pontosan tudtad, hogy mi lesz, mégis

megtetted.

Egyáltalán nem bánom, hogy felvállaltalak a nyilvánosság előtt.

Felvállalt?

Édes istenem… Nem, vaginám, ne merészelj megremegni! A francba! Petefészkek, csillapodjatok!

Szem előtt tartva annak a lehetőségét, hogy még mindig figyel, mozdulatlanná váltam. Ez a kinyilatkoztatás furcsamód megnyugtatott, hiszen meglett a kapcsolat a digitális térben, és ha végül mégis megöl, több százezer online tanú fogja harsogni, hogy a pasim a tettes. Mert ők nem tudják, hogy valójában nem is ismerem, ő pedig gyakorlatilag arra utalt, hogy együtt vagyunk.

Lehet, hogy ezzel akarta bebizonyítani, hogy nincs mitől félnem?

Megráztam a fejem. Nem hagyom, hogy levegyen a lábamról. Hiszen kukkolt. Hiszen még most is kémked utánam. Az is lehet, hogy hazudott, amikor azt mondta, kikapcsolta a kamerát a múlt éjjel. Sőt, talán még fel is vette! Simán fent lehetek valamelyik durva pornóoldalon, ahogy egy vibrátorral kényeztetem magam.

Nem ismertem ezt a férfit. Hülye lettem volna, ha bízom benne.

Akkor sem bocsátok meg.

Nem is kértem még.

Ez azt jelentené, hogy később majd fog?

Felemeltem a fejem, egyenesen a kamerába néztem, miközben vadul cikáztak a gondolataim. Véget kellett vetnem ennek. El kell küldenem a búsba. De miért nem tudom rászánni magam? Lehetséges, hogy egy részem titkon még élvezi is?

Bizonyára kiült az arcomra a dilemmám, mert küldött egy újabb üzenetet.

Csak mondd, hogy álljak le, és megteszem.

A hüvelykujjam a képernyő fölött lebegett. Meg kellett tennem. Ez volt a helyes út. Az egészséges út. Persze csábító volt a gondolat, hogy egy férfi azért tör be hozzám, hogy megdughasson, de ez akkor is csak egy perverz fantázia. A való életben egyetlen logikus kifutása lehetett ennek az őrületnek, ami nem más, mint a bántalmazás vagy a gyilkosság.

Egy betűt tudtam bepötyögni, mielőtt jelzett volna a csipogóm. Lenéztem rá, és rögtön el is felejtettem az Arcnélküli Férfit.

Egymás után érkeztek a mentők a meglőtt áldozatokkal. Egy éjszakai bárban lövöldözés tört ki.

Bevágtam a szekrényembe a telefonomat, és kirohantam a folyosóra.

Brinley a mosdóból viharzott ki, majdnem összeütköztünk, de sikerült lelassítanom, hogy aztán együtt fussunk tovább a sürgősségire.

– Balról! – kiáltotta Tanya, aki elsüvített mellettünk.

– Jesszusom! Milyen gyors! – lihegte Brinley, ahogy próbálta felvenni vele a ritmust.

– Egy született kardiokirálynő – magyaráztam. – Három maratont fut le évente.

– Mennyire rossz a helyzet? – érdeklődött Brinley.

Rásandítottam.

– Az igazságra vagy kíváncsi?

Bólintott.

– A lehető legrosszabb.

***

Húsz órával később botorkáltam ki a kórházból. Majdnem mindenkit behívtak az eset miatt, és voltak olyan kollégák, akik még azelőtt megjelentek, hogy megtudtuk volna a telefonszámukat. Egy ilyen tragédia esetén mindenki tudja, hogy szükség lesz rá.

Az áldozatoknak csak egy kisebb része került hozzánk, a többieket a város különböző kórházaiba vitték. Hatan meghaltak, tizenötöt meglőttek, és még húszan megsérültek a lövöldözés utáni, pánikszerű menekülés során.

Az egyik rendőr, aki tanúvallomásokat vett fel, azt mondta, hogy a tettest a hősies pultoslány ölte meg. Nem sokkal azután, hogy tüzet nyitott, kiugrott a bár mögül, és addig püfölte egy baseballütővel, amíg már inkább egy pépesített sütőtökre hasonlított.

Nagyon sok életet megmentett ezzel, de még így is volt három olyan betegünk, akik esetleg nem élik túl a sérüléseiket. Sajnos nem ez volt a legrosszabb lövöldözés, amivel találkoztam. Előző

évben egy férfi bement az exneje munkahelyére, megölt nyolc embert, és nagyon sokakat megsebesített, mire a különleges egység orvlövésze le tudta lőni.

Sikerült egy-két órát aludnom, miközben a szobák között rohangáltam, de ez nem volt elég arra, hogy ellensúlyozza a majdnem negyvenórás ébrenlétemet. Ezért is szoktam több kaját és vizet hagyni Frednek. Az állatorvos mindig azzal nyaggatott, hogy sose hagyjam kint az eledelét, mert kezd kigömbölyödni, de inkább legyen túlsúlyos, mint hogy éhezzen, amikor nem tudok időben elmenni a kórházból.

Lifttel mentem fel a garázs harmadik emeletére. Magamra húztam a télikabátomat, miután megcsapott a sarki eredetű szél. Jobbra pillantottam, és földbe gyökerezett a lábam. Megint esett a hó, hatalmas pelyhekben hullott, ráadásul oldalra fújta a szél. Remek. Azért talán még járhatók az utak.

Csábító volt a gondolat, hogy visszaforduljak, és inkább a kórházban fenntartott pihenők egyikében aludjak, de ha maradok, biztos, hogy valaki felébresztett volna, hogy segítsek. Ilyenkor mindig nehezemre esett nemet mondani, ezért tudtam, ha nem megyek haza, azzal csak ártok magamnak. Az sem érdekelt, ha taxit vagy sofőrszolgálatot kell hívnom.

Mielőtt hívtam volna egy Ubert, ki kellett szednem néhány dolgot a kocsimból. Tiszta hülye voltam, hogy azt gondoltam, ilyen időben majd szépen hazavezetek. Más sem hiányzott, mint hogy elaludjak a volán mögött, és egy újabb katasztrófát okozzak.

Tekintetem a szakadó hóról a garázs távolabbi sarka felé vándorolt. Ott parkoltam.

És járt a motor.

Négy és fél méterre tőle zavarodottan megtorpantam. Nem volt az autómban önindító, ami megmagyarázhatta volna. Lehetséges, hogy a fáradtságtól már hallucinálok?

Körbenéztem, hátha látok valakit, aki megerősíthetné, hogy nem ment el az eszem, de senki sem volt a közelben. Hajnali három volt, azon a szinten a dolgozók parkoltak. Rajtam kívül mindenki az épületben próbált életeket menteni.

Többször pislogtam egymás után, hátha. De nem. Nem

hallucináltam. Az istenverte kocsimnak járt a motorja. Nem hagyhattam így, hiszen a kulcs a táskámban volt. De akkor mi a fasz történt?

Lassacskán magához tért a tántorgó agyam. Létezik, hogy ez is az *ő* műve?

Kikaptam a táskámból a paprikaspray-t, és megindultam párhuzamosan a kocsimmal, miközben folyamatosan figyeltem, nehogy váratlanul rám támadhasson valaki. A garázs ki volt világítva, és úgy tűnt, teljesen egyedül vagyok, de akkor sem akartam kockáztatni. Addig szorítottam az ujjamat a flakonra, amíg a vezetőoldali ülés a látóterembe nem került. Valaki ült odabent. Egy megtermett valaki. Kapucni takarta el az arcát.

Nem. Ez nem lehet.

Hirtelen megfordult, mire hátrahőkölve nekimentem a mögöttem álló autónak. Az Arcnélküli Férfi nézett rám a szélvédő mögül.

Azonnal magamhoz tértem, és senkinek sem tanácsoltam volna, hogy packázzon velem. Milyen pofátlan ez a pasas, hogy meg meri ezt tenni az elmúlt nap és éjszaka után!

Felemelte a kezét, integetett, aztán a mutatóujjával mintha azt kérné, hogy várjak egy kicsit, majd lenézett. Megpittyent a telefonom a táskámban. Nem vettem le róla a szememet, amíg előhalásztam a mélyéről.

Eltartott egy ideig, mire elolvastam az üzenetét, hiszen folyamatosan cikázott a szemem közte, a képernyőm és a környezetem között. Nem bíztam benne, simán el tudtam képzelni, hogy van egy társa a közelben, aki arra vár, hogy kihasználhassa, ha egy pillanatra nem figyelek.

Arra gondoltam, hazaviszlek. Rémes az idő, és biztosan kimerültél. Nem biztonságos így vezetni.

Szikrákat szórt a szemem, miközben az ujjammal mutattam, hogy engedje le az ablakot.

Újra lenézett, hogy írjon valamit.

Ne fújj le!

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy parancsolgass nekem! – kiáltottam, mire egy kicsit leengedte az ablakot, hogy jobban halljon. – Húsz rendőr van a kórházban, és szinte mindegyiket

név szerint ismerem. Elég egy hívás, és véged.

Megint lehajolt, megint pötyögött.

– Komolyan? – kérdeztem. – Nem vagy hajlandó megszólalni?

Megrázta a fejét, és folytatta az írást.

Valószínűleg elég jól ismerem ahhoz, hogy felismerjem a hangját, ha ilyesmire képes. Mégis ki lehet? Talán az egyike azoknak a rendőröknek, akikkel az imént megfenyegettem? Sok hozzá hasonlóan nagydarab zsarut ismertem, márpedig ők hozzáférnek a kormányzat eszközeihez, ami megmagyarázhatta volna, hogyan tudott ilyen könnyedén rám találni.

Csak hazaviszlek. Láttam, milyen volt a műszakod, láttam, hogy alig álltál a lábadon, amikor összepakoltál, ezért úgy gondoltam, eljövök érted.

Belecsíptem az orrnyergembe, azt fontolgattam, hogy segítségért kiáltok.

– Miért?

Nem mondtad, hogy álljak le.

Döbbenten néztem rá.

– Mert rohadtul megzavart egy istenverte tragédia!

Akkor mondd most! Amint elküldte, felemelte a fejét, hogy belenézhessek a maszkja lelketlen, fekete szemgödrébe.

Kinyitottam a számat, de nem jött ki rajta egyetlen hang sem.

Mondd ki, Aly, gondoltam. *Mondd ki, az istenit! Csak küldd el a francba, mint az a mentálisan egészséges, józan ember, aki voltál, mielőtt a pasas videói elárasztották volna az appodat.*

Megpróbáltam kipréselni magamból a megfelelő szavakat, de úgy éreztem, mindjárt megfulladok. Picsába! Nem ment. Ez mégis mit jelent? Mit mondd el rólam? Tényleg felizgat az ilyesmi?

Ki vagy merülve, ezzel próbáltam mentegetni magam, de a szánalmas önámítás nem járt sikerrel. A mocskos igazság ugyanis az volt, hogy az elmúlt néhány napban sokkal elevenebb voltam, mint az utóbbi években. Persze rettegtem is, de így is jobb volt, mint a totális bénultság. Mielőtt betört volna a házamba, egy fekete-fehér világban, robotként tengettem a mindennapjaimat. Dolgoztam, edzettem, hazamentem. Ennyi. A röpke érzelmi villanásaimat kizárólag az Arcnélküli Férfi videóinak

köszönhettem.

A tekintetem elidőzött a maszkján, és bár egy merev, műanyag álcán keresztül nézett rám, esküszöm, úgy tűnt, mintha enyhén felfelé kunkorodna a szája széle.

Az ablak réséhez szegeztem a paprikaspray-t.

– Csak mert ebben a szent pillanatban nem tudom kimondani, még nem fogok beülni egy idegen férfi mellé, aki betört a házamba, és kilesett anélkül, hogy engedélyt adtam volna rá.

Bíztam abban, hogy a garázs biztonsági kamerái rögzítik a történteket, és nem sikerült neki valahogy leállítania az egész rendszert. Ha valaki rám vetné magát, máshogy nem is tudnám bizonyítani, mi történt velem.

Megint pötyögni kezdett, nekem pedig kezdett nagyon elegem lenni ebből a színjátékból.

Beszélj már, legszívesebben ezt üvöltöttem volna.

Pittyent a telefonom, és megint ide-oda kapkodtam a tekintetemet.

Nézz be az anyósülésre! Te fogsz irányítani.

– Ha van ott valaki, aki csak arra vár, hogy rám ugorjon, mindkettőtöket megöllek! Ma este nem igazán kedvelem a férfiakat.

Az Arcnélküli Férfi bólintott, mintha nem is számított volna másra, és intett, hogy induljak el.

Fogcsikorgatva, végtelenül óvatosan megkerültem a lökhárítót. Bizonyára megérezte, hogy nem szívesen megyek közelebb, mert oldalra hajolt, és kinyitotta az utasoldali ajtót. A pisztolyom és egy méretes kés pihent az ülésen. A maszkos férfi hátradőlt, előbb a fegyverekre mutatott, aztán rám.

Egy újabb jeges széllökés hasított keresztül a garázson, amitől az egész testem remegni kezdett. Hiába volt rajtam télikabát, a műtősruhám elég vékony, és amikor kiléptem a kórházból, eszembe sem jutott, hogy kesztyűt húzzak.

Közelebb léptem az ajtóhoz. Csábító meleg áradt kifelé. Az Arcnélküli Férfi nem mozdult, kissé hátradőlt, és lassan felemelte a kesztyűbe burkolt kezét, hogy lássam, fegyvertelen. Előrehajoltam, felkaptam a pisztolyomat, aztán visszahúzódtam, és gyorsan ellenőriztem, meg van-e töltve. Meg volt.

A súlya máris biztonságot adott. Az Arcnélküli Férfinál nem láttam fegyvert, ráadásul ilyen közelről simán lelőhettem, mielőtt támadásba lendülhetne. Tényleg én irányítottam, és nagyon jó érzés volt, hogy végre én vagyok nyeregben.

Most kellett volna kiparancsolnom a kocsiból, és hívni a rendőrséget, de ahogy kiszállt belőlem az adrenalin, a kimerültség újra eluralkodott rajtam, és annyira fáztam, hogy már a fogam is vacogott. Nem akartam Ubert hívni, hogy a következő műszakomba is el kelljen fuvaroztatnom magam. És a rendőrséget sem akartam felhívni, bár erre nem volt semmi értelmes magyarázat. A munkám során napi kapcsolatban voltam velük, jól tudtam, hogy kérdés nélkül a segítségemre sietnének. De valami meggátolt benne.

Talán pont az, hogy nővérként nagyon sok rossz emberrel találkoztam már. Gyilkosokkal, erőszaktevőkkel, bandatagokkal, drogdílerekkel, rablókkal, pedofilokkal és így tovább. Az ösztöneim egyre kifinomultabbá váltak, mintha kifejlődött volna egy hatodik érzékem, ami felismeri, ha veszély közeleg. Most viszont nem kongatta semmi a vészharangokat. Csak az eszem súgta azt, hogy hívjam a zsarukat. És persze ott volt az a tény is, hogy Fred kedvelte őt. Pedig Fred senkit sem szeretett. Fújtatott vagy elfutott vagy elbújt. Akárki jött is hozzám, mindig így viselkedett. Még mindig képtelen voltam felfogni, hogy nem csak dorombolt, de játszott is az Arcnélküli Férfival.

Az ösztöneim azt súgták, hogy szálljak be, és ne agyaljak annyit. Egyébként se lennék védtelen, ha beülnék az anyósülésre. Ott lenne a kés és a pisztolyom is, amivel sakkban tarthatom a hazáig vezető úton. Ha esetleg rossz felé kanyarodna vagy megpróbálna bántani, vége. Mivel nővér vagyok, pontosan tudtam, hova kell célozni, hogy a legnagyobb kárt okozzam.

És hát isten bocsássa meg, de kíváncsi voltam. Valahol mélyen tudni akartam, mire megy ki a játék. Annak ellenére, hogy akár katasztrofális következményei is lehettek, vagy hogy egy józan ember sosem tenne ilyet.

Rendben. Nem vagyok józan. Itt volt az ideje, hogy belássam és elfogadjam ezt. Az elmúlt egy vagy két évben a sötétben botorkáltam, most viszont arra készültem, hogy fejest ugrok a

sűrűjébe. Egy kiéhezett, kialvatlan nő voltam, akit jobban érdekelt egy perverz menet, mint a biztonság és a kényelem.

Meglepő, de felszabadító érzés volt végre elismerni ezt. Most, hogy már nem harcoltam önmagammal, tisztán láttam, hogy az elmúlt pár napban nem akartam tudomást venni arról, hogy pontosan ez az, amit akarok. Egész felnőtt életemben pokolian magányos voltam. A különböző appokon keresztül megismert férfiakat nem igazán érdekelte, ha hetekig vagy akár hónapokig elfelejtettem rájuk írni. Egyszerűen továbbléptek, mint Tyler.

Arról szólt az életem, hogy másokon segítek. Azt akartam, hogy végre velem is törődjön valaki. Hogy akarjon valaki. Nem. Hogy *kelljek* valakinek. Egy olyan megszállott pasit akartam, aki képes meghekkelni a kamerákat, csak hogy nézhessen, ha nem tud aludni. Aki folyamatosan figyeli, hol vagyok, aki mindenféle biztonsági berendezést rendel nekem, hogy senki más ne tudjon betörni az otthonomba, hogy ne bánthasson senki sem.

Nem akartam, hogy erkölcsileg szürke legyen. Olyan férfit kerestem, akinek a lelke sötét, mint az éjszaka. Egy olyan férfit, aki simán lángokba borítaná a világot értem.

Az Arcnélküli Férfi leengedte a kezét, és intett, hogy szálljak be.

Vettem egy nagy levegőt, beültem, és azzal, hogy magamra csuktam az ajtót, megpecsételtem a sorsomat.

8

Josh

Aly beült az autóba. Néztem, ahogy becsusszan mellém az ülésre, miközben a mellkasomra céloz a pisztolyával és a maszkomat fixírozza. Lassan áthúzta maga előtt a biztonsági övet, és bekötötte magát.

Vakon nyúlt az ajtóért, ő sem akarta levenni rólam a tekintetét, csak egészen más okból. Kifújtam a levegőt, amit egészen odáig magamban tartottam, nehogy a legkisebb lélegzetvétellel vagy mozdulattal elriasszam.

Egy karnyújtásnyira voltam a nőtől, aki gerjedt a maszkokra. Egy nőtől, aki nemrég az egyik videómra elégítette ki magát, és én azóta sem tudtam kiverni a fejemből azt a pillanatképet, amikor magába tolta a vibrátorát.

Vajon így szereti? Nyersen, durván? Egy csipetnyi fájdalommal, hogy még élvezetesebb legyen?

Rohadtul kívántam őt. Itt és most. Annyira csábító volt a gondolat, hogy megforduljak, az ülésbe szegezzem és…

Az oldalamhoz nyomta a pisztoly csövét.

– Vezess! Isten legyen irgalmas hozzánk, ha leintenek menet közben. A horrorfilmbe illő külsőd és a fegyverem biztos, hogy a címoldalra repítene minket.

Ebben igaza volt.

Kikaptam a telefonomat a műszerfalból. Bárcsak beszélhettem volna hozzá! De hamarosan Joshként úgyis meg kell tennem, szóval nem kockáztattam meg, hogy felismerje a hangomat. Másnapra ígérték a menő kis hangtorzítót, amit rendeltem. Azzal végre pontot tehetek ennek az ostoba pötyögésnek a végére.

A hátsó úton fogok menni. Betápláltam az útvonalat a térképbe, hogy lásd, nem hazudok.

Nem küldtem el neki, csak felmutattam a készüléket.

Oldalra fordította a fejét, és úgy méregette a maszkot, mintha azt fontolgatná, hogy letépi rólam.

– Vagy akár fel is fedhetnéd magadat előttem, és vezethetnél, mint akárki más. Azt már úgyis tudom, hogy találkoztunk valamikor, és egyébként sem lehet könnyű kilátni azon a maszkon.

Hatalmasat dobbant a szívem. Aly osztályelsőként végzett a nővérképzésen. Talán ideje lett volna aggódnom amiatt, hogy elég okos ahhoz, hogy rájöjjön, ki vagyok, de ez csak még jobban felizgatott. Tökéletesen illett a játékunkba, ahol én mindig három lépéssel előrébb jártam, nehogy elkapjon. A kihívás megborzongatott. És tökéletesen láttam a maszkban is. A fekete anyag, ami eltakarta a szemgödröket, kívülről átláthatatlan, de belülről tökéletesen áttetsző volt. Mintha foncsorozott napszemüvegben vezetnék.

Teljesen jól látok. Tényleg tönkre akarod tenni a játékot? Újra felmutattam neki a képernyőt, miközben némán elmorzsoltam egy imát azért, hogy ő is annyira akarja ezt, mint én.

Remegve sóhajtott egyet, majd elfordította a tekintetét, a pisztolya pár centivel lejjebb csúszott. A hallgatását beleegyezésnek vettem.

Lenéztem a nekem szegezett fegyverre. Aly ujja a ravasz közelében sem volt. Egyébként sem történt volna semmi, ha meghúzza, hiszen vaktöltényeket raktam bele. Kanos voltam, nem öngyilkos. És igen, később vissza akartam cserélni, mert annyira felbőszített a gondolat, hogy fegyver nélkül maradjon ebben a városban, hogy a hányinger kerülgetett. Úgyhogy igen, amint a házához érünk, visszakapja az éles töltényeket. De persze úgy kell csinálnom, hogy ne vegye észre. Nem akartam, hogy megint megharagudjon rám.

Amikor visszafordult, a tekintetéből óvatosság sugárzott, de az arca enyhén kipirult, amiből arra következtettem, hogy jobban örülne, ha magamon tartanám a maszkot, és nem fedném fel a kilétemet sem.

Bekapcsoltam a biztonsági övemet, hátramenetbe kapcsoltam, és a hátsó kamera segítségével kihajtottam a parkolóhelyéről.

– Bekapcsoltad az ülésfűtésemet – jegyezte meg.

Bólintottam. Ki tudja, miért, egyre természetesebbé vált az empátia vele szemben. Ahogy a kórházi kamerákon keresztül

figyeltem, egy olyan nőt láttam, aki akkor is segít másokon, ha azzal saját magának árt. Biztos voltam abban, hogy sajog a lába, és bár kényelmesnek tűnt a cipője, bármiben fogadtam volna, hogy szinte mindene fáj.

Azt is sejtettem, hogy éhes. Az elmúlt másfél napban nem láttam, hogy evett volna valamit. Szerencsére erre is volt megoldás. Az automata váltó már indulásra kész volt, de a lábamat a féken tartottam.

Felemeltem a kezem, és lassan elfordultam az ülésben. A pisztoly a bordáim közé fúródott, és Aly pillantása azonnal lesiklott, mintha előre megérezte volna, hogy mi következik. Óvatosan előhalásztam az uzsonnástáskát a hátsó ülésről.

– Hékás! – hőkölt hátra Aly. – Mi ez? Talán bomba?

Majdnem kicsúszott a számon egy káromkodás. Hogy nem jutott eszembe, hogy ilyesmire fog gondolni egy ennyire húzós műszak után? Ostoba hiba volt részemről, de többé nem fordul elő. A jövőben okosabb leszek. Aly minden szempontból a legjobbat érdemli.

Megráztam a fejem, és a táskát letettem az ölembe. Lassan mozogva, nehogy megijedjen, szétnyitottam, hogy lássa, mi van benne.

A homlokát ráncolva közelebb hajolt, hogy jobban lássa, majd a szemöldökét a magasba húzva rám sandított.

– Hoztál ennivalót?

Bólintottam, és leraktam mellé a könyöklőre.

Nem mozdult, sőt egyre ingerültebbé vált.

– Egy falatot sem eszem ebből. Mi van, ha bedrogoztad?

Jogos. Belenyúltam az almaszeletekkel teli uzsonnástáskába, és mivel a kesztyűm elég vékony volt, könnyen kiemeltem egyet. Enyhén feltoltam a maszkot, hogy betolhassam a számba az almát. Csak az állam csücske kandikált ki.

Ahogy rágcsáltam, a kézmozdulataimmal próbáltam kifejezni, hogy nincs semmi gond, de Alyt túlságosan lefoglalta, hogy azt a pontot bámulja, ahol az állam ismét eltűnt a maszk mögött, így nem figyelt a kezemre.

Kiszáradt a szám. Vajon ő is érezte ezt a tagadhatatlan vonzalmat? Igyekeztem úriemberként viselkedni, megfogadtam,

hogy csak a bizalma elnyerése érdekében viszem haza, hiszen elég nagy kérés lett volna egy kést lengető idegentől, hogy szexeljen vele, de fogalmam sem volt, meddig bírom türtőztetni magam, ha még sokáig így néz rám.

Benedvesítette a szája szélét, miközben a tekintete egyre lejjebb siklott. Mozdulatlanná dermedtem, győzködtem a farkamat, hogy maradjon nyugton, de Alyvel kapcsolatban önálló életre kelt, és máris nekifeszült a nadrágomnak. Kétségbeesetten követelte, hogy kibújhasson.

Aly jó sokáig méregetett, bár nem volt mit nézni rajtam. Egy sima farmert és egy kapucnis pulcsit viseltem, amit nem cipzáraztam be, így láthatóvá vált, ahogy a pólóm a hasamra feszül.

– Ez a póló volt rajtad a legutóbbi videódban? – kérdezte rekedtes hangon.

Bólintottam.

Megrázta a fejét, hátha kitisztulnak a gondolatai. A mocskos gondolatai?

– Úgy gondoltad, jó vicc lesz, ha kiraksz egy ilyen nyálas tartalmat azok után, amit velem tettél?

Ezúttal hevesebben bólogattam, és végtelenül hálás voltam, amiért nem láthatja, hogy milyen széles a vigyorom.

Pufogva elfordult, de azért még sikerült elkapnom, ahogy felfelé görbül a szája.

Valaki dudált mögöttünk, mire mindketten megugrottunk.

Jogos. Arról volt szó, hogy hazaviszem, nem pedig arról, hogy azon filózom, megdöngessem-e a kocsi hátsó ülésén.

Intettem a türelmetlen sofőrnek, és levettem a lábamat a fékről. Azonnal be is állt a felszabadult helyre, én pedig újra lelassítottam egy kicsit, hogy elfordíthassam a telefonom kijelzőjét Alytől, és leállíthassam a garázsról készített, a biztonsági kamerákhoz betáplált felvételt, és átálljak a térképalkalmazásra. Így próbáltam alátámasztani, hogy nem süketeltem a szándékaimmal kapcsolatban. Ezután a kijárat felé indultam, miközben egy angol női hang az appból azt kezdte ecsetelni, hogy merre menjek tovább.

Rágcsálás hangjára lettem figyelmes. Aly felé pillantottam, aki

a szabad kezével már lecsapott az almaszeletekre, míg a másikkal még mindig rám szegezte a fegyverét. A látványtól libabőrös lettem. Miért esett ennyire jól a törődésnek ez az apró megnyilvánulása? Vagy talán minden férfiban megvan ez a veleszületett képesség, csak bennem korábban elnyomta a sok vényköteles gyógyszer, amit pubertáskorom óta szedtem?

Akárhogy is, nem akartam vitába szállni az érzéseimmel. Jólesett, hogy törődhettem vele. Abból, amit addig láttam, egyértelművé vált, hogy szüksége van erre, és eszem ágában sem volt, hogy átengedjem a feladatot egy másik férfinak. A lakótársam egy igazi lúzer. Hogyhogy nem tűnt fel neki, amikor még együtt voltak, hogy egy valódi kincsre bukkant? Hogy lehetett annyira ostoba, hogy elengedett egy ilyen különleges teremtményt? Alynek már rég egy olyan férj mellett lett volna a helye, aki királynőként hordozza a tenyerén.

A férfiak egyszerűen idióták. Nem volt más magyarázat.

Mire kiértünk a garázsból, Aly megette az összes almát, majd maga elé vette az uzsonnástáskát, és megvizsgálta a tartalmát. Volt még ott joghurt, répaszeletek, narancs és egy adag saját készítésű diákcsemege. Sőt, egy palack vizet is bedobtam, hogy le tudja öblíteni, amit megevett.

– Előbb te – mondta, és felém nyújtotta a magmixet.

Megálltam a rámpa túlsó végén, és elvettem tőle az uzsonnástáskát. Az ujjaink egymást súrolták.

Legyen átkozott ez a muszájkesztyű!

Most először értünk egymáshoz, és gyűlöltem, hogy nem a bőrünk érintkezett. Tudni akartam, milyen érzés, még ha csak egy pillanatra is.

Megragadtam a telefonomat, és pötyögni kezdtem.

Azért csinálod, hogy újra megnézhesd az államat.

– Mert szép – jelentette ki szárazon. – Ne akadékoskodj! Éhes vagyok.

Letettem a mobilt, nehogy valami durvát írjak arról, hogy én meg mennyire ki vagyok éhezve. Rá. Aztán kivettem egy marék magot, és elfordultam, mert a korábbinál jobban fel kellett emelnem a maszkot, és nem akartam, hogy a szükségesnél többet lásson belőlem.

– Ünneprontó – jegyezte meg, miközben bekaptam a diákcsemegét, és a helyére húztam a maszkomat.

A hüvelykujjamat a magasba lendítve rágcsáltam, majd elemeltem a fékről a lábamat. Egyre jobban esett a hó. Az elmúlt pár órában többször is megnéztem az időjárás-előrejelzést, és a számítások szerint hózápor is kialakulhatott. Azon a környéken elég nehéz volt megjósolni a viharokat, mert általában megült fölöttünk minden ciklon, ami a vártnál mindig jóval több csapadékot eredményezett. Az sem lepett volna meg, ha reggelre harminc centi is esik.

Bár a hókotrók már munkába álltak, képtelenek voltak tartani a lépést, így az utak borzalmas állapotba kerültek. Az Uber-sofőröm alig tudott elevickélni velem a kórházig, pedig egy négykerék-meghajtású SUV-val érkezett. Alynek egy kisebb szedánja volt, és bár nem négykerék-meghajtású, de legalább rendelkezett kipörgésgátlóval. Abban bízva, hogy arra nem lesz szükség, kihajtottam a latyakos főútra.

– Egy nyálas videó kevés lesz, ha azt akarod, hogy megbocsássam, amiért az engedélyem nélkül kukkoltál – jegyezte meg Aly két falat között.

Biccentéssel jeleztem, hogy megértettem. Hogy sajnáltam-e, amit tettem? Egyáltalán nem, de nem akartam vitatkozni vele, nehogy újra megharagudjon. Ráadásul, ha volt esély arra, hogy megbocsásson, biztosra vettem, hogy százféle módot is találok a kiengesztelésére.

– Köszönöm, hogy hazaviszel – tette hozzá egy fokkal gyengédebben. – Nem akartam Ubert hívni vagy bent aludni a kórházban.

Elmosolyodtam, és már megindult a kezem, hogy a „szívesen” kifejezéseként meglapogassam a térdét, de a pisztolya hirtelen a bordámba fúródott, így félúton feladtam.

– Nincs tapizás! Még mindig dühös vagyok.

Védekezőn felemeltem a kezem, szétfeszítettem az ujjaimat is, amíg el nem húzta a fegyvert. A farkam persze pont ezt a pillanatot választotta arra, hogy a nadrágomból való kitörési próbálkozással emlékeztessen arra, mennyire felizgultam. A harcias Aly több volt, mint izgató. Alig vártam, hogy végre

megenyhüljön, és újra felbosszanthassam. Mazochista lennék? Talán. De valamiért ez a kis civakodás inkább tűnt előjátéknak, mint valódi ellentétnek, és rohadtul élveztem. Szinte láttam magam előtt, milyen csodás lesz a békülős szex.

A város nagyon csendes volt azon a hajnali órán. Az álmatlanságomnak köszönhetően sokszor vezettem ilyenkor, de így sem sikerült megszoknom a kísértetiességét. Mintha egy posztapokaliptikus filmben lennék egy borzalmas pestis- vagy zombivírusjárvány után.

A hóesésnek köszönhetően ezúttal nem volt annyira ijesztő a kép. A járdát hóbuckák tarkították, minden ragyogóan frissnek tűnt, mintha a város megtisztult volna minden bűnétől. Tudtam, hogy nem tart sokáig, hogy a havazás után pár órával már minden csupa mocsok lesz a latyaktól, amit az autók széthordtak.

Aly előrehajolt, feljebb vette a fűtést. Megálltunk egy piros lámpánál. Ficánkolni kezdtem, leküzdöttem magamról a kapucnimat. Szinte forrt a vérem Aly közelségétől. Éreztem, hogy kiver a víz, pedig az izzadt bőrnél nem sok hangulatrombolóbb dolgot tudnék felsorolni.

Könyékig felgyűrtem a pulcsim ujját, és amikor a lámpa zöldre váltott, balra kanyarodtam a külváros felé, ahol az alsóbbrendű utakon várhatóan kisebb a forgalom.

Máris jobban éreztem magam. Izzadási vészhelyzet elhárítva.

Kellett egy kis idő, mire feltűnt, hogy Aly megmerevedett. Egy utcalámpa fénye alatt oldalra sandítottam. Úgy bámulta az alkaromat, hogy még az ölében pihenő pisztolyáról is megfeledkezett.

Nocsak, nocsak. Mennyit törtem a fejemet azon, hogyan tudnám meglágyítani a szívét magammal kapcsolatban, és közben teljesen megfeledkeztem a legfontosabb szövetségesemről, Aly testéről, ami simán cserben hagyta azok után, hogy mennyi időt szentelt a videóimnak. Letöltöttem a TikTok felhasználói adatait, amiből kiderült, hogy kétszáz órán át nézett engem. Én pedig még negyvenet sem töltöttem el azzal, hogy utána kémkedtem.

Lehet, hogy Aly őszintén haragudott rám, de úgy gondoltam, az agya primitívebb felét biztosan felcsigázza, hogy ilyen közel

lehet ahhoz, akinek a videójára maszturbált. Egyszer már biztosan megtörtént, ezt tudtam, de abban bíztam, hogy korábban elég sokszor megtette már ahhoz, hogy a puszta jelenlétemtől benedvesedjen a bugyija.

Mit is kommentelt az alkaromról? Hogy legszívesebben végignyalná az összes eret?

Az elméletemet próbára téve olyan erővel markoltam a kormánykereket, hogy kidudorodjanak az ereim. Aly egy halk, gyámoltalan hangot hallatva elkapta a tekintetét, és belefeledkezett az ölében lévő magmixbe. Igyekeztem elfojtani az önteltségemet, de csúfosan elbuktam. Aly kívánt engem. Nagyon. Talán jobban, mint amennyire én őt, ami már önmagában is rendkívüli volt.

Bárcsak felé fordulhattam volna, bárcsak jól megnézhettem volna magamnak, bárcsak az agyamba véshettem volna, ahogy az arca kipirult, ahogy egyre hevesebben vette a levegőt, de minél távolabb kerültünk a belvárostól, annál rosszabbak lettek az útviszonyok, ezért egyre jobban kellett figyelnem a vezetésre. Sokkal fontosabb volt, hogy biztonságban hazaérjen, mint hogy kiéljem a sötét vágyaimat.

– A következő lámpánál fordulj balra! – tudatta a telefonom.

Néhány perccel később kötelességtudón lelassítottam, és indexeltem. Egy megemelt pick-up gurult mellénk, egy férfi kiabált valamit, de a felhúzott ablakok miatt nem hallottam.

– Seggfejek! – sziszegte Aly, majd bemutatott a szomszédos autónak, miközben felém fordult, hogy elrejtse az arcát a sofőr elől.

Lehet, hogy beszóltak neki?

A pick-up sofőrje dudált, aztán egyértelműen füttyögni kezdett.

Jaj, ne…

Lehúzódtam, felszedtem a már rég elfelejtett kést Aly lába alól, kiszálltam a kocsiból, és az ajtóban állva jól megnéztem a sofőrt.

Amint a középkorú fehér pacák meglátta a maszkomat, mintha belesüppedt volna az ülésébe.

A haverja az anyósülésen elkezdte lökődni a vállával.

– Ember, mi a fasz?

Felemeltem a kést, a másik kezemmel pedig integettem nekik.

Huh! Faszszopók.

A sofőr rálépett a gázra, és kilőtt az éjszakába, pedig még piros volt a lámpa.

Vigyorogva ültem vissza a kocsiba, megpörgettem a kést, majd Aly felé nyújtottam a nyelét.

Hosszan méregetett, mielőtt letette a pisztolyt, és elvette tőlem.

– Őrült vagy, ugye tudod?

Megvontam a vállamat. Őrült. Védelmező. Egyre megy.

– Azt hittem, ez csak egy kellék – mondta, és az ujjbegyét a kés éléhez szorította. – Jézusom! Rohadt éles!

Azonnal odanéztem, nem akartam, hogy megvágja magát, de mivel nem serkent ki a vére, valószínűleg nem nyomta túl erősen az ujját a pengéhez, amit mindig gondosan megéleztem annyira, hogy akár egy csontot is el tudjak vágni vele.

Amikor zöldre váltott a lámpa, vonakodva pillantottam el Alyről, hogy az útra figyelve újra elindulhassunk. Becsukta a magokkal teli dobozt, visszatette az uzsonnástáskába, és behúzta a cipzárt is, mint aki végzett az evéssel. Aztán elfordult, és lerakta a hátsó ülésre. A mozdulat közben megcsapott a samponja virágillata. Nem tudtam megállni, mélyen magamba szívtam. Alig vártam, hogy a hajába temethessem az arcomat, miközben szexelünk, miközben kéjesen sikoltozik, miközben a lábát a vállamra kapva döngetem, amíg csak bírja.

Elmozdultam ültömben, hogy enyhítsem a szorítást a nadrágomban. Aly vajon látta, hogy feláll a farkam, amikor beszállt a kocsiba? Jesszus! Hiszen pont a szeme magasságába került a férfiasságom, amikor felállva elriasztottam azokat a faszfejeket! Upsz! Talán jobb lett volna, ha megállok egy pillanatra, és átgondolom a „helyzetemet”, de olyan hirtelen öntött el az indulat, hogy a józan ész esélyt sem kaphatott.

Aly felé sandítottam. Egy kevésbé kivilágított utcára kanyarodtunk, de még így is jól láttam, hogy a lábam közét fixírozza. Tehát látta. Rendben. Abból, ahogy a szemöldöke felfelé kúszott, arra következtettem, hogy vagy aggódik, vagy egyszerűen le van nyűgözve. Ha pedig szerencsém van, akkor mindkettő.

Már majdnem elnézést kértem, de valami megállított. Aly lassan felemelte a tekintetét, és a maszkomat bámulva beharapta az alsó ajkát. Ha nem akar rosszat magának, jobb lesz, ha ezt mihamarabb befejezi.

– Látni akarom – szólalt meg.

Nem, nem arra gondolt, te hülye, mondtam magamnak.

Biztosan csak hallucináltam. Annyira vágytam Alyre, hogy kiléptem a valóságból, és egy elképzelt világban találtam magam, ahol a hőn áhított nő arra kért, hogy vegyem elő a farkamat vezetés közben.

– Kérlek! – tette hozzá.

Hitetlenkedve oldalra kaptam a fejemet, hogy ránézzek, amitől az autó kissé megcsúszott a jégen. Gyorsan korrigáltam, és egyenesbe állítottam a kocsit. Északon nőttem fel, így magabiztosan vezettem zord körülmények között is, de borzasztóan mérges voltam magamra, amiért a figyelmetlenségem veszélybe sodort minket.

– Én is megtehetem helyetted – ajánlkozott, és valami hideg nyomódott az oldalamba.

Lenéztem. Még mindig nála volt a kés, és a hegyével lassan felfelé emelte a pólóm szélét.

Baszki… Miért olyan izgató ez?

– Eddig egyfolytában arról akartál meggyőzni, hogy nem kell tartanom tőled – kúszott egyre magasabbra a késem tompább éle –, de vajon eszedbe jutott akár egyetlen pillanatra is, hogy *te* biztonságban vagy-e *mellettem?*

Majdnem felnyögtem. Ez lenne Aly gonosz oldala? Gondolkodás nélkül kiüríteném a bankszámlámat, ha első kézből láthatnám, mit is jelent ez pontosan.

És igen, eszembe jutott az, amit kérdezett. Ezért is vettem ki az éles töltényeket a pisztolyából. A kést már nem akartam egy kellékre cserélni, és talán pont ez lesz a vesztem. Sebaj, akkor kábult mosollyal az arcomon fogok meghalni, miközben felnyársal.

De nem hittem, hogy így lesz. A terapeutája jegyzeteiben semmi sem utalt arra, hogy Alynek gyilkos hajlamai lennének. Nem kételkedtem abban, hogy haragszik rám, de vajon eléggé

dühös ahhoz, hogy kárt tegyen bennem? Nem. Ahhoz talán igen, hogy megijesszen, ami sikerült is, hiszen ha megfordította volna a pengét, a bőröm úgy nyílik szét, mint Mózes előtt a tenger.

A kést óvatosan elkerülve feljebb húztam a pólómat, hogy jobban láthasson. Ülve persze nem volt túl ideális a látvány, de örültem, hogy felkeltettem az érdeklődését, ezért hátrébb dőltem egy kicsit, és hagytam, hogy legeltesse a szemét.

Vihogni kezdett.

Nem ebben a reakcióban reménykedtem.

– Bocs – szabadkozott. – Csak az jutott eszembe, hogy mi van, ha az egyik kirakatot kamerákkal figyelik.

A szélvédőn kipillantottam a szűk kis utcára, ahol családi kisboltok váltották egymást.

– Képzeld el, amikor reggel megnézik a felvételeket, és egy maszkos embert látnak, aki felhúzott pólóban vezet, miközben egy nő kést szorít a csupasz hasához!

Némán felnevettem, olyan váratlanul ért.

Aly újra kuncogott, de a következő pillanatban már gondterhelten fújta ki a levegőt.

– Tudom, hogy már legalább ezerszer, ráadásul minősíthetetlen stílusban közöltem ezt, de a tested valóban tökéletes.

Ez már jobban tetszett.

Továbbra is ügyelve a késre megfogtam a szabad kezét, és a hasamra húztam. Végre összeért a bőrünk! Édes istenem… Igen!

Az ujjai melegek voltak, ahogy megpihentek rajtam, és Aly olyan sokáig várt, hogy már kezdtem azt hinni, elillant a bátorsága, de akkor hirtelen felfedező útra indultak a hasamon.

– Az a videó, amit nekem küldtél, teljesen felhúzott – vallotta be. – Ahogy a többi is. Ilyen vagy a való életben is?

Bólintottam. Igen. Imádtam hergelni a nőket. Az üzenetváltásainkból ezt már sejthette ő is, de azt még nem tudta, hogy ez a hálószobában hatványozottan igaz. Aly ebből a szempontból is tökéletes áldozat volt, hiszen harcias. Simán el tudtam képzelni, ahogy kivörösödve, zihálva könyörög azért, hogy végre elélvezhessen.

Az ujjai a farmerem derekára vándoroltak, és megindultak a széle mentén. Minden izmom megfeszült. De durván. Nem azért,

hogy felvágjak, hanem ne kezdjek el őrülten nevetni, mint egy őrült. Borzasztóan csiklandós voltam, ami hihetetlenül kellemetlen volt ilyenkor. Szerencsére a keze a megállt legfelső gombom fölött, így egy kicsit megnyugodtam, ahogy megszűnt a veszély, hogy elrontom a pillanatot.

Gyakorlott mozdulatokkal gombolta ki a nadrágomat.

– Megnézhetem?

Ó, baszki! Hát tényleg megtörténik! Nem képzelődtem!

Bólintottam, kissé megemeltem a csípőmet, hogy könnyebben hozzám férjen.

Halk nyögés töltötte be az autót, amikor becsúsztatta a tenyerét a farmerem alá, és megmarkolta a férfiasságomat az alsónadrágomon keresztül.

– Tudtam, hogy nagy – rebegte.

Úgy szorongattam a volánt, hogy kifehéredett a kézfejem. Az az istenverte hóvihar! Bármennyire is látni akartam, mit művel velem Aly, muszáj volt az útra figyelnem.

Amikor hideg acél siklott felfelé az oldalamon, mozdulatlanná váltam. Jesszus! Hogy feledkezhettem meg a késről?

– Annyira felizgultál, hogy csak két kézzel tudom lehúzni a cipzáradat. Jól fogsz viselkedni, ha leteszem a kést?

Öööö… jól fogok? Nem vettem volna rá mérget. Egyre közelebb jutottunk az elővároshoz, ahol Aly lakott. Túlságosan könnyű lett volna üres parkolóhelyet találni, és a hátsó ülésre ráncigálni.

Megfordította a kést, most már az éles felét húzta végig a bőrömön, valószínűleg le is borotvált vele néhány pihét.

– Nem teszem le, ha nem ígéred meg, hogy jófiú leszel – duruzsolta.

Bókperverzió aktiválva.

Sebesen bólintottam párszor, mire kuncogva, nyéllel felfelé az egyik pohártartóba állította a kést, és a fürge nővérujjai máris munkához láttak. Egyik kezével eltartotta a meredező farkamat a cipzártól, míg a másikkal óvatosan lehúzta a sliccemet. Amikor széthajtotta a farmeremet, újra mozdulatlanná váltam. Egy óvatos pillantás elárulta, hogy Aly mohón bámulta a duzzadó alsónadrágomat.

Bele ne élvezz a gatyádba! Bele ne élvezz a gatyádba! –

hajtogattam magamban.

A tekintetem újra az útra szegeződött, de lelassítottam. A szemem sarkában megmozdult valami, majd a következő pillanatban Aly félretolta az alsómat, és kiszabadította a férfiasságomat. Egy pisszenést sem lehetett hallani. Valószínűleg mindketten visszatartottuk a levegőt. Aztán Aly fújtatott egy nagyot, és megmarkolta a farkam tövét. Majdnem elmentem.

– Ne értsd félre! – figyelmeztetett, és újra felemelte a kést.

Elöntött a rémület. Egyik kezében kés, a másikban a farkam. Ebből komoly baj is lehet. Össze kellett volna zsugorodnom a félelemtől, de pont az ellenkezője történt: a farkam egyre csak duzzadt, szinte már elviselhetetlen volt a vágy, amit éreztem.

Ami Alynek is feltűnt. Megszorította, majd végigfuttatta a hüvelykujját a makkomon, hogy elkenje az örömcseppeket.

– Látom, nem csak engem izgat fel a kés.

Hát kurvára nem.

– Még mindig haragszom – folytatta. – Ezt nem miattad csinálom.

Oké, de talán egy kicsit mégis. Végül is az *én* farkamat szorongatta.

– Hónapok óta álmodozom erről, és nem fogom elszalasztani a lehetőséget csak azért, mert harcban állunk.

Hűha! Meg is volt az első hivatalos összecsapásunk.

Nem is kérdés, hogy később beírom a naptáramba, hogy egy év múlva meg tudjuk ünnepelni a napot, amikor elismerte, hogy van valami közöttünk. Túlságosan előreszaladtam volna? Meglehet, de nem bírtam magammal. Aly mindenképpen az enyém lesz. Így vagy úgy. Már csak azt kellett elérnem, hogy azt higgye, magától alakult így, és nem csak az én aljas, előre kitervelt agymosásom következtében szeretett belém.

A kés tompább éle újra felfelé kúszott az oldalamon, miközben Aly a farkammal foglalkozott. Gyengéden kényeztetett, mert túl száraz volt a keze és a farkam is ahhoz, hogy komolyabban belelendülhessen. Amikor az aljához ért, mindig lelassított, rászorított a tövére, aztán kissé lejjebb csúsztatta a kezét, hogy a golyóimat is megmarkolhassa.

Remegve fújtam ki a levegőt, és úgy kapaszkodtam a

kormánykerékbe, hogy még a bőrborítása is szétrepedt.

– Azt sem tudom, hányszor fantáziáltam erről – ismerte el, miközben lassan előrehajolt.

Félúton megállt, én pedig majdnem felnyögtem.

– Ugye nincs semmiféle betegséged?

Bólintottam. Pár héttel korábban negatív lett a tesztem, és azóta nem voltam senkivel.

– Nem hazudnál ilyesmiben, igaz? – kérdezte, miközben megforgatta a kést, és a penge éles fele került a bőröm felé.

Hevesen megráztam a fejem. El sem tudtam képzelni, hogy bárki hazudhatna ilyesmiben.

– Helyes, mert már nem bírom tovább. – Azzal bekapta a makkomat, és a nyelvével folytatta a felfedezést.

Beszűkült a látómezőm. Kurva élet! Ha így folytatja, mindjárt úgy spriccelek, mint valami tűzcsap!

Még annál is jobb volt, mint amilyennek elképzeltem, pedig az elmúlt napokban szinte egyfolytában erről álmodoztam. Vajon azért éreztem így, mert lejöttem a gyógyszerekről, és már nem tompították el az érzékeimet? Vagy mert Aly csinálta, és ha nem közömbös a másik, a gyönyör is fokozódik?

Talán mindkettő közrejátszhatott benne, ahogy a maszk is, és az a tény, hogy hosszú évek óta most először élhettem ki a vágyaimat.

Amikor újra rászorított a farkam tövére, és lejjebb engedte a fejét, még gondolkodni is képtelen voltam. Egyre hosszabban nyelt magába. Leküzdhetetlen késztetést éreztem arra, hogy megtoljam a csípőmet, de mivel azt mondta, hogy ezt nem értem csinálja, minden erőmet arra összpontosítottam, hogy mozdulatlanul tűrjem, ahogy játszadozik velem.

Egyre lejjebb és lejjebb haladt, szinte kiakasztotta az állkapcsát, hogy teljesen elnyelhessen. Felhördültem, amikor a nyelve újra rám talált, és amikor felemelkedett, minden centiméterem nyálasan csillogott. Vajon tönkretenné a félelmetes, maszkos zaklató imidzsemet, ha túl gyorsan elélveznék? A kemény csávók sokáig vissza tudják tartani, vagy nem?

Újra megmarkolta a most már eléggé benedvesített kőkeménységemet, és nekilátott. Menet közben forgatta a

csuklóját is, pont úgy, ahogy szeretem.

Elmorzsoltam egy néma imát, hogy bírjam még egy kis ideig, és egymás után soroltam magamban a bajnokság baseballcsapatait.

Visszatért a makkomhoz, és nyögve nyalogatta rajta a rést.

– Istenem! Milyen jóízű vagy!

Nem. Nem fogom kibírni. Szétrobbanok, mint egy kamasz, és örökre búcsút inthetek a jól felépített, belevaló képnek.

Véletlenül bekanyarodtam egy sötét utcába, az autó úgy vánszorgott, mint egy csiga.

– A következő lámpánál fordulj vissza! – mondta az angol nő az alkalmazásban.

Aly lefagyott.

Upsz!

Elkapta a száját – *ne, ne, ne!* –, és felült, közben a kés pengéje szinte felszántotta a bőrömet.

– Letértél az útról? – kérdezte ingerülten.

Kínomban nyüszítettem.

Nyüszítettem, bassza meg!

Mentségemre szólt, hogy a farkam fázott, és magányosan lüktetett a kielégítetlen vágytól, és az imént még mennyei gyönyörrel kecsegtető ajkak máris eltávolodtak. Szerintem ezért nem hibáztathat senki sem.

– A rosszfiúk nem kapnak jutalmat – szögezte le Aly.

Ne! Az isten verje meg! Semmi szükségem egy újabb perverzióra a nemrég felfedezett bókokra gerjedés mellé! Pont ellenkezőleg! Le kellene lomboznia, hogy Aly úgy kezel, mint valami kölyköt, aki rossz fát tett a tűzre.

De az is lehet, hogy Aly az, aki beindít, és bármit mond vagy tesz, az ilyen hatással van rám. Talán az együttlét azt jelenti, hogy bármire is vágyik, azt akarom én is.

Kérlek, istenem! Csak az öklözést ne szeresse, imádkoztam. Nem akartam megtudni, milyen az, ha valaki kesztyűbábnak használ.

Indexeltem, és visszafordultam a lámpánál. Aly feszülten figyelt a sötétben, az oldalamhoz szorította a kést, amíg vissza nem tértünk az alkalmazás által kijelölt útra. Eltelt egy újabb kínzó

másodperc, és kezdtem aggódni, hogy ennyi, vége volt. De akkor letette a kést, és újra előrehajolt. Ezúttal a hasammal kezdte. Forró, részegítő csókokat lehelt rá, majd az ajka közé szívta a bőrömet, és rászorított.

Létezik olyan, hogy valaki a harapásra gerjed? Mindenképpen, hiszen máris kőkemény lettem.

Egyre sűrűbben esett a hó. Ahogy megvilágították a fényszórók, olyan volt, mintha hipersebességre kapcsoltunk volna, pedig alig haladtunk. Úgy süvítettek el mellettünk a hópelyhek, mint a csillagok az űrbéli sztrádán. Amikor Aly szája újra rátalált a makkomra, mintha a saját kis külön világunkba csöppentünk volna.

– Ha nem ebben a kocsiban lennénk – rebegte a farkamnak, miközben a forró lehelete megmelegítette a bőrömet, a keze megállás nélkül kényeztetett –, a torkom mélyére engednélek, de ebben a szögben ez lehetetlen, szóval nincs más megoldás.

Eláztatta a makkomat, végignyalta a redőket és a nyílást is, majd újra rákezdett arra a varázslatos csavargatásra.

Aly már rég nem játszadozott. Az, ahogy nyalt, szívott és a kezét mozgatta, hamisítatlan elszántságról tanúskodott. Azt akarta, hogy elélvezzek.

Most már a hokicsapatokat soroltam fejben. Nem voltam nagy rajongója ennek a sportágnak, ezért meg kellett tornáztatnom az agyamat, hogy felidézzek néhány nevet. *Szent ég! Mi a faszt művelt?*

Levettem a lábamat a gázról, és lenéztem. Aly tarkója miatt nem láttam a száját, sem a kezét, így azt sem, hogy mi a fenét csinál velem.

Nem. Vissza a hokihoz. A csapatnevekhez. *Éppen fel akartad sorolni…*

A belső feszültség egyre fokozódott, a golyóim összeszűkültek.

Aly mélyen rám bukott, és megint *azt* csinálta.

Mindjárt végem.

De durván.

Megütögettem a vállát, hogy figyeljen rám, de ellökte a kezemet, mintha nem akarná, hogy zavarjam.

Baszki. Ó, baszki! A *szája!*

Újra megkocogtattam a vállát, ezúttal nem adtam fel.

Cuppanó hangot hallatott, ahogy szabadon engedte a farkamat.

– Ha egyfolytában félbeszakítasz, sosem tudom meg, milyen a spermád íze.

Elöntött a vágy, ahogy újra nekilátott, és egyre hevesebben szopta a faszomat. Tudtam, hogy ez az egész csak róla szólt, de már nem tudtam visszafogni magam. Muszáj volt mozognom, csak egy kicsit megemelnem a csípőmet. Úgy nyöszörgött, mint aki örül neki, így hát felbátorodtam én is.

Éles fájdalom hasított a jobb kezembe.

Mi a fasz?

Lenéztem, elkerekedett a szemem.

Aly véletlenül megvágott.

Elkaptam a kezemet az éles késtől, hogy megnézzem, mennyire vészes, de Aly újra bevetette azt a csodamozdulatot. Az egyre fokozódó mámor és a perzselő fájdalom közé ragadva végre átbillentem, a hátam megfeszült, és szinte önkívületben élveztem abba a hívogató, tökéletesen mocskos kis szájába. Öklendezett kicsit, próbálta lenyelni, amit kapott, de ettől csak fokozódott a gyönyör, és az utolsó csepp is kipréselődött.

Miután végeztem, elkapta a farkamat, és módszeresen tisztára nyalt. Felemeltem a kezemet, hogy közelebbről is megvizsgálhassam. Vér csorgott végig a karomon. Nem akartam beszennyezni se a haját, se az ülését.

Egy utolsó, gyengéd csókot lehelt a makkomra, aztán visszapakolt az alsómba, és elégedetten vigyorogva felült, hogy a következő pillanatban, sápadtan elképedve meredjen a vérző kezemre.

– Mi a fenét csináltál? – tette fel a költői kérdést, és azonnal felmérte, mennyire súlyos a sérülés. – Jézusom! Azt hiszem, ezt össze kell varrni!

Hogyan lehet finoman közölni valakivel, hogy nem én, hanem *ő* volt az, aki belém szúrta a kést?

9

Aly

Megkéseltem. Istenem, mindjárt elájulok! Megkéseltem egy férfit, miközben leszoptam! Ebből már nincs visszaút. Meg vannak számlálva a napjaim. Bármelyik pillanatban elsüllyedhetek szégyenemben.

Úgy tűnt, az Arcnélküli Férfi egész jól kezeli a helyzetet. Fordított helyzetben én nem tudtam volna ilyen nagylelkűen megbocsátani, ha megkéselt volna. Vagy csak a némaságba burkolózás rejtette el, hogy haragszik? Vajon az lesz a vége, hogy soha többé nem látom?

És ettől miért érzem úgy, mintha megnyílt volna alattam a föld?

– Még egy utolsót – figyelmeztettem a sebészi maszkom mögül.

Az előttem fekvő kéz meg sem rezzent, ahogy felkészült az utolsó öltésre. Megpróbáltam rávenni, hogy forduljunk vissza, és menjünk a kórházba, hogy megfelelő érzéstelenítés mellett egy orvos varrja össze a sebet, de ő csak rázta a fejét, és a megfeszülő vállából arra a következtetésre jutottam, ha tovább erőltetem, végleg megmakacsolja magát. De én sem akartam mindenáron visszamenni. A kollégáim éppen egy borzalmas tragédia áldozataival foglalkoztak, nem hiányzott nekik, hogy kiessen egy ágy az én… akárkim miatt.

Így kerültünk hozzám. Az apró étkezőasztalomból sürgősségi műtőasztal lett, amit az elsősegélydobozom tartalma terített be. Szerencsére megvolt minden, amivel kitisztíthattam és összevarrhattam a sebet, de még így sem nyugodtam meg. Hiszen csak egy nővér voltam. Bár a varrás egy apró műtéti beavatkozás, sok más államhoz hasonlóan nálunk sem engedélyezték, hogy egy nővér végezze. Ha valaki megtudná, hogy megszegtem a törvényt, komoly bajba kerülnék. Azontúl, hogy ki kellene fizetnem a büntetést, még az állásomat is elveszíteném.

Mindezt el is mondtam neki, amikor felhajtottunk a házamhoz, ahogy azt is, hogy ha elfertőződik a sebe, és mindenképpen meg kell mutatnia egy orvosnak, ne mondja el, hogy én varrtam össze. Elhúzta a kezét a szája előtt, mintha becipzárazná, azaz megfogadta, hogy megőrzi a titkomat. Furcsamód úgy éreztem, bízhatok benne.

Csak még egy öltést, Aly. Meg tudod csinálni, nyugtattam magam. Rég nem csináltam már ilyesmit, kijöttem a gyakorlatból, és a kimerültség sem segített. Ahogy az sem, hogy képtelen voltam levenni a szemem az alkarján tekergő tetoválásokról.

Ahogy megnyaltam a szám szélét, majdnem felnyögtem. Még mindig éreztem az ízét.

Ez a pasi megfigyelt a munkahelyemen, aztán úgy döntött, hogy eljátssza a szőke herceget, és feltörte a kocsimat, csak hogy hazahozhasson. Erre én? Hát, igen. Öt percet vártam, mielőtt rácuppantam volna a farkára.

– Mehet? – kérdeztem, mielőtt nekiláttam volna.

A maszk bólintott, úgy tűnt, egyáltalán nem hatja meg a dolog, hiszen a szabad kezével Fred hátát simogatta.

Szúrós szemmel néztem az áruló macskámra. Fred azonnal az ölébe ugrott, amint leült az asztalhoz, és most úgy dorombolt a zaklatómnak, mintha a legjobb haverja lenne.

Az életem elég érdekesen alakult az utóbbi időben.

A tekintetem újra a kezére siklott, igyekeztem az előttem álló feladatra koncentrálni. Az Arcnélküli Férfinek öt öltésre volt szüksége. *Ötre!* Ez ugyanis nem szúrás volt, hanem igazi késelés! Annyira elmerültem a vágytól fűtött világomban, miközben életem legszebb hímtagjával szórakoztam, hogy észre sem vettem, mi történik. Az Arcnélküli Férfi egész teste egy igazi mestermű volt, és ez azt jelentette, hogy a farka is az. Hatalmas, vaskos, ágaskodó, selymesen lágy, egyszínű, vérerektől mentes bőr borította. Amint megláttam, összefutott a nyál a számban.

Hát, igen. Mágnesként vonzott a teste. De csak a teste. Ebből nem lehet több, mint egy életre kelt fantázia. Nem lett volna szabad ennyire beindulnom attól, ahogy elijesztette azokat a bunkókat a pick-upban. És semmi esetre se lett volna szabad mosolyognom magamban, amikor még egyszer átszúrtam a bőrét

a tűvel, csak mert eszembe jutottak az incselkedő üzenetei.

Miért olyan vonzók az önelégült pasik? Talán azért, mert úgy tűnt, soha semmit és senkit sem vesznek túlságosan komolyan? Vagy talán azért, mert annyi fájdalmat és halált láttam már, hogy szükségem volt valakire, aki egy jól irányzott mondattal megnevettet egy borzalmas műszak után?

Bár sosem ismertem volna el, de az Arcnélkül Férfi öntelt álarca ártalmatlannak tűnt, a szellemes mondatai mögött inkább önostorozást sejtettem, mint azt, hogy szívesen viccelődik mások kárára. Még többet szerettem volna ebből a humorból, bár még mindig képtelen voltam elhinni, hogy fel tudott vidítani egy perverznek tűnő mondattal akkor, amikor a lehető legjobban haragudtam rá.

Lélegzet-visszafojtva, egy pisszenés nélkül várta, hogy végezzek az utolsó öltéssel is.

– Sajnálom. Már csak le kell kötnöm a végét.

Mélyen, egyenletesen lélegezve fejeztem be a műveletet, nehogy eluralkodjon rajtam a pánik. Hát persze hogy pont egy tetoválás közepébe szúrtam a kést! A sebhely így biztosan látszani fog. És nem lesz szép. Nyugodtan kijelenthető ugyanis, hogy a tapasztalatlanságom miatt fércmunkát végeztem.

– Egy plasztikai sebész biztosan helyre tudja hozni – próbálkoztam, miközben felegyenesedtem.

A hátam máris tiltakozott, hiszen egy ilyen hosszú nap után még jó sokáig kellett előre hajolnom. Szükségem volt egy aszpirinre, és vagy tizenöt órányi alvásra.

Az Arcnélküli Férfi megrázta a fejét, és elengedte Fredet, hogy bepötyögjön valamit a telefonjába. Eltartott egy ideig így, egy kézzel, én addig letisztítottam a sebet, és gyorsan összetakarítottam. Bizonyára eltaláltam egy eret, mert elég csúnyán vérzett. De legalább megszereztem a DNS-ét.

Műanyag tasakba csúsztattam egy gézdarabot, és amíg nem figyelt, eltüntettem az asztalról. Egy cetlivel együtt megy majd a mélyhűtőmbe. Azt fogom ráírni, hogy ha valami történne velem, ez a vér a gyilkosomé. Reméltem, hogy nem lesz rá szükség, de egy lány sosem lehet elég óvatos.

Felém fordította a telefonját, és elolvastam a szöveget. *Nem*

kell plasztikai sebész. Büszkén fogom magamon hordozni a kézjegyedet. Megerősítésül az ökölbe szorított kezét a szívéhez emelte, és ünnepélyesen meghajolt, mint valami Tolkien-filmben.

– Ez nevetséges – jegyeztem meg, és sietve elfordultam, hogy ne lássa, mennyire meghatódtam.

Levettem a műtősmaszkot, összeszedtem a szemetet, és kidobtam a kukába.

– Kérsz valamit enni? – érdeklődtem, miközben kinyitottam a mélyhűtőt, és az ajtó takarásában a legtávolabbi sarokba rejtettem a lezárt műanyag tasakot. – Van fagyasztott pizzám, vagy…

Kinyitottam a sima hűtőt is. Molylepkék röppentek fel belőle. Oké, ez költői túlzás volt, de akár igaz is lehetett volna. A hűtőm teljesen üresen tátongott, csak egy üveg bor és egy kicsi tejszín volt benne a kávéhoz, és persze egy elviteles doboz a kedvenc csemegeboltomból.

Bevágtam az ajtót, és visszafordultam az Arcnélküli Férfi felé.

– Vagy fagyasztott pizzám.

Megrázta a fejét, óvatosan letette a földre a tiltakozó Fredet, és felállt. A videói alapján sejtettem, hogy magas, de most, hogy teljes valójában láttam, úgy éreztem, elfoglalja az egész konyhát. Bőven száznyolcvan centi fölé nyúlt, a válla szélesebb volt, mint a szekrényem, a combjait egy focista is megirigyelhette volna. A fekete pólója úgy simult rá, hogy szinte már féltékennyé tett. Mázlista pamut!

Mondani akartam valamit, elsütni egy viccet, vagy bármit, hogy megtörjem ezt a kínos csendet, de elakadt a szavam. Hiszen ott állt előttem, az én házamban, alig egy karnyújtásnyira.

A testem pattanásig feszült, figyeltem minden apró mozdulatát, miközben felemelte a telefonját. Hogy más nőkkel hogy van, azt nem tudtam, de engem teljesen beindít az orális szex. Annyira intim, annyira kiszolgáltatottá teszi mindkét felet, hogy mindig is élveztem, ha leszophatok valakit. Imádtam, ha egy farok megmerevedik a számban, és hevesen lüktet, miközben a férfi átadja magát a gyönyörnek, és persze rohadtul fel is izgatott.

Ha megérintette volna a csiklómat, azonnal elélveztem volna, de nem hittem, hogy a szexen jár az esze azok után, hogy

megkéseltem.

Valami a bőrömhöz ért. Fred dörgölte a fejét a lábamhoz.

– Nahát! Még emlékszel rám? Én voltam az, aki megmentett és elkényeztetett azóta, hogy ázott patkányként megjelentél az udvaromban. Helyben vagyunk.

Fred leült, és bocsánatkérőn nyávogni kezdett.

A közeledő léptek hangjára felemeltem a fejem. Az Arcnélkül Férfi felém indult, maga elé tartva a telefonját.

Le kellene zuhanyoznod, aztán aludj. Köszönöm, hogy elláttad a kezemet. Igaz, ez volt a minimum azok után, hogy ilyen brutálisan megsebeztél, de azért hálás vagyok.

Az arcom elé kaptam a kezem, kínomban hangosan felnyögtem. Soha többé nem fogom látni!

– Tudom, hogy már vagy százszor mondtam, de nagyon sajnálom.

Megint pötyögött, hallottam a tompa hangokat, aztán a csuklómra kúsztak a hosszú ujjai, és elhúzta a kezemet, hogy láthassam, mit írt.

Aly. Ez annyira jó volt, hogy ha olyan kedved támad, bármikor örömmel hagyom, hogy megcsonkíts.

Égett az arcom. Nem szoktam egykönnyen elpirulni, de mintha ez a pasi lett volna a kriptonitom.

– Nos, akkor szívesen.

Úgy rázkódott a széles válla, mintha nevetne. Rajtam, ez nem is lehetett kérdés, de nem hibáztathattam érte. A valóságban egy kicsit másként végződött a perverz kis fantáziám. Először is, a késnek nem nálam kellett volna lennie, másodszor pedig az uzsonna sem szerepelt benne.

Akármikor álmodoztam, mindig egy morcos, agresszív és könyörtelen alfahím szipolyozta ki a testemet. Még mindig vágytam erre, pont az Arcnélküli Férfival, de azok után, amit tettem, szinte biztosra vettem, hogy sosem fog megtörténni.

A csuklómra kulcsolódó keze megfeszült, és hirtelen magához húzott. Ahogy nekiütközött a mellkasom, a bimbóim majd átszakították a melltartómat. Valahogy teltebbnek éreztem az ékességeimet, és fájtak is, mintha alig várnák, hogy megfogja őket. A bugyim természetesen máris tocsogott. Időnként

összerándult a bensőm, mintha csak emlékeztetni akarna arra, hogy nincs egy fasz, amit magába fogadhatna, és ennek egyáltalán nem örül. Túl sok videóját láttam, és ez most megbosszulta magát.

Ne dörgölőzz hozzá, mint valami feltüzelt macska! Már így is eléggé kiborítottad, próbáltam lehűteni magam.

Elengedte a csuklómat, megragadta az államat, és hátrahajtotta a fejemet, hogy belenézhessek a maszkja sötét szemgödrébe. Egyikről a másikra cikázott a tekintetem, azt kívántam, bárcsak láthatnám a szemét. Milyen lehet? Milyen színű? Vajon ugyanaz a tűz ég benne is?

A hüvelykujja végigfutott az ajkamon, és bár nem láttam a szemét, meg mertem volna esküdni, hogy a számat nézi. Talán az járt a fejében, hogy milyen volt, amikor leszoptam, még mielőtt mindent elrontottam?

Képtelen voltam uralkodni magamon. Befúrtam a kezem kettőnk közé, és megsimítottam a farmerét. Francba! Kőkemény. A tenyeremet a merevségére tapasztottam, és mohón újra mozgásba lendültem.

– Hadd engeszteljelek ki! – mondtam, aztán bekaptam az ujját, és a nyelvem sokatmondó játékba kezdett.

A csípője előrelendült, és mélyen felnyögött. Elöntött a győzelmi mámor, de a következő pillanatban össze is törtem, amikor kiszabadította az ujját, hátrált egy lépést, és egyetlenegyszer nemet intett a fejével. Rám mutatott, majd a hálószoba felé. Aztán összecsapta a tenyerét, oldalra fordította és a feje alá csúsztatta, mintha egy párnán aludna.

Majdnem toporzékolni kezdtem, mint valami szeszélyes kölyök. *De én nem akarok aludni! Ébren akarok maradni, hogy kihasználhass!*

Biztosan lerítt rólam a lázadás, mert összefonta a karját, és kihúzta magát, mintha nem tűrne ellentmondást. Oké, be kellett látnom, hogy ez elég izgató, de közben igaza is volt. Ha képes lettem volna hisztizni emiatt, az azt jelenti, hogy a kimerültség a képzelgés legmélyebb bugyraiba taszított.

– Jól van – adtam be a derekamat, és meg is nyugodtam egy kicsit. – Te hogy jutsz haza?

Fogta a telefonját, és bepötyögte a választ.

Itt áll a kocsim az utca végén.

– Hát persze – mondtam, és elkeseredetten a plafonra néztem. – Hékás! Érzem, hogy kinevetsz, szóval hagyd abba!

A vállai beleremegtek a néma kacagásba, amitől az az őrjítő külső inkább volt bájos, mint aggasztó, és pont ettől volt annyira veszélyes is. Ha egy ilyen pasi bunkó és gonosz, ösztönösen kerültem volna, sőt sikítva futottam volna az ellenkező irányba. De ő vicces volt, és piszkálódott, ami mágnesként vonzott, és elfeledtette, hogy vigyáznom kell vele.

Őszintén bíztam abban, hogy nem akar megölni, mert nagyon hülyének éreztem volna magam, ha megtörténik.

Újra pötyögött, egy kézzel, én pedig sajnálkozva megdörzsöltem az orromat. Hányszor éreztem azt, hogy le akarok szúrni egy pasit! Csak én lehetek olyan szerencsétlen, hogy egy véletlen baleset lett belőle.

Felém fordította a mobilját.

Most elmegyek. Bár nem akarok.

– Akkor maradj! – buggyant ki belőlem.

Istenem! Hogy lehetsz ennyire rámenős, Aly? Ha a késeléstől nem rettent meg, a türelmetlenségem biztosan elijeszti.

Megrázta a fejét, rám mutatott, és újra az alvást mímelte. Aztán közelebb lépett, lehajolt, és a maszk takarta homlokát az enyémhez nyomta. A műanyag élettelen és hűvös érintése szinte megrázó élmény volt azok után, hogy milyen régóta próbáltam emberi tulajdonságokat társítani hozzá. Mintha megéreztem volna valamit, talán egy szappan illatát. Fenyős frissesség áradt belőle, mielőtt elhúzódott volna.

Azt mondta, elmegy, de mégis ott állt, hosszú másodpercekig bámult, aztán egy mély, zaklatott hangot hallatott, és elviharzott. Úgy gondoltam, jó jel, hogy nem hagyott ott olyan könnyen. Biztosan tetszettem neki, ha ilyen nehezére esett a búcsúzás még úgy is, hogy megkéseltem.

Máris jobban éreztem magam, nem szégyelltem annyira ezt a kétes megszállottságot. Az emberek mindig azt mondják, hogy nem szabad találkozni a bálványunkkal, de azok után, hogy hónapokig követtem online, a való életben még jobban

elvarázsolt. Az álmaimban mindig egydimenziós volt, a gyönyör archetípusa, de az a férfi, aki nyomában a macskámmal a bejárati ajtóm felé masírozott, sokkal több volt, mint az a titokzatosság, amit képviselt.

Ki lehet ő? Miért nem szólalt meg? És meddig akar játszadozni velem, mielőtt rám un, és továbblép, mint a többi férfi, akit eddig mellém sodort az élet?

A kilinccsel a kezében megtorpant, és visszafordult felém. Egy újabb hosszúra nyúlt pillanatig csak néztük egymást. Annyi mindent akartam mondani neki, hogy fogalmam sem volt, mivel is kezdjem. Vajon ő is érzi ezt a vonzalmat? Ezt a szinte már egészségtelen ragaszkodást? Megfigyelt munka közben, tehát azt feltételeztem, hogy igen, de tudni akartam, vajon a vágy, ami rajtam eluralkodott, őt is maga alá gyűrte-e?

Még egyszer biccentett, aztán lehajolt, megvakarta Fred fejét, és elment. Túl sokáig néztem a hűlt helyét. Majd egy követelőzően nyivákoló fej simult a sípcsontomhoz, és visszatértem a jelenbe.

Felkaptam Fredet, jöhetett a szőrterápia.

– Benedictnek kellett volna elnevezzelek, te kis köpönyegforgató.

Fred dorombolni kezdett, és máris dagasztotta a hajamat.

***

Tizenkét órával később valami zajra ébredtem. Mintha becsukódott volna egy ajtó, de biztosan csak álmodtam.

Megfordultam, hogy visszaaludjak, de hirtelen felelevenedtek az elmúlt negyvennyolc óra történései. A lövöldözés. Az Arcnélküli Férfi a kocsimban. Én, ahogy beülök mellé, amitől egy horrorfilmrajongó biztosan sikítozott volna. És mégis életben voltam. Vagy rohadt nagy mázlim volt, vagy a megérzésem, miszerint az Arcnélküli Férfi nem veszélyes, helyesnek bizonyult.

Szinte biztos volt, hogy az utóbbiról van szó. Hiszen jól ismertem a veszélyt. Testközelből. Naponta szembenéztem vele. Az előző héten például ki kellett védenem egy beteg ütését, egy másik fogdosását, és szó nélkül kellett tűrnöm, ahogy egyfolytában melegebb éghajlatra küldtek a türelmetlen

páciensek. Az ösztöneim annyira kiélesedtek, hogy már nem is emlékeztem, mikor lepett meg utoljára valaki. Mindig tudtam, hogy melyik beteggel kell vigyázni. Csak akkor tudott valaki sikerrel kezet emelni rám, ha valami elterelte a figyelmemet, vagy éppen hátat fordítottam az illetőnek.

A legtöbb kollégámnak is megvolt ez a kifejlett hatodik érzéke, kivéve Brinley-t, aki még nagyon új volt, de máris sokat tanult. Ha így halad, egy-két hónapon belül pont olyan harcedzett, kemény csaj lesz, mint mi, többiek.

A lényeg az, hogy kilencvennyolc százalékig biztos voltam abban, hogy az Arcnélküli Férfi nem akar bántani. A maradék két százalék persze aggasztó lehet, és az is volt, de sajnos ahhoz is elegendő, hogy adjon egy kis extra izgalmat a találkozásainkhoz. Ez volt az az apróság, ami még jobban felkorbácsolta a vágyamat. Ahhoz hasonlítanám, mint a lebukás veszélye, ha az ember nyilvános helyen szexel.

Este azt kérdezte, akarom-e, hogy levegye a maszkot, és megszűnjön a varázs, nekem pedig el kellett fordulnom, sőt még az állkapcsomat is össze kellett szorítanom, nehogy túl hevesen tiltakozzak. Mert ha levette volna, azzal az izgalom is elpárolog. A maszkra volt szükségem ahhoz, hogy elevennek érezzem magam. A késre a kezében pedig ahhoz, hogy emlékeztessen arra, milyen értékes is az életem, és mennyire szerencsés vagyok, hogy megélhetem.

Az egyetlen dolog, ami emelhette a tétet az volt, ha sikerül titokban kiderítenem, ki is ő valójában. A gondolat, hogy megfordíthatom a játszmát, és betörhetek hozzá, hogy elrejtsem a saját kameráimat, legalább olyan izgalmas volt, mint arról fantáziálni, hogy meghág egy vadidegen, maszkos férfi.

És igen, pontosan tudtam, mennyire elbaszott egy logika ez.

Nagyot sóhajtva a hátamra fordultam, és azon tűnődtem, hogy jutottam el idáig. Vajon csak túl sokat dolgoztam, vagy talán mindig is benne volt a génjeimben, és évek óta ott rejtőzött bennem a sötétség arra várva, hogy végre kiszabaduljon?

Nem. A legtöbb rokonom törvénytisztelő polgár volt. Egy kivételével, de őt szándékosan kihagytam a képletből.

Biztos, hogy valami trauma hozta ki belőlem, ami azt jelentette,

hogy tényleg szabadságra kell mennem. És nem csak emiatt. Hiába ébredtem éppen egy hosszú, mély alvás után, mégis kimerültnek éreztem magam, és ha nem kellett volna pár óra múlva dolgoznom, simán végigalszom az éjszakát is.

Megfogadtam, hogy amint rendeződik a helyzet a kórházban, elmegyek szabadságra.

Vagyis… soha? – kérdezte a fejemben motoszkáló kisördög.

Megráztam a fejem. Miért csinálom mindig ezt? Miért másokkal törődök ahelyett, hogy a saját mentális egészségemet helyezném előtérbe? Tudtam, mit mondana a terapeutám: hogy még mindig magamat okolom anyám haláláért. Olyan sok évet öltem abba, hogy megpróbáljak felépülni a gyászból, de még mindig gyötört a bűntudat. Őt nem tudtam megmenteni, de ha sikerült egy beteget életben tartanom, úgy éreztem, legalább valaki mást megkíméltem attól, hogy elveszítse a szeretett személyt.

Felültem, és a kezembe temettem az arcomat.

– A kórház nem fog összedőlni, ha végre kiveszel pár hét fizetett szabadságot – győzködtem magam. – Tanya, Seth és a többiek meg tudják oldani.

Talán ha sokáig ismételgetem magamnak ezeket a szavakat, el is fogom hinni őket.Nem arról volt szó, hogy nem bíztam a kollégáimban. Tanya és Seth, a rangidős nappalos nővér volt a két legfelkészültebb szakember az egész kórházban. Simán rájuk bíztam volna akár az életemet is. Az a gondolat tartott vissza, hogy nem leszek ott, amikor szükség lenne rám. Hogy a távollétem miatt valaki meghalhat. Mi van, ha elsiklanak egy kritikus szimptóma vagy jel fölött, csak mert nem voltam ott?

– Oké, állj le!

Ez már tényleg úgy hangzott, mintha valami szupernővér volnék, és nélkülem az összes beteg halálra lenne ítélve a kórházban. Ami persze nem volt igaz, és nem is emiatt hezitáltam. Nem akartam fényezni magam, egyszerűen csak féltem attól, hogy kimaradok valamiből.

Még mielőtt újra lebeszélhettem volna magam, felkaptam a telefonomat az éjjeliszekrényről, és írtam egy e-mailt a főnökömnek, hogy szeretnék szabadságra menni.

Nagyot sóhajtottam, miután elküldtem, és próbáltam

megbarátkozni a kéthétnyi szabadság gondolatával. Nagyon hosszú időnek tűnt. Igazából túl soknak is. Mégis mihez kezdhetnék vele? Az biztos, hogy elmegyek edzeni. Jó ötletnek tűnt az is, hogy megnézem az összes sorozatot, amit elmentettem a kedvenceim közé. És talán végre megtanulhatnék kötni is.

Halk nyávogás szakította félbe a gondolataimat. Fred osont be a szobába. Felugrott az ágyam végére, és rögtön odafutott hozzám, majd kinyújtózott, amikor elkezdtem simogatni. Még mindig nem tudtam elhinni, hogy odavolt az Arcnélküli Férfiért. Elképesztő, hogy még az ölébe is beleült. De persze Fred mindig is együttérző volt, ha szomorú voltam vagy borzalmas műszakom volt a kórházban, mindig odabújt hozzám. Talán megérezte, hogy az Arcnélküli Férfinak fáj a feje, és meg akarta vigasztalni.

Igen, legyen inkább ez ahelyett, mint hogy a macskám jobban kedvel egy maszkos idegent a saját gazdijánál.

– Jöhet a reggeli? – kérdeztem tőle.

Válaszul dorombolni kezdett, és máris kirohant a konyhába. Utánaindultam, és mielőtt kimentem volna a hálószobából, felkaptam a nehéz köntösömet, és belebújtam a papucsomba is.

Az otthonomat arany fénybe burkolta a felkelő nap, megcsillantak az ünnepi díszek, amiket már rég le kellett volna szednem. Vagy ezt csak a társadalmi nyomás mondatja velem? Nem létezett olyan hivatalos álláspont, ami meghatározta volna a karácsonyi szezon végét, és a szomszédaim ablakai előtt is ott virítottak még a feldíszített fák. Lelkesedés nélkül vártam, hogy beszedjék, mielőtt én is hozzálátnék, és akárhányszor azt láttam, hogy még mindig csillognak a porták, mosolyogva nyugtáztam, hogy az ünnepi hangulat még egy nappal tovább él.

Ahogy nekiláttam kávét főzni és előkészíteni Fred reggelijét, eszembe jutott valami. Mi van, ha a szomszédaim is azt csinálják, amit én? Mi van, ha egy végtelen spirálba keveredve várunk arra, hogy a másik tegye meg az első lépést? Ha a januárból február lesz, és még mindig kint lesznek a díszek, rajtunk fog röhögni mindenki. Paula és George délről származott, és egyvalamit biztosan megtanultam a countryzenéből: azt, hogy a déliek büszkén hagyják kint egész évben a fényfüzéreiket.

Elfintorodtam. Karácsony nyáron. Hát nem. Le kell szednem mindent.

A következő szabadnapomon megcsinálom.

Elővettem Fred konzervjét, és letettem elé a földre. Mialatt lefőtt a kávé, előhalásztam a kedvenc négydecis bögrémet, amin a következő felirat állt: „Több faszt láttam, mint egy pornófilmrendező". Tanyától kaptam az előző születésnapomra, és a pihenőben minden nővér vihogott, amikor kibontottam. Mert tényleg *sok* genitáliával találkoztam.

Megborzongtam.

Túl sok genitáliával.

A kávé illata már belengte a konyhát, miközben a hűtőhöz mentem. Két elviteles dobozt láttam benne. Nem csak egy volt az este?

Kivettem a tejszínt, és becsuktam az ajtaját. Aztán újra kinyitottam. Igen, a második doboz még mindig ott volt.

Megcsíptem magam. Fájt. Oké, tehát nem álmodom. Valaki betört hozzám, amíg aludtam, és becsempészte az ételmaradékát a hűtőmbe.

Vajon ki követhetett el ilyen aljasságot?

Attól tartva, hogy testrészeket találok benne, óvatosan leemeltem a második doboz tetejét, és belekukkantottam. Hála istennek, nem egy levágott kéz volt benne! Helyette egy halom palacsinta friss eperrel és házi tejszínhabbal. Ugyanaz a reggeli, amit minden vasárnap házhoz rendeltem az utcavégi pékségből.

Felemeltem, hogy ellenőrizzem a doboz alját is. Igen, ott virított a pékség logója.

Óvatosan visszatettem a hűtőbe, és határozottan bevágtam az ajtót, miközben próbáltam megérteni, mit is érzek ezzel a betöréssel kapcsolatban. Egyrészről az Arcnélküli Férfinak feltűnt, hogy nincs otthon ennivaló, és kisegített. Másrészről viszont simán átaludtam, hogy besurrant.

És ez rémisztő felfedezés volt. Tudtam, hogy jól alszom, na de mégis! Ha az elmúlt években bárki betört volna hozzám, csak akkor vettem volna észre, hogy veszélyben vagyok, amikor már késő.

Hirtelen végtelenül hálás voltam az új biztonsági

rendszeremért.

Egy pillanat!

Megfordultam, és elindultam a telefonomért a hálószobámba. Kinyitottam a biztonsági appot, majd visszamasíroztam a konyhába. Több értesítést is kaptam, de mindegyik az utcán elhaladó autókra és a járdán sétáló szomszédokra hívta fel a figyelmemet. Elképedve nyugtáztam, hogy egy hatalmas űr tátongott az időpontok között. Hiányzott egy szakasz úgy déltől nagyjából húsz perccel azelőttig, amikor felébredtem arra az ajtócsukódásra.

Francba! Meghekkelte a kameráimat!

Ki akartam menni a ház elé, hogy integetve ellenőrizzem, működnek-e már, de amikor kinyitottam az ajtót, másodszor is földbe gyökerezett a lábam. Mindent beterített a hó, jó néhányszor pislognom is kellett a vakító fehérségtől. Legalább harminc centi esett, én pedig ösztönösen felnyögtem, mert tudtam, hogy muszáj lesz lapátolnom, mielőtt elindulok a kórházba, és így nem lesz időm edzeni.

De az történt, hogy valaki már megcsinálta helyettem. Az elülső lépcsősor és az ösvény tiszta volt, az autómat is letakarították, a felhajtó pedig makulátlannak tűnt.

A közvetlen szomszédaim, egy hatvanas éveikben járó fekete pár, lassan végeztek a hólapátolással. A férj, Clarence észrevett, és integetett. Aztán a felesége, Wendy is, majd nekidöntötte a lapátját a garázs oldalának, és megindult felém.

Kiléptem a tornácra, és becsuktam magam mögött az ajtót. A jeges szél fájdalmasan csapott le a bőrömre, ezért még jobban magamra húztam a köntöst, miközben lefelé baktattam, hogy üdvözöljem Wendyt. Akkor ismerkedtünk össze, amikor beköltöztem, házi lasagnával fogadtak a lakóközösségben. Több unokájuk velem egykorú volt, és amikor meglátták bennem a kimerült, kétségbeesett, fiatal háztulajdonost, úgy döntöttek, örökbe fogadnak. Segítettek felújítani a házat, gondoskodtak arról, hogy legalább egyszer egy héten egyek valami házi kosztot is, és mindig ránéztek Fredre, ha olyan sokáig kellett bent maradnom a kórházban, mint például előző nap is.

Wendy betűrt egy kósza tincset a kapucnija alá, és csillogó

szemmel lépett elém. Magas volt, mint én, és még mindig nagyon jól tartotta magát, mert Clarence-szel rendszeresen sétáltak, és a melegebb hónapokban kéthetente eljártak golfozni is. Az ő házuk volt a legszebb az utcában, egy bájos kétszintes, amit negyven évvel azelőtt vettek meg. Az utóbbi időben azt fontolgatták, hogy kisebbre cserélik, de nem tudták rávenni magukat, hogy eladják a házat, amiben a négy lányukat felnevelték, én pedig önző módon azért imádkoztam, hogy sose menjenek el.

– Szerencsés kislány – mondta Wendy. – Megcsinálta helyetted az a jóképű pasid.

Azonnal felszökött a pulzusom.

– Hogy né… – elharaptam a kérdést, mert elég furcsán hangzott volna, ha megkérdezem, hogy nézett ki. – Mondott valamit?

Wendy lelkesen mosolygott.

– Nem sokat. Csak hogy volt egy kis nézeteltérés, és így próbál kiengesztelni. – Szemügyre vette a megtisztított feljárómat, majd vádló tekintettel fordult újra felém. – Nem is mondtad, hogy randizol valakivel.

– Még nagyon friss – mentegetőztem.

Nem voltunk rokonok, de Wendy mesteri szintre fejlesztette a nagymamai bűntudatkeltést, emiatt nagyon sokszor beadtam a derekamat, és kiöntöttem nekik a lelkemet, ha áthívtak vacsorázni.

– Nem akarok tolakodó lenni, de ha engem kérdezel, azt mondom, tartsd meg ezt a fiút. Pokolian jóképű, és még a két kezét sem kíméli, hogy boldoggá tegyen. – A férjére mutatott. – Az ilyen férfiak nem teremnek minden bokorban, és ha nem ragadod meg az alkalmat, majd megteszi valaki más. Én pont egy olyan nő orra elől loptam el Clarence-t, aki nem tudta értékelni.

Döbbenten néztem rá. A mindig szemérmes és illedelmes Wendy ellopta valaki más pasiját?

– Öööö… és mikor is akartál mesélni erről?

Széles mosolya szarkalábat varázsolt a szeme sarkába.

– Nem olyan izgalmas, mint amilyennek hangzik.

– Azt hiszem, ezt nekem kell megítélnem.

Kuncogva ingatta a fejét.

Beszélgettünk még néhány percet, de aztán a hideg bekergetett a házba. Azzal köszöntem el Wendytől, hogy megígértem, hamarosan együtt vacsorázunk. Rajtuk volt a sor, hogy vendégül lássanak. Azt mondta, Clarence-nek megvan minden hozzávalója, úgyhogy *chana saag*ot{4} fog készíteni, ami az abszolút kedvenceim közé tartozott.

Amint átléptem a küszöbön, előhalásztam a telefonomat a köntösöm zsebéből.

Hallottál már arról a szóról, hogy határvonal? Az üzenet máris úton volt az Arcnélküli Férfi felé.

Nem ismerős. Mondatba foglalnád a kedvemért?

Francba! Ez már egyáltalán nem volt vicces. Az arcom a hidegtől sajgott, nem azért, mert már fájt a nevetés.

Tettél más aljas dolgot is azonkívül, hogy ellapátoltad a havat, és feltöltötted a hűtőmet? Esetleg néztél, miközben alszom? Vagy felszereltél még néhány rejtett kamerát?

Kaptam egy elgondolkodó emojit.

Nem jut eszembe semmi. De nagyon édesen horkolsz.

Elkerekedett a szemem.

Én NEM horkolok!

Pont, mint egy mókus, aki megfázott.

Ha így folytatod, a végén még újra megszúrlak! És ne mondd, hogy „izgi”!

Izg… vagyis…

Az a szerencséd, hogy nem tudtam, hogyan szedjem ki a szomszédaimból a személyleírásodat, amivel könnyebben rád találtam volna.

Megkockáztatva, hogy gyanakodva méregessenek, miután azt mondtam nekik, hogy a pasid vagyok? Tudtam, hogy nem tennél ilyet, ahogy azt is, hogy nem akarod megkönnyíteni a dolgodat. Ne hazudj, Aly! Te is pont annyira élvezed ezt, mint én.

Lemondón ingattam a fejem. Javíthatatlan vagyok. És igen, nagyon élveztem, de még nem álltam készen arra, hogy elismerjem. Az Arcnélküli Férfi egója már így is elég nagy volt, nem akartam bátorítani.

Egyébként köszi. A reggelit meg a lapátolást. Nem kellett volna. Komolyan mondom. De azért hálás vagyok.

Gúnyos válaszra számítottam, de meglepett.

Szeretek gondoskodni rólad.

Francba! Nem, nem, hormonok! Nem fogunk elalélni egy zaklató idegentől csak azért, mert valami kedves dolgot művel.

Hogy vannak a varratok?

Azért akartam témát váltani, mert nem tudtam, mit is válaszolhatnék erre a súlyos megjegyzésre. Igyekeztem nem gondolni a késelésre és arra, hogy összevarrtam a kezét, de sajnos a bennem élő egészségügyist nem lehetett a végtelenségig elnyomni. Mindent megtettem, hogy megelőzzem a fertőzést, de a házam egyáltalán nem volt egy steril környezet, és emiatt elég komoly esélye volt annak, hogy rossz vége lesz ennek a kis magánakciónak.

Vörösek és viszketnek. A sebből kiinduló sötét vonalak normálisak?

Ó, basszus…

Nem! Be kell menned a sürgősségire. Most! Nem vicc…

Ezt pötyögtem éppen, amikor megjött egy újabb üzenete, és félbehagytam, hogy elolvassam.

Csak vicceltem. Minden rendben. Betojtál, igaz?

Megkapaszkodtam a konyhapultban, majd előrehajolva vettem néhány mély lélegzetet, hogy lelassítsam a zakatoló szívverésemet.

Nem volt kérdés, hogy megtalálom, és valahogy kiegyenlítem a számlát. Talán betörök hozzá, és kicsit arrébb teszek minden bútort. Nem annyira, hogy nyilvánvalóvá váljon a változás, csak hogy érezze, valami nincs rendben, és megőrjítse, hogy nem tudja, miért. Vagy talán én is felveszek egy csábító videót az *ő* hálószobájában, aztán meglátjuk, mennyire tetszik *neki.*

Pfúj! Ezt felejtsük el! Valószínűleg nagyon is tetszene neki, márpedig én büntetni akartam, nem jutalmazni.

Újra megpittyent a telefonom.

Aly? Ott vagy még? Vagy már a bukásomat tervezed?

Hogy ismerhetett ki máris ennyire?

Ja, hát persze. Hiszen kémkedik utánam.

Amit tőlem kapsz, abban nem lesz semmi élvezet.

Ennyit a ma esti terveimről.

Majdnem megfulladtam.

Hogy fogom túlélni az éjszakát, ha egyfolytában az jár majd a fejemben, hogy meg akar döngetni?

Egy újabb üzenet érkezett, de valaki mástól. Tyler írt.

Szia, Aly! Valószínűleg dolgozol ma este, de nem lenne időd beugrani előtte, hogy beszélj Joshsal? Azt mondta, ráér.

Úgy vigyorogtam, mint egy vadalma. Hát elkezdődik. Hamarosan megtalálom az Arcnélküli Férfit.

Ha nemsokára elindulok, akkor igen. Fél óra múlva megfelel?

Beletelt pár percbe, mire Tyler válaszolt.

Azt mondja, igen. Én nem leszek itt. Nem baj? Josh rendes srác.

Persze, nem gond.

Oké. Sok sikert! Küldöm a számát, hogy rá tudj írni, ha megjöttél.

Meg is érkezett, én pedig gyorsan elmentettem, megköszöntem Tylernek a segítséget, aztán visszatértem az Arcnélküli Férfival folytatott cseteléshez, hogy feltegyek egy kérdést.

Mesélnél azokról a bizonyos tervekről?

Válaszul egy becipzárazott szájú emojit kaptam, meg egy kést és egy vigyorgó ördögfejet.

Klassz. Klassz.

Vagy ő jön a késes játékban, vagy arra gondol, hogy bevarrja a számat, hogy ha a pokolra kerülök, ne tudjam elmondani az ördögnek, ki végzett velem.

10

Josh

– Biztos, hogy ellesztek kettesben Alyvel? – kérdezte Tyler a konyhából. – Maradhatok, ha akarod.

Mégis mennyire lehetek ijesztő, ha a lakótársam még a randiját is hajlandó lenne lemondani, csak hogy felügyelhesse, ha átjön hozzám valaki?

Félbehagytam a laptopom kitelepítését a nappaliba, és Tyler felé fordultam.

– Nem lesz gond, ha szerinted biztos, hogy nem érdeklik a megtörtént bűnesetek.

Tyler felhorkantott, összefonta a karját, és nekidőlt a konyhapultnak.

– Biztos – szögezte le. – Túl sokat lát a munkája közben, és sosem értette, miért lelkesednek ezért az emberek. Egyébként is, haver! Szerinted hazahoznék valakit, aki a bűn megszállottja?

Meglepetten néztem rá. Létezik, hogy miattam válogatja meg, kivel randizik?

– Nem is tudtam, hogy ilyen válogatós vagy.

Megvonta a vállát.

– Szerinted miért nem találkoztál Erickel az elmúlt évben? Lelkes rajongója volt az ilyen sorozatoknak, és aztán jött egy rész, ami az apádról szólt.

Pont emiatt volt Tyler a legjobb barátom. Nem érdekelt, hogy lekezelő a stílusa, hiszen ha komoly dologról volt szó, mindig azt tette, ami helyes.

– Szóval teljesen fölösleges volt kerülnöm a csajaidat?

Önelégülten vigyorgott rám.

– Aha.

– És miért is nem szóltál nekem erről?

– Mert attól tartottam, ha meglátnak, versenyeznem kell veled, márpedig egyáltalán nincs szükségünk egy újabb…

– Nehogy azt mondd, hogy egy újabb Cara McKinley-szitura! –

figyelmeztettem.

Tyler egyetemi barátnője egy igazi boszorkány volt, aki elképesztő dolgokra volt képes csak azért, hogy közénk álljon, de nem úgy, ahogy Tyler gondolta. Cara minden porcikájából sugárzott a bántalmazás. Elég hamar átláttam rajta, és megpróbáltam figyelmeztetni Tylert, de sajnos nem hallgatott rám.

Pont úgy viselkedett, mint az apám. Megpróbálta leválasztani rólam és mindenki másról is Tylert, hogy elszigetelje. Nem is tudom, hányszor néztem végig tehetetlenül, ahogy hazugságokkal manipulálja a barátomat, mindig áldozatnak állítva be magát. Folyamatosan elferdítette a valóságot, és amikor Tyler megpróbálta kijavítani, úgy tett, mintha rajta kívül mindenki megbolondult volna. Sokszor próbáltam beszélni Tylerrel erről, igyekeztem rámutatni, mennyire mérgező az a lány, de sajnos elvakította Cara mindent elsöprő odaadása.

Ezért úgy döntöttem, a saját kezembe veszem a dolgot. Egy nap, amikor Tyler épp nem volt otthon, rányitottam Carára, aki éppen a cuccai között turkált. Sarokba szorítottam, elővettem a legszebb mosolyomat, és csillogó szemmel felvilágosítottam arról, kinek a fia vagyok, és megígértem neki, hogy ha nem hagyja békén a barátomat, olyasmit teszek, amihez képest az apám bűntettei ártatlan gyerekjátéknak tűnnek majd.

Azonnal elrohant. Persze mindenkinek elmondta, még a kampusz biztonsági szolgálatánál is feljelentett. A titkom lelepleződött, és végül Tylerrel együtt el kellett hagynunk az iskolát.

Nem bántam meg, még úgy sem, hogy Tyler szentül hitte, féltékenységből üldöztem el a barátnőjét.

– Ez az egész úgy hangzik, mintha te lennél az, aki nem akarná, hogy egyedül maradjak Alyvel.

Eltolta magát a pulttól.

– Te most szórakozol? Ha azt hinném, hogy bármi is történhetne köztetek, én magam szórnám tele rózsaszirmokkal a padlót, mindenhová gyertyákat állítanék, és feltennék egy Marvin Gaye-albumot. Itt lenne az ideje, hogy kamatyolj végre. Túlságosan sokat vagy egyedül a szobádban, és ha így folytatod,

vagy alagútszindrómád, vagy korai ízületi gyulladásod lesz a csuklódban.

Lefagytam. Tényleg nem zavarja, hogy találkozom Alyvel? Minden porcikám bizsergett az izgalomtól. Ez volt az utolsó akadály, amit át kellett ugranom ahhoz, hogy Aly végre az enyém lehessen.

Tyler mondókájának a második fele csak késleltetve jutott el az agyamig, mivel elterelődött a figyelmem, és vágtam rá egy grimaszt.

– Nem azért ülök a szobámban, hogy egész nap verjem a faszomat.

Mi van? Miért vitatkozom egyáltalán? Hiszen sokkal jobb lenne, ha Tyler azt hinné, mániákus maszturbáló lettem, ahelyett hogy megtudja, mivel is töltöm az időmet manapság.

– Én csak sokat dolgozom – hazudtam a szemébe.

Gyanakvóan méregetett.

– Ha te mondod…

– Nem randira kell menned? – kérdeztem.

Ideje volt ugyanis indulnia. Azonnal. Mert Aly bizonyára már úton volt hozzám.

Tyler az órájára pillantott.

– Picsába! Sarah meg fog ölni, ha megint elkések.

Valamelyest enyhült a szorítás a mellkasomban, amikor berohant a szobájába. Ha meg akartam akadályozni, hogy Aly rájöjjön, ki vagyok, Tylernek nem szabadott ott lennie, amikor megérkezik.

A dohányzóasztalon doboltam az ujjaimmal, miközben hallgattam, ahogy készülődik.

Gyerünk, gyerünk! Teljesen jó a hajad. Hagyd már azt a kurva tükröt!

Tudtam, mit csinál, anélkül hogy láttam volna. Mi sem bizonyította jobban, hogy túl régóta lakunk együtt.

Néhány perccel később visszatért. A divatos, fekete szövetkabátja gallérját feltűrte, és megállt a nappali közepén.

– Biztos, hogy rendben leszel? – kérdezte aggódó tekintettel.

– Tűnj már el! – mondtam kissé erélyesebben, mint szerettem volna.

Kezdtem nagyon kifutni az időből.

Szúrós szemmel nézett rám.

– Jól van, de hívj, ha valami elbaszódna.

Intettem, ő pedig sértődötten elrohant. Majd később kiengesztelem.

Amint bezárta maga mögött az ajtót, felpattantam a kanapéról, levettem a fűtést, aztán kitártam minden ablakot. Sikerült elrejtenem Tyler előtt a sérült kezemet, de ez nem jelentette azt, hogy Aly sem veszi észre, hiszen a klaviatúrához mindkét kézfejemre szükségem volt. Biztos voltam abban, hogy már rajta vagyok a lehetséges célszemélyek listáján, hiszen találkoztunk már, és értettem a számítógépekhez, szóval nem kevés ravaszságra volt szükségem, ha el akartam oszlatni a gyanúját. Pont emiatt szövögettem a tervemet lelkesen az előző egy órában.

Ki gondolta volna, hogy a zaklatás és az átverés művészete ennyire szórakoztató?

Mondjuk az apád? – állt elő az agyam máris egy frappáns válasszal.

Összerezzentem, aztán kővé dermedtem. Valahogy le kellett állítanom a tudatalattimat, mert mindig a legrosszabb pillanatokban mutatott rá a tévedéseimre, vagy vont párhuzamot köztem és a között a szörnyeteg között, akinek a DNS-em felét köszönhetem.

És mi van, ha kicsit hasonlítok rá? Amíg nem a rossz oldalát örököltem, számít ez egyáltalán? Anyám például mindig mindent túlgondolt, és ez az utóbbi időben sokkal több fejfájást okozott, mint bármi, amit az apámtól vettem át.

Megráztam a fejem, és visszamentem a termosztáthoz. Néztem, ahogy lassan csökken a hőmérséklet. Amint tizenhárom fok alá esett, újra bezártam minden ablakot. Kész. Működnie kell. Elég hideg lett ahhoz, hogy kicsivel jobban felöltözhessek, de nem annyira, hogy Aly reszketni kezdjen.

A termosztátot a bejárathoz szerelték, ahol még láthatja is, és feltűnhet neki, hogy valaki letekerte, ezért gyorsan előhalásztam egy képet. Ott voltunk rajta mind: anyám, a mostohaapám és én. Még a nyáron készült, amikor meglátogattam őket. Gondosan

letakartam vele a hőfokszabályzót. Lakberendezői szempontból nem volt tökéletes, de álcának megtette.

A lakásunk egy hatalmas téglalap volt, az előszobából rögtön jobbra nyílt az én szobám. Utána egy légtérben balra volt a konyha, jobbra pedig a nappali. A szemközti falon végig hatalmas ablakok, még abból az időből, amikor az egész épület egy gyárnak adott otthont. Tyler szobája szemben volt az enyémmel, amiből bárki arra következtethetne, hogy nem is halljuk egymást. Sajnos a hatalmas, egybenyitott tér amolyan szexvisszhangkamraként funkcionált, a csupasz téglafalak és a szabadon futó csövek pedig remekül vezették még a legapróbb nyöszörgések és sóhajok hangját is.

Három éjszakával korábban is az történt, hogy felnéztem a számítógépemről, és azt mondtam magamban: *Várj, vááárj, most!* Pont, mielőtt Tyler hangosan felnyögött. Majd minden elcsendesült.

Kirázott a hideg az emléktől, és azt kívántam, bárcsak örökre elfelejthetném, milyen hangokat ad ki a barátom, mielőtt elélvez.

Nem is volt kérdés, hogy túl régóta lakunk együtt.

A tekintetem a padlóra siklott, és felszedtem mindent, amit rendrakás közben kihagytam. Tyler imádta szétdobálni a zoknijait, de már sokat javult. Az egyik nap arra panaszkodott, hogy az összes zoknija eltűnt, és talán a szárítógép zabálja fel őket. Pedig nem. Én dobtam ki mindet, hátha így sikerül lenevelnem róla.

Hogy ez gonosz dolog? Talán. De az asztalom fölött lógó tábla tanúsága szerint már öt napja nem láttam egyetlen zoknit sem a nappaliban, ami nála világrekordnak számított. Ezért úgy döntöttem, kitartóan folytatom, amit elkezdtem.

A szobámba siettem, kivettem egy pulóvert és egy ujjatlan kesztyűt a szekrényből. Az utóbbival addig csak a tetoválásokat akartam elrejteni, de a hevenyészett műtét után már a sebem is felzárkózott a titkolnivalóim közé.

Két telefon feküdt egymás mellett az ágyamon. Az eldobható, kártyás telefont, amin Alynek szoktam írni, lenémítottam, és otthagytam, a másikat, az igazit viszont a zsebembe dugtam, és nehogy Alynek kedve támadjon kutakodni, kulcsra zártam magam után a szobám ajtaját.

Ennél jobban nem lehetett felkészülni a találkozásra, de akkor miért voltam ennyire kikészülve? Az oké volt, hogy izgatott vagyok, hiszen alig vártam, hogy újabb szintre emeljem a mi kis játékunkat, de közben az idegeim túlfeszültek. Talán azért, mert most először jön fel hozzám a lány, aki tetszik, és azt akartam, hogy minden tökéletes legyen?

Nem.

Vagy mégis?

Elgondolkodtam. Igen, ezért. Aly miatt hirtelen újra tinédzsernek éreztem magam, és ezt az is alátámasztotta, hogy akárhányszor rá gondoltam, azonnal felágaskodott a farkam.

Felvettem egy bő pólót, ami elég hosszú volt ahhoz, hogy eltakarja a nadrágomban a fejét felütő, nyilvánvaló érdeklődést. Szinte egész nap be voltam gerjedve, mert ha akár egy pillanatra is leálltam, azonnal felidéztem, ahogy Aly feje fel-alá mozog az ölemben, miközben a farkamat kényezteti.

Valami eszméletlen dolgot művelt, ráadásul később azt mondta, hogy nem volt elég jó a szög ahhoz, amit eltervezett. Mégis mire lehet képes, ha lefekszem elé, és azt tehet, amit csak akar?

Valószínűleg kiverné belőlem a világ összes nőjét. Persze, nem panaszként mondom.

Megpittyent a telefonom.

Nagy levegő. Kezdődik.

A képernyőre pillantottam. Aly írt. Már leparkolt, és úton volt felfelé.

Felvettem a kesztyűt és a pulóvert, és az ajtóhoz mentem, ott vártam rá. Türelmetlenül doboltam a combomon, és még a lábfejem sem bírt nyugton maradni. Korábban még futni is elmentem, hátha sikerül kieresztenem a gőzt, de hiába hajtottam magam, nem volt elég. Teljesen felpörögtem, izgultam, mint állat, és a farkam is megkeményedett.

Aly hamarosan karnyújtásnyira lesz tőlem, én pedig hozzá se érhetek. Kínszenvedés lesz ez a találkozás. Az egyetlen, ami vigasztalt az volt, hogy tudtam, később busás kárpótlásra számíthatok, mert még mindig úgy terveztem, hogy hamarosan a csúcsra juttatom. Persze csak azután, hogy megkapja a magáét azért a késszúrásért. Abban bíztam, hogy már sikerült elnyernem

a bizalmát, és nem fog azonnal a fegyvere után nyúlni, ha vérben úszva, késsel a kezemben várok rá a sötét nappalijában.

Kopogtak. Vettem egy nagy levegőt, összeszedtem minden bátorságomat, és kinyitottam az ajtót.

Aly ott állt a folyosón. Frissen mosott műtősruhában, és a tegnap esti kabátjában. Sötét haját összefonta, és enyhén ki is sminkelte magát.

Egyenesen előre nézett, amikor kinyitottam az ajtót, és a tekintete a mellkasommal találkozott először. Igyekeztem mozdulatlanul kivárni, amíg az elkerekedő szempár lassan felfelé kúszott, de közben elidőzött a széles vállamon és az állam vonalán. Végül összenézünk. A pupillája kissé kitágult, és mintha el is pirult volna egy kicsit.

Létezik, hogy máris felizgult? Lehet, hogy vonzónak talál?

Egyszerre voltam boldog és csalódott, ami elég furcsa érzés. Saját magamat irigyeltem. De miért? Hiszen a maszkos énem még nem is tette a magáévá. Aly egy hús-vér nő, akinek minden joga megvolt arra, hogy bárki megtetszen neki. Szóval ez egy jó dolog, mert ha végül rájön, ki vagyok, ez az ösztönös vonzalom csak hab lesz a tortán.

Elmosolyodtam, amitől még jobban elpirult. Ó, igen. Biztos, hogy tetszem neki.

– Aly, igaz? – kérdeztem, és kinyújtottam a jobb kezemet, igen, azt, amit nemrég összevarrt.

Le kellett szednem magam a gyanúsítottak listájáról, és ez egy elég jó kezdeti lépésnek tűnt.

Lepillantott a kezemre, és amikor meglátta a kesztyűt, a szemöldöke a magasba kúszott.

– Igen. Még egyszer köszi, hogy segítesz.

Összehúzta a szemét, miközben a kezét az enyémbe csúsztatta, én pedig megacéloztam magam. Mert annak köszönhetően, hogy ilyen sokáig megfigyeltem, már pontosan tudtam, hogy horogra akadt.

És ahogy gondoltam is, kézfogáskor az ujjai azonnal szorosan átfogták a kezemet, amit a szükségesnél sokkal erősebben szorított meg.

Rohadtul égett a kezem, a fájdalom végigszáguldott a

karomon. Majdnem felszisszentem, de nem hagyhattam, hogy kiszökjön belőlem a hang, mert azzal lebuktattam volna magamat.

Inkább vigyorogtam.

– Nem semmi a kézfogásod. Így akarsz rávenni, hogy ne pofázzak erről senkinek?

Elkerekedett a szeme a felismeréstől, hogy ha nem én vagyok a maszkos férfi, akkor mindjárt kiszorítja a vért egy ártatlan ember kezéből. Azonnal elengedett, és zavarában hátrébb lépett.

– Bocs, nem, én csak…

Kérdőn néztem rá, vártam, hogy befejezze a mondatot.

Nyitotta is a száját. Aztán becsukta. Talán ideges? Hát, ez remek! A sötét, körmönfont szívem szinte repesett az örömtől, ahogy próbált mentséget találni a viselkedésére. Halálra fogom kínozni ezt a nőt, és minden egyes percét kiélvezem.

– Csak… bocs – bökte ki bénán, szégyenlősen.

Egy pillanatra meg is sajnáltam. Oldalra léptem, és kitártam előtte az ajtót.

– Gyere be!

– Köszönöm.

– Ne haragudj a hideg miatt! Beszart a fűtés, és eltart egy darabig, mire megjavítják. Már felhívtam a gondnokot, azt mondta, intézkedik.

Aly tekintete újra a kezemre siklott.

– Hát ezért van rajtad kesztyű!

– Ja. Ha fáznál, neked is tudok adni egyet.

Elmosolyodott. Még mindig zavarban volt a kézfogás miatt.

– Majd szólok, köszi.

Becsuktam a bejárati ajtót, és megindultam a konyha felé.

– Kávét?

– Kérek.

– Tejszínnel, igaz?

Nem válaszolt, mintha azon tűnődne, honnan tudom, hogyan issza a kávét. Hát onnan, hogy kukkoltam. De persze ezt már azelőtt is tudtam, és ez a kis apró igazságmorzsa láthatóan kizökkentette.

Vigyorogva fordultam újra felé, de annyira, hogy megjelenjenek

a gödröcskéim. Egy pillanatra el is felejtette a kávés dilemmát, én pedig némán hálát adtam a méretes pólóért, mert a farkam sem tudta megállni, hogy fellelkesüljön. Tisztában voltam azzal, milyen hatást gyakorol a külsőm az emberekre. Egészen mostanáig utáltam is, hogy ennyire helyes vagyok, mert mindig azt juttatta eszembe, mennyire könnyű dolga volt az apámnak, ha be akarta cserkészni az újabb áldozatát.

Hosszú idő óta először örültem a fizimiskámnak, mert úgy tűnt, álmaim nője teljesen elalélt, hiszen amikor először találkoztunk, nem nézett meg elég jól, most pedig fogalma sem volt, mit kezdjen azzal, hogy Tyler szobatársa a külseje alapján simán bekerülhetne a következő Superman-filmbe.

– Még emlékszem, hogy szeretted, amikor itt aludtál – szolgáltattam magyarázatot, és közben rákacsintottam, csak hogy újra elpiruljon.

Naná, hogy újra megjelent az a kellemes, rózsaszín árnyalat. Alynek is feltűnt, hogy kétértelműen fogalmaztam.

– Hogy hogy szerettem? – kérdezett vissza, de aztán Tyler szobája felé sandított.

Szinte láttam, ahogy dolgoznak az agytekervényei, és azt találgatja, vajon mennyit hallhattam abból az éjszakából.

– Igen, a kávét – tettem hozzá tettetett ártatlansággal.

Vett egy nagy levegőt, és elkapta a fejét.

– Aha – szinte sikoltotta. – Tejszínnel jó lesz, köszi. Megyek, és leülök oda.

Az exdugópajtija lakótársa flörtölt vele, neki pedig fogalma sem volt arról, mihez kezdjen. Magamban hahotáztam. Ha ennyire ki tudom zökkenteni, talán még azt is elfelejti, miért is jött hozzám.

De azért nem árt az óvatosság.

Mire elkészült a kávé, és a két bögrével egyensúlyozva odaértem hozzá, összeszedte magát, és újra az a gyakorlatias, hozzáértő nő volt, akit szinte minden este megfigyeltem a kórház biztonsági kameráin keresztül. Bizonyára csak a meglepetés billentette ki egy pillanatra.

– Még egyszer köszi – mondta, amikor odanyújtottam neki a kávéját. – Tudom, furcsa azt kérni, hogy keress meg nekem valakit, és nagyon hálás vagyok, amiért hajlandó vagy segíteni.

Biztos ne fizessek a munkádért?

– Biztos. A kihívás bőven elég fizetség.

Most rajtam volt a sor, hogy zavarba jöjjek, amikor belenéztem abba a nagy, barna szemébe. Ilyen közelről már látszottak az apró, borostyán- és topázszínű beütések is. A szemöldöke vastag volt, két árnyalattal sötétebb, mint a haja, a szépséges íve a reneszánsz festményeket juttatta eszembe.

Bármit is csinálsz, ne nézd a száját!

A kávémat használtam mentségként, hogy elkaphassam róla a tekintetemet, nehogy elcsábuljak. Aly szája veszélyes terep volt, hiszen azonnal felidézte, mit is művelt velem, a férfiasságom pedig már így is elég zavarón meredezett.

Letettem a bögrémet az alátétre, és felnyitottam a laptopomat. A képernyőn azonnal megjelent a munkáltatóm logója. Már előzőleg letöröltem róla mindent, ami Alyre utalhatott volna, felkészültem arra az esetre is, ha esetleg ki kell mennem a mosdóba, ő pedig nem tudna ellenállni a kíváncsiságának.

– Miért akarod megtalálni ezt az illetőt? – érdeklődtem. – Tyler nem igazán tudta.

– Az én hibám. Nem akartam megosztani vele minden részletet.

Oldalra sandítva néztem, ahogy feszülten figyeli a képernyőmet. Vártam egy kicsit, de nem oldódott meg a nyelve. *Tényleg, Aly? Nem akarod elmondani annak sem, aki segít megtalálni azt, akit keresel?* Hát, jó. Ha nem hajlandó megnyílni, muszáj lesz máshogy kicsikarnom belőle, amit hallani akarok.

– Van legalább valami, amin elindulhatunk? Esetleg egy név vagy cím?

Nagy levegőt vett, és előhalászta a telefonját.

– Kérlek, ne ítélj el amiatt, amit mutatni fogok!

Feloldotta a képernyőjét. Hát persze hogy megjegyeztem a PIN-kódját! Aztán türelmesen megvártam, amíg elindítja a TikTokot, és megkeresi az oldalamat, hogy megmutassa.

Ránéztem a telefonra, aztán újra rá.

– Őt akarod megtalálni?

Bólintott.

– Ugye nem vagy valami fanatikus rajongó, aki csak tudni

akarja, hol lakik? Mert a zaklatás bűncselekmény, Aly.

Halál komolyan beszéltem, de ehhez minden akaraterőmre szükségem volt.

Újra elpirult, de most inkább a szégyentől, mint a szexuális izgalomtól.

– Tudom, hogy bűncselekmény. De nem én vagyok az, aki nem ismeri a határokat – motyogta.

Ne nevess, ne nevess, ne nevess!

– Nem?

– Ez egy hosszú és őrültségnek hangzó sztori, amit nem akarok megosztani egy majdnem idegennel.

Ez fájt.

Végre a szemembe nézett, és volt annyira jól nevelt, hogy bocsánatért esedezzen a tekintetével.

– Ne értsd félre!

– Nem fogom. Csak nem szeretném, hogy a végén megvádoljanak azzal, hogy egy gyilkos cinkostársa voltam.

Aly felhorkant.

– Inkább azért drukkolj, nehogy én legyek az áldozat!

Vajon komolyan gondolta? Még mindig tart attól, hogy bántani fogom? Baszki. Tehát mégsem sikerült megnyugtatnom. Talán át kellene gondolnom az esti terveimet, és inkább úgy alakítani, hogy az ő kezében legyen a hatalom. Előző nap úgy tűnt, nincs ellenére.

– Te most viccelsz? – kérdeztem vissza, mert egy aggódó idegen pont ezt tenné. – Szerinted ez a fickó meg akar ölni?

Gondterhelten sóhajtott egyet.

– Nem. Vagyis remélem, hogy nem. – Azzal a kezébe temette az arcát. – Francba! Ez így sokkal rosszabbul hangzik, mint valójában.

Olyan mérhetetlen kétségbeesés áradt a tekintetéből, hogy bármit megadtam volna neki. A segítségemet. Az örök hűségemet. A teljes vagyonomat őrző befektetési számlám jelszavát.

– Ha úgy érezném, hogy az életem is veszélybe került, a rendőrséghez mentem volna – magyarázta. – Ez a pasi csak szórakozik velem, igazából elég ártalmatlan az egész, de nagyon

szeretnék visszavágni neki.

– Nem is tudom. Nagyon úgy hangzik, hogy érdemes lenne bevonni a hatóságokat.

Tartottam magam az aggódó szemlélő szerepéhez, de Aly hevesen megrázta a fejét.

– Nem! Én akarom megoldani. Segítesz vagy nem? – Megfogta a kezem, igen, a jobb kezem, és újra megszorította. – De tökéletesen megértem, ha pánikba estél.

Ó!

Igyekeztem teljesen közömbösen válaszolni.

– Segítek, de ígérd meg, hogy elmész a rendőrségre, ha bedurvul a dolog vagy ha nem érzed magad biztonságban.

Rám vigyorgott, még egyszer, még erősebben megszorította a kezemet, és közben leplezetlenül kutatott a fájdalom legapróbb jele után az arcomon.

– Úgy lesz. Köszönöm – ígérte meg, aztán elengedett.

Már-már csalódottnak tűnt, hogy meg sem rezzentem. Biccentettem, és visszafordultam a laptopomhoz. Vajon azt akarja, hogy én legyek az, akit keres?

Látványosan előhívtam a saját TikTok-fiókomat, és szépen kiraktam a képernyő bal oldalára. Aztán kinyitottam egy kódszerkesztő szoftvert, rögzítettem a jobb oldalon, kimásoltam a felhasználónevemet, bemásoltam egy kódsorba, és nyomtam egy entert. Betűk és számok árasztották el a képernyő jobb oldalát, ahogy a program működésbe lendült.

Igazán lenyűgözőnek látszott, mint egy kémfilm egyik jelenete, de valójában semmit sem ért. Nem állt szándékomban ott ülni és saját magam után nyomozni, és nem is cseréltem le a bűnbaknak használt illetőt sem egy közelebbire. Ha Aly tényleg vissza akar vágni, még az is lehet, hogy simán betörne valakihez, és ebben az esetben kizárt, hogy elküldjem egy vadidegen címre.

Egyszerűen csak húzni akartam az időt, hogy végül meggyőzhessem arról, hogy egy igazi profival van dolga – ami egyáltalán nem állt messze az igazságtól –, aki mesteri szinten igyekezett eltüntetni a nyomait, ezért akár engem is meghekkelhet, ha megpróbálnék még mélyebbre ásni.

– Ennyi? – kérdezte hitetlenkedve. – Csak berakod oda, és a

szoftver mindent megcsinál?

– Bárcsak ilyen könnyű lenne, de sajnos nem! – válaszoltam. – Ez csak arra jó, hogy megtudjam, milyen IP-címet használt, amikor létrehozta a fiókját.

Ezek után részletesen elmagyaráztam neki, mennyi munka lenne, ha valakit meg akarnánk találni. Teljesen lesápadt, miközben beszéltem. Helyes. Remélhetőleg máris felülbírálja ezt az ostoba ötletet.

– Szóval nem lesz válasz, mire mennem kell – nézett az órájára –, úgy húsz perc múlva?

– Nem. Sajnálom – feleltem. – Milyen a traumatológián nővérkedni? – váltottam témát, mert nem bírtam megállni.

Most először beszélhettem Alyvel, és bár nagyon sokszor láttam már, még mindig ki voltam éhezve arra, hogy minél többet megtudjak róla. A kamerákon keresztül nagyon korlátozott volt mindaz, ami kiderülhetett. Az arckifejezéseit már kívülről fújtam, és a hangulatváltozásait is felismertem, de azt nem tudtam, mi hajtja, ahogy azt sem, mit érez valójában mindazzal kapcsolatban, amit nap mint nap átél a munkahelyén.

– Ó… – lepődött meg egy kicsit a váratlan kérdésemen. – Én… nem is tudom, hogy lehetne megfogalmazni ezt. Azt hiszem, talán jó érzést kelt az emberben.

Tekintetem az ajkára vándorolt. Még egy nap sem telt el azóta, hogy a farkamat szopogatta vele, és beleélvezhettem abba a csodás szájába.

Muszáj volt visszaterelnem a gondolataimat, nehogy valami hülyeséget csináljak.

– És persze néha nagyon megerőltető – tette hozzá. – Ha rossz, akkor szinte borzalmas, de ha valami jól sül el, az már-már mennyei érzés. Megmenteni valakinek az életét… ez egy kivételes érzés.

– Abban biztos vagyok. Miért választottad pont ezt a hivatást?

Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, majd újra a képernyőn pörgő karakterek felé fordult.

– Az anyám miatt, de nem akarok beszélni erről. Ne haragudj!

– Semmi baj.

Baszki! Érzékeny pontra tapintottam. Eljött az ideje, hogy

biztonságosabb terepre tereljem magunkat.

– Kérsz még kávét?

Esténként legalább egy kannányit megivott, és a bögréje máris kiürült.

Odanyújtotta felém.

– Igen, kérek.

Átmentem a konyhába, és töltöttem mindkettőnknek. Aly pötyögött valamit a telefonján, én pedig csendben figyeltem hátulról. Miután elküldte az üzenetet, a laptopom mellett pihenő mobilom felé sandított, mintha várna valamire. Nekem írt volna? Mármint a maszkos énemnek?

Ha igen, nemsokára egy kissé gúnyos választ fog kapni. Három, kettő, egy…

Megpittyent a telefonja, majd úgy fél percig csalódottnak tűnt, de aztán elolvasta az üzenetet, és vigyorogni kezdett, majd úgy ingatta a fejét, mint aki tudja, hogy nem kellene, mégis elég jól szórakozik. Már jól ismertem ezt. Az éjjel szinte végig így viselkedett.

Szélsebesen válaszolt, én pedig visszatértem a nappaliba a bögrékkel. A második válaszom is megérkezett, szinte repesett az örömtől.

Az automata üzenetküldő szoftver, amit feltöltöttem az eldobható, kártyás telefonomra, elég kifinomult kis program volt. Simán le tudott vezényelni egy öntelt, incselkedő beszélgetést a távollétemben, de azért nem volt tökéletes. Reméltem, hogy Aly hamarosan befejezi, és végre levesz a gyanúsítottak listájáról. Mármint Josht. Mert hát hogy is lehetnék a maszkos rajongója, miközben éppen kávét szervírozok neki?

– Köszönöm – mondta, és végre letette a telefont.

Sokkal nyugodtabbnak tűnt, mint korábban, már nem volt olyan feszes a háta. Úgy láttam, sikerült felmentenem magam.

Ha-ha-ha!

Az ördögi tervem bevált. Első lépés: elérni, hogy Aly ne gyanakodjon. Második lépés: megdugni a kanapén.

Egy pillanat. Nem! Azt hiszem, kihagytam pár lépést menet közben.

De annyira nehéz volt ellenállni! Az ellazult Aly legalább olyan

izgató volt, mint a haragos Aly, nekem pedig ahelyett, hogy megigézve bámultam volna, az álhekkerprogram varázslatos működésére kellett koncentrálnom. Kissé aggódtam amiatt, hogy csak a közös perverziónk miatt érdekel ez a lány, és ha kivesszük a maszkot a képletből, teljesen elillan a vonzalmam iránta, de nem. Most is legalább annyira kívántam, mint az éjszaka, és abból, ahogy rám nézett, kezdtem arra gyanakodni, hogy ez az érzés kölcsönös.

Csak így tovább, szépségem! Meglátjuk, mi lesz, ha nem buktatom le magam most azonnal csupán azért, hogy engedjek ennek az őrjítő vágynak, és letéphessem a műtősnadrágodat, hogy aztán…

– És milyen programozónak lenni? – kérdezte.

Megköszörültem a torkomat, és kicsit mocorogtam, hogy oldalra tudjam tornázni a fájón meredező farkamat. Vajon csak csevegni akar, vagy tényleg érdekli a válaszom?

Kortyoltam egyet a kávémból, majd hátradőltem, és megkockáztattam egy lopott pillantást. Úgy tűnt, őszintén érdeklődik.

– Kicsit olyan, mint amit te mondtál a nővérkedésről. Megerőltető, de azért felemelő is, csak máshogy.

– Miért ezt választottad?

Kénytelen voltam elfordítani a fejemet. Olyan meredten bámultam a száját, hogy majdnem elsiklottam a kérdése fölött, de amint leesett, hogy mire kíváncsi, azonnal összeugrott a gyomrom. Már így is eleget hazudtam neki, nem akartam tetézni a bűnlajstromomat.

– Apám nem volt valami jó ember. Amikor anyámmal elhagytuk, megpróbált megkeresni minket. Azért kezdtem el kódolni, hogy megtanuljam, hogyan rejtőzhetünk el előle az online térben – próbálkoztam egy féligazsággal.

– Nahát… Nagyon sajnálom.

– Ne sajnáld! Ez már a múlt. Sikerült megszabadulnunk tőle. – Ahogy az egész világnak is, hála a bizonyos államokban engedélyezett halálbüntetésnek. – De váltsunk valami kellemesebb témára! Ha bezárnának egy pókokkal teli szobába, mit választanál? Sötétben maradnál vagy inkább felkapcsolnád a

villanyt?

Aly annyira közel hajolt hozzám, hogy nem tudtam nem ránézni.

– Ez kellemesebb téma? – kérdezte összeráncolt homlokkal.

Csodaszép volt a szeme ilyen közelről.

– Az apámnál? Mindenképpen.

Végre hátradőlt.

– Azt hiszem, felkapcsolnám. Hogy lássam, ha felém jönnek. Te?

Biccentettem.

– Én is.

– Hol lennél szívesebben egyedül? Az űrben vagy az óceán mélyén? – faggatott most ő.

– Mindkettő egyformán borzalmas. Az űrben.

– Én is. De miért?

Elvigyorodtam.

– Hátha megmentenek a földönkívüliek.

Ő is nevetett. A pillantása a gödröcskéimre siklott, és kissé elmerengett.

A szívem olyan erősen vert, mintha ki akart volna törni a bordáim alól. Mikor csináltam ilyet utoljára? Mikor beszélgettem így egy nővel? Már nem is emlékeztem, mikor voltam ilyen felszabadult az ellenkező nem társaságában, leszámítva a gyerekkoromat. Egy részem valahogy mindig résen volt, mert attól féltem, az illető rájön, hogy ki vagyok, és akkor mindennek vége. Talán ezt kellett volna éreznem Alyvel is, de Tyler nem szokott hazudni, és ha ő azt mondta, hogy a lány kerüli a megtörtént bűnesetekről szóló dokumentumfilmeket, akkor az úgy is volt.

– Inkább váltanál nemet minden egyes tüsszentésnél, vagy inkább ne tudnád megkülönböztetni a kisbabát egy muffintól? – emeltem a tétet.

Aly önfeledten, a fejét hátravetve nevetett, majdnem kiöntötte a kávéját.

– A második lehetőség elég bizarr, szóval maradnék a nemváltásnál. Biztosan izgi.

– Szerintem is.

A tekintete pajkosan villant, majd az ölemre siklott.

Én is odanéztem, de szerencsére a méretes póló még mindig ápolt és eltakart mindent, ami a nadrágomban történt.

Újra a szemembe nézett, és a tekintete perzselt.

– Inkább egyetlen ebihal méretű spermát ürítenél minden egyes alkalommal, amikor elélvezel, vagy inkább száz normális méretűt, amik beszélni is tudnak?

Félrenyeltem a kávét, elkapott a köhögőroham, majdnem megfulladtam. Aly megütögette a hátamat, miközben előrehajoltam, és a tüdőm megpróbálta kipréselni magából az oda nem illő folyadékot.

– Bocsánat – mentegetőzött. – Meg kellett volna várnom, amíg lenyeled. Általában mindenki így reagál, ha felteszem ezt a kérdést.

– Mert ez tényleg megválaszolhatatlan – pihegtem.

Most már inkább dörzsölte a hátamat, én pedig úgy döntöttem, nem mozdulok, hadd csinálja, ameddig jólesik neki.

– Tudom. Mert ugye vagy nagyon kínos, vagy soha az életben nem szabadulsz tőlük – magyarázta, majd egy sokkal magasabb, szinte már gyermeki hangon, sipítozva folytatta: – Nee! Ne húzz le a vécén, Josh! Hiszen éééélünk!

***

Csak nyolc órája hagyta el a lakást, én pedig máris alig vártam, hogy újra találkozzunk. Kijelentettem, hogy ő nyerte meg a rögtönzött „Mit tennél inkább?” játékunkat, miután majdnem megölt még egy kérdéssel az apró, sírós kövekről és arról, hogy inkább savanyúságlevet izzadnék-e.

A számítógépem képernyőjén jól láttam, hogy teljesen el van havazva, még mindig az előző napi lövöldözés áldozataival foglalkozik. Az egyik áldozat napközben belehalt a sérüléseibe, a hírügynökségek és a politikusok is túlóráztak, hogy minél nagyobb vagy éppen minél kisebb figyelmet kapjon a fejlemény, attól függően, hogy kinek mi állt érdekében.

Anyám rettegve hívott fel nemrég. Nem szokott híreket nézni, ami nem is olyan meglepő, ha számításba vesszük a múltját, de

valaki mesélt neki a tragédiáról, és mivel nem hallott felőlem egy ideje, azonnal a legrosszabbra gondolt.

Nagyon szíven ütött, hogy majdnem elsírta magát, amikor felvettem a telefont, és megfogadtam, hogy gyakrabban fogok beszélni vele és a mostohaapámmal, Robbal is.

Miután lenyugodott, elbeszélgettünk, és amikor reményteli hangon megkérdezte, randizok-e valakivel, beadtam a derekamat, és meséltem neki egy kicsit Alyről. Persze nem sokat – mert ha tudta volna az igazat, képes lett volna elővigyázatosságból börtönbe csukatni –, de annyit azért megtudott, hogy találkozgatok valakivel, aki a traumatológián nővér, és éppen a lövöldözés áldozatain próbál segíteni.

– Biztosan jó ember – vélekedett anyám. – És nagyon megszerethetted. Nem is emlékszem, mikor meséltél utoljára bárkiről.

Dehogynem emlékszik, csak egyikünk sem szívesen idézi fel, hogyan is végződött az a kapcsolat. A gimis barátnőm öt napra eltűnt nyáron az érettségi után. A második napon letartóztattak, és addig csücsültem egy cellában, amíg meg nem jelent a szülei házánál. Úgy gondolta, elutazik egypár napra a legjobb barátnőjével, és eszébe sem jutott, hogy szóljon valakinek.

A rendőrök bocsánatot kértek és kiengedtek, de az anyám mégis lehozott egy dühös nyílt levelet a helyi újságban, aztán összepakoltunk és elköltöztünk. Megint.

Most azonban reméltem, hogy a kapcsolatom Alyvel jobban végződik majd. Vagy még jobb, ha sosem lesz vége.

Újra a képernyőmre koncentráltam. Aly a nővérpult mellett állt, és a kollégáival nevetgélt. Jó volt látni, hogy még ilyen borzalmak közepette is képesek egy kicsit kikapcsolni. Talán pont ez az alkalmazkodókészség segített nekik túlélni az ilyen nehéz pillanatokat.

Nagy hibát követtem el, amikor feltörtem a mentős beállóra néző kamerákat is, miután elkezdték behordani a sérülteket. Viszont így az is kiderült, hogy egy kritikus kérdésben nagyon is mások vagyunk, az apám és én. Engem az igazi vér és a halál teljesen kiborított. Egyetlen pillanatra láttam csak az egyik legsúlyosabban megsebesült áldozatot, és máris öklendezni

kezdtem. Ehhez képest Aly? Azonnal felmászott a hordágyra, hogy felváltsa a kimerült mentős tisztet, aki ki tudja mióta pumpálta már a férfi mellkasát, hogy le ne álljon a szíve.

Aly egy igazi rocksztár volt, és nagyon reméltem, hogy a betegei legalább óránként egyszer el is mondják ezt neki.

Pislogva néztem, ahogy integetett valakinek, majd befordult a folyosóra. De elég hosszúra nyúlhatott ez a pislogás, mert amikor legközelebb kinyitottam a szememet, már eltűnt a kamerák elől. Baszki! Fáradt voltam. Úgy terveztem, hogy alszom egy kicsit, miután elmegy, de néhány óra múlva felriadtam arra, hogy látnom kell, ezért újra a monitorom előtt találtam magam.

Mindjárt csinálok még egy kancsó kávét. Az majd ébren tart. Legalábbis addig, amíg Aly el nem szabadul a kórházból. Utána úgyis elönt az adrenalin, és nem lesz szükségem koffeinre ahhoz, hogy éber maradjak.

Hátradőltem a székemen, hagytam, hogy elkalandozzanak a gondolataim, és lejátsszam magamban mindazt, amit erre az estére terveztem. Becsuktam a szemem, hogy jobban elképzelhessem, ahogy alattam fekszik, a karját a feje fölé emeli, és ugrándoznak a mellei.

Istenem! Milyen gyönyörű látvány!

Egy riasztó harsány hangja rántott vissza a valóságba. Baszki! Mi történhetett a kórházban?

Azonnal előrehajoltam, és döbbenten nyugtáztam, hogy sokkal világosabb van a szobámban, mint amikor lehunytam a szemem. Mert már feljött a nap.

Biztosan elaludtam.

A harsány hang pedig a telefonomból jött. Aly bejárati ajtajánál nagy volt a mozgolódás. Közelebb húztam a mobilomat, és néztem, ahogy kiszáll a kocsijából.

Máris hazaért, én pedig nem voltam ott, hogy meglepjem.

A kurva életbe!

Felpattantam a székből, felkaptam a mindenfélével megpakolt hátizsákomat, fogtam a kocsikulcsot, és kirohantam a lakásból.

11

Aly

Josh az Arcnélküli Férfi. Egyszerűen tudtam, hogy ő az.

Amint kinyitotta a lakásuk ajtaját, szinte gyomorszájon vágott a bizonyosság. Egyébként is kitüntetett helyen szerepelt a gyanúsítottjaim listáján, hiszen már találkoztam vele, értett a számítógépekhez, és a testalkata is stimmelt, de az, hogy élőben is láttam, minden kétséget eloszlatott bennem.

Fogalmam sincs, hogy bírta rezzenéstelen arccal, amikor megszorítottam a kezét, de az biztos, hogy nem árulta el, mennyire fáj neki. Már nagyon megbántam. Borzasztóan szenvedhetett. Remélem, a varratok kitartottak. Megírtam neki, hogyan kell megtisztítani és újrakötözni a sebet, és ha betartja, akkor nem lesz semmi baj.

A módfelett gyanús kesztyűjén túl volt még benne valami, ami az Arcnélküli Férfira emlékeztetett. Túlságosan aggódott, és folyton arról győzködött, hogy a zaklatás bűncselekmény. Persze csak a ímmel-ámmal. Mert az a hamis csillanás a szemében elárulta, hogy nagyon is élvezi, hogy egyre kellemetlenebbül érzem magam.

Egyébként volt, ami az ártatlanságára utalt, de úgy döntöttem, ezzel nem foglalkozom. Például az, hogy más illata volt. A friss szappan helyett ezúttal nehéz, szédítő kölnit spriccelt magára: cédrus és egy csipetnyi füstös magnólia keveredett benne. És a mozdulatai is sokkal nyugodtabbak voltak. Az Arcnélküli Férfi becserkészte az áldozatát, Josh viszont portyázott. Ráadásul, amikor üzenetet küldtem a maszkos zaklatómnak, arra számítottam, hogy Josh telefonja villan fel a dohányzóasztalon, és nem kapok választ, de tévedtem.

Kicsit aggaszt, hogy mit terveltél ki nekem. Ezt írtam.

A rövid vagy a hosszú távú terveimtől tartasz? Mert egyik sem megnyugtató, csak más-más nézőpontból.

Elmosolyodtam és megráztam a fejem.

A rövid távútól.

Egy rajzolt antihős-gifet küldött, aki őrjöngve nevetett, miközben villámlott a háttérben, én pedig pont akkor néztem fel a képernyőről, amikor Josh odanyújtotta a kávésbögrét. Josh tehát, aki a telefonja nélkül a konyhában sertepertélt, nem lehet bűnös. Igaz?

Nem. Nem vettem be. Az agyam előtt ott lebegett az Arcnélküli Férfi, de a fejlettebb tekervényeim látták Josht, és az apró finomságokból egyszerűen *tudtam*, hogy ő az.

És ha Josh volt olyan intelligens, amilyennek Tyler leírta, simán számíthatott arra, hogy írok neki, és rávehette a hekker haverjait, hogy válaszoljanak a nevében, vagy talán megoldotta, hogy hihető automata válaszokat kapjak.

Megfordult a fejemben, hogy lefényképezem és megmutatom Wendynek, de két dolog mégis visszatartott. Az egyik, hogy hogyan magyarázhatnám meg, miért mutatok neki egy képet az „udvarlómról" anélkül, hogy ne keltenék benne gyanút, a másik pedig az volt, hogy nem akartam a könnyebb utat választani. Szinte már csalásnak éreztem volna. Az a hülye büszkeségem azt akarta, hogy a magam módján buktassam le. A saját játékában akartam legyőzni az Arcnélküli Férfit, ezért is ugrottam be a fegyverboltba azután, hogy eljöttem Joshtól, és vettem egy nyomkövető készüléket. Legközelebb, ha esélyem lesz, becsúsztatom az Arcnélküli Férfi zsebébe, és akkor majd kiderül, merre jár.

Abban bíztam, hogy Josh és Tyler lakásához vezet majd el, mert azt szerettem volna, ha Josh lenne az Arcnélküli Férfi. Úgy kevésbé lett volna bűntudatom amiatt, ahogy a testem reagált rá. Amikor kinyitotta az ajtót, és megpillantottam, azonnal elöntött a vágy. Mert Josh tényleg nagyon dögös. Ilyen pasik nem mászkálnak kint a vadonban, az egyszerű nép lányai között. Mintha egy mozifilmbe vagy egy magazin címlapjára született volna.

És azok a gödröcskék, amikor mosolygott! Beindítják a peteérést. Ez nem is kérdés, hiszen ott álltam előtte, és a petefészkeim azonnal csatasorba álltak, szinte éreztem, ahogy egymás után préselik ki magukból az érett petesejteket.

Fogalmam sem volt, hogyan bírtam ki ezt a röpke találkozót úgy, hogy közben folyamatosan azon járt az agyam, hogy ledöntöm a kanapéra, letépem róla a pólóját, megcsodálom a tetoválásait, és aztán addig vetkőztetem, amíg meztelenül nem fekszik a lábam között.

Francba! Nagyon rám férne már egy kufirc. Régóta nem segített már sem a vibrátor, sem a saját kezem. A zuhany alatt kielégítettem magam, miután reggel elment az Arcnélküli Férfi, de egyáltalán nem csillapította a sóvárgásomat. Kellett egy fasz, ami belém hatol, egy másik ember, aki hozzám ér. Ki voltam éhezve az érintésre, a bőröm szinte elsorvadt a magánytól. Ez történik, ha valaki túl sokáig nélkülözi a fizikai kontaktust. Persze én naponta megérintettem másokat a kórházban, de csak ritkán viszonozta valaki, és semmiképpen sem úgy, ahogy szerettem volna.

Vajon a „szerettem volna" elég erős kifejezés arra, amit éreztem? Nem úgy tűnt. A „szükségem volt rá" már sokkal jobban hangzott, de még mindig nem volt tökéletes. Amire vágytam, az már súrolta a megszállottság határát. Azt akartam, hogy valaki birtokolja a testemet és a lelkemet is. Az Arcnélküli Férfiban megvolt a lehetőség. Joshban is. Ahogy nekidőlt a konyhapultnak, és rám kacsintott, a parázsló tekintete egy olyan férfiról árulkodott, aki tudja, mit akar, és amit akar, azt a legtöbb vallás valószínűleg kiátkozta volna. Volt benne valami ördögi, mégis játékos, mintha képes lenne elhitetni bárkivel, hogy nincs is annál szórakoztatóbb, mint alászállni a pokol legmélyebb bugyraiba.

Már döntöttem. Amíg be nem bizonyosodik az ellenkezője, az Arcnélküli Férfi és Josh egy és ugyanaz a személy. Nem volt más magyarázat arra, hogy Josh szinte minden előjel nélkül, végtelen erővel, mágnesként vonzotta magához a testemet. És a lelkemet is. Mert teljesen ellazultam mellette. Régóta nem pendültem ennyire egy húron senkivel. Nem akartam, hogy véget érjen a „Mit tennél inkább?" játék, ráadásul amikor majdnem megfulladt, és megdörzsölhettem a hátát, az maga volt a földi mennyország.

Az erős izmok valamiért beindítottak, és nemcsak a szépségük miatt, hanem mert komoly erőfeszítés és eltökéltség kellett

ahhoz, hogy egyáltalán létrejöjjenek. Összpontosításról és elszántságról meséltek nekem, egy olyan emberről, aki még akkor is keményen dolgozik, amikor egyáltalán nincs kedve hozzá. Ez a fajta elkötelezettség nagyon is jól jött egy párkapcsolatban, ami az élet legnehezebb feladata.

Ha Josh tényleg az Arcnélküli Férfi, az azt jelenti, hogy perverz szexre, szellemes évődésre, könnyed beszélgetésekre és egy új edzőpartnerre számíthatok. Oké, jöhet!

És ha már a perverz szex szóba került: megint nagyon kemény műszakom volt, szóval ha máskor nem is, most tényleg szükségem lett volna arra, hogy a maszkos férfi ott várjon a hálószobámban. Egészen hazáig ezen járt az agyam, pedig az út most sokkal tovább tartott, mint általában, hiszen a jégtakaró miatt csigatempóban kellett araszolnom, nehogy fejre álljak az autóval.

Vajon mit tennék, ha kinyitnám a hálószobám ajtaját, és a túloldalon ott találnám a félmeztelen, művérrel beborított, kést lengető Arcnélküli Férfit? Valószínűleg azt mondanám, hogy „hajrá!", és lecsapnék rá. Ezeknek a maszkos csábítóknak fogalmuk sincs arról, mennyire bevadítják az embereket. A kommentek persze árulkodók, de könnyű volt annyival elintézni, hogy ezek csak szavak. Pedig nem. Mire végeznék az Arcnélküli Férfival, ő lenne az, aki alig tud lábra állni.

Izgatottan fordultam be a feljáróra. Körbenéztem, de nem láttam idegen autót a környéken. Biztosan elég okos volt ahhoz, hogy ezúttal is néhány háztömbbel odébb parkoljon le.

Fred ezúttal nem a szokásos nyafogós üdvözléssel fogadott. Ledobtam a cuccomat, felemeltem a csalfa állatot, és megindultam a ház belseje felé.

– Hol van? – kérdeztem Fredtől, aki dorombolni kezdett, és szúrós szemmel méregetett, mintha zokon vette volna, hogy egy ideje elhanyagoltam.

Hm. Ez nem volt valami jó jel. Ha az Arcnélküli Férfi a házamban lenne, Fred el sem mozdulna mellőle, nem igaz?

Megszorongattam a macskámat, majd letettem, és a hálószobám felé vettem az irányt, ahol szinte biztos, hogy…

Nem várt senki sem.

Magasra húzott szemöldökkel, kissé félve nyitottam ki a szekrény ajtaját, hátha az Arcnélküli Férfi meglepetésszerűen rám veti magát. De nem. Benéztem az ágy alá, majd a fürdőszobába is, de semmi. Még a zuhanyfüggönyt is elhúztam, hátha.

Miután átkutattam az egész házat, kiderült, hogy egyedül vagyok.

Igyekeztem elnyomni az egyre letaglózóbb csalódottságomat, hiszen nem beszéltünk meg egy következő randit.

Vajon így akar visszavágni a késelésért? Elhitette velem, hogy itt lesz, de aztán azzal büntet, hogy mégsem jön el?

Beletúrtam a hajamba, a körmeim a fejbőrömbe martak. Ááá! Miért ilyen bonyolult minden kapcsolat?

Nem mintha ez egy kapcsolat lett volna.

Nem. Egyáltalán nem. Nem szabad kötődnöm hozzá. Addig biztosan nem, amíg nem tudom, hogy ki is az Arcnélküli Férfi valójában, és mi a célja. Egyelőre csupán vágyálomnak tűnt, hogy több időt töltsünk egymás társaságában nevetve, két maratoni szexorgia között. Lehet, hogy csak heti egyszer akart felbukkanni, amikor egyáltalán nem számítok rá, hogy ezzel is izgalmasabbá tegye a találkozásainkat.

Ami nem is hangzott olyan rosszul, de mégis úgy éreztem, maga lenne a kénköves pokol. Nem a félelem, hanem a várakozás miatt. Épp csak megízleltem, de máris többet akartam belőle. Legközelebb, ha esélyem lesz, nem elégszem meg egy kis kóstolóval, kiélvezek minden pillanatot, minden nyelvcsapást és szívó mozdulatot, és olyan orgazmust kap tőlem, amitől a spermái kitörölhetetlen nyomot hagynak a torkom mélyén.

Megráztam a fejem. Az ilyen gondolatok nem segítenek. Ahogy az önsajnálat sem. Az lesz, ami lesz. Attól, hogy előre aggódom, semmi sem változik. Csak hát annyira meg akarta szerezni a bizalmamat, hogy azt hittem, őt is ugyanaz a gyötrelmes sóvárgás hajtja, mint engem.

Sóhajtottam egyet, még egyszer megnéztem, hogy bezártam-e az ajtókat, aztán elmentem zuhanyozni. Amikor végeztem, még mindig számítottam arra, hogy megjelenik, de nem, és a csalódottságom mellett kezdett feléledni a bennem szunnyadó rossz kislány is. Mert a bosszú volt az egyetlen módja annak,

hogy bűntudatot érezzen amiatt, hogy cserben hagyott.

Kizártam Fredet a hálószobámból, és feltéptem az íróasztalom fiókját. A két kedvenc vibrátorom között ott lapult a rejtett kamera, amit az Arcnélküli Férfi csempészett a szobámba.

Itt volt az ideje, hogy újra munkába lendüljön a mocskos kis szerkezet.

Előfordulhatott, hogy már alszik, de abban bíztam, hogy nagyon is ébren van, és a kamera értesítést fog küldeni neki, ha bekapcsolom. Most majd megbánja, hogy felhúzott, vagy éppen megnevettetett, amikor dühösnek kellett volna lennem rá. Nem mintha bármelyikre is panaszkodtam volna. Titkon imádtam.

A pokolba is, rendben. Bevallom, hogy imádtam. Többet akartam belőle, és a valamit valamiért elve remek módszernek tűnt, hogy megkapjam.

Bedugtam a rejtett kamerát a konnektorba, úgy állítottam be, hogy tökéletesen látszódjon az ágyam, aztán ledobtam a törülközőt. Anyaszült meztelenül álltam a sötét szobában, csak a fürdőszoba félig behajtott ajtajából szűrődött ki némi fény, de pont elég ahhoz, hogy az Arctalan Férfi jól lássa, mi történik, ha megnézi a telefonját vagy a számítógépe képernyőjét. A hajamat is kiszabadítottam a törülköző fogságából, a nedves tincseim szabadon zuhantak alá, a könyökömet verdesve hűsítették a vágytól izzó bőrömet, és persze a mellbimbómat is megkeményítette a hirtelen hidegség.

Megpittyent a telefonom.

Mit művelsz? – olvastam az üzenetet.

Elöntött az euforikus érzés. Hát nem aludt, sőt, azt is észrevette, hogy bekapcsoltam a kamerát.

Nézd tovább, és kiderül. Egy kacsintós és egy vigyorgóördög-emojit is csatoltam a válaszomhoz.

Azonnal megjelent a három pötty, tehát írt valamit, de nem érdekelt. Lenémítottam a mobilomat, és félredobtam. A beszélgetés ideje lejárt.

Sosem csináltam még ilyet. Mielőtt még elszállt volna a bátorságom, elővettem a legnagyobb vibrátoromat, és lassan, négykézláb megindultam a párnáim felé. Aztán a hátamra fordultam, széttártam a lábaimat a kamera előtt, és elvettem az

éjjeliszekrényről a síkosítót. A kis kézi szerszámom figyelemre méltó darab volt, és bár máris benedvesedtem, tudtam, hogy szükségem lesz egy kis segítségre, ha tövig magamba akarom tolni.

Nyomtam egy adagot a hegyére, majd a kezemmel szétterítettem a szilikonborításon. Egy híres pornószínész farkáról mintázták, de én még mindig úgy gondoltam, hogy az Arcnélküli Férfié minden tekintetben kenterbe veri. Megfordult a fejemben, hogy meg is mondom ezt neki, de nem tudtam, hogy hangot is közvetít-e a kamera, ráadásul az volt a célom, hogy szenvedjen, nem az, hogy az egóját simogassam.

A mellkasom máris hevesen hullámzott, ahogy egyre szaporábban kapkodtam levegő után. A tudat, hogy néz engem, jobban feltüzelt, mint vártam, így most már a kukkolást is hozzáadhattam a perverzióim listájához, hiszen nem akartam, hogy ez legyen az utolsó ilyen alkalom. És szívesen lettem volna a kamera túloldalán is.

Édes istenem… Az Arcnélküli Férfi és én egy sötét, tömött szobában, miközben valaki a színpadon kényezteti magát? Nem hittem volna, hogy öt percnél tovább bírnám anélkül, hogy felhúznám a szoknyámat, és az ölébe ülnék, hogy miközben szexelünk, mindketten az előadást nézhessük.

Szabad kezemmel megsimogattam a mellemet, aztán megmarkoltam és gyúrni kezdtem őket. Az ujjaim a megkeményedett, ágaskodó bimbóimon táncoltak, az érintés szikrákat szórt a testemre. A másik kezem a vibrátor tövébe kapaszkodott, ahol egy második, kisebb dudor is kitüremkedett. Miután teljesen magamba toltam, ez az apróság pont a csiklómhoz ért, ami fokozta a gyönyört, de már maga a vibrátor mérete is csillapította a kéjsóvár, fájdalmasan üres bensőm mohóságát.

Még szinte el sem kezdtem, de máris jobb volt, mint bármelyik másik alkalom. Hát igen. Ennyi. Nem vagyok átlagos, és tudtam, hogy innentől kezdve sosem lesz elég semmi, ami nem tér el a megszokottól. Talán azért éreztem olyan szürkének a világot, amiben éltem, mert hiányzott valami, és nem azért, mert olyan sötéten láttam mindent.

Betoltam a vibrátor fejét. Éreztem, ahogy kitágulok körülötte, ahogy ráfeszülök a méretes kerületére. Vajon mennyire kellene ellazítanom magam, hogy beférjen az Arcnélküli Férfi? Vajon milyen lenne, ha meglovagolnám, és annyira eltöltene, hogy levegőt is alig kapnék? És vajon milyen lenne, ha nem hagyná, hogy elélvezzek, és kétségbeesetten sóvárogva kellene végignéznem, ahogy szinte szétrobban az orgazmustól, miután kihúzta magát belőlem?

Megremegett a lábam, ahogy elképzeltem a jelenetet. Csipkedtem és ráncigáltam a mellbimbómat, hogy még pár centivel mélyebbre tolhassam a vibrátoromat. Átadtam magam a csodás, szédítő vágynak, ami elöntötte minden porcikámat. Erőtlennek éreztem magam, mintha cseppfolyóssá váltam volna, az oxitocin miatt levetettem minden gátlásomat, és egyre merészebbé tett. Pokolba az öntudattal és az aggályokkal! Kit érdekel, hogy helyes-e, ami ennyire jólesik?

Egyszerűen élveztem, hogy kényeztetem magam, de azt még jobban, ha a másikat, most viszont egy csalódott, feltüzelt nő voltam, akinek egy durva, gyors és kemény orgazmus kellett, ezért teljes mértékben át kellett adnom magamat a gyönyörnek.

Megragadtam a párnát, felültem, majd feltérdeltem, hogy a lábaim között tarthassam a vibrátorom, és aztán egyetlen, határozott mozdulattal felnyársaltattam magam a hatalmas szilikonfarokkal.

Csillagokat láttam, miközben a mélyről feltörő, eszement fájdalom azt üzente, talán mégis érdemes lett volna egy kicsit több időt szentelni az előjátéknak.

Leszarom az előjátékot! Jöjjön csak a fájdalom! Főleg úgy, hogy máris csillapodott, és ami utána jött, az pontosan az a mámoros telítettség volt, amire azóta vágytam, hogy először megérintette az ajkam az Arcnélküli Férfi vaskos férfiasságának hegyét.

Előrehajoltam, szabad kezemmel megkapaszkodtam az ágyban, a másikkal egy helyben tartottam a kéjdorongot, hogy meglovagolhassam. Az első mozdulat maga volt a csoda, annyira jólesett, hogy meg is álltam lefelé menet. Megtekertem a csípőmet, és hagytam, hogy a rezgés a csiklómat ingerelje. Aztán

újra felemelkedtem, és elakadt a lélegzetem. Ha így folytatom, nem tart túl soká.

A fürdőszobában kialudt a fény, a szobám teljesen elsötétült, mintha az egész környéken áramkimaradás lett volna.

Lefagytam.

Istentelen döngetéstől visszhangzott az egész ház.

Lekapcsoltam a vibrátorom.

Ez meg mi a fasz?

Csak nem az Arcnélküli Férfi? Hát itt van? Vagy valaki más rugdossa az ajtómat?

Megborzongtam a sötétben, a rajta maradt vízcseppek lehűtötték a bőrömet, és a vágy elszállt, ahogy a félelem eluralkodott rajtam. Ha tényleg egy nem kívánt idegen van a házamban, ennél kiszolgáltatottabb nem is lehetnék.

Meztelenül, síkosítóban úszva ültem az ágyamon.

Szükségem volt a pisztolyomra. Azonnal.

Éppen kihúztam volna a mocskos kis szerkezetet, amikor hallottam, hogy Fred nyávogva üdvözöl valakit. Ilyesmivel csak engem és az Arcnélküli Férfit tisztelte meg.

Aztán még egyet nyávogott, és megszólalt egy mély, valószínűleg elváltoztatott torokhang.

– Nem, Fred. Apuci és anyuci egy ideig kettesben marad.

Majdnem felröhögtem a megkönnyebbüléstől. Apuci és anyuci. Biztos, hogy ő az. Senki más nem lehetett ennyire szemtelen.

Az ajtóm kitárult, és gyorsan be is csukódott. Szinte semmit sem láttam, csak azt, hogy egy hatalmas alak ólálkodik a sötétben, és egyre nagyobb lesz, ahogy közeledik felém. A fürdőszobai világítás újra bekapcsolt, és így szemtől szemben találtam magam a maszkos zaklatómmal.

Ösztönösen hátrébb húzódtam, de elkapta a torkomat, és magához húzott, az átláthatatlan fekete szempár mintha a lelkem mélyére nézett volna, miközben egyre erősebben szorította a nyakamat. Nem volt menekvés.

– Nehogy abbahagyd miattam! – mondta, mire a hüvelyem erősen rászorult a vibrátorra.

Hát persze hogy olyan hangtorzítót választott, amitől még mocskosabbnak hangzott minden, amit a fülembe súgott.

Megrántotta a nyakamat. Vagy azért, hogy felemeljen, vagy azért, hogy megfojtson. Egy pillanatig én magam sem tudtam, hogy a rettegés vagy a mámorító izgalom öntött-e el attól, hogy talán nem jutok több levegőhöz. Az Arcnélküli Férfi recsegve zihált, még magasabbra emelt, a vibrátorom szinte teljes egészében kiszabadult.

– Tényleg csináljuk ezt? – kérdezte.

Nem kellett magyarázkodnia. Tudtam, hogy a közös fantáziánkat akarja valóra váltani.

– Igen – válaszoltam, és a pulzusom eszeveszett sebességre kapcsolt az ujjai alatt.

Egy helyben tartott, benyúlt a combom közé, és visszakapcsolta a játékszeremet.

– Nincs biztonsági szó – duruzsolta. – Ha azt akarod, hogy leálljak, csak mondd. Nem számít, mikor. Nem számít, mit teszek éppen ezzel a mohó kis puncival. – Azzal megérintette a csiklómat, én pedig felsikoltottam. – Megértetted?

A szorítása ellenére sikerült bólintanom.

Az ujjai a bőrömbe martak.

– Mondd ki, szépségem!

– Nincs biztonsági szó – ismételtem meg, a hangom egyszerre remegett a félelemtől és a sóvárgástól.

Az Arcnélküli Férfi sokkal nagyobb volt nálam, és hiába töltöttem el annyi időt az edzőteremben, sokkal erősebb is. Komoly sérüléseket okozhatott volna nekem. Talán sikerült volna ellenállnom, de tisztában voltam azzal, hogy egyetlen jól irányzott ütéssel simán a földre teríthet.

Életemben nem voltam ennyire kiszolgáltatott.

És sosem voltam még ennyire eleven.

A nyakamat szorongatva most már lefelé tolt, egészen a vibrátor tövéig, majd megállt.

– Tekerd meg azt a csodás csípődet!

Nyöszörögve engedelmeskedtem. Azt a kurva! Ez mennyei!

– Megint! – parancsolta, és én megtettem, miközben csodálkozva néztem a feneketlen szemgödrökbe.

Nyoma sem volt a játékosságának. Nyoma sem volt a ravasz kötekedésének. A férfi, aki fölöttem állt, pontosan az volt, amit a

videóiban ígért: egy követelőző, kegyetlen zsarnok.

Megint lenyúlt, most a csiklóm és a vibrátor kidudorodása közé fúrta a kezét, és ostromolni kezdte a legérzékenyebb idegvégződéseket. A gerincem ívben meghajolt, ahogy a gyönyör szinte gyomorszájon ütött.

– Meg akartál büntetni?

Nem tudtam válaszolni. Nem tudtam semmit, csak levegő után kapkodni. A vibrátorom megállás nélkül kényeztetett, de mivel a véráramlás a gyönyörközpontomhoz csaknem megszűnt, képtelen voltam elélvezni. Ehelyett mind jobban feszített a vágy, már a homlokom is gyöngyözött. A bőröm annyira elektromosnak érződött, mintha egy feszültség alatt lévő vezeték közelében állnék.

Az Arcnélküli Férfi még erősebben szorította a csiklómat.

– Válaszolj, szépségem!

– Igen – rebegtem. – Dühös voltam, mert nem voltál itt.

Az ujjai szorítása kissé enyhült, mire a lábam remegni kezdett, ahogy a vér visszatért a csiklómba, ami egyre jobban megduzzadt az ujjai között, és hirtelen sokszoros erővel tért vissza a gyönyör. Kurvára el akartam élvezni.

– Tudnod kellett volna, hogy jövök. Meg kellett volna várnod.

Alig hallottam, amit mond, csak arra tudtam figyelni, hogy a hüvelyizmaim közé szorult vibrátoron lovagoljak. Közel jártam. Nagyon közel. Már csak annyi kellett, hogy még egy kicsit enyhítse a nyomást a csiklómon és a nyakamon is, hogy aztán…

De váratlanul újra mindent megszorított.

– Itt te vagy az, aki megérdemli a büntetést. Hiszen megkéseltél, Aly!

Elhomályosodott a látásom, az ájulás szélére kerültem, de a szavai kitisztították a fejemet. Vigyorogva a maszkra meredtem, de csak nyivákolni tudtam, olyan erővel szorongatta a légcsövemet.

– Igen, de neked tetszett.

Felmordult, és a hangtorzító miatt olyan állatiasnak hangzott, mintha egy istenverte vérfarkas osont volna be a szobámba.

Az Arcnélküli Férfi hirtelen elvette a kezét a lábaim közül, mire az újra megindult véráramlástól forgott a fejem és a gerincem

meghajolt, ahogy egyre közelebb kerültem a csúcshoz. De aztán kikapta a kezemből a vibrátort, és kihúzta belőlem. Épp csak annyi időm volt, hogy nyöszörögjek a veszteség miatt, mielőtt a hátamra lökött volna. A következő pillanatban már rajtam volt, átdobta a lábát a derekam fölött, és közben letépte magáról a pólót. A karomnál fogva megemelt, a nyakam és a fejem alá dugta az összegyűrt pamutot, majd lehúzta a cipzárját, és kiszabadította a farkát.

Mohón nyúltam érte, de eltolta a kezem, inkább a síkosítót választotta, amit a takarón hagytam. Egy adag a mellkasom közepén landolt, majd megragadta mindkét kezem, és a mellemre szorította.

– Nyomd össze őket! – parancsolta. – Az első ajándékod az a nyaklánc lesz, amit könyörögve kértél tőlem.

Szorosan összetoltam a melleimet, és önelégült mosollyal az arcomon néztem fel rá.

– Látom, mégiscsak olvasol kommenteket.

Mintha elfojtott nevetést hallatott volna, a torzító miatt nehéz volt megmondani, és aztán egyenesen a dekoltázsomba fúrta magát.

Felemeltem a fejem, sikerült megnyalnom a bőrét, mielőtt megragadta a hajamat, hogy visszanyomjon az ágyra.

– Mit is mondtál tegnap? – kérdezte. – *Ezt nem miattad csinálom?*

– Nekem úgy tűnik, hogy egy *kicsit* azért miattam is – vágtam vissza.

Az újabb elfojtott nevetést egy hangos morajlás vágta el, miközben újra bedöfte magát a melleim közé, és egyenletes ritmusban mozogni kezdett. Nyikorgott az ágy alattunk. A zihálásunk visszhangzott a szobában, a szex illata betöltötte az orromat.

Ha így akart megbüntetni, hát nem sikerült. Teljesen elaléltam a forró, bársonyos, csúszós farkától, ahogy ki-be járt a dekoltázsomban, hogy könnyíthessen magán. Igazán semmiség volt hagyni, hogy egy gyöngysort fessen a nyakamra azok után, hogy felhasítottam a kezét. Talán ha többször fel tudnám dühíteni, kideríthetem, hány kommentemet olvasta még.

– Tökéletesek a melleid – búgta, és elengedte a hajamat, hogy mindkét kezével megkapaszkodhasson, és egyre hevesebben mozgathassa előre-hátra a csípőjét.

Az egész tested tökéletes, akartam mondani, de túlságosan elbűvölt a látvány, ahogy fölém magasodott, ahogy összehúzódott a hasizma, ahogy megfeszült a bicepsze, miközben mellbe baszott. Még szorosabban összenyomtam az ékességeimet, és elképzeltem, hogy a puncimat döngeti. Az óriási farka biztosan minden egyes lökésnél a méhnyakamig érne. Mázlista vagyok.

Ahogy a megfeszülő hasáról felpillantottam rá, azt láttam, hogy a maszk egyenesen rám mered, figyelve, ahogy a mellem között mozog. Ő is lihegett, és a farkába még több vér tolult. Éreztem, ahogy megemelkednek és megfeszülnek a golyói. Annyira izgató volt látni és érezni is, amit művel velem, hogy össze kellett szorítanom a combomat, hátha attól valamelyest enyhül a fájdalmasan kínzó vágyakozás.

– Érezni akarom, ahogy elmész – bukott ki belőlem, képtelen voltam tovább csendben maradni. – Érezni akarom, ahogy elárasztod a nyakamat ott, ahol a kezed már megjelölt.

– Mert az enyém vagy.

Ezt nem kérdezte, mégis válaszoltam:

– Igen. A tiéd.

– Baszki, Aly!

Egy utolsó lökéssel elélvezett. Forró sperma takarta be a bőrömet, a farka vadul lüktetett a melleim között, a teste megremegett fölöttem, levegő után kapkodott, a csípője ritmust váltott, ahogy átadta magát a mindent elsöprő kielégülésnek.

Aztán megrázkódott és mozdulatlanná vált, majd lenézett rám, és bár nem csináltam mást, csak összeszorítottam neki a melleimet, úgy éreztem, végül is én győztem, mert olyan gyönyört élt át, hogy kellett neki egy perc, mire összeszedte magát.

– Én jövök? – kérdeztem izgatottan.

Egy ördögi kacajjal válaszolt. Először azt hittem, a hangtorzító miatt tűnt pokolinak, de később megértettem, hogy mekkorát tévedtem.

***

– Baszd meg! – fröcsögtem.

– Azt csak a jó kislányok érdemlik meg, Aly. Szerintem azok után, ahogy az elmúlt öt percben a nevemet átkoztad, leszögezhetjük, hogy te nem tartozol közéjük.

Még több szitkozódás ömlött a számból, ahogy az Arcnélküli Férfi az alkarjával leszorított az ágyra, majd lassan újra belém hatolt. Az istenverte vibrátorral a farka helyett.

Mintha egy órája csinálta volna már, pedig inkább tíz percről volt szó. Újra és újra belém tolta a műfaszt, nekiszorította a csiklómnak, amíg meg nem jelentek a csillagok a szemem előtt, hogy aztán megint kihúzza, és megtagadja tőlem az orgazmust, amire ezen a ponton már jobban vágytam, mint a levegőre, különben – biztosra vettem – belehalok a frusztrációba.

– Kérlek!

– Bármikor leállíthatsz.

Nem. Azt nem lehet. Mert akkor ő nyer. Már a kezdetektől nála volt szinte minden ütőkártya, én pedig nem akartam még jobban behódolni neki. Túlságosan makacs voltam hozzá, még akkor is, ha a vesztem felé meneteltem.

Amikor már közel jártam, megint kirántotta belőlem a vibrátort, és mielőtt le tudtam volna állítani, halkan felzokogtam. És még volt képe röhögni! Bassza meg! És basszon meg engem is! És baszódjon meg mindenki, aki azt állította erről az *edging*{5} technikáról, hogy maga a tökély!

Mert nem volt az. A megtestesült kínszenvedés volt.

Vergődtem alatta, ahogy kihúzta belőlem a vibrátort, így a puncim a levegőt szorongatta. Mégis miből gondolja, hogy ez jó? Már ki voltam vörösödve, úsztam az izzadságban, a hajam a homlokomra tapadt, könnyek csorogtak a szemem sarkából, de tudtam, hogy neki tetszik, mert újra felállt neki, a még mindig kigombolt nadrágjából felém ágaskodott az a csodálatos farka. Amit nem kaphattam meg. Sőt, meg sem érinthettem. Akárhányszor megpróbáltam, ellökte a kezemet, és folytatta a kegyetlenkedést. Rohadék szadistának kell lennie, ha ennyire élvezi ezt.

Ide-oda dobáltam a fejem.

– Muszáj! Muszáj!

– Sss! – csitított, és elsimította a hajamat az arcomból. – Tudom, szépségem. Nagyon jól csinálod.

Újabb zokogás rázta meg a testemet. Ezek után biztos, hogy másképp gondolok majd a kéjsóvárságra. Az Arcnélküli Férfi a feje tetejére állította a világomat.

– Készülj fel! – figyelmeztetett, mielőtt belém döfte volna a játékszeremet.

A hátam felemelkedett az ágyról, a keze újra a nyakamra szorult, épp az állam alatt, hogy távol tarthassa magától a fejemet. Közben valami meleg és nedves ölelte körbe az egyik mellbimbómat.

Levette a maszkot?

A nyelve pont akkor ért a mellemhez, amikor a rezgő vibrátor a csiklómat ingerelte. Éreztem, hogy ha nem hagyja záros időn belül abba, semmi sem akadályozhatja meg, hogy végre elélvezzek. Mintha egy cunami kezdett volna feléledni bennem, ami arra készült, hogy mindent elsöprő erejével magával sodorjon.

Az Arcnélküli Férfi megforgatta bennem a vibrátort, mintha ő maga csinálná, a kis dudor egyre kíméletlenebbül izgatta a csiklómat. Cikázó fekete pontokat láttam, és egyre többet, ahogy még erősebben szorította a torkomat.

Francba! Nem fogok levegőt kapni!

A szája a mellbimbómra tapadt, és szívni kezdte, *durván,* közben az ujjai megkönyörültek a nyakamon. Egyetlen mohó lélegzetvételre jutott csak időm, aztán újra satuba fogott az erős keze. Jaj, ne! Hogy tudta még fokozni ezt az érzést? Ez már sok volt. Túl sok. Az egész testem olyan volt, mint egy vad, lüktető idegszál, és ha még tovább feszít, az agyam is károsodik. Biztos voltam benne.

Az Arcnélküli Férfi ajka magára hagyta a mellemet, mire felsírtam kétségbeesésemben.

– Engedd el, Aly – duruzsolta. – Itt vagyok, hogy elkapjalak.

Újra a másik bimbómra tapasztotta a száját, és szopogatta, miközben a vibrátorral a csiklómra csapott le, és a nyakamon

annyit lazított a szorításon, hogy a levegő visszatérhessen a tüdőmbe. Aztán remegve, zokogva, összeszorított lábbal és az Arcnélküli Férfi csuklóját szorítva a meggyötört testem átélte a leglélekszaggatóbb orgazmust.

Mintha rövidre zárták volna az agyamat. Mintha meghaltam volna. Mintha magával az ördöggel beszéltem volna, aki azt mondta, büszke rám azért, amit az imént műveltem.

És aztán biztos, hogy elájultam pár percre, mert mire magamhoz tértem, az Arcnélküli Férfi már meleg törölközővel tisztogatta a nyakamat, és azt bizonygatta, hogy végül is jó kislány vagyok.

12

Josh

Lehet, hogy túl messzire mentem Alyvel. Teljesen kimerült, és érzelmileg is megviselte az újabb kíméletlen műszak a kórházban, erre mit tettem? Végletekig feszítettem a húrt.

De nem tudtam ellenállni. Amint megpittyent a telefonom útközben, és megláttam, hogy nélkülem maszturbál, valami elpattant bennem. És amikor beléptem a szobájába, és ott találtam a vibrátorán lovagolva, hirtelen sóvárgássá változott a tekintetéből sugárzó rettegés, és minden haragom elillant.

Nyugalom járta át a testemet, egy pillanat alatt megszűnt a félelem, hogy végül mégiscsak kiderül, pont olyan vagyok, mint az apám. Az Aly iránt táplált érzelmeimnek semmi köze nem volt az erőszakhoz vagy a fájdalomhoz. Az apám emlékének nem volt helye abban a szobában, nem ronthatta el azt, amit meg akartunk élni. Egyszer és mindenkorra kiűztem a fejemből, ahogy az ágyhoz közeledtem, és már nem aggódtam amiatt, hogy túl messzire megyek vagy túl erősen fogom szorítani, ha a kezemet Aly törékeny nyakára kulcsolom.

Istenem, Aly tökéletes volt, elképesztő tökéletes. Nemcsak akkor, amikor elélveztem a mellei között, de utána is, amikor a kezem között vergődött, mindenféle szar alaknak nevezett, és megátkozta még a létezésemet is.

Azt reméltem, hogy nem túl mérges, hiszen amit tettünk, az maga volt a csontig hatoló, elemi élvezet. Valóra váltottuk a közös, maszkos fantáziánkat, persze kés nélkül, mert annyira siettem, hogy ottfelejtettem valahol az asztalomon. Vagy talán a tudatalattim próbálta így megmenteni Alyt attól, hogy újra a kezébe kerüljön egy ilyen veszélyes fegyver. Bárkinek túl sok lett volna két nap alatt két késelés.

Halk nyávogás szakította félbe a gondolataimat. Fred a lábamnál ülve nézett fel rám, türelmesen várta a következő jutifalatot, pont úgy, mint az első találkozásunkkor. Lehet, hogy

halálra rémisztett legutóbb, de most már nem aggódtam amiatt, hogy hirtelen rám tör a késztetés, és le akarom nyúzni a bőrét.

Sőt, kifejezetten élveztem, hogy a gazdája háttérbe szorult, ha megjelentem. Leginkább azért, mert ez nagyon bosszantotta Alyt, de az is jólesett, hogy kiválasztott vagyok. Nem is emlékszem, mikor állt ki mellettem így valaki.

Kötelességtudón letörtem egy darabka bacont, és odanyújtottam neki. A hátsó lábára támaszkodva felemelkedett, óvatosan elvette tőlem, és beszaladt az étkezőszék alá, mint valami oroszlán, ami a zsákmányát inkább egy barlangban fogyasztja el.

Nem akartam kinevetni. Bekapcsoltam a szagelszívót, megfordítottam a sistergő húst a serpenyőben, és megkevertem Aly tojását, nehogy túlságosan darabos legyen.

Ahogy az émelygés elmúlt, elégedettség töltött el. Szinte már letargiába estem, legszívesebben bebújtam volna Aly mellé, és egy hétig aludtam volna a meleg takaró alatt. Ilyen sokáig még sosem kellett magamon tartanom a maszkot, pláne nem úgy, hogy a hőn áhított nő mellei közé dugtam közben a farkamat. Nem gondoltam, hogy ennyire megizzad és viszket alatta a bőr, és kezdtem félni attól, hogy ha nem tudok megszabadulni tőle, csalánkiütést kapok.

Valami mozgásra figyeltem fel, és az ablakpárkányon pihenő telefonom felé sandítottam. Aly hálószobájának a közvetített képe futott rajta; igen, még itt, a konyhájában is csak őt néztem. Épp kijött a fürdőszobából, már másodszor zuhanyozott, amióta felkelt a nap, érzéki testét csupán egy törülköző takarta.

Az orgazmus annyira kikészítette, hogy be kellett támogatnom a zuhanyzóba. Egyik karommal megtámasztottam, míg a másik kezemmel a csapot tekertem el. Cirógattam és bókoltam neki, amíg a víz felmelegedett, és utáltam, hogy ott kell hagynom, hogy nem fürödhetek vele a maszk miatt. Abban bíztam, hogy egy finom reggeli megfelelő kárpótlást nyújt majd ezért.

Megigazította magán a törülközőt. Szinte leküzdhetetlen késztetést éreztem, hogy berohanjak, és letépjem róla, de saját tapasztalatból tudtam, hogy egy ilyen *edging* után elegendő időt kell adni arra, hogy a test regenerálódhasson. Ezért elnyomtam a

késztetést, és már épp vissza akartam fordulni a tűzhelyhez, amikor észrevettem az alattomos kifejezést az arcán.

Mire készülsz, szépségem? Ezen tűnődtem, miközben odasétált a táskájához, és előhalászott egy apró, barna dobozt.

Lábujjhegyen az ajtóhoz lopózott, becsukta, még a kulcsot is elfordította a zárban. Hát nem emlékszik, hogy ott van a kamera? Vagy azt hitte, hogy ha már itt vagyok, úgysem figyelem? Ha az utóbbiról volt szó, valóban alábecsülte, mennyire vagyok oda érte.

Szórakozottan kavargattam a tojást, miközben néztem, ahogy kinyitja a dobozt, megfordítja, és valami ezüstös tárgy pottyan a kezébe. Megnyomta, mintha bekapcsolta volna, aztán a fotelban lévő hátizsákomat vette célba, és az elülső zseb legmélyére dugta.

Önelégült vigyor ült ki az arcára, amikor újra a kamera felé fordult, aztán kinyitotta az ajtót. Micsoda pokoli egy boszorkány! Komolyabb összegben mertem volna fogadni arra, hogy egy nyomkövetőt rejtett a táskámba.

Hát, ez nagyon szórakoztatónak ígérkezik. Sejtettem, hogy méltó ellenfél lesz a mi kis játékunkban, és büszke is voltam arra, hogy milyen gyorsan felnőtt a feladathoz. De mégis mit kezdjek ezzel a nyomkövetővel? Betehetném egy műanyag tasakba, hogy aztán a folyóba hajítsam. Esetleg ráköthetném egy patkányra a metróban, hogy Aly azt higgye, a zaklatója a föld alatt él, mint azok a vakondemberek, akikről olyan sok pletyka keringett városszerte. Vagy esetleg…

Ó, baszki, eltűnt a törülköző. Aly meztelen volt. Alig tíz méterre tőlem egy szál semmiben állt.

Megemelkedett a mellkasom, ahogy mélyen beszívtam a levegőt. Minden vér a farkam felé tolult, szinte rögtön megmerevedtem. És mintha meg is szédültem volna. Picsába. Kellett egy nagyobb képernyő, hogy jobban kiélvezhessem ezt a csodás látványt. Hiába láttam testközelből alig fél órával korábban, de akkor sötét volt, most viszont aranyló fénybe öltöztették a felkelő nap sugarai. Úgy festett, mint egy istennő, egyenesen az őseink panteonjából, gömbölyded és erős volt, mint aki egyformán otthon van egy olimpiai stadionban és a Jón-

tenger partján heverészve is.

Összerezzentem, amikor a bacon nagyot durrant, és láttam, hogy kezdett túlsülni. Kiszedtem, és egy papírtörlővel kibélelt tányérra tettem. A tojás is elkészült, egy külön tányérra halmoztam néhány előre elkészített narancsszelet és pirítós mellé. Fogtam egy villát, és megindultam a reggelijével a hálószoba felé.

Éppen egy kék-fehér csíkos pizsamát vett fel, amikor benyomtam az ajtót, és azt látni, hogy a felső alatt eltűntek a mellei, amik között nemrég még élvezettel merült el a farkam, olyan volt, mintha végig kellett volna néznem, ahogy a kedvenc kocsmám porig ég. Meztelennek kellett volna lennie. Mindig. Valahogy el kell csalogatnom egy erdei kunyhóba, hogy aztán minden ruháját elrejtsem. Egy takarót azért elől hagynék, hogy legyen mit magára húznia, és addig izzítanám a kályhát, amíg elég meleg lesz ahhoz, hogy már arra se legyen szükség. Így talán megenyhülne annyira, hogy örömmel vegyen részt minden mókában, amit egy hosszú, meztelenül töltött hétvégén átélhetünk.

Igen. Ez egy zseniális ötlet.

– Az enyém? – kérdezte.

Megráztam a fejem.

– Egyáltalán nem. Azért hoztam be, hogy gúnyt űzzek belőled, és komótosan megegyem, amíg te éhezel.

Szúrós szemmel méregetett.

– Azok után, amit velem műveltél, hajlok arra, hogy ezt is elhiggyem.

Három határozott lépéssel odaértem hozzá, és magamhoz húztam, miközben vigyáztam, nehogy a földön végezze a tojás. Tudtam, hogy nem haragszik, mert szinte elolvadt a karomban, remegő kézzel ölelte át a derekamat, arcát a mellkasomhoz nyomta, ahogy hozzám bújt.

– Tökéletes voltál – dicsértem meg, majd átkaroltam a vállát, és jól megszorongattam.

Aly összerezzent.

– Egy rémes, izzadt csődtömeg voltam. Még az is megfordult a fejemben, hogy elmész, mire kijövök a fürdőszobából.

Megpróbáltam megpuszilni a feje búbját, de majdnem

kicsúszott a számon egy káromkodás, amikor a maszk belső részéhez rögzített hangtorzító nekiütközött a fogamnak. Jobb megoldást kellett találnom, különben túl hamar tönkremegy ez is.

– Gyönyörű voltál. És végül megérte, nem?

Hátrált egy lépést, a szemöldöke magasra szökött.

– Az az igazság, hogy fogalmam sincs. Nem tudom, hogy azért könyörögjek-e, hogy soha többé ne csinálj ilyet, vagy azért, hogy ismételjük meg most, azonnal. – Lepillantott a farkamra.

Éééés tessék! Merevedés vezényszóra.

– Szólj, ha eldöntötted! – mormogtam tudomást sem véve a mindent elárasztó izgalomról, ami azt követelte, hogy teperjem le, dobjam az ágyra, és merüljek el abban a szűk puncijában, és úgy megbasszam, hogy azt is elfelejtse, ki vagyok.

Azt akartam, hogy csak az én nevemet harsogja, arra vágytam, hogy mostantól csakis én legyek az, aki kéjes sikolyokat csalogat elő belőle.

Baszki! Teljesen kész voltam, és abból, ahogy Aly még mindig nem tudta levenni a szemét a nadrágba rejtett férfiasságomról, arra következtettem, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki mindjárt megteszi a következő lépést.

Ezért fogtam a tányért, és megtörve a varázst, kettőnk közé emeltem.

– Reggeli?

Eltartott egy ideig, hogy felfogja, mit is mondtam, és az ételre figyeljen.

– Ó, igen. Köszönöm.

Elvette tőlem, és keresztbe tett lábbal leült az összegyűrt ágya szélére. Az ágyra, ahol nemrég még kiszolgáltatottan feküdt alattam. Az ágyra, amit ki kellett vernem a fejemből, ha esélyt akartam adni neki arra, hogy kipihenje végre magát.

Sarkon fordultam, és kimentem a kamillateáért meg a baconért.

Csupán két szelet maradt a tányéron, mire visszaértem a konyhába. Nem hármat csináltam? Mi a fasz? Hová tűnt a harmadik? Körbenéztem, hátha lecsúszott a tányérról, vagy elfelejtettem kivenni a serpenyőből. Biztos voltam, hogy három szeletet sütöttem.

Ropogtatás hangjára lettem figyelmes az étkezőből, ahol Fred az asztal alól gyanakvó tekintettel meredt rám, és olyan gyorsan tüntette el a hiányzó bacont, ahogy csak bírta.

– Te sunyi kis dög! – mondtam lehajolva, hogy visszaszerezzem tőle.

Tényleg nem tudok sokat az állatokról, de abban biztos voltam, hogy ilyen nagy mennyiségű zsír nem tehet jót ennek az apró szervezetnek, és nem akartam, hogy anyuci megharagudjon apucira, ha a macska összefossa a házat.

Bevágtam a szerencsétlenül járt bacont a szemetesbe, a másik kettőt pedig bevittem Alynek.

– Mit művelt Fred? – kérdezte, amint átléptem a küszöbön.

– A mi drága angyalkánk nem csinált semmi rosszat. Még a feltételezést is visszautasítom – válaszoltam, majd letettem mellé a tányért, és a kezébe nyomtam a teáját.

Rosszallón ingatta a fejét, de közben igyekezett elfojtani a mosolyát.

Megkönnyebbülten fújtam ki a levegőt, és örültem, hogy visszatértünk a biztonságosabb, ellenségesebb vizekre. Nem mintha nem akartam volna megdugni Alyt, akár állva, akár ülve, akár oldalról, akár hátulról vagy a falnak döntve, de azontúl, hogy szüksége volt pihenésre, valami más is visszatartott. Úgy éreztem, helytelen dolog lenne lefeküdni vele anélkül, hogy tudná, ki vagyok. Nem csak a nevemet, hanem azt is, hogy milyen múltat cipelek magammal.

A gimis barátnőm után egyetlen romantikus kapcsolatomnak sem meséltem az apámról. Sőt, minden kalandnak véget vetettem, ha úgy éreztem, túlságosan közel kerültünk a titkaimhoz. Eddig ez nem okozott gondot, de Alyvel egészen más volt a helyzet. Ő már nem csak egy perverz kufirc volt a szememben. Valamikor az előző héten kezdődött, és azóta egyre mélyebb érzéseket tápláltam iránta, és tudtam, ha hazugságokra építve vágnék bele egy kapcsolatba, annak biztosan katasztrofális vége lenne.

Ami nem jelentette azt, hogy azonnal be kellene fejeznem ezt a játékot, hiszen még csak most kezdtük el, és bármennyire is szerettem volna maradni, és nézni, ahogy alszik, alig vártam,

hogy folytassam, amit elterveztem, és lássam, mit vált ki belőle a következő lépésem.

– Hé! – mondtam, és megemeltem az állát, hogy a szemébe nézhessek.

Aly arca ellágyult, a csalfa agyam pedig arról győzködött, hogy ez a lány odavan értem.

– Igen?

– Most elmegyek, hogy nyugodtan ehess és kialudhasd magad.

Elkomorodott, és talán nem volt szép, hogy a csalódottsága örömmel töltött el, de nem tehettem róla. Aly nem akarta, hogy elmenjek. Helyes. Lehet, hogy ez még nem egy szerelmi vallomás, de úgy éreztem, jó úton halad felé.

Lehajoltam, és a maszkos homlokomat az övéhez nyomtam.

– Komolyan gondoltam, amit az előbb mondtam. Tökéletes voltál. Nem láttam ennél izgatóbbat egész életemben, és amikor legközelebb lehetőségem lesz rá, megtalálom a módját, hogy az orgazmusod még lehengerlőbb legyen.

Elkerekedett a szeme.

– Biztonságos lesz?

Elnevettem magam.

– Csakis egy módon deríthetjük ki. Benne vagy?

Remegve fújta ki a levegőt, de aztán rám vigyorgott.

– A francba, legyen. Benne vagyok.

– Helyes. Később találkozunk, szépségem.

Az ajtó felé indultam, de Aly hirtelen elkapta a kezemet.

– Várj egy kicsit! Szeretném megnézni, hogy rendesen gyógyule a sebed.

– Csak ugrattalak azzal a fertőzéssel.

– Tudom, de sosem bocsátanám meg magamnak, hogy nem néztem rá, ha valami baj történne.

Összerezzentem, ahogy felemelte a kötést, aztán óvatosan megnyomkodta a seb környékét, és közelebb hajolt, hogy a varratokat is ellenőrizze.

– Úgy tűnik, rendben van. Betartottad az utasításokat?

– Igenis, hölgyem.

Elengedte a kezemet, és lemondón megrázta a fejét.

– Akkor szerintem mehetsz is.

Felnyaláboltam a hátizsákomat a fotelből, de még egy pillanatra megálltam Aly előtt, hogy elsimítsak egy kósza tincset a füle mögé. Egyszerűen nem tudtam megállni.

– Vigyázz a fiunkra, amíg távol vagyok! – mondtam, és nagy nehezen elindultam. – És ne adj neki több bacont! Már eleget evett.

Aly kacagása kísért kifelé a szobából.

– Annyira öntelt vagy!

Újra megtorpantam. Nekidőltem az ajtófélfának, hogy még egyszer ránézhessek, láthassam, ahogy ott ül az összegyűrt ágyon, pizsamában, az ölében egyensúlyozva a reggelit, amit én készítettem neki, sötét haja a vállára omlik, és a napfény beszűrődik a redőny résein.

– Öntelt? – kérdeztem vissza. – Nem. Láttam, hogy nézel rám, és úgy döntöttem, nem küzdök tovább a mindent elsöprő akaratod ellen.

Egy párnát hajított a fejemhez.

Nevetve kitértem előle, aztán elköszöntem Fredtől, és még kikapcsoltam a bejárati ajtó fölötti kamerát, mielőtt távoztam.

Amint kiléptem a házból, megszabadultam a maszktól, hogy egy kínzóan hosszúra nyúlt óra után végre szabadon lélegezhessek. Istenem! Milyen csodás, hogy már nincs rajtam ez a szar! Ha hazaérek, mindenképpen meg kell tisztítanom az arcbőrömet, különben valószínűleg megjelennek a pattanások.

Felvettem a kapucnimat, nehogy meglásson Aly, ha úgy dönt, hogy kiles az ablakon, aztán hátat fordítottam a házának, és megindultam a járda felé. Menet közben még integettem a szomszédjának, Wendynek, aki éppen a postáját szedte össze.

Tíz perccel később már a kocsimban ültem, és a belváros felé tartottam. A telefonom a műszerfalon pihent, a képernyőjén Aly éppen az ágy közepén ült, mellette a félig megevett reggelijével, és elmélyülten bámulta a nyitott laptopját, azt figyelve, hogy merre megyek. Elvigyorodtam, és megpaskoltam az érme nagyságú nyomkövetőt, amit a táskámba rejtett. Milyen szerencse, hogy nem vesztettem szem elől még a konyhában sem, különben most mit sem sejtve, boldogan sétáltam volna bele a csapdájába.

Ezért kell vigyázni a nőkkel. Mindig valami rosszban sántikálnak, akármeddig képesek elmenni, ha éppen az áll érdekükben, és egyáltalán nem tartja vissza őket az erkölcs vagy a törvény, ha el akarnak érni valamit. Mi jöhet még ezután? Csak nem akar betörni hozzám?

A saját rossz viccemen mosolyogva jobbra fordultam, majd néhány háztömbbel keletebbre balra. Figyeltem a térképet, hogy tudjam, mikor kell visszakanyarodnom, ha arra az útra akarok kilyukadni, ahonnan jöttem. Onnan megint keletnek tartottam, aztán egy jól időzített bal kanyarral ki is rajzolódott egy szép *L* betű a navigációs alkalmazásban. Ismét északra fordultam, majd egy-két bal kanyar után már meg is volt a következő betű, az *O.*

– Mi a fenét művel? – fakadt ki Aly, közel hajolva a képernyőjéhez.

Annyira nevettem, hogy már szinte fájt. A nyomkövető segítségével ő is láthatta az útvonalamat, és tudtam, hogy hamarosan leesik neki, miben mesterkedem.

Fred felugrott mellé az ágyra, pont, amikor ismét balra kanyarodtam, de Aly még időben elkapta, mielőtt elcsenhette volna a maradék bacont.

– Talán azt hiszi, hogy követem? Le akar rázni?

Megint balra fordítottam a kormánykereket, két háztömbbel később pedig visszafordultam, és végigmentem azon az utcán, amin az imént haladtam.

– Nem… – dünnyögött Aly.

A vállam is belerázkódott, annyira nehéz volt elfojtani a nevetést.

Aly megemelte a laptopját, és megrázta, amitől Fred jól megijedt.

– Ne merészelj még egyszer balra fordulni!

Dehogynem. Egy utolsó bal kanyar után fogtam a nyomkövetőt, és kihajítottam az ablakon, Aly pedig hoppon maradva bámulhatta az így kirajzolódó üzenetemet.

– LOL? – üvöltötte. – LOL, te gazember!

Isten áldja azokat a várostervezőket, aki úgy döntöttek, hogy ezeket az utcákat rácsos mintázatban rendezik el, mert különben nem valósíthattam volna meg a tervem. Életemben nem voltam

még ennyire büszke magamra. Ha holnap meghalnék, azzal a tudattal szállhatok sírba, hogy megvalósítottam ezt a tökéletes csínyt.

Aly felkapta a fejét, és a kamerára meredt.

– A francba! Végig figyelt, amíg reggelit csinált? – Kiugrott az ágyból, és odament a rejtett kamerához. – De miért? Hiszen itt voltam, a szomszédos szobában! Egy pillanat. Most is nézel? Biztos, hogy igen.

Leguggolt, egyenesen a kamerába nézett, ami azért is volt fantasztikus, mert így simán beláttam a pizsamafelsője alá.

Hahó, cicik! Hiányoztatok!

– Fogadok, hogy most rohadtul büszke vagy magadra, Josh – mondta gúnyosan.

Az arcára kaptam a pillantásom. Upsz!

– Azt hiszed, fogalmam sincs, hogy ki vagy, de tévedsz! – folytatta egyre dühösebben. – Nem vettem be a baromságaidat! Sőt, csak megerősítetted a gyanúmat. Nem akartam, hogy elfajuljon a dolog, a saját játékodban akartalak legyőzni, de tudod, mit? Leszarom! Ha nem tartod be a szabályokat, én sem fogom! Tegnap, amikor megdörzsöltem a hátadat, eltettem pár hajszálat a pulóveredről, és ha szerinted nem fogom összehasonlítani a DNS-ét azzal a véres kötszerével, amit a mélyhűtőmben rejtettem el, hát kurvára tévedsz! – Belekacsintott a kamerába. – Viszlát, Huh!

A telefonom elsötétült, miután kitépte a kamerát a konnektorból.

Nos, megtörtént.

Még szerencse, hogy azt a bizonyos pulóvert Tyler szennyeséből halásztam elő arra az esetre, ha valami hasonlóan ördögi tervet eszelt volna ki.

Teljesen ki fog borulni, amikor rájön, hogy nem stimmel a két DNS.

A hazáig tartó úton végig majd megszakadtam a nevetéstől, ahogy elképzeltem az arcát, amikor rájön, hogy vagy tévedett, vagy megint sikerült túljárnom az eszén.

13

Aly

– Hogy érted azt, hogy egy hét?

Három emelettel a sürgősségi felett voltam, és a klinikai törvényszéki laborban próbáltam szívességet kérni.

Veronica, az éles eszű, lángvörös hajú, latin technikus azt a két műanyag tasakot tartotta a kezében, amit vittem neki.

– Három hajszálat adtál, amiknek vagy van életképes gyökerük, vagy nincs, és néhány véres kötszert. Ez nem olyan, mint a teljesen automatizált terhességi teszt, ami egy óra alatt elkészül, Aly. Meg kell tisztítanom a mintát, aztán jöhet a mérés, a nagyítás és a kapilláris elektroforézis, ha azt akarod, hogy pontos legyen a végeredmény, ráadásul be kell valahogy passzíroznom a meglévő feladataim közé. – Letette a pultra a tasakokat, és szenvtelen pillantást vetett rám . – Talán észrevetted, hogy *sok* más dolgom van.

Elfintorodtam, mert pontosan tudtam, hány ezerórányi feladatot tol maga előtt a laborunk. Vern és a kollégái végtelenül lemaradtak a bizonyítékok elemzésében, még a nemi erőszakot feltételező esetekben is. Hirtelen elszégyelltem magam, amiért előre akartam vetetni a saját mintámat, de az az igazság, hogy fogalmam sem volt arról, mennyi munkát jelent ez neki. Azt hittem, csak bedugja egy gépbe amit vittem, és hipp-hopp, meg is lesz az eredmény.

Már nyúltam is a tasakokért. Kizárt, hogy Josh előbb kerüljön sorra, mint egy erőszaktevő.

– Meggondoltam magam. Felejtsd el, hogy megkértelek.

De Vern elhessegette a kezemet. A dögös sminkje hibátlan volt aznap este, és az egyik tökéletesen ívelt szemöldökét magasra felvonva nézett rám.

– Már késő. Kíváncsivá tettél. Nem akarod elmondani, hogy mi ez az egész?

– Legyen elég annyi, hogy egy sráchoz van köze, aki tetszik

nekem.

Már mind a két szemöldökét felvonta.

– Attól tartasz, hogy átver? Úgy hallottam, Greg, a portán kapcsolatban áll a maffiával. Ő talán segíthet eltüntetni.

Kipréseltem magamból egy kacajt, hátha természetesnek tűnik. Greg egy magas, ír-olasz srác volt, fekete hajjal és szeplőkkel. A babaarca ellenére kitartóan flörtölt bárkivel, még Vernt is sikerült becserkésznie a legutóbbi bulin. Ráadásul nem is volt kérdés, hogy a maffiának dolgozik.

Vernnel olyan jól kijöttünk egymással, hogy ha több szabadidőnk van, simán a legjobb barátnők lehettünk volna. Az előző hónapban csak néhányszor láttam, de tudtam, hogy nagy hatást tett rá ez a Greg-ügy, mert akárhányszor beszéltünk, mindig felhozta a témát. Ami azt jelentette, hogy tennem kell valamit. Azonnal le kellett törnöm a lelkesedését. Vern igazán jó ember, nincs szüksége egy olyan alvilági alakra, mint Greg.

– Greg? – kérdeztem vissza. – Mallory azt mesélte, hogy megcsalta az utolsó három barátnőjét.

Vern elfintorodott.

– Tényleg?

– Igen. És még hencegett is vele.

– Jaj! Akkor hagyjuk – tette hozzá, és maga felé húzta a két műanyag tasakot.

– Vern, ne! Nem kérhetem ezt tőled. – Megpróbáltam visszaszerezni a mintákat, de gyorsabb volt, és a háta mögé rejtette őket.

– Azt mondtam, késő. Most már engem is érdekel. És töröld le a bűntudatot a képedről! A szünetekben foglalkozom majd velük, úgyhogy nem veszel el időt senkitől.

Most már az orromat is összehúztam.

– De akkor nem fogsz pihenni!

– Aly – kapta el a karomat a szabad kezével –, teljesen normális, ha néhanapján magadra is gondolsz. Ugye tudod?

– Igen? – hebegtem, és legszívesebben elsüllyedtem volna.

Megrázta a karomat.

– Még egyszer, kicsivel nagyobb meggyőződéssel.

– Igen – ismételtem meg, de még mindig kérdés volt inkább,

mint kijelentés.

Vern elengedett, és lemondón sóhajtott egyet.

– A balesetis nővérek meg a ti fene nagy szívetek! – Elfordult, hogy megnyomjon egy gombot az egyik gépen, én pedig fontolóra vettem, hogy a tasakokat felkapva elrohanok, de Vern visszapördült, és rajtakapott. Nem is lehetett volna lesújtóbb a tekintete. – Ennyi volt. Kifelé!

A nyakamat behúzva megindultam az ajtó felé.

– Köszönöm.

– Persze, persze. Majd szólok, ha megvannak az eredmények – tette hozzá, és intett, hogy menjek.

Gondterhelten, és nem kevés bűntudattal a lelkemben hagytam el a labort. Igen, tudni akartam, hogy egyezik-e a két DNS, de egyáltalán nem tetszett, hogy rabolom Vern idejét. Ha az ember túlórázik, a szünet maga az élet, és a labor legalább akkora munkaerőhiánnyal küzdött, mint a nővérek.

Megpittyent a telefon a zsebemben, miközben lefelé igyekeztem. Anélkül, hogy megnéztem volna, tudtam, hogy Josh az, és nem feltétlenül akartam nyilvános helyen elolvasni, amit írt. Mi van, ha megint kihoz a sodromból? Különleges érzéke volt ahhoz, hogy felpaprikázzon, de annyira, hogy cifra káromkodások hagyják el a számat, és nem akartam senkit megbántani, aki esetleg meghallja.

Ám abban a pillanatban, ahogy beléptem a pihenőbe, előkaptam a mobilt. Igen. Josh írt.

Egytől tízes skálán mennyire haragszol a zaklatódra? Az egy azt jelenti, hogy kell pár nap, amíg lenyugszol, a tíz pedig azt, hogy jobb lesz, ha lassan megfogalmazzuk a közös felügyelet iránti kérelmet Freddel kapcsolatban.

És ennyi. Máris vigyorogtam. Fogalmam sem volt, hogyan csinálja. Az egyik pillanatban magára haragít, a következőben meg eléri, hogy hangosan kacagjak. Nem találkoztam még ilyen pasival, és pont ezért ejtett rabul a személyisége. Nem igényelt túl nagy fantáziát, hogy elképzeljem, milyen is lenne vele az élet, milyen is lenne úgy hazamenni egy rettenetes műszak után, hogy ott vár rám, és valamilyen módon nevetéssé változtatja a könnyeimet.

Azt mondom, hármas. Azaz kell pár nap, hogy összeszedjem magam, és megtervezzem a következő csapást.

Hazudtam. Igazából azért kellett az a néhány nap, hogy le tudjam beszélni magam arról az érzésről, ami lassan kezdett kialakulni bennem iránta. Egy perverz dugópajti? Remek. Ezzel nem is lett volna semmi baj. Mindenkinek volt már egyéjszakás kalandja egy idegennel, de többet akarni egy olyan férfitól, aki betör a házamba, feltöri a kocsimat, és folyamatosan kémkedik utánam, végtelenül ostobának hangzott.

Csakhogy egyáltalán nem éreztem magamat ostobának. Sőt! Nagyon is helyénvalónak tűnt. Számtalan lehetősége volt már arra, hogy bántson, de addig bármi, amit csinált, csak jobbá tette az életem. Az étel a hűtőmben, a hólapátolás, a fuvar haza, amikor túl fáradt voltam ahhoz, hogy vezessek, a biztonsági berendezések, és persze ott volt a lista végén életem legjobb orgazmusa is. Igaz, sokszor az őrületbe kergetett, és főzni sem tudott – a bacon, amit reggelire csinált, a közepén nyers volt, és a tojást is otthagytam, miután a harmadik héjdarabot szedtem ki a számból –, de tökéletes férfi nem létezik.

Attól tartottam, hogy túl gyorsan túl közel kerülök hozzá. Még csak néhány nap telt el azóta, hogy először betört a házamba, de azóta szinte minden percben vagy rá gondoltam, vagy vele voltam. Ha felidézem, mennyire csalódott voltam előző nap, amikor nem várt rám a sötét lakásban, akkor elég komoly esélye van annak, hogy összetörje a szívemet. Nem lett volna szabad annyira rápörögni a videóira, mert ettől úgy éreztem, mintha már ezer éve az életem része lenne. Mintha egy furcsa, egyoldalú szexuális kapcsolatban lennénk már halloween óta.

Most már értettem, hogy miért vallanak olyan hamar szerelmet a sportolókról szóló romantikus regények hősnői. Hiszen ha valaki hónapok vagy akár évek óta rajong a híres párjáért, érzelmileg egyáltalán nem nulláról indul, amikor a való életben először találkoznak.

Felhorkantam, ahogy eszembe jutott az én nem túl szép első találkozásom, és elképzeltem, mi lesz, ha évek múlva valaki megkérdezi, hogyan találkoztam Joshsal. Valami azt súgta, hogy senki sem számítana arra a válaszra, hogy „hajnali háromkor

feltörte a kocsimat, aztán egy pisztollyal és egy késsel várt rám", és ezen még az sem szépítene, ha megemlítem az ülésfűtést és az uzsonnástáskát is.

Megpittyent a telefonom. Újabb üzenet érkezett.

Sajnálom, hogy túl messzire mentem. A LOL-lal és az azelőttivel.

Remek. Most már ő aggódik azon, hogy átlépett egy határt, vagy olyasmibe kergetett szexuálisan, amire még nem voltam felkészülve. Ezt kapja az ember, ha nem elég határozott.

Vettem egy nagy levegőt, és pötyögni kezdtem, mint egy nagylány.

Nem kell bocsánatot kérned, és nem mentél túl messzire. Csak próbálom megvédeni magam.

Sosem bántanálak, Aly, válaszolta.

Felsóhajtottam. Miért kell ennyire édesnek lennie? Az a buta, törékeny, szeretetéhes szívem eleve nem valami jó az önvédelemben, erre jött ez a pasi, és azt a gyenge kis falat is lebontotta, amit sikerült köré építenem.

Talán nem szándékosan, de én már sokkal régebben figyellek, mint te engem, és aggódom – Francba! Hogy lehet ezt úgy megírni, hogy ne áruljak el túl sokat magamról? –, *hogy neked ez csupán egy valóra vált perverzió.*

Nem az. Majd nézd meg a videómat. És nem kell sietnünk. Ha időre van szükséged, megértem. De, Aly?

Igen?

Néhány napnál többet nem adhatok. Mert utána elkaplak, szépségem. Akár készen állsz, akár nem. Addig is figyelni foglak.

Hát, ez nem volt túl vészes, de nem is a legizgatóbb üzenet, amit valaha olvastam. A bugyim nem azért volt nedves, mert annyira felajzott, hanem mert hirtelen vizelettartási problémáim adódtak. Legalábbis én ezzel magyaráztam a dolgot.

Fogalmam sem volt, mit írhatnék erre, így hát betettem a mobilomat a szekrényembe, és úgy hátráltam el tőle, mintha egy ketyegő bombát helyeztem volna el. Hát persze hogy pont akkor jelent meg Tanya.

– Jól vagy, Aly? – Aggódva nézett rám, a tekintete köztem és a szekrény között cikázott, miközben a keze még mindig a pihenő

ajtajának a kilincsét fogta. – Ugye nem hoztál megint indiai kaját?

– Nem – válaszoltam. – És az csak egyszer fordult elő.

Belépett, és az ajtó becsukódott mögötte.

– Igen, de az az egy alkalom elég volt ahhoz, hogy ki kelljen üríteni az egész emeletet. Négy napig rohadt a curry odabent a nyár közepén, pont, amikor bekrepált a légkondi. Sethnek teljes vegyvédelmi felszerelésben kellett megszabadulnia tőle. – Összerázkódott. – Még mindig rémálmai vannak.

A fejemet ingatva furcsamód hálát éreztem Tanya iránt, amiért ezzel a szokásos ugratással elterelte a gondolataimat.

– Majd kifizetem a következő terápiás foglalkozását.

A kolléganőm célba vette a kávéfőzőt.

– Itt mindenkinek ingyenes a terápia.

– Akkor veszek neki egy üveg bort – módosítottam, és csatlakoztam hozzá.

A műszakunk csak fél óra múlva kezdődött, de Tanyával mindig hamarabb érkeztünk, hogy fel tudjuk mérni, mi a helyzet az osztályon. Pár percig még beszélgettünk, főként az ő életéről, hiszen neki volt férje és gyerekei is, aztán kimentünk a nővérpulthoz, hogy meghallgassuk a legújabb pletykákat, és megtudjuk, melyik beteggel milyen feladat vár ránk.

Josh utolsó szavai újra meg újra lejátszódtak a fejemben, de csak akkor vettem észre, hogy elkalandoztak a gondolataim, amikor valaki oldalba bökött, és megkérdezte, figyelek-e. Igen, tényleg bajban voltam. Talán a következő pár nap elég lesz arra, hogy kitaláljam, hogyan is védjem meg a szívemet.

Jó néhány órával később minden reményem elszállt, amikor megnéztem a legfrissebb videóját. Sötétebb volt, mint a többi, és nem csak a fények, a kísérteties zene és a dalszöveg miatt. Úgy indult a film, hogy meztelen felsőtesttel úgy szorongatott egy telefont, mintha az valakinek a nyaka – az én nyakam – lenne, majd már az látszott, hogy felemelkedett, egyik karja valahol a feje fölött pihent, a sötét farmerja kigombolva, és úgy nyúlt bele, mintha mindjárt elővenné a férfiasságát – és megdugná az összeszorított melleimet. A kamera újra elfordult, és most már az oldalán feküdt, egyik kezével a fejét tartotta, a másik nem látszott, de az alkarja úgy mozgott, mintha újra azzal a hatalmas

vibrátorral kényeztetne.

Ez a videó nyíltan utalt a szexre, ilyet azelőtt még sosem láttam tőle. Pontosan megismételte mindazt, amit velem csinált aznap reggel, amivel sikerült elérnie, hogy kétségbeesetten sóvárogjak a következő menetre. Milyen egy ördögi gazember!

Persze, Aly, csak nyugodtan, én viszont addig kínozlak a távollétemmel, amíg észhez nem térsz.

Ettől csak megmakacsoltam magam, és eldöntöttem, hogy kitartok addig, amíg már nem bírja tovább, és lecsap rám.

Basszus! Nem is rossz terv! Igen, ezt fogom csinálni. És… egy pillanat. Volt még valami a videó alatt.

Majdnem elejtettem a telefont, amikor elolvastam a másik mondatot, amit hozzáfűzött. *Eljött apuci és anyuci ideje.* Mi van? Hogy lehet ennyire dögös és vicces egyszerre? Ez sehogy sem állt össze. Az egyiknek ki kellett volna ütnie a másikat, tehát vagy felizgat, vagy felvidít, de nem a kettő egyszerre.

A pillantásom a kommentszekcióra ugrott, és nem is kellett csalódnom.

ISTENEM, hát nős???

Ez is csak azt bizonyítja, hogy a jó pasik mind foglaltak.

Tudtam, hogy nem véletlenül neveztem apucinak!

@aly.aly.oxen.free CSAJSZI, TE NYERTÉL!

Oké, de hogyan fogod megmagyarázni a feleségednek, hogy ettől a videótól lettem terhes?

Lehet jelentkezni harmadiknak?

Ha a jövőbeli férjem nem ilyen lesz, nem is érdekel.

Meg sem fordult a fejemben, hogy szülnöm kéne, amíg el nem képzeltem egy kisbabával a kezében.

Azonnal bevágtam a telefont a szekrénybe. Nem. Nem és nem. Semmi szükségem nem volt arra a képre, amit az utolsó komment keltett életre a fejemben.

Édes istenem! Már késő. A majdnem két méter magas, tetovált, félmeztelen Josh egy kisbabát tart a karjában. Éreztem, ahogy beindulnak a petefészkeim, és azt sipítozzák, hogy „HAJRÁ!”, miközben minden egyes petesejtemet útnak indítják. Ha a közeljövőben sikerül lefeküdnöm ezzel az emberrel, az biztos, hogy duplán kell védekeznem.

Jelzett a csipogóm, és hálát rebegtem, amiért dolgom akadt, mielőtt még kifejlődne egy újabb, szaporodással kapcsolatos perverzióm.

***

A következő napok vagy elrepültek, vagy ólomlábon vánszorogtak, mintha időhurokba kerültem volna. Visszatérni a szokásos napirendemhez elég furcsán vette ki magát, még úgy is, hogy nem sokáig zökkentem ki belőle. Egy kicsit számítottam arra, hogy Josh nem fogja tiszteletben tartani a kérésemet, de mivel a biztonsági kamerák felvételein az időbélyegzők nem mutattak lefedetlen időszakot, úgy gondoltam, nem hekkelte meg őket újra. A csütörtök este kikerült epekedő videóján, és a hozzá kapcsolt nyolcvanas évekbeli szomorú slágerválogatásán túl egyáltalán nem próbált kapcsolatba lépni velem.

Továbbra is zseniális kommenteket fűzött hozzá a rajongótábor, sokan azon tűnődtek, vajon újra összeveszett-e apuci és anyuci. Majdnem tízezren akartak bekövetni azóta, hogy Josh „kisajátított" engem, ami elég jól rámutatott arra, milyen hatása is van az online térben. Nem csoda, hogy ilyen hatalmasra duzzadt az egója. A fejébe szállt a hatalom.

– Hahó! – csatlakoztam Tanyához és Brinley-hez meg pár kollégámhoz a nővérpultnál. Általában kávézással töltöm a szünetemet a pihenőben, de most nem éreztem biztonságban magam a telefonom közelében.

Kórusban köszöntöttek a késő esti pangás közepén, de mindannyian tudtuk, hogy hamarosan újra beindul az élet, hiszen zárnak a bárok, és a futballszurkolók elárasztják az utcákat. A városi csapat bejutott a rájátszás utolsó körébe, és a meccsek után mindig tele voltunk olyan részegekkel, akik megsérültek, miközben autókat borogattak vagy megpróbáltak felmászni a villanyoszlopokra.

A nővérpulttal szemben hat keskeny, szinte istállószerű nyitott szoba sorakozott, ide kerültek az enyhébb sérüléses betegek, a ficamok, a csonttörések, a zúzódások és a fájó torkok. Három máris foglalt volt, de csak két beteget láttak már el. A harmadikban egy átlagos, világosbarna hajú fehér férfi csücsült.

Az arca alapján lehetett akár húszéves és közel negyven is, olyan, akit észre sem venni a tömegben. Mégis nagyon ismerősnek tűnt, de nem tudtam, hol láthattam. A válla széles volt, mintha rendszeresen edzene, lehet, hogy a teremben találkoztunk?

– Mi van azzal a pasival? – kérdeztem.

Mintha verekedésbe keveredett volna, az egyik szeme gyorsan dagadt, a szája pedig felszakadt. Egy gézdarabot szorított a fejéhez, feltehetően egy vágás rejtőzött alatta. Valakinek segíteni kellett rajta.

Tanya közelebb hajolt, és halkan közölte:

– Ő a tegnapi nemi erőszak elkövetője.

Mintha jeges vízzel öntött volna le. Azonnal elkaptam a tekintetem, nem akartam, hogy véletlenül a szemembe nézzen az a gazember.

– És miért nincs börtönben? Úgy tudtam, rajtakapták.

Deb, egy ötvenes évei közepén járó fehér nő, az aznapi esti műszak rangidőse válaszolt:

– Le sem tartóztatták. Megjelent valami sztárügyvéd, mielőtt mintát vehettünk volna tőle, és sértetlenül távozott egy órával később. – Undorodva ingatta a fejét, vállig érő ősz haja meglibbent a mozdulattól.

Megkapaszkodtam a pultba, nehogy eldőljek.

– De hogy? Mi a franc történt?

Nem tudtam mást mondani. Úgy éreztem, mintha mindjárt megfulladnék, annyira feldühített a dolog.

Brinley mint egy mérges macska úgy fújtatott, én pedig örömmel nyugtáztam, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki mindjárt felrobban.

– Gazdag a családja. Az ügyvéd perrel fenyegette a kórházat és a rendőröket is, amiért megpróbálták rákényszeríteni a DNS-tesztet.

– De hát rajtakapták! – méltatlankodott Erica, a kezdő nővér. – Miért kell DNS ahhoz, hogy letartóztassák?

– Talán mert nem készült felvétel? – próbálkozott valaki.

– Igen, de a rendőrök hozták be – vetette közbe egy harmadik. – És az áldozat meg egy másik szemtanú is azonosította.

Heves, de halk vitába bonyolódtunk arról, mi történhetett,

mindenki elmondta, amit megtudott a rendőröktől, a kórház irányításától, a Google-keresésekből és a bűnügyi műsorokból, de egyikünknek sem volt jogi diplomája, szóval az egész csak spekuláció volt, és a végén több kérdés merült fel, mint ahányra választ tudtunk volna adni.

– Oké, de miért van itt? – kérdeztem, miután mindenki lenyugodott.

Erica ráklikkelt a számítógép egerére, és közelebb hajolt a képernyőhöz.

– Az áldozat egyik testvére rátámadt egy bárban, miután meglátta a Snapchaten.

Megráztam a fejem.

– Úgy értem, hogy miért van még mindig itt? Minél hamarabb ellátjuk, annál hamarabb elengedhetjük, hogy az a testvér befejezhesse, amit elkezdett.

– Senki sem akar segíteni neki – vallotta be Tanya.

Körbenéztem. Csak nők álldogáltak a nővérpultnál. Általában férfi kollégák is jutottak a műszakokra, hiszen voltak olyan betegek, akik nem örültek annyira, ha nők foglalkoztak velük.

– Csak Amit van ma szolgálatban – magyarázta Brinley, amikor látta, hogy zavarban vagyok. – Zach beteget jelentett, Kevin pedig csak egy óra múlva jön.

Amit egy zömök, hordószerű, harmincas indiai-amerikai fickó volt, aki a súlyának a kétszeresét is fel tudta emelni. Remekül bánt a „problémás betegekkel”, mert elég volt egyetlen pillantás a megfeszülő izmaira, és mindenki kezesbáránnyá változott.

Tanya ráhajolt a pultra, és leemelt egy kórlapot.

– Megvárjuk, hogy Amit végezzen a hármasban, és aztán beküldjük hozzá.

Nem értettem egyet. A hármasban a beteg elég rossz bőrben volt, így eltarthatott egy darabig, mire Amit felszabadul.

– Majd én elintézem – jelentettem ki.

Brinley felszisszent, Tanya pedig elkapta a karomat.

– Aly. Ne!

Kiszabadítottam magam, és szembefordultam velük.

– Nem lesz semmi baj. Innen jól láthattok, és tegnap megtanultam az edzésen, hogyan kell valakit légcsövön vágni. –

Hamis magabiztossággal elvigyorodtam. – Talán lesz alkalmam kipróbálni.

Tanya nem tűnt úgy, mint akit sikerült meggyőznöm.

– Veled megyek.

Felemeltem a kezem, hogy megállítsam, mielőtt még elindulhatott volna. Tanya még sosem foglalkozott szexuális ragadozóval. Soha. Megvolt az oka, amiért kerülte őket, amire korábban csak célozgatott, de én ebből is értettem a lényeget.

– Elintézem – mondtam ellentmondást nem tűrően.

Tanya a homlokát ráncolta, úgy tűnt, aggódik értem.

– Ha úgy érzed, hogy helytelenül viselkedik, azonnal otthagyod, és szólunk Amitnak.

Bólintottam. Ez nem egy baráti kérés volt, hanem a feljebbvalóm utasítása.

Egy ideig még méregetett, aztán hangosan kifújta a levegőt.

– Rendben. De figyelni fogunk.

– Helyes. – Azzal sarkon fordultam, és örültem, hogy ha kell, lesz, aki közbelépjen.

Amint elindultam, megcsörrent a telefon a hátam mögött. Erica vette fel az osztályos vonalat.

– Várj! Egy férfi keres telefonon!

– Mondd meg neki, hogy jól vagyok! – vetettem oda a vállam fölött.

Josh biztosan megint meghekkelte a kórházi kamerarendszert, és látta, mire készülök. Majdnem elmosolyodtam. Azt ígérte, figyelni fog, és jólesett, hogy beigazolódott. Mintha egy külön bejáratú őrangyalom lett volna, aki vigyáz rám, aki miatt biztonságban érzem magam. Hatásosabb ez, mint a hátam mögött csapatba tömörülő kollégáim aggódó tekintete.

Biztos voltam abban, hogy minden rendben lesz. Láttam már rosszabbat is, mint a hármas vizsgálóban ücsörgő férfi. A „civilek” nem is tudják, hogy ha a börtönben valaki megsérül vagy megbetegszik, ugyanúgy a kórházban köt ki, mint mindenki más. Előző évben egy elítélt gyilkost kezeltem szúrt sebbel, aki két nőt ölt meg. Leszíjazták, sőt két börtönőr is volt mellette a szobájában, mialatt elláttam, és mégis úgy éreztem, veszélyben vagyok.

Sosem felejtem el, hogyan nézett rám, amikor észrevett. Volt valami embertelen, valami teljesen élettelen, de közben mégis lángoló a tekintetében. Mintha ki lett volna éhezve, de nem ételre. Az a gyötrő, kínzó vágyakozás sugárzott belőle, ami mindent felemészt az emberben.

Amint kiléptem a szobájából, odafordultam az egyik rendőrhöz, és kijelentettem, hogy szerintem nem csak két áldozata van, mire annyit mondott közömbösen, hogy szerintük sem.

Utána hetekig rémálmok gyötörtek.

Úgy gondoltam, annál rosszabb nem jöhet, de ahogy a feltételezett erőszaktevőhöz közeledtem, és felém fordult, már nem voltam olyan biztos ebben.

Közelről pont olyan volt a tekintete, mint az említett sorozatgyilkosnak, még akkor is, ha neki barna, a gyilkosnak pedig kék szeme volt. Egyszerre volt eleven és halott, teljesen embertelen. Tudtam, hogy egy ragadozóval kerültem szembe, aki nem nővérként néz rám, hanem mint valami játékszerre, aki csak azért született, hogy elszórakozhasson vele. Legszívesebben levegővé váltam volna, de megráztam magam, felöltöttem a profi szakember álcáját, és pajzsként használtam. Minél hamarabb végzek vele, annál hamarabb elmegy innen.

Kihagytam a szokásos tréfálkozást, és rögtön a lényegre tértem. Nagy ívben kerültem meg az ágyát, és félig mindig felé fordultam, miközben a véroxigénszint-mérőért igyekeztem, csak hogy lássam, ha esetleg rám akar támadni.

– Üdvözlöm, ma este én látom el – mondtam szinte monoton hangon, mert szartam rá.

– És mi lenne a neve? – kérdezte mély, kedves hangon, amitől csak még ijesztőbbnek tűnt az, aki volt.

– Hanover nővér – válaszoltam.

Ezt a fedőnevet használtuk, ha nem szívesen vállaltuk egy betegnél a valódi nevünket, és ez szerepelt minden hivatalos iraton is, nehogy később visszakereshetők legyünk. Történt néhány incidens amiatt, hogy egy-két beteg megtalálta a nővéreket, az egyik elég csúnyán végződött, ezért a kórház mindent megtett azért, hogy megvédjen minket.

– Keresztneve is van? – kérdezte pajkosan.

– Nincs – vágtam vissza. – Csak Hanover. Mint Madonna és Cher.

Elnevette magát, én pedig majdnem elhánytam magam. Mert a jókedve ragadós volt. Ha egy bárban hallottam volna, biztos, hogy körbenézek, ki kacag ilyen jóízűen, és arra gondoltam volna, mennyire bájosak tudnak lenni a személyiségzavaros emberek.

Felemeltem a pulzusmérőt, megkértem, hogy nyújtsa felém az ujját, és ügyelve arra, nehogy hozzáérjek, rácsíptettem a műszert. Amíg lefutott a teszt, felvettem a közeli számítógép mellől a kórlapját. Amit neve állt rajta, szóval ő osztotta ki neki ezt a vizsgálót, mielőtt elhívták a másik beteghez.

Az erőszaktevőt Bradley Bluhmnak hívták, és ha bármi köze volt ahhoz a Bluhm családhoz, akikről a város egyik legmagasabb felhőkarcolóját elnevezték, akkor nem egyszerűen sok pénz, hanem milliárdok álltak a háta mögött. Nem csoda, hogy sikerült megúsznia a letartóztatást. A jog nem ért semmit a dúsgazdagok ellen, csak a nincstelenek vagy a szegényebbek elnyomására szolgált.

Brad kórlapja szerint valószínűleg össze kell varrni a homlokát, és a bordáit is meg kell röntgenezni, de előtte meg kellett tudnom, mi történt vele, és van-e egyéb sérülése. Egyáltalán nem kívántam ezt a beszélgetést, ezért inkább kattogtattam egy kicsit a számítógépet, miközben a szívmonitor egyenletes, biztos ritmussal pittyegett. A gazember pedig egy pillanatra sem vette le rólam a szemét. Láttam, ahogy felém fordul, éreztem, ahogy a tekintete módszeresen végigmér.

A többiek figyelnek. Josh is figyel. Ha már attól felbőszült, hogy két hülye füttyögött neked az utcán, képzelheted, mit tesz, ha ez a pasas hozzád mer érni, nyugtattam magam.

És majdnem elmosolyodtam. Nem volt szükségem egy nagy, erős férfira ahhoz, hogy megvédjem magam, vagy megvívjam a saját harcaimat – előző nap délután simán felrúgtam egy húsz kilóval nehezebb fickót a cselgáncsszőnyegen –, de jó érzés volt, hogy Josh örömmel megtenné helyettem. Egy részem szinte már várt arra, hogy Brad bepróbálkozzon, és kiderüljön, mit meg nem tenne értem Josh, és persze én sem vallanék szégyent, hiszen ha

levadászná Bradet, az biztos, hogy csatlakoznék hozzá.

Elléptem a számítógéptől, jöhetett a vérnyomásmérés.

– Ki tudná nyújtani a karját? Meg kell mérnem a vérnyomását.

Brad előrehajolt, próbálta elkapni a tekintetem, de nem járt sikerrel. Sosem tudtam elrejteni az érzéseimet, és nem akartam, hogy ez a szarkupac rájöjjön, mennyire félek tőle, miközben mélységesen megvetem. Nem attól tartottam, hogy tesz velem valamit, hanem attól, hogy a hozzá hasonlók szabadon sétálhatnak az utcákon. Ezek az emberek annyira sérültek, hogy már nincs az a terápia vagy gyógyszeres kezelés, amitől újra „biztonságosak" lennének a külvilág számára. Mint Bundy, Kemper vagy az a jóképű pasas a netflixes dokumentumfilmből, amiről a kollégáim egyfolytában beszéltek. Mi is volt a beceneve? A Gyilkos Ken baba?

– Mintha kényelmetlenül érezné magát – jegyezte meg hízelegve, miközben a bicepszére tekertem a mandzsettát.

Feltűnt, hogy gyógyulófélben lévő karmolásnyomok vannak a karján, és azon tűnődtem, volt-e alkalmuk a rendőröknek lefényképezni.

– A tegnap esti szerencsétlen zűrzavar miatt?

Nem válaszoltam, inkább jól meghúztam a mandzsettát, aztán elléptem mellőle, hogy beindítsam a gépet. Zűrzavar? Mit képzel magáról ez a fasz?!

– Tudom, hogy mire gondol – folytatta szinte szemérmesen. – De ha tényleg megtettem volna, amit mondanak, most börtönben lennék, nem igaz?

Nem voltam hajlandó beadni a derekamat, válasz helyett inkább megfeszítettem az állkapcsomat, és a vérnyomásmérő kijelzője felé fordultam. A pulzusa egyenletes volt, hatvanegyet vert percenként, a vérnyomása pedig az egészséges száztizenöt per hetvenes értéket mutatta. Legszívesebben sikítottam volna, hiszen az értékei egy higgadt, nyugodt ember képét rajzolták fel. Nem volt ideges, miközben arról beszélt, hogy megerőszakoltak valakit, ami azt sugallta, hogy vagy képtelen az együttérzésre, vagy az előző esti nő nem az első, akit megerőszakolt. Azt hiszem, leginkább attól tartottam, hogy egyszerre igaz rá mindkettő.

Igyekeztem higgadtan lehúzni róla a mandzsettát, miközben a szívem a szokásosnál kétszer gyorsabban vert, és a vérnyomásom is az egekben volt.

– Meg kell néznem a fejét, mielőtt áttolják a radiológiára a bordái miatt.

– Hát persze. Szívesen viccelődnék azzal, hogy a másik fickó sokkal rosszabbul járt, de nem szeretnék hazudni – mondta, és mintha saját magát is kinevette volna.

Felállt a hátamon a szőr. Bármennyire is taszított ez az ember, tökéletesen megértettem, mivel tudta levenni a lábáról az áldozatát. De én nem dőltem be neki. Az eszem azt súgta, hogy minél gyorsabban tűnjek el a közeléből.

Húztam az időt, visszatoltam a gépeket a sarokba, közben próbáltam összeszedni minden erőmet, hogy el tudjam látni, mint beteget.

– A kórlapomból kiderül, hogy mi történt? – kérdezte, de nem várta meg, hogy válaszoljak. – Az a férfi kémkedett utánam egy közösségi platformon, hogy aztán rám támadhasson egy bár mögött. Még szerencse, hogy sokan látták, és elég közel voltak a rendőrök is. Gyorsan letartóztatták.

Még mindig nem szóltam egy szót sem, de belül fortyogott bennem a düh. Milyen elbaszott egy igazságszolgáltatásunk van, ha az áldozat kétségbeesett családtagja a börtönben kuksol, miközben az erőszaktevő szabadon sétálhat?

Éreztem, hogy nem bírom már sokáig, de tudtam, hogy ha csendben maradok, Brad végül feladja, és befogja a száját. Egyáltalán nem állt szándékomban vitatkozni egy potenciális pszichopatával, vagy belemenni a kisded játékaiba.

De sajnos ez a szörnyeteg imádta a saját hangját.

Felém hajolt, és megpróbált újra a szemembe nézni.

– Próbáltam megmagyarázni neki, hogy félreértés történt, és a testvére nagyon is készséges volt, de nem hallgatott rám.

Csengett a fülem, ahogy egyre feljebb ment bennem a pumpa. Annyi ketaminnal a szervezetében, amennyit a véréből ki tudtunk mutatni, az áldozat nemhogy beleegyezni nem tudott, de még azt is megkockáztatom, hogy magánál sem volt, amikor megerőszakolta.

Csak tedd a dolgod, és tűnj el innen! – mantráztam, miközben felhúztam egy steril gumikesztyűt.

– De az én családomat gyakran vádolják ilyesmivel – magyarázta Brad. – El se hinné, miket meg nem tesznek az emberek, ha pénzt remélnek tőle.

Ne! Ne kapd be a csalit! Tudtam, hogy csak arra vár, hogy mondjak végre valamit.

Az irattartóra szegezett tekintettel kerültem meg az ágyának a végét, de a szemem sarkából végig figyeltem rá. A pulzusom a fülemben lüktetett, annyi adrenalin áradt szét az ereimben, hogy szinte beleremegtem. Meg tudom csinálni. Szépen kitisztítom a sebét, és hívok egy betegszállítót, hogy vigye le a röntgenbe. Utána már egy orvos jön, aki összevarrja a sebét.

A nővérpultra sandítottam. Tanya és Erica a pult mögül, kővé dermedt arccal figyelte, hogy mi történik. Vajon hallották, amit Brad mondott? Vagy csak azt látták, hogy beszél, és ezért tűnnek olyan feszültnek? Akárhogy is, hálás voltam az éberségükért. Erőt adott, hogy nem hagytak magamra ezzel a gazemberrel.

– Gondolhattam volna, hogy ez lesz a vége – folytatta a meséjét Brad, miközben kihúztam a felső fiókot. – Nem volt valami kifinomult nő, ha érti, mire gondolok. Hálásnak kellett volna lennie, hogy felfigyelt rá egy olyan férfi, mint én, de inkább úgy döntött, hogy megvádol.

Remegő kézzel szedtem össze mindent, amire szükségem volt. Gézlapok. Tisztítószerek. Speciális, pillangó alakú sebtapasz, ami összehúzza a sebét, amíg egy orvos össze nem varrja. A kezembe kerülő tárgyakra összpontosítottam, nehogy megforduljak, és behúzzak egyet Bradnek. Életemben nem akartam még ennyire megütni senkit, és a kitörni készülő erőszakosságom már önmagában is halálra rémisztett.

A szemem sarkából mozgást érzékeltem. Oldalra kilépve megpördültem, hogy szembekerüljek Braddel, aki épp megpróbált megragadni.

Mosoly ült ki az arcára, az addigi sármját valami ridegebb, kígyószerű kifejezés váltotta fel. Francba! Sikerült elérnie azt, amit akart.

– Milyen ijedős! – jegyezte meg. – Biztosan fél.

A nadrágja máris dudorodni kezdett, nem is volt kérdés, hogy élvezi, ha egy nő retteg.

Szerencsétlenségére a félelmemet hamar felülírta a haragom. Annyira dühös voltam, hogy szinte éteri nyugalom szállt meg, majd oldalra billentettem a fejem, és egyenesen az ölére meredtem.

– Mitől kellene félnem? Egy apró pöcsű, elkényeztetett kölyöktől? – Felszegtem az államat, hogy lássa, alig várom, hogy rám vesse magát. – Rajta! Próbáljon meg még egyszer hozzám érni. – Egész este most először közel léptem hozzá, és éreztem, hogy bűzlik az alkoholtól. Istenem! Bárcsak megtenné! Ha ő ér hozzám először, nyugodtan hivatkozhatok önvédelemre. Örömmel végignézném, mit ér egy ilyen gyáva alak egy olyan nővel szemben, aki teljesen a tudatánál van.

Rám kacsintott, és még épp láthattam, ahogy győzedelmesen villan a tekintete, mielőtt eltorzult volna az arca a színlelt félelemtől, és jajveszékelni nem kezdett.

– Segítség! Segítség! Ez a nővér megfenyegetett!

Gyorsan eltávolodtam tőle, és közben átkoztam magam, amiért sikerült bepaliznia.

Néhányan berohantak, miközben még mindig hisztizett, köztük Ben is, az egyik biztonsági őr.

– Jól vagy, Aly? – kérdezte, én pedig majdnem leteremtettem, amiért kimondta az igazi nevemet.

– Igen.

– Miért őt kérdezi? – nyafogott Brad, és a korábbi szörnyeteg már nem volt sehol, helyére az az elkényeztetett kölyök lépett, akinek tartottam. – Engem fenyegetett meg!

– Nem játsszuk el ezt újra, Mr. Bluhm! – figyelmeztette Ben, és közelebb ment hozzá.

Újra? Talán ugyanezzel próbálkozott előző este is? Hát így úszta meg, hogy lecsukják? Francba! Lehet, hogy én magam adtam okot az ügyvédeinek arra, hogy nekimenjenek a kórháznak?

– Az ügyvédemet akarom! – üvöltötte végszóra. – És azt akarom, hogy inkább ő foglalkozzon velem! – mutatott Ericára, aki Tanyával együtt máris ott volt, hogy segísen nekem.

Az apró, vézna Erica, aki nagyon hasonlított arra a nőre, akit

Brad bántalmazott. Azt már nem! Végig ez volt a terve? Hogy lecseréljen az ideális áldozatra, akit nyugodtan kínozhatott? Vagy ami még rosszabb, hogy kiderítse, ki ő, és később rátámadhasson?

– Nem – mondtam, azzal az ajtó felé fordítottam Ericát, és kikísértem, miközben mindenki más a sipítozó erőszaktevővel foglalkozott.

Tanyával pár perccel később találkoztunk a folyosón.

– Mit mondott neked?

Nekidőltem a falnak, hátrahajtottam a fejemet, próbáltam összeszedni magam.

– Valami faszságot arról, hogy az áldozatának meg kellett volna köszönnie, hogy hajlandó volt lefeküdni vele, mert nem volt valami kifinomult nőszemély.

– De… hát ez… mi van? – kapkodott levegő után Erica.

– Teljesen őrült – magyaráztam. – Nem vagyok terapeuta, de szinte biztos, hogy antiszociális személyiségzavarban szenved. – Tanya felé fordultam. – Pont úgy viselkedett, mint az a fickó, tavaly.

Elkerekedett a szeme.

– A gyilkos?

Bólintottam.

Tanya oldalra nézett, amikor egy testes, harmincas évei elején járó fehér nő csatlakozott hozzánk. Hajaj! Valaki szólt a HR-nek.

– Szia, Aly! – köszöntött Hannah, ahogy közelebb ért hozzánk. – Bejönnél az irodámba, hogy elmondd, mi történt?

Sóhajtva ellöktem magam a faltól. Nem szegtem meg semmilyen szabályt, de valószínűleg megdorgálnak az apró pöcsös megjegyzésért és a gúnyolódásért.

– Hát persze. Megyek utánad.

Egy órával később Bradet már elengedték, én pedig a sürgősségin vártam a következő betegemet. Hannah nem hivatalosan figyelmeztetett, és nagyon kedvesen megkért, hogy vigyázzak a számra, de közben utalt arra is, hogy volt már hasonló helyzetben, és ő biztosan leszúrta volna Bradet, ha a keze ügyébe akad valami éles szerszám.

Jó ember volt ez a Hannah.

Úgy éreztem, ennél rosszabb már nem jöhet, pedig szinte sértetlenül sikerült megúsznom a történteket. Legalábbis addig, amíg egy autóbaleset áldozatához nem hívtak. A múltam miatt az ilyen eseteket nehezen kezeltem, de ez teljesen a padlóra küldött.

Az áldozat egy ötvenes éveiben járó nő volt, sötét hajjal és olajbarna bőrrel. Mint az anyám. És pont, mint az anyámat, őt is felnyársalta valami ütközéskor. De amíg az anyám mellkasába egy cső fúródott, addig ennek a nőnek egy azonosítatlan, keskeny fémdarab állt ki a jobb vállából. Neki volt esélye, anyámnak nem, és bár azt mondogattam magamnak, hogy ez nem ő, egyre csak az anyámat láttam az anyósülésen, ahogy felém fordul, és vér folyik a szájából, miközben mondani próbál valamit.

– Nem megy – mondtam, és elhátráltam a hordágytól, egy kollégám pedig máris sietett, hogy átvegye a feladatot. – Nem megy.

Újra tizenhat éves voltam, újra tehetetlenül ültem a haldokló anyám mellett, a kezem úszott a vérében, ahogy rászorítottam a mellkasára, és a törött autóduda hangja elnyomta a segélykiáltásaimat, hogy jöjjön már valaki, bárki segíteni.

14

Josh

Valami nem stimmelt Alyvel. Valami *nagyon* nem stimmelt vele.

A számítógépasztalom előtt járkáltam fel-alá, képtelen voltam a fenekemen maradni. Éppen összeszedte a cuccát a szekrényéből, és ha valaki nem ismerte olyan jól, azt gondolhatta, hogy minden rendben van vele. De én tudtam, hogy valami nem stimmel. Kifejezéstelenné vált az arca, mintha egy szobrot néztem volna, ami mozog. Mintha valaki kiszívta volna belőle az életet, és csak egy héj maradt, ami elvégezte a betanult mozdulatokat.

Az az erőszaktevő mondott neki valamit? A sürgősségi szánalmas kameráin nem volt mikrofon, így nem hallhattam a beszélgetést, de Aly arcáról lerítt, hogy valami ocsmányságot mondott neki az a barom, főleg akkor, amikor majdnem sikerült elkapnia.

Nem tudtam, mit tettem volna, ha hozzáér. Már az is elég rosszul érintett, hogy egy helyiségben volt egy ilyen vadállattal. Azonnal előkerestem az aktáját, amikor Aly megindult felé, és rögtön telefonáltam, amint átfutottam az anyagot. Lehet, hogy időt kért tőlem, de annyi csak belefér, hogy figyelmeztessem, ha veszély leselkedik rá.

Még mindig fájt az állkapcsom, olyan erővel csikorgattam a fogaimat, miután megüzente a kollégájával, hogy jól van.

Azt is láttam, hogy amint megpillantotta az erőszaktevőt, már egyáltalán nem volt „jól”. Megijedt. És nem úgy, ahogy én szeretem, nemcsak egy rövid időre, hogy aztán kéjes sóvárgás lépjen a helyébe, hanem csontig hatolóan, amitől teljesen lesápadt. Amikor ráközelítettem Bradley Bluhmra, nem is volt kérdés, hogy mitől rettent meg annyira. A tekintete pont olyan volt, mint az apámé, és mivel Aly egy ennyire veszélyes helyen dolgozott, valószínűleg sokkal hamarabb felismerte az ilyen szörnyetegeket. Pontosan tudta, hogy kivel áll szemben.

Az, hogy nem nézett a szemébe, egy kicsit megnyugtatott, de

aztán ráeszméltem, hogy alig egy karnyújtásnyira van egy ilyen alaktól, és még mielőtt sorra vettem volna a lehetőségeket, már a kezemben volt a slusszkulcs, és rohantam kifelé. A garázs felé félúton viszont megvilágosodtam. Nem segített volna, ha horrorfilmbe illő maskarában beviharzom a sürgősségire. Azonnal letartóztattak volna. És bármennyire is szerettem volna odamenni, visszatartott a tudat, hogy fel kellene fednem előtte az igazi énemet, és azzal a játékunk is véget ért volna. Erre nem voltam még felkészülve.

Baszki! Ez azért nem volt teljesen igaz. Sokkal jobban tartottam attól, hogy mi lesz, ha mindent elmondok magamról Alynek. Komoly esély volt arra, hogy faképnél hagy, pedig még csak most sikerült a közelébe kerülnöm. Nem akartam túl korán lemondani róla.

Úgyhogy visszamentem a szobámba, újra letettem a seggem a számítógép elé, és emlékeztettem magamat, hogy Aly nem kispályás nő. Láttam, ahogy előző nap a szart is kiverte egy nála kétszer nagyobb fickóból. Nagyon jó harcos volt: gyors, merész, szinte már vakmerő. Biztosra vettem, hogy meg tudja védeni magát egy ilyen Braddel szemben, főként azért, mert az ilyen pasik mind gyáva disznók. Mélyen, legbelül pont annyira félnek a nőktől, mint amennyire gyűlölik őket. Számtalan hasonló történet keringett az olyanokról, mint Bundy és az Éjszakai Vadász, sőt még az apám is elmenekült, ha a kiszemelt áldozat ellenállt vagy felülkerekedett rajta.

Aly keze ügyében nagyon sok fegyverként használható eszköz is volt, ráadásul a kollégái figyeltek rá, és bármikor a segítségére siethettek. Nem kellett aggódnom miatta.

Így gondoltam egészen addig, amíg Brad ki nem nyitotta a száját, és Aly állkapcsa meg nem rándult, mintha elnyelt volna egy csípős mondatot. Mit mondott neki? Közelebb hajoltam, Brad arcára fókuszáltam, próbáltam a szájáról olvasni, és legszívesebben letöröltem volna a pofájáról azt a mézesmázos vigyort. A tekintete úgy tapadt Alyre, mint az enyém rá, tetőtől talpig végigmérte, szinte csorgott a nyála, bennem pedig felébredt a vad ősember.

– Húzz be neki! – buzdítottam Alyt, aki nem hallhatott.

– Verd a fejét az üveglapba!

– Pardon, igazad van. Sokkal jobb lesz, ha megfojtod a vérnyomásmérő kábelével.

Sajnos Aly egyik javaslatomat sem fogadta meg. És nem is nézett Bradre azóta. Biztosan nagyon megijedt tőle.

Megkerülte az ágyát, így végre jobban megnézhettem az arcát. Nem. Nem félt. Teljesen elszürkült a bőre. Mégis mi a faszt mondhatott neki az a barom?

– Vigyázz! – kiáltottam fel, amikor Brad megpróbálta elkapni.

Ha az a faszszopó bántani merészeli, elbúcsúzhat az életétől!

Aly könnyedén elhajolt előle, de ahelyett, hogy félreállt volna, közelebb lépett hozzá, és egy számomra eddig ismeretlen kifejezés jelent meg az arcán. Szinte nyugodt volt, de a szeme lángolt, mintha a tekintetével fel akarná gyújtani Bradet. Kissé zavartnak tűnt, ami természetes volt, az a faszfej pedig kihasználta a pillanatot, és megint mondott neki valamit. Nem is próbáltam visszafogni a testemet, hagytam, hogy ösztönösen reagáljon a félelmetes Alyre, mert az az igazság, hogy rohadtul beindított, ahogy nekiesett Bradnek. Ha még meg is üti, biztos voltam benne, hogy azonnal elélvezek.

Sajnos nem volt rá esélye. A gyávákkal kapcsolatos elméletemet tökéletesen bizonyította, ahogy Brad feje eltorzult, és sipítozni kezdett, bizonyára segítséget hívott az a manipulatív kis pondró.

Nyitottam egy új böngészőablakot, és felkutattam mindent, amit csak lehetett arról a faszról. Most pedig, öt óra elteltével, megszületett bennem az elhatározás: Bradley Bluhmnak meg kell halnia. Minél hamarabb, annál jobb.

Ha majd több szabadidőm lesz, megtervezem a részleteket. Most viszont Alynek szüksége volt rám.

Annak ellenére, ami közte és Brad között történt, nem hittem, hogy ez volt az oka annak, hogy hirtelen megváltozott a hangulata. Persze dühös volt, de a kamerán keresztül úgy tűnt, sikerült összeszednie magát. Még a HR-es letolása sem tűnt túl veszélyesnek.

Amikor együtt nevettek, magára hagytam őket, és folytattam a kutatást. Mi történhetett Alyvel, amíg nem figyeltem? Átfutottam

a műszak alatt készült felvételeket, de nem láttam semmi különöset. Lehetséges, hogy a Braddel történtek utóhatása késleltetve jelentkezett? Vagy talán mégis jók voltak a megérzéseim, és elsiklottam valami fölött?

Az, hogy nem tudtam a választ, teljesen megőrjített.

Felkaptam a telefonomat, és írtam neki. Nem bírtam megállni.

Kérlek, ne vezess haza így! Tudom, hogy azt mondtad, időre van szükséged, de engedd, hogy hazavigyelek. Vagy legalább hívj egy Ubert.

Láttam a képernyőn, ahogy rezzenéstelen arccal megnézi a mobilját. És ez nagyon nem tetszett.

Hívok egy Ubert. Nyoma sem volt a szokásos gúnyolódásnak arról, hogy már megint figyelem. Talán végre elfogadta, hogy nem tévesztem szem elől, de ettől még az orrom alá dörgölte volna, hacsak nem változott valami.

Az egyik kollégája, egy vékony fekete nő, akivel sokat beszélgetett, és biztosan jó barátja volt, átkarolta a vállát, miközben mondott neki valamit. Bárcsak hallhattam volna! A nő arca együttérzésről árulkodott. Aly talán elveszített egy beteget, miközben Brad múltjában turkáltam? Tudtam, hogy az nagyon meg szokta rendíteni.

Csak néhány szót váltottak, végül hosszan megölelték egymást. Aztán Aly elfordult, és elindult a kijárat felé. Végigkövettem, ahogy elhagyja az épületet, és mire beszállt az Uberbe, már döntöttem. Végeztem a távolságtartással. Megkapta, amit kért, ki tudja, hányszor fogtam vissza magam, amikor már a kezemben volt a telefon, hogy írjak neki.

Bíztam abban, hogy a találkozásunk szexuális jellegű lesz, de azt is tisztán láttam, hogy most nem szabad egyedül lennie. Hiába ágaskodott a farkam, mégsem azon agyaltam, hogy minél előbb puncit kapjak. Alynek támaszra, társaságra volt szüksége. Valakire, aki meghallgatja, aki átöleli, amíg kisírja magát.

A műanyag maszk helyett egy balaklavát vittem magammal, mert úgy éreztem, hosszú lesz ez a reggel, és nem akartam egész idő alatt egy műanyag zárkában pácolódni.

Tyler hamarosan felkel, ezért megírtam neki, hogy el kellett mennem, aztán fogtam a kulcsomat, a hátizsákomat, és

elindultam.

Amióta figyeltem, Aly most először hagyta el időben a kórházat, szóval még nem kelt fel a nap, és rajtam kívül szinte senki sem járta az utcákat. Ő viszont közelebb lakott a kórházhoz, mint én, és a bejárati ajtaja fölötti kamera szerint jó pár perccel megelőzött.

A sarkon túl parkoltam le, hogy ne láthassa az autómat, onnan már gyalog közelítettem. Borzasztóan hideg volt. A híradóban figyelmeztették az embereket, hogy egy sarki ciklon közeledik, de idén ez volt az első, és már nem is emlékeztem, mennyire hideg ilyenkor a levegő. A lélegzetem ködfelhőként követett, és bár még nem volt rá szükség, magamra húztam a balaklavát, nehogy lefagyjon az arcom. Faszomat a télbe!

Mivel nem ismerhetett fel, nem bajlódtam azzal, hogy kikapcsoljam a biztonsági kamerát, és a kopogást is mellőztem. A saját kulcsommal engedtem be magam. Fred ágaskodó farkincával azonnal odarohant hozzám, és bájos hangon nyávogva üdvözölt.

Kibújtam a kabátomból, felkaptam a macskát, aztán bementem a nappaliba.

– Kezdenünk kell valamit a szociális készségeiddel, kishaver. Képzeld csak el, milyen lenne, ha anyuci és apuci minden egyes alkalommal sikítozva rohanna be az ajtón, ha hazaér.

A hangom hallatán azonnal ledermedtem. Mert a *saját* hangomon beszéltem. Baszki! Otthon felejtettem a hangtorzítót, amikor lecseréltem a maszkot. Micsoda amatőr hiba! Már nem mehettem vissza érte, csak ha Aly küld el, szóval ki kellett találnom valamit, mert már nagyon elegem volt a pötyögésből, és szinte biztosra vettem, hogy ő is hasonlóan érez a szöveges üzenetekkel kapcsolatban.

Ahogy közeledtem Aly szobájához, hallottam, hogy zubog a víz. Volt néhány percem, amíg lezuhanyozik.

– Ez milyen? – kérdeztem Fredtől a lehető legmélyebb hangomon. – Én vagyok Batman.

Fred félig lehunyta a szemét, a karmait a ruhámba mélyesztette, és gyúrni kezdte, amit a jóváhagyás jelének tekintettem.

A maszkon keresztül hozzádörzsöltem az arcomat, aztán letettem, és egyenesen a konyhába mentem. Egyeseknél a zaklatottság étvágytalansággal párosult, és nem akartam kidobni a gondosan elkészített reggelit, ha Aly sem akarna enni. Ráadásul inkább kerültem a baconsütést. Az apámat juttatta ugyanis eszembe, akinek zseniális ötlete támadt arra, hogyan szabaduljon meg az utolsó áldozatától egy hírhedtté vált július negyedikei kerti partin a szomszédoknál. Azóta nem ettem húst, és még most, húsz évvel később is felfordul a gyomrom, ha megérzem a sült hús szagát.

Vajon mire vágyhat Aly? Borra, vagy talán egy kellemes, megnyugtató teára? Úgy döntöttem, mindkettőt előkészítem, így még választhat is.

Nem sokkal azután, hogy felforrt a teavíz, a zuhanyzó elhallgatott. Fogtam a bögrét és a bort, és megindultam a hálószoba felé. Aly már felvett egy vastag, fehér fürdőköntöst, és éppen hátrafésülte a haját, amikor besétáltam.

– Nem tudtam, hogy melyiket szeretnéd, ezért hoztam… Ááá!

Megpördült, és a fejemhez vágta a kefét, én pedig leforráztam a kezemet a teával, ahogy lebuktam.

– Francba! – kiáltottunk fel egyszerre.

Aztán egymás szavába vágva méltatlankodtunk:

– Nem törhetsz rám csak így!

– Azt hittem, hallottad, hogy jövök.

Letettem a bort és a teát a komódjára, aztán kimentem a konyhába, hogy lehűtsem a leforrázott kezemet.

Aly sietve követett.

– Mi van a hangoddal? Mi ez? Egy ijesztő, maszkos Batman?

– Maszkman? – vágtam vissza. – Nekem tetszik.

– Remélem, a csilingelés hangját is szereted, mert szerzek egy kolompos nyakörvet neked, hogy ne tudj még egyszer így rám ijeszteni.

Az éles fájdalom ellenére muszáj volt vigyorognom.

– Perverz.

– A fene enné meg! – mormogta Aly.

Összeszorítottam a szám, nehogy elnevessem magam.

– Hadd nézzem meg! – mondta, amikor a mosogatóhoz értünk.

Megnyitottam a hideg vizet, és egy pillantást vetettem az lángvörös bőrömre, majd Aly felé fordulva láttam, hogy a homlokát ráncolva veszi kézbe a kezemet. Gyors, profi mozdulatokkal dolgozott, langyosra állította a csapot, aztán a víz alá tolta a kézfejemet.

– Nem olyan vészes – állapította meg. – És legalább nem ezt szúrtam meg.

Szerettem volna elsimítani a ráncot a homlokán, de sokkal jobb volt látni, hogy ideges, mint hogy teljesen érzéketlen.

– Igen, sokkal jobb, mert így már ezt sem tudom használni.

Megrázta a fejét, és dünnyögött valamit, amit nem értettem, de mintha fenyegetően hangzott volna, és nagyon örültem, hogy nem látja a széles vigyoromat. A nők nem igazán szeretik, ha a férfiak jól szórakoznak a bosszúságukon, és úgy tippeltem, hogy ez alól Aly sem kivétel. De nem tehettem róla. Egyszerűen imádnivaló volt, főleg azok után, hogy láttam, mi történt Braddel. Biztos voltam abban, hogy velem csak ugat, de a harapásig sosem jutna el.

– Egyébként ügyes húzás a kék kontaktlencse – jegyezte meg, miután felnézett rám. – De kilátszik egy kicsi a barnából is.

Picsába! Tudtam, hogy egyedit kellett volna készíttetnem.

A tekintete nem időzött rajtam sokáig, csak egy szemrehányó pillantást vetett rám, amiért folytatom ezt a kettős szerepet, aztán már csak a kezemre figyelt. Csendben nézte, ahogy a víz áztatja, én pedig kihasználtam az időt, hogy alaposan szemügyre vegyem. A nedves haja összevizezte a köntösét, enyhén véreres volt a szeme, mintha sírt volna a zuhany alatt. Halvány táskák jelentek meg alatta, nyilvánvaló volt, hogy teljesen kimerült, és amikor észrevettem, hogy újra kezd elszállni belőle az élet, legszívesebben magamhoz szorítottam volna, és soha többé nem engedem el.

– Eljöttél – mondta olyan halkan, hogy alig hallottam meg.

Kihúztam a kezem a kezéből, és megöleltem.

– Szükséged volt rám.

Lábujjhegyre állt, a nyakam köré fonta a karját, az arcát a mellkasomba temette, és olyan mélyeket lélegzett, hogy az oldala hozzápréselődött a bicepszemhez. Miközben kifújta a levegőt,

remegni kezdett, én pedig képtelen voltam megállni, hogy magamhoz öleljem, és a combjánál fogva felemeltem. Hosszú lábait a derekam köré kulcsolta, és szorosan átkarolta a vállamat, ahogy az arcát most már a nyakamba rejtette.

– Mi történt? – kérdeztem óvatosan. – Nem hiszem, hogy csak Bradről van szó.

– Az anyámról – suttogta a bőrömre.

Megemeltem a szemöldököm.

– Azt hittem, meghalt.

Aly egész teste megfeszült.

Baszki! Talán jobb lett volna, ha megtartom magamnak ezt az értesülést.

Hátradőlt, hogy a szemembe nézhessen, meg sem próbálta elrejteni a lassan lefelé csorgó könnyeit.

– Olyan édes vagy, hogy néha megfeledkezem arról, mekkora görény tudsz lenni.

A gúnyos válasz már a nyelvem hegyén volt, de sikerült magamba fojtanom.

– Hogy érted, hogy az anyáddal történt valami?

Aly felsóhajtott, próbált elhúzódni, de nem engedtem, mert nem akartam, hogy távol legyen tőlem. Ő sem igazán akart megszökni, mert amikor látta, hogy eszem ágában sincs elengedni, máris feladta, és visszabújt.

– Én öltem meg.

Most rajtam volt a sor, hogy ledermedjek. Mi az ördögről beszél?

– Azt hittem, autóbalesetben halt meg.

– Így volt. Én vezettem. Meg akarta tanítani, hogyan kell a kézi sebességváltót használni, és az volt az első alkalom, hogy kimentünk a forgalomba. Előtte üres parkolókban gyakoroltunk, és úgy gondolta, készen állok a következő szintre. Majdnem lefulladtam egy piros lámpánál, és megijedtem, amikor a kocsi előreugrott. Lenyomtam a lábamat, de eltévesztettem a féket, a gázpedálra tapostam rá, és belerohantunk a kereszteződésbe.

Ó, baszki…

– Egy kocsi elkapta az autónk hátsó felét, megpördültünk, és egy teherautó frontálisan belénk rohant. A sofőrnek még sikerült

rálépnie a fékre, de a becsapódás így is elég nagy volt, minden légzsákunk kinyílt, és annyira összepréselődött a kocsi eleje, hogy mindkét bokám eltört. Beütöttem a fejem, pár percre minden elsötétült, és amikor magamhoz tértem, nagyon fájt mindenem. Beletelt néhány másodpercbe, mire észrevettem, hogy egy cső áll ki anyám mellkasából. Az ütközéstől elszabadult a teherautóról, és felnyársalta.

– Kurvára sajnálom – mondtam, és magamhoz szorítottam Alyt.

A szavak haszontalannak tűntek. Miért nem lehet jobban megfogalmazni az együttérzésünket az ilyen pillanatokban? Hogy elmondhassuk, mennyire sajnáljuk, hogy megszakad a szívünk, és bármit megtennénk, hogy megszüntessük a másik fájdalmát.

Aly teste rázkódni kezdett, ahogy átadta magát a sírásnak, és úgy zokogta a következő szavakat:

– Nem tudtam megmenteni!

Minden a helyére került. Aly nem tudta megmenteni az anyját, ezért minden ébren töltött órájában azon volt, hogy valaki mást életben tartson, amiért még a saját fizikai és mentális egészségét is hajlandó volt feláldozni. Ettől csak erősödött bennem az érzés, hogy meg kell óvnom őt. Egy ilyen önzetlen és gondoskodó embert minden áron meg kell védeni, még akár saját magától is, ha szükséges.

– Volt ma egy autóbaleset – folytatta. – A nő nagyon hasonlított anyámra, és én… összeomlottam. Képtelen voltam ellátni.

A konyhából a nappaliba mentem, és a karomban Alyvel leültem a kanapéra.

– Senki sem hibáztathat ezért.

– Én hibáztatom magamat – szipogta.

Elsimítottam a haját a válláról, és a hátát cirógattam.

– Nem kellene. Az önvád nem segít.

– Már majdnem tíz éve történt. Nem lenne szabad így éreznem.

A maszkon keresztül a halántékához szorítottam a számat.

– A gyásznak és a traumának nincs időhatára.

Elhúzódott, hogy láthassa az arcomat. A vörös szemével és a foltos arcával még szebb volt, mert felfedte előttem a sebezhetőségét.

– Mintha a terapeutám mondta volna.

Felnevettem, de nem jókedvemben.

– Talán mert olyan sokáig jártam pszichiáterhez, hogy tudom, mit mondana egy ilyen helyzetben.

– És mit mondana? – kérdezte Aly, a tekintetemet fürkészve.

– Egy pszichiáter azt mondaná, hogy nem te ölted meg az anyádat. Hogy baleset történt.

– Jogos – ismerte el, még egyet szipogva. – De akkor is az én hibám, hogy meghalt.

– Szerintem a teherautó sofőrje hibázott, mert nem került ki titeket. Vagy az első autóé, aki nektek ment. Vagy az anyád, mert kiengedett a forgalomba úgy, hogy még nem álltál készen.

– Hé! – méltatlankodott, a szeme szemrehányón villant, és kezdett lemászni az ölemből.

De nem engedtem. Átöleltem, és visszahúztam a mellkasomra.

– Komolyan beszélek, Aly. Minden egyes résztvevő legalább annyira hibás, mint te. Nem igazságos, hogy csak a te válladat nyomja a felelősség. Egy tizenhat éves lánynak te azt mondanád, hogy miatta halt meg az anyja?

Összerezzent.

– Istenem, dehogy!

– Akkor ez magadra miért nem igaz?

Nem tudott mit válaszolni, ezért igyekeztem kihasználni a lehetőséget.

– Nem ismertem az anyukádat, de fogadok, hogy nem akarná, hogy magadat hibáztasd a halála miatt. Azt akarná, hogy élj szabadon, bűntudat nélkül. Azt akarná, hogy egészséges és boldog legyél, és ne hanyagold el magad, ne vállalj végeláthatatlan túlórákat, mert azzal pont az ellenkezője felé sodrod magad.

– De olyan nehéz! – Megmarkolta a pólómat. – Sosem vagyunk elegen a kórházban.

Megfogtam a combját, és közelebb húztam, azt akartam, hogy ne legyen közöttünk tér. Legszívesebben belemásztam volna, hogy rendbe szedjem az összekuszálódott gondolatait.

– Tudom. De azzal senkin sem segítesz, ha tönkreteszed magad. A kimerült emberek hibáznak, és a végén elkapják őket.

– Hogy a francba tud beférkőzni az apám minden kibaszott beszélgetésbe?– Úgy értem, bajba kerülnek. Sosem bocsátanád meg magadnak, ha úgy kezelnél valakit, hogy már átléptél egy határt, és ezért olyan hibát követsz el, ami miatt nemhogy javulna az állapota, hanem inkább romlana.

A forró lehelete a nyakamat melegítette, ahogy gondterhelten sóhajtott egyet.

– Igazad van, tudom, de ez szinte már kényszer nálam.

Mintha kezdett volna visszatérni a régi Aly, és rögtön éreztem a késztetést, hogy felpiszkáljam kicsit.

– Nos, lesz két hetünk, hogy megoldjuk ezt is – jelentettem ki.

Aly hátrahőkölt, én pedig megérdemeltem volna egy plecsnit azért, hogy a tekintetem az arcáról nem siklott le oda, ahol kinyílt a köntöse, és kivillant a köldöke fölötti csodaszép olajbarna bőre. A szemem sarkában még az is felsejlett, hogy a köntöse az öv alatt is szétnyílt, és Aly bizony ott is meztelen.

Baszki!

– Honnan tudtad, hogy felmerült, hogy szabadságra megyek? – kérdezte értetlenül. – És hogy értetted azt, hogy „lesz két hetünk”?

Az első kérdést figyelmen kívül hagytam, hiszen tudta a választ.

– Én is szabadságra megyek. Arra gondoltam, nem lenne rossz, ha minőségi időt töltenénk együtt. Mint egy család. Te és én. És a neveletlen fiunk, aki épp most dörzsölte a fenekét a szőnyeghez mögötted.

Azonnal megpördült, amitől a köntöse még jobban szétnyílt.

– Fred, ne! Már megint férges vagy?

A macska mélyen aludt a tévé melletti kosarában, de most megemelte a fejét, és úgy nézett Alyre, mintha azt kérdezné: „Én? Mi a faszt csináltam én?”

Aly visszafordult, az arca elcsigázottnak tűnt.

– Nem bírsz magaddal, igaz?

– Ha ennyire könnyen fel lehet bosszantani, akkor nem.

Mintha a szája széle enyhén felfelé görbült volna, és ez bennem is megváltoztatott valamit. Teljesen jogos volt a felháborodása, én pedig tudtam, hogy nem ez volt az utolsó

„túlhajszolod magad” beszélgetésünk, de még így is jó volt látni, hogy még a legnehezebb helyzetekben is meg tudom nevettetni. Ez azért jelent valamit, nem? Méghozzá azt, hogy ez nem csak egy kósza kufirc, nem csak egy átlagos randevú. Megvolt bennünk a hosszú távú kapcsolat lehetősége, tehát nem áltattam magam, amikor a tervem céljaként az lebegett előttem, hogy Aly végül belém szeret.

Megemeltem a lábam, hogy Aly kénytelen legyen hozzám dőlni, mert így kikerült a látóteremből az a gyönyörű bőre, túl erős volt ugyanis a késztetés, hogy megérintsem.

A vállamra döntötte az arcát.

– Te hívtál a közvetlen vonalon, igaz?

– Én.

– Mit akartál mondani?

– Csak Bradre akartalak figyelmeztetni. Megnéztem a kórházi adatait, és rossz érzésem támadt.

– Igazad volt.

Megsimogattam a hátát.

– Nem is tudod, hogy mennyire.

Felkapta a fejét, találkozott a tekintetünk.

– Hogy érted ezt?

– A családja már tinédzser kora óta falaz neki azzal, hogy lefizeti az áldozatait.

– Tehát igazam volt. Brad egy szörnyeteg.

Nem kérdés volt, de azért válaszoltam.

– Az.

Aly tekintete elsötétült, ahogy a szemét lesütve a falra meredt.

– Meg akartam ölni.

Teljesen mozdulatlanná váltam.

– Mit mondott neked?

– Egy halom szarságot arról, hogy az áldozat is akarta, és csak azért hazudott, hogy pénzt csikarjon ki belőle. De nem csak erről volt szó. Valahogy felállt tőle a hátamon a szőr. Miután megpróbált elkapni, igyekeztem felpiszkálni, hátha megismétli, és akkor beverhetek neki egyet, és végre lesz okom arra, hogy kitessékeljem – folytatta egyre komorabban. – Azt hiszem, jobb, hogy nem sikerült. Félek, hogy nem álltam volna le. Teljesen

elborult az agyam. Tudom, hogy ez nem hangzik valami jól, de nem tudom másképp leírni. Mintha megőrültem volna. Bármire képes lettem volna abban a pillanatban.

Magamhoz öleltem, vigyázva, hogy ne szorítsam túl erősen, mert úgy buzgott bennem az adrenalin, mintha én is ott lennék vele a sürgősségin, készen arra, hogy börtönbe kerüljek egy ember megöléséért.

– Tudom, hogy olyan vagyok, mint egy papagáj, de sajnálom. És ha ettől jobban érzed magad, én is ugyanígy éreztem, pedig nem is hallottam, mit mondott neked az a szemétláda. Az, ahogy rád nézett, bőven elég volt ahhoz, hogy a tettek mezejére lépjek. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne avatkozzak közbe. Ha tudtam volna, hogy mire megy ki a játék…

Elfordítottam a fejem, mert éreztem, hogy az arcom egy nyitott könyv, és lerí róla, hogy miféle belső vívódáson megyek át.

Nem. Nem akartam olyan lenni, mint az apám, és nem, már nem tartottam attól, hogy belőlem is egy szörnyeteg lesz, de néha még mindig ott lebegett a fejem fölött annak a kockázata, hogy elragadnak az indulataim, amitől egy sötét nyúlüregbe zuhanok, és mégis egy szörnyszerű gazember válik belőlem. Mint Dexter és Joe. Valaki, aki borzalmas dolgokat tesz, de mindig talál valami mentséget.

Aly elemelkedett a mellkasomról, két kezébe fogta az arcomat, és maga felé fordította.

– Bárcsak ott lettél volna…

A tekintete végigsiklott a testemre feszülő fekete pólómon és az erőszakos téma ellenére kidudorodó farmeremen. Féltem, hogy félreérti a merevedésemet, de szerencsére pajzán vigyorra húzta a száját.

– Látni, ahogy szarrá vered, talán életem legszexisebb élménye lett volna.

– Még megtörténhet – vágtam rá, de csak félig viccesen.

Felült az ölemben, én pedig majdnem felnyögtem, hiszen teljesen szétnyílt a köntöse. Miközben néztem, megrántotta a bolyhos öv végét, ami alig tartotta rajta a köpenyt. Lepillantott, úgy húzta tovább, kínzó lassúsággal, az alsó ajkát harapdálva, amitől a farkam nekifeszült a sliccemnek.

– Aly – szóltam rá, némi figyelmeztetéssel a hangomban.

Mert nem ezért mentem. Rémes éjszakája volt. Mélyebbre kellett volna ásnunk abban, hogy kényszeresen maga elé helyez mindenki mást.

A szemembe nézett, és egy hirtelen mozdulattal széttárta a köntösét. A tökéletesen kerek, a tenyerembe pont beleillő mellei, a jó néhány árnyalattal sötétebb, máris megkeményedett mellbimbói láttán összefutott a nyál a számban. Fogta a kezem, a mellére húzta, én pedig emberfeletti erőfeszítéssel tudtam csak megállni, hogy ne kezdjem el morzsolgatni a bimbóit.

– Többet kellene beszélnünk arról, ami történt.

Türelmetlenül fújt egyet.

– De én nem akarok. Órák óta ez jár a fejemben, és szeretném végre egy kicsit elterelni a gondolataimat. – Azzal előrehajolt, és a tenyeremhez dörgölte a melleit. – Rossz kislány akarok lenni – búgta. – Azt akarom, hogy verd ki a fejemből Bradet, és az egész szarságot, amit láttam. Azt akarom, hogy játszadozz el a testemmel.

Nem bírtam tovább, a hüvelykujjam a mellbimbójára siklott.

Aly beleremegett, megtekerte a csípőjét, és csupasz punciját az ölemhez dörzsölte.

– A sötétebb oldalt akarom.

Tekintetem a melleiről az arcára siklott. Aly olyan elszántan nézett rám, hogy a golyóim is belefeszültek.

– Mihez képest?

– A múltkorihoz képest. Tudom, hogy visszafogtad magad. – A merevedő farkamat leszorító farmeremre tette a kezét. – Most ne csináld!

Felhördültem.

– Aly, baszki! Tudod te egyáltalán, hogy mit kérsz tőlem?

Jesszus! Én vajon tudom? Azért jöttem, hogy megvigasztaljam, de egyetlen mondatával áthúzta a számításaimat. Tele volt a fejem olyan őrültségekkel, amikről még magam sem tudtam, hogy mit gondoljak, és abban sem voltam biztos, hogy milyen mélyen szabadna magammal rántanom Alyt a sötétségbe.

– Tudom, hogy akarlak – folytatta. – Azt is tudom, hogy bízhatok benned. Azt csinálhatsz velem, amit csak akarsz.

Amint rám szorított a farmeremen keresztül, zihálni kezdtem. Felelevenedett előttem, hogy milyen mámorító érzés volt, amikor a szája a farkamra tapadt, amikor a mellei vadul ugrándoztak, miközben elmerültem köztük. Addig minden, ami köztünk történt, csakis rólam és az én vágyaimról szólt, de ő mégis ott volt, és elég bátor volt ahhoz, hogy rám bízza a saját gyönyörét, hogy rám bízza a legbelső vágyait. Nem mondhattam nemet.

Úgy telepedett rám a nyugalom, mint egy második bőr. Már nem akartam incselkedni Alyvel. Már nem voltam az a férfi, aki kedves, vicces és biztonságos, aki elrejtőzött a világ elől, nehogy felismerjék. Előrelépett az az énem, aki leveszi a ruháját, aki művérrel borítja be a testét, hogy milliónyi idegent felizgasson az interneten keresztül. Ez az oldalam maga volt a megtestesült egó. Azt akartam, hogy Aly letérdeljen előttem, hogy imádjon, hogy megalázkodjon. Azt akartam, hogy négykézláb, meztelenül kússzon felém, hogy megcsókolja a cipőm orrát, és tisztára nyalja az álkésem oldalát.

Lélegzet-visszafojtva nézte, ahogy átváltozom, figyelte, ahogy a tekintetemből minden emberi elpárolog, és teljesen maga alá gyűr az iránta érzett, csillapíthatatlan vágy. A kitágult pupillája sóvárgásról, izgatottságról és egy csipetnyi félelemről árulkodott. Helyes. Kezdtem úgy érezni, hogy legszívesebben tönkretennék valamit. Az aggodalma tehát nem volt alaptalan.

Megragadtam a fenekét, és felálltam.

– Nincs biztonsági szó.

Aly belém csimpaszkodott, és pihegve ismételte meg:

– Nincs biztonsági szó.

Bemasíroztam vele a hálószobájába, ledobtam az ágyra. Meglepetten felsikoltott, ahogy a matracra huppant. Bevittem a táskámat, és közben ránéztem Fredre is, aki teljes nyugalommal szundikált a helyén. Nem akartam, hogy megzavarjon minket, mert amire készültem, az enyhén szólva nem volt gyereknek való.

Felemeltem a kést.

Aly az ágy távolabbi végébe kúszott.

– Mit akarsz…

Beleállítottam a pengét a matrac sarkába.

A szája elé kapta a kezét, hogy tompítsa a rémült sikolyát.

A mutatóujjammal magam felé hívtam.

– Gyere ide, Aly! – sürgettem, és a másik kezemmel körbefogtam a kés markolatát, hogy ne lehessen félreérteni a szándékomat.

– Látni akarom, ahogy meglovagolod.

15

Aly

A szívem majd kiugrott a helyéről, mintha át akarta volna törni a bordáim falát. Szent ég! Egy pillanatra azt hittem, Josh meg akar ölni. Emlékeztetnem kellett magamat arra, hogy csak azt teszi, amit kértem tőle. Az interneten könyörögtem neki, hogy törjön be hozzám, és megtette. Most pedig azt kértem, hogy legyen sötét. Tudnom kellett volna, hogy semmit sem adnak ingyen.

A tekintetem az ágyamból kiálló kés markolatára siklott. Az isteni ágyamból, amiért egy vagyont fizettem.

– Holnap érkezik az új – mondta Josh varázslatosan mély hangon, amit még mindig igyekezett felismerhetetlenné tenni.

Felnéztem rá.

A fejével jelezte, hogy a matracról beszél.

– Ez túl kicsi nekem, ezért készíttettem egy nagyobbat ugyanilyen kerettel, fejtámlával és alátámasztással.

Elakadt a lélegzetem. A macskámat a gyerekének nevezte. Vett egy ágyat kettőnknek, tehát azt tervezte, hogy sok időt töltünk majd el benne. Amikor szükségem volt rá, azonnal itt termett, átölelt, amikor sírtam, segített a traumáimmal, és ítélkezés nélkül hallgatta végig, hogy meg akartam ölni valakit.

Nem emlékszem, mikor állt úgy mellettem valaki, mint ő. Azok a pasik, akikkel az utóbbi időben összebújtam, biztosan nem. Ők simán lepattintottak, amikor túl sok volt a munkám. De Josh? Ő inkább figyelt, miközben dolgoztam, és akkor sem volt hajlandó levenni rólam az óvó tekintetét, amikor időt kértem tőle.

Másodszor bizonyította be, hogy ez nem csak egy perverz, kósza kufirc a számára, de éreznie kellett, hogy nem hiszek neki, és mindent megtett, hogy komolyan vegyem, amit mond. Ideje volt, hogy befejezzem az óvatoskodást, és ne féljek attól, mit hoz a holnap. Igen, lehet, hogy Josh a végén összetöri a szívemet, de ha nem adok esélyt neki, azzal csak magamnak ártok, sőt talán még neki is.

Felültem, kiszabadítottam a kezemet a fürdőköpenyből, és lehajítottam magam mögé. Josh lázas tekintete mohón falta a testemet, mintha nem is tudná, hova nézzen, hogyan láthatna mindent egyszerre. Ezt nem lehet megunni. Mintha egy időben akarna dédelgetni és maga alá gyűrni. Biztonságban éreztem magam mellette, még akkor is, ha olykor meg tudott ijeszteni.

És bár keltett bennem némi félelmet, amiért soha nem lehetett tudni, hogy mit fog csinálni legközelebb, csak még jobban vágytam rá. Miatta akartam még bátrabb lenni, de azért néhány kérésétől kirázott a hideg. A kés markolata hosszú és széles volt, a vége lekerekített, az enyhén hullámos alakja inkább konyhakéshez illett, mint vadászkéshez. Nem gondoltam, hogy fájni fog, de a fertőzés és annak a veszélye, hogy megvágom magam még fennállt.

Josh maga mögé nyúlt, közelebb húzta a hátizsákját. Egy pillanatra sem tévesztett szem elől, úgy halászta elő a fertőtlenítő kendőt.

– Ha azt hiszed, hogy képes lennék bármilyen veszélynek kitenni azt a tökéletes pinádat – siklott a lábam közére a tekintete –, akkor nem figyeltél. Gyere ide, Aly! Kezdem elveszíteni a türelmemet, és arra még messze nem állsz készen. – Feltépte a tasakot, és alaposan lefertőtlenítette a kés nyelét.

A belső izmaim megfeszültek a várakozástól. Ó, basszus! Miért annyira izgató a gondolat, hogy Josh elszabadulhat?

Lecsúsztam az ágyról, megkerültem, és megálltam Josh előtt, de olyan közel, hogy hátra kellett hajtanom a fejemet, ha a szemébe akartam nézni. Reméltem, hogy ő is azt látja rajtam, ami belőle sugárzott: az őszinte vonzalomból táplálkozó, kéjes sóvárgást. Igen, kívántam a hatalmas, csodálatos testét, de a személyisége legalább annyira beindított.

– Meg akarlak csókolni – bukott ki belőlem anélkül, hogy végiggondolhattam volna.

– Akkor fordulj meg! – duruzsolta.

Értetlenül néztem rá, és már épp nekiálltam volna vitatkozni – már hogy csókolózhattunk volna így? –, de a tekintetében valami azt súgta, hogy nem ez a legjobb alkalom a baszakodásra, úgyhogy engedelmeskedtem, és azon tűnődtem, vajon mit

tervezhet, mert zörgést hallottam a hátam mögött.

Josh közelebb lépett hozzám, a mellkasa a hátamhoz simult, és mintha egy szatén alvómaszkot húzott volna a szememre. Minden elsötétült, miközben a helyére igazította. Oké, rendben. Ha ez az ára annak, hogy megcsókolhatom…

Aztán hirtelen a hátam mögé csavarta a kezemet. Nem lett volna rossz, ha legalább figyelmeztet, de persze nem azt kértem, hogy kedves legyen hozzám. Acél hidegét éreztem a jobb csuklómon, és igen, megbilincselt. Jól van. Nem kell pánikba esni amiatt, hogy életemben nem voltam még ennyire kiszolgáltatott.

Kérlek, istenem, vagy Buddha, vagy bárki is figyel most rám! Ne hagyd, hogy tévedjek ezzel a pasival kapcsolatban!

– Nehezen lélegzel, Aly – jegyezte meg Josh, és mintha örömmel töltötte volna el ez a felismerés.

A bilincset elkapva magához húzott. Az ágaskodó farka a derekamba fúródott, én pedig annyira beindultam, hogy ösztönösen hozzádörgöltem magam.

– Félsz?

– Félek, de neked ez tetszik – válaszoltam őszintén.

Nem is számítottam arra, hogy ennyire felszabadító lesz, ha kimondom, amit gondolok.

Azt hittem, mardosni fog a bűntudat, vagy mocskosnak érzem majd magam, de amikor Josh kéjesen felnyögött, és az a hatalmas keze a nyakamra kulcsolódott, csak annyit tudtam, hogy mindjárt elélvezek. Képek futottak át az agyamon arról, hogy mi mindent tehetne velem így megbilincselve. Odakötözhet az ágyhoz, és addig ingerelhet, amíg el nem ájulok. Vagy előredönthet, hogy kutyapózban tegyen a magáévá, és minden egyes kíméletlen döfésnél a bilincsnél fogva ránthatna magára.

Igen, jöhet!

Egyre jobban szorongatta a nyakamat, aztán egy pillanatra elengedte, hogy lejjebb kúszhassanak az ujjai. Visszatartottam a lélegzetemet, és várakozás járta át a testemet, ahogy a kulcscsontomhoz közeledett. Elhomályosult minden körülöttem, az érzékszerveim életre keltek. A bőröm szinte megperzselődött, ahol hozzám ért. A hajamat birizgáló halk kilégzések suttogó sóhajoknak hallatszottak. Olyan közel voltunk egymáshoz, hogy

éreztem a szívverését a hátamon; pont olyan gyorsan zakatolt, mint az enyém, de egyébként semmiféle jel nem utalt arra, hogy ő is annyira élvezi ezt, mint én.

Miközben az egyik keze egyre lejjebb siklott, a másik felfelé tartott. Középen találkoztak, beborították a mellemet, mint nem is olyan rég a kanapén. Csak annyi volt a különbség, hogy ezúttal nem tétovázott, a hüvelykujjai megállás nélkül, ütemesen morzsolták a bimbóimat, hogy esélyem se legyen magamhoz térni a testemben szétáradó, villámszerű gyönyörhullámok ostromából. Mindegyik a lábam közében összpontosult, remegett tőle a térdem, a pulzusom az egekbe szökött. Azt akartam, hogy ő is jól érezze magát, ezért még magasabbra emeltem a kezem, hátha elérem a most már kőkemény farkát.

De Josh cöccögött, és hátrébb húzta a csípőjét.

– Ez most csak rólad szól – mondta, és gyengéden belecsípett mindkét mellbimbómba. – Le fogsz ülni. Én pedig játszom.

Izegni-mozogni kezdtem a szorításában. Ha így folytatja, hamarabb fogok leülni, mint ahogy azt tervezte. A földre, a lábaihoz. Mert már nem sokáig bírtam volna ezt az édes kínzást.

Egyik keze elengedte a mellemet, megindult lefelé, és mivel Josh sokkal magasabb nálam, le kellett hajolnia, hogy be tudjon nyúlni a lábam közé, az ajka a fülemhez simult. Visszatartottam a lélegzetemet, várva az első édes érintésre, ám hiába. Josh a csiklóm helyett a combomat cirógatta, aztán kitért oldalra, gondosan elkerülve azt az egy helyet, ahol a legnagyobb szükségem lett volna rá.

– Én is meg akarlak csókolni – suttogta, és ahogy beszélt, az ajka a fülkagylómat cirógatta.

Remegve fordítottam felé a fejemet. Nem volt valami kényelmes így, de annyira vágytam már a csókjára, hogy az sem érdekelt, ha miatta megrándul a nyakam.

Josh hangosan felnevetett.

– De nem a szádat.

Beleszédültem, ahogy visszaperdített. Hallottam egy puffanást, mintha letérdelt volna elém, és igen! Édes istenem! Ha nem lett volna rajtam a bilincs, biztos, hogy letépem az alvómaszkot, hogy lássam, mit csinál. Így viszont feltüzelve, vakon vártam, hogy mi

következik, és kezdtem azt hinni, hogy tudatosan tagadja meg tőlem azt, amire a legjobban vágyom. Josh élvezte, hogy szórakozik velem.

Valahogy mégis sikerült befognom a számat, ahelyett hogy elküldtem volna melegebb éghajlatra, vagy követeltem volna, hogy érjen már hozzám. Minden egyes másodperccel csak még türelmetlenebb lettem. Mégis mit csinál? Mit néz? Meddig akarja húzni az időt?

Amikor megfogta a bokámat, összerándultam a meglepetéstől, és majdnem el is estem, mert a hülye bilincs miatt nem tudtam megtartani az egyensúlyomat. Josh elkapta a csípőmet, mélyről feltörő kacaja betöltötte a szobát.

– Milyen izgága vagy ma reggel – jegyezte meg, és hallottam, hogy mosolyog közben.

A szemét!

– Próbáld csak ki, milyen így, megkötözve! – vágtam vissza.

Az ujjai a csípőmbe martak, és közelebb húzott.

– Örömmel, ha te vagy az, aki megkötöz.

Azonnal elillant a bosszúságom. Egy bekötött szemű, megbilincselt Josh. Igen, igen! Végtelen lehetőségek tárháza nyílt meg előttem, de leginkább az az ötlet tetszett, hogy visszaadjam neki azt, amit az *edginggel* velem művelt. Fogalmam sem volt, hogyan tudnék bosszút állni rajta – még sosem csináltam ilyet senkivel –, de mindig is gyorsan tanultam, és nem fogom feladni, amíg meg nem tudom, mivel lehet az orgazmus szélére hajszolni egy férfit úgy, hogy az utolsó pillanatban mindig megfosszam a kielégüléstől.

– Az ördögi mosolyodból arra következtetek, hogy tetszik az ötlet – jegyezte meg.

Már nyitottam a számat, hogy válaszoljak, de Josh ezt a pillanatot választotta arra, hogy felemelje a jobb lábamat, nekem pedig arra kellett figyelnem, nehogy az oldalamra zuhanjak. Még mindig erősen fogta a csípőmet, hogy egyenesen tartson, aztán a vállára tette a lábamat. A sarkamat a hátába kellett nyomnom, hogy megtaláljam az egyensúlyomat, és ezzel csak még közelebb húztam magamhoz.

Már kezdtem hozzászokni ehhez az új felálláshoz, amikor a

forró lehelete megérintette a lábam közét, és ahogy beleborzongtam, megingott a bokám. Ha Josh a másik kezét nem kapja oda, talán el is dőlök. Akkor döbbentem rá, hogy ha érzem a leheletét, akkor valószínűleg levette a baklavája.

– Teljesen eláztál, szépségem – búgta a bőrömbe. – Látnod kellene, hogy csillogsz. – Éreztem, hogy gyengéden megcsókolja fent a combomat, és majdnem felnyögtem. – Azt hittem, beletelik egy kis időbe, mire annyira felizgulsz, hogy be tudd fogadni a kést, de úgy látom, nincs szükséged segítségre.

– Te tehetsz róla. Annyiszor néztem már végig a videóidat, hogy amint meglátlak, a testem egyszerűen… készen áll.

Josh az alhasamra támasztotta a homlokát, és elkínzott hangon folytatta.

– Baszki, Aly! Ne beszélj ilyeneket!

– Miért ne?

– Mert akárhányszor látlak, eszembe fog jutni, hogy miattam nedvesedsz.

– Lehet, hogy a szemkötő az oka, de nem látom, mi ezzel a gond.

Egy pillanatra felnevetett, aztán megrázta a fejét, és mivel éreztem a haját a bőrömön, már biztos volt, hogy levette a maszkot.

– A következő két hét csak a miénk. Most, hogy elárultad magad, mást sem akarok, mint meztelenül fogva tartani ebben a házban.

– Hajrá! Következő kérdés?

A nevetéstől megremegett a lábam alatt, én pedig újra meginogtam. Josh megérezte, és szorosabban tartott, aztán elvette a homlokát a hasamról, és a felemelt combomra is kaptam egy puszit.

– Hogy csinálod ezt? – kérdezte. – Hogy tudsz megnevettetni, miközben alig bírom megállni, hogy leteperjelek?

Édes istenem! Hát nem csak én érzem így!

– Talán mindkettőnkben megvan ez a különös képesség. Egyébként nem kell megállnod.

– De, igen – ellenkezett. – Eljutunk oda, de vannak terveim addig is, és nagyon türelmes vagyok.

– Ebben viszont már nem hasonlítunk.

– Azt látom – válaszolta, és újra megéreztem a forró leheletét.

Hallottam, hogy Josh nagy levegőt vesz, és újra halkan felnyögött, majd az ajkát a csiklóm köré tapasztotta. Végighúzta a nyelvét rajta, aztán megszívta. Megborzongtam, mire erősebben markolta a csípőmet, és a nyelve lejjebb siklott, a bejáratomhoz. A cuppugó hangokból ítélve nedvesebb voltam, mint képzeltem, a francba, szinte már csöpögtem ezért az emberért.

– Elképesztően finom vagy – duruzsolta, és olyan mélyre csúsztatta a nyelvét, amennyire csak tudta.

A puncim megpróbált összeszorulni, keresve az ellenállást, mert valami nagyobbra, keményebbre volt szüksége, ami kitölti. Josh elfordította a nyelvét, és úgy húzta kifelé, hogy még a lábujjaim is begörbültek tőle, aztán ismét körbenyalta a csiklómat. Utána csücsörítve szopni kezdte, én pedig a tenyerembe mélyesztettem a körmömet, és talán még a félhold alakú nyomokat is hagytak a bőrömön, olyan erővel szorítottam ökölbe a kezemet. Csodálatos volt, de több kellett. A felszínes ingerlést már kevésnek éreztem. Vagy ott tartja a száját, ahol most van, vagy végre hagyja, hogy meglovagoljam azt a kést.

Meglepetten pislogtam. Azta. Tényleg ezt gondoltam.

Josh mintha megérezte volna, mit szeretnék, egyre hevesebben szívott, és már gondolkodni is képtelen voltam. A fejem hátracsuklott, a csuklóm fájdalmasan feszült a bilincsnek. Szerettem volna beletúrni a hajába, szerettem volna ott tartani a fejét, hogy meglovagolhassam az arcát. Talán ha bevetnék valamilyen önvédelmi mozdulatot, ő kerülhetne alulra helyettem. Sajnos megkötözve nem volt túl sok lehetőségem, amit bevethettem volna, ráadásul egyik sem azzal végződött, hogy szétvetett lábbal a szájára ülök.

Cuppanás hallatszott, amikor elengedett, és a nyelve visszatért nyalogatni a csiklómat, és körözni körülötte. Az egyik keze elengedte a csípőmet, végigsiklott a combomra, majd bekúszott a két lábam közé. Az ujjbegyeivel a bejáratomat kezdte ingerelni, benedvesítette őket, miközben a nyelve a legérzékenyebb idegvégződéseimet nyaldosta. Kétségbeesetten vágytam arra,

hogy kitöltsön, nem érdekelt, mivel, szinte már sírtam a hiányérzettől, amikor végre két ujjal belém hatolt.

Szent ég! Milyen jó érzés! Ha így folytatja, elélvezek már ennyitől is.

Ismét behajlította az ujját odabent, mintha hívogatna magához, és közben hozzáért egy ponthoz, amitől elakadt a lélegzetem.

– Össze fogok rogyni, ha még egyszer ezt csinálod – figyelmeztettem.

Épp csak annyira emelte el a száját tőlem, hogy suttogni tudjon:

– Akkor jobb lesz, ha leülsz.

Végre! Vakon, hátrakötött kézzel fogom meglovagolni egy kés nyelét! Rettegnem kellett volna, de alig vártam, hogy megtörténjen.

Josh ujjai még mindig bennem voltak, de a másik kezét levette a csípőmről, és a lábamat óvatosan leemelte a válláról. Mindjárt stabilabbnak éreztem magam két lábon. Egészen addig, amíg újra be nem hajlította az ujját, és a térdeim berogytak. Kihasználta, hogy meginogtam, a vállát a medencecsontomhoz nyomta. Meglepetésemben előrebillentem. Kihúzta belőlem az ujját, és a combomat két kézzel átkarolva felemelt, és úgy cipelt, mint egy krumpliszsákot.

Ennek nem kellett volna szexinek lennie. Egyáltalán nem. De attól, hogy úgy emelt fel, mintha meg se kottyanna neki, teljesen elaléltam. Mindig irigykedve néztem azokat a videókat, ahol az apró nőket felkapja a párjuk, és mivel én egy nagyobb darab, magas, izmos lány voltam, most, hogy végre én is átélhettem, magamban sikongattam örömömben.

Josh néhány lépés után letérdelt, hogy letehessen az ágyra.

– Az ágy sarka itt van mögötted. Most szépen leteszlek. A kés nyelén vaskos kézvédő van, a penge pedig elég mélyen a matracba süllyedt ahhoz, hogy ne mozogjon, de azért végig tartani fogom. Nem akarom, hogy elmozduljon, és azt sem, hogy megsérülj.

– De hát mindkét kezed fáj!

– Szeretem a fájdalmat.

Ó! Nem is tudtam, mi a jobb: ha felizgat vagy ha felzaklat ez a vallomás.

– Jól van – préseltem ki magamból suttogva.

– Komolyan mondtam, Aly – folytatta Josh, miközben még egyszer végigsimította a lábam közét. Amikor rászorított a csiklómra úgy, ahogy a múltkor, amikor szándékosan késleltette az orgazmusomat, levegőért kaptam. – Ez a punci már az enyém, és én mindig megvédem azt, ami az enyém.

És még mondja azt valaki, hogy tökéletes férfi nem létezik.

– A tiéd – egyeztem bele gondolkodás nélkül.

Férfias morranással nyugtázta, majd elengedte a csiklómat, hogy mindkét kezét a csípőmre téve, óvatosan hátrafelé tolhasson. Óvatosan lépdeltem, és amikor a térdhajlatom az ágyhoz ért, azonnal megálltam.

– Most ülj le! Lassan!

Azt tettem, amit parancsolt, és közben hálát adtam a sok láberősítő gyakorlatért, ami segített abban, hogy most boldoguljak. Hiszen ez is csak egy újabb guggolás volt, ami…

Jézusom! *De hideg*!

A kés gömbölyded vége a nagyajkaimhoz préselődött. Kicsit előrébb igazítottam magam, mert úgy éreztem, az lesz a megfelelő szög. Aztán vettem egy nagy levegőt, és leengedtem magam. Más volt, mint a megszokott vibrátorok. Először is, hideg volt, de annyira, hogy a hüvelyizmaim tiltakozásul összerándultak, és egy pillanatig várnom kellett, amíg a testem kellően felmelegítette ahhoz, hogy ellazuljak és folytatni tudjam, hogy aztán ismét megismételjem a folyamatot. És merevebb is volt, kíméletlenül feszített, miközben egészen a matracig leeresztettem magam. Ahogy ígérte, Josh meleg keze várt rám odalent, a kés markolatát az ujjai közé fogta, tenyere a csiklómra tapadt, miután megérkeztem.

Remegve kifújtam a levegőt, ahogy próbáltam megszokni az érzést, hogy egy igazi kés fúródik mélyen a pinámba.

Josh is zihálva vette a levegőt, és tudtam, hogy őt is elragadhatta a hév, mert elfelejtette elmélyíteni a hangját:

– Egy kibaszott istennő vagy, Aly.

Azonnal felismertem. Kurvára *tudtam,* hogy ő az!

És én is istennőnek éreztem magam. Nemcsak azért, mert teljesen letaglózta a látvány, ahogy elmerült bennem a kés, hanem mert életemben nem tettem ehhez foghatót. Bátor és vakmerő voltam, ami érinthetetlenné tett, mintha ezek után senki és semmi sem árthatna nekem. Ha egy beteg újra megpróbál packázni velem, eszembe fog jutni, miféle fából faragtak. Nem az a nő vagyok, aki sírva menekül a maszkos zaklatója elől, hanem az, aki simán meglovagolja a gyilkos késének a markolatát.

Előrenyomtam a csípőmet, a csiklómat Josh tenyeréhez dörzsöltem, és mozgás közben próbálgattam, milyen érzés is az a késnyél. Egy részem aggódott, hogy kényelmetlen lesz, de jó érzés volt. Nem sokban különbözött az első dildómtól, ami egyszerű és fém volt. Az egyetlen eltérés az volt, hogy ez nem rezgett.

– Jól vagy, szépségem? – kérdezte újra a mélyebb hangján Josh, majd elfordította a hüvelykujját, és a csiklóm fölötti részhez nyomta, pontosan oda, ahol a szükségem volt rá.

Halk nyöszörgés hagyta el a számat.

– Még annál is jobban.

Hallottam, hogy előremozdul, és éreztem, ahogy a karja a derekam köré csúszik, aztán elkapta a bilincsemet összekötő láncot, és megrántotta, a matrachoz szorítva a csuklómat, amitől muszáj volt megfeszítenem a gerincemet.

– Akkor mi a faszért nem mozogsz? – búgta a fülembe. – Azt mondtam, hogy lovagold meg!

Azt a kurva… Ha ennyire akarja, hát megkaphatja. Megvetettem a lábamat, és újra ráengedtem a testsúlyomat a kezére, a belém kúszó, egyre melegebb fém édesen simult oda, ahol nemrég még az ujjai ingereltek.

– Még! – duruzsolta, és én engedelmeskedtem.

Hallottam a tompa puffanást, ahogy térdre ereszkedett a széttárt lábam előtt, a következő pillanatban pedig már a száját is éreztem, ahogy a nyakamat szívja. Aztán megharapott, és megindult lefelé. Egyik kezével az ágyhoz szorította a bilincsemet, a másik hüvelykujja lassú köröket írt le a csiklóm hegyén, miközben az altestem rendíthetetlenül hajszolta a kielégülést. Amikor Josh nyelve rátalált a mellbimbómra, muszáj volt

sikítanom. A pinám belülről rászorult a kés markolatára, az orgazmus szinte már elérhető közelségbe került.

Annyira nedves voltam, hogy Josh kezét is beborította, és éreztem, hogy a hosszú középső ujját még bele is forgatja, mielőtt a fenekem felé csúsztatta. Tényleg az következik, amire gondolok? És vajon akarom ezt? Mármint nem volt ellenemre, de rég volt már, hogy az ánuszommal játszadoztam, és nem tudtam, milyen lenne ebben a helyzetben.

– Menni fog, szépségem – biztatott, dörzsölgetve a szűk hátsó bejáratot, hogy előkészítse. – Minél hamarabb elkezdünk betörni, annál hamarabb tudsz itt befogadni.

Egy pillanatig kivárt, hátha nemet mondok, de mivel csendben maradtam, elkezdte bevezetni az ujjbegyét. Megmerevedtem, próbáltam ellazulni, miközben a testem ösztönösen megfeszült. Behatolás volt, de nem feltétlenül rossz értelemben, és enyhén égő érzés, ahogy lassan kitágultam.

Intenzív. Ezzel az egy jelzővel tudtam csak leírni azt, amit átélek. Annyira letaglózott, hogy nem is mozdultam egy ideig, csak *éreztem*, amit művel velem. A hüvelykujja nem feledkezett el a csiklómról, és amikor a nyelve a mellbimbómra is lecsapott, szinte ráolvadtam, a középső ujja el is tűnt a fenekemben.

Óvatosan, a lehető legfinomabban mozgattam a csípőmet. Nocsak! Nem is olyan rettenetes! Valójában egészen izgató volt, bár még mindig letaglózó és kissé zavaró, de ha volt valami, ami igazán felajzott, akkor az olyan tabu volt az, amit éppen csináltunk, és egy kicsit erősebben rátapadtam Josh ujjára és a kés markolatára is.

– Jó kislány – mondta, és igen, gerjedek a dicséretre, mert a két szó hallatán azonnal egyre közelebb kerültem a csúcshoz. – Máris milyen jól csinálod!

Halkan felnyögtem, ahogy újra lovagolni kezdtem rajta. Olyan sok érzékelést tapasztaltam meg egyszerre – anális behatolást, a csiklóm ingerlését, a mellbimbóm kényeztetését, nem beszélve arról, hogy közben egy kés töltött ki –, amik hamarosan a beteljesedés és az öröm lehengerlő érzésévé olvadtak össze. Tudtam, hogy mindjárt elélvezek.

Josh még jobban belém tolta az ujját, és éreztem, hogy a belső

falamat nekinyomja a késnek.

– Baszd meg… Benned akarok lenni! – vicsorogta, majd a fogai közé szorította a mellbimbómat, annyira, hogy szinte már fájt.

– Igen! – lihegtem, mert én is ezt akartam, de annyira, hogy majdnem sírva fakadtam.

Csodálatos volt, sosem éltem még át ennyire meglepő, ennyire felszabadító élményt, de annyira feltüzelt a gondolat, hogy Josh farka tövig belém nyomul, hogy szinte beleőrültem. Ki voltam éhezve rá, meg akartam simogatni, csókolni és nyalni a tökéletes teste minden egyes centiméterét, és azt akartam, hogy cserébe ő is igényt tartson minden egyes porcikámra. Sóvárogtam a közelségére, eggyé akartam válni vele, érezni akartam, ahogy összetapad a mellkasunk, ahogy magamhoz szorítom, miközben szeretkezünk.

– Én is nagyon akarom!

Ahogy fokozódott a belső feszültség, egyre erőteljesebben, egyre gyorsabban lovagoltam a késén.

– Nemsokára, szépségem – ígérte meg. – De előtte látni akarom, ahogy elélvezel a késemtől. Jó leszel, és megadod nekem ezt?

– Igen.

A combom megfeszült, a fenekem összeszorult, most már nem volt visszaút. A bennem lévő középső ujja begörbült, a hüvelykujja pedig pont akkor és ott szorult a csiklómra, ahol kellett. Már nem bírtam tovább. Sosem élveztem semmit ennyire.

Ha ez a pasi összetöri a szívemet, végem, mert úgy éreztem, egy teljesen új szintre emelte azt, amit eddig élvezetnek hittem.

– Sosem foglak bántani, Aly – ígérte.

Basszus! Biztosan ki is mondtam, amire gondoltam, de már nem lehetett visszacsinálni, mert eszement tempóban, kéjesen nyöszörögve lovagoltam az orgazmus felé. A csukott szemem előtt csillagok táncoltak, amikor úgy söpört végig rajtam a kielégülés, hogy a fülem is csengett tőle.

És rémületemre könnyek kezdtek csorogni az arcomon. Nem tehettem róla. Annyira jó volt, annyira tökéletes felszabadulás a szörnyű szarság után, amin aznap este, sőt az elmúlt években keresztülmentem, hogy az összes elfojtott érzelem kiáradt

belőlem, ahogy a gát átszakadt.

– Aly, baszd meg, jól vagy? – kérdezte Josh aggódva, ahogy dőlni kezdtem felé. – Várj egy kicsit!

Vigyázva kihúzta belőlem az ujját, elkapta a combomat, és leemelt a késről. Úgy bújtam hozzá, mint egy gyámoltalan gyermek.

– Itt vagyok – nyugtatott, ahogy felállt velem, egyik karja a hátamat fogta át, a másik a fenekem alatt.

Kellett egy perc, mire ki tudta halászni a táskájából a bilincs kulcsát, mert nem akart elengedni. Amint kiszabadult a kezem, azonnal átöleltem a nyakát, pityeregve csimpaszkodtam belé, mintha az életem múlna rajta. Szentséges ég! Mi az isten történt velem?

– Le kellett volna állítanod – mondta, miután leült az ágyamra velem.

– Dehogyis! – fakadtam ki. – Tökéletes voltál! Ez az egész tökéletes volt! Csak hirtelen rám szakadt minden, ami ma este történt.

Szorosan magához ölelt, és gondterhelten sóhajtott egyet.

– Csak az? Vagy van más is, amit magadba fojtasz?

Hogy ismerhetett ki ilyen hamar? Ezt nem lehet a kémkedésre fogni, mert ezt nem lehet hangtalan kameraképeken és az interneten elérhető adatok alapján kikövetkeztetni. Nem. Ez a pasi szinte ösztönösen érti, hogyan működöm, mintha jobban átlátna a süketelésen, mint a legtöbben, és egészen az ember lényének a mélyére tudott hatolni.

– Nyugodtan kiengedheted – nógatott, miközben a hátamat simogatta.

– Ez nem a legmegfelelőbb pillanat.

– Dehogynem – ellenkezett. – Az egyik elengedés magával hozza a másikat. Hajrá! Megmondtam, hogy vigyázok rád.

A fenébe! Tényleg ő lesz a vesztem! Csupán attól, hogy kimondta ezt a pár mondatot, máris úgy éreztem, nem kell többé bujkálnom, nem kell többé magamba zárnom semmit, és végre elengedhetem magam. Az aznapi műszak borzalmas volt. Ahogy az előző is. Az egész kibaszott hónap egy folyamatos rémálom volt, leszámítva azt a férfit, aki épp a karjába zárt, aki az egyetlen

fénysugár volt az egészben.

Erre én mit csináltam? Megpróbáltam ellökni magamtól. Miért hittem azt, hogy nekem semmi jó nem jár? Talán azért, mert már fiatalon komoly veszteség ért? Hiszen az apámat csupán néhány hónappal anyám halála után vitte el egy szívroham. Vajon ott kezdődött minden? Onnantól zárok ki mindenki mást? És miért? Vajon azt akarom bebizonyítani, hogy végül úgyis mindenki elhagy?

Le kellett állnom ezzel. Joshnak igaza volt, amikor azt mondta, hogy anyám nem ezt akarná. Ismertem őt, tudtam, hogy a túlvilágon valahol hangosan szid, amiért túlhajszolom magam, és teljesen megszűnt a magánéletem. Szinte hallottam a hangját: „Csak mert halott vagyok, még igenis elvárom, hogy unokákat szülj nekem!"

Ez a gondolat megfékezte a könnyáradatot. Az ismerőseim, akik elveszítették egy szerettüket, mind úgy beszéltek róluk, mintha szentek lettek volna. Az én anyám egy igazi vadóc volt: tüzes, könyörtelenül őszinte és a legbátrabb nő, akivel valaha találkoztam. Egyszer láttam, hogy megzavart egy rablási kísérletet azzal, hogy a táskájába nyúlva kiabálni kezdett: „Látom a késedet, de nálam pisztoly van, te faszszopó!" Az illető azonnal futásnak eredt, anyám pedig hangosan nevetett, én viszont döbbenten meredtem rá, mert tudtam, hogy nincs is nála fegyver.

– Köszönöm. Azt hiszem, hallanom kellett, hogy nem baj, ha zaklatott vagyok.

– Szívesen – válaszolta, a hátamat simogatva. – Egy pillanatra azt hittem, mindent elrontottam.

Felültem, és letéptem magamról az alvómaszkot. A baklavája visszakerült, én pedig utáltam, hogy a rideg, kék kontaktlencsébe bámulok a meleg, barna szempár helyett, amit így próbált meg elrejteni.

– Azt akkor se tudnád, ha megpróbálnád – mondtam.

Elkapta a tekintetét, és úgy ráncolta a homlokát, mintha nem hinne nekem.

Visszafordítottam az arcát magam felé.

– Amit most csináltunk, az teljesen *megváltoztatott.*

Felhorkant, majd elnevette magát.

– Engem is. Nem láttam még olyan szépet, mint ahogy meglovagoltad azt a kést. Nézd! – Lehajtotta a fejét, én pedig követtem a pillantását a nadrágján éktelenkedő nedves foltra.

– Csak nem? – kérdeztem, magasba szökő szemöldökkel.

– Hogy a gatyámba élveztem-e, amikor a feneked az ujjamra szorult, és akkorát élveztél, hogy lespriccéltél? Hát, kurvára igen. Ennyire elkurtál, szépségem. Még csak nem is kell hozzám érned ahhoz, hogy elmenjek.

Újra a szemébe néztem.

– Ha már most ez van, milyen lesz, ha végre tényleg bennem leszel?

Josh felhördült, majd ledőlt a matracra.

– A pólusok valószínűleg átrendeződnek, és miattunk fog kihalni az élet.

Erre már nem tudtam mit mondani. Lassan kezdtek felszáradni a könnyeim, és közben két dolog teljesen világossá vált: az egyik, hogy még mindig meztelen vagyok, a másik pedig az, hogy álmaim férfija fekszik a lábaim között. Lenyűgöző látványt nyújtott azok után, hogy milyen régóta sóvárogtam utána. Tekintetem mohón itta magába, ahogy az izmai nekifeszültek a pólójának, és ahogy a varázslatos színkavalkád végigfutott az alkarján. A szemem előtt kelt életre egy valódi műalkotás.

Josh épp most forgatta fel fenekestül a világomat, épp most sírtam a mellkasán, de még mindig nem tudtam betelni vele. Vágytam rá. Akartam őt. Teljes egészében. Pokolba a türelemmel!

– Ne nézz rám így! – szólalt meg.

– De hát most nem is látsz!

Felemelte a fejét.

– Ez igaz, de éreztem, ahogy levetkőztetsz a tekinteteddel.

Az ujjaim végigfutottak a pólóján.

– Ki tehet erről? Te már kétszer láttál meztelenül, de én téged még egyszer sem.

A szeme már mosolygott.

– Ha betartod a szabályaimat, a következő két hétben annyit fogsz látni, hogy a végén még rám is unsz.

Hevesen megráztam a fejem, és a tekintetem ismét végigvándorolt rajta.

– Ezt kétlem.

Rám mutatott az ujjával.

– Nem, nem. Meg kell fürdenünk, aztán evés következik, és irány az ágy. Rémes estéd volt, és kimerültél. Hiába nézel rám így, látszik a szemeden, hogy aludnod kell.

A szívem hatalmasat dobbant.

– Itt maradsz?

Nekiállt kikászálódni az ágyból, és engem is magával húzott.

– Azt akarod, hogy maradjak?

– Én…

Egy pillanatra elakadt a szavam. Annyira kiszolgáltattam magam neki aznap este, hogy nehezemre esett még jobban kitárulkozni. De bármennyire is sebezhetőnek éreztem magam, arra gondoltam, hogy Joshnak talán szüksége van arra, hogy hallja, ahogy kimondom, hiszen addig csak hívatlanul állított be hozzám.

– Igen. Szeretném, ha maradnál.

Mintha megkönnyebbülten sóhajtott volna fel, én pedig úgy éreztem, helyesen döntöttem.

– Akkor maradok – egyezett bele, aztán felemelt, és átvitt a fürdőszobába, ahol mindkettőnket rendbe szedett.

Utána felvettem egy kényelmes pizsamát, és próbáltam nem nevetni, amikor Josh magára ráncigálta az egyik tréningnadrágomat. Rám nagy volt, laza, kényelmes viseletnek szántam, de rajta inkább feszülős, háromnegyedes leggingsnek tűnt. Josh kétszer akkora volt, mint bármelyik amerikaifoci-csapat irányítója.

A hálószobám ajtaja felől nyávogás hallatszott, aztán Fred kaparni kezdte. Nem is értettem, hogyan bírta addig, mert általában öt perccel azután rázendített, hogy bezárkóztam.

Josh az ajtó felé fordult, és kikiáltott a Batman-hangján.

– Hát nem tudsz örülni egy kis énidőnek?

Miau.

– Nem fogunk ezen vitázni, fiatalember! – vágott vissza Josh.

Miau.

– Már elnézést, kanduram! Jobban teszed, ha nem beszélsz így az anyáddal, amikor itt vagyok!

A fejemet ingatva figyeltem, ahogy Josh az ajtóhoz megy, és feltépi. Fredet ott találta a küszöbön, aki lelkesen csóválta a farkát.

– Ez van – mondta, majd felemelte, és elsétált vele a látóteremből. – Au! Jézusom, Fred! Legyél már egy kicsit gyengédebb! Megint megkarmoltál a pólómon keresztül! Igen, tudom, hogy örülsz nekem. – A hangja egyre halkult, ahogy távolodtak. – Nekem is hiányoztál, de nem a nyivákolás a megfelelő módja annak, hogy kimutasd a szeretetedet. És ne merészelj a kémkedésemmel jönni, mert most a te különcségedről van szó, nem apuciéiról!

Mintha háromszorosára dagadt volna a szívem ettől a bájos évődéstől. Ha Josh a jövőben is ilyen édes lesz, az komoly problémát fog jelenteni.

– Szépségem? – szólt a konyhából. – Jó lesz a bacon és a tojás?

A francba, ne…

Kisiettem utána a szobából, és közben azon kattogott az agyam, hogyan kérhetném meg kedvesen arra, hogy soha többé ne főzzön nekem.

16

Josh

Egy riasztó hangja keltett fel álmomból. Felpattantam az ágyban, és egy pillanatig nem láttam semmit sem. Elöntött a rettegés. Lehet, hogy hátracsúszott a kontaktlencsém, és tönkretette a látóideget? Egyáltalán van ilyen?

Aly felmordult valahol a közelben.

– Mi ez a hang?

– Nem tudom. Megvakultam – mondtam, pánikkal a hangomban.

Bassza meg! Már másodszorra felejtettem el, hogy nem beszélhetek a saját hangomon.

– Micsoda? – kiáltott fel, és a matrac elmozdult, ahogy felém fordult.

– Segíts! – nyüszítettem most már Batman-stílusban, és igen, ez olyan szánalmas volt, mint amilyennek hangzik.

– Édes istenem! – nevetett fel megkönnyebbülve. – Nem vakultál meg. Csak félrecsúszott a baklavád.

Hanyatt dőltem az ágyon, és a megkönnyebbüléstől reszkettem. Aly aggódó arca jelent meg fölöttem, miközben a helyére igazítottam a maszkomat. Annyira sötét volt a szobában, hogy biztosan átaludtuk az egész napot, és újra beesteledett. Nem emlékeztem, mikor aludtam ennyit egy huzamban. Miután belapátoltuk a reggelit, aminek az elkészítéséhez Aly ragaszkodott, összebújtunk a meglehetősen kicsi ágyán, és amint a fejem a párnához ért, már aludtam is.

– Balaklavának hívják – világosítottam fel.

– És én mit mondtam?

– Baklava. Az egyik egy maszk, a másik meg egy isteni sütemény.

– Mindegy. – Átnyúlt fölöttem, én pedig alig bírtam ellenállni a késztetésnek, hogy átkaroljam, és magamhoz szorítsam. – Biztosan elfelejtetted kikapcsolni az emlékeztetődet.

Ledermedtem, amikor végre felismertem a fülsértő hangjelzést. Nagyon sokféle emlékeztetőt állítottam be a telefonomon, de ez a kifejezetten harsány riasztás Aly biztonsági rendszeréhez kapcsolódott, azon belül is a hátsó ajtaját figyelő kamerához. Úgy állítottam be, hogy csak akkor jelezzen, ha valaki harminc centiméteren belül kerül, és jó pár másodpercig ott is marad, hogy a kamera alatt elhaladó állatokat figyelmen kívül hagyja.

Azonnal kipattant a szemem, átvette az irányítást a testemben szétáradó adrenalin, és felkaptam az éjjeliszekrényről a mobilomat, mielőtt Aly megkaparinthatta volna. Lenémítottam, és feloldottam a képernyőt. Az előttem kirajzolódó látványtól megfagyott az ereimben a vér. Mert a kamera elsötétült. De nem az éjszakai sötétség miatt, hanem azért, mert letakarták valamivel.

Káromkodtam egy nagyot.

– Mi a baj? – kérdezte Aly.

– Valaki van a hátsó ajtódnál.

Önelégülten vigyorgott.

– Nem, az tegnap este volt.

– Komolyan beszélek. Szerintem be akar törni hozzád valaki.

– Micsoda? – sikoltott fel elfojtott hangon.

Kiugrottam az ágyból, és csak a bokszerembe bújtam bele. Hol a faszban lehet Fred? A szemem megakadt a közeli fotelban összegömbölyödött fekete-fehér alakján. Gyorsan felkaptam, és odaadtam az anyjának.

– Vigyázz a gyerekre!

– Hogy érted ezt? – kérdezett vissza, magához szorítva Fredet. – Mit akarsz csinálni?

– Kimegyek.

– Azt már nem! Hívjuk a rendőrséget!

Megtorpantam, miközben már félig magamra cibáltam a szűk pulóverét.

– Nem szólunk a rendőrségnek! Most nem tudom elmagyarázni, de… ne hívd őket. Hol van a legközelebbi töltött fegyver?

– A komód alsó fiókjában – válaszolta Aly. – És mindenképpen vissza fogunk térni arra, amit az imént mondtál.

– Erre magamtól is rájöttem.

Miután egy utolsó rántással felhúztam a melegítőnadrágot, odamentem a komódhoz. Aly fegyvere pont ott volt, ahol mondta. Ellenőriztem, hogy csőre van-e töltve. Mire visszafordultam, már Aly is felkelt, éppen a pizsamanadrágját húzta fel.

– Te itt maradsz! – mordultam rá.

– Azt már nem! – tiltakozott, csatlakozásra készen.

A pisztolyt a padló felé fordítottam, a másik kezemmel megragadtam Aly vállát, hogy megállítsam, és a szemébe néztem. A gondolat, hogy elhagyja a hálószobát, sokkal félelmetesebbnek tűnt, mint az, hogy valaki betört a házába. És nem, nem felejtettem el, hogy mennyire ironikus ez az egész.

– Tényleg kibaszott vagány vagy – mondtam neki –, és biztos vagyok abban is, hogy ha muszáj lenne, egyedül is megoldanád a helyzetet. De könyörgök, ha nem akarod, hogy megőrüljek, maradj itt! – Megráztam egy kicsit, hogy felfogja, komolyan beszélek, és közben hegyeztem a fülem, mert fogalmam sem volt, mennyi időnk van még, amíg ránk nem törik az ajtót. – Kérlek, Aly!

– Nekem ez nem tetszik.

– Tudom, szépségem, de ha te is ott vagy velem, eltereled a figyelmemet, pedig most arra kell koncentrálnom, aki odakint van.

Aly beharapta az alsó ajkát, és összevonta a szemöldökét. Picsába! Nem fogok úgy meghalni, hogy ne éreztem volna a szája ízét. Éjjel megtagadtam tőle, addig akartam húzni, amíg nem könyörög, hogy csókoljam meg végre, de most én voltam az, aki kétségbeesetten vágyott rá.

Felhúztam a maszkot az orromig, és megcsókoltam. Mohón, sóvárogva fogadta, a keze azonnal a vállamra siklott, és magához húzott. Szédültem, minden vér a farkam felé áramlott, amikor szétnyílt az ajka, és a nyelvünk találkozott.

Talán máris halott voltam, mert Aly csókja olyan volt, mintha beléptem volna a mennyországba. A teste tökéletesen olvadt össze az enyémmel, mintha csak egymásnak teremtettek volna minket. Olyan összhangban mozogtunk, mintha már százszor

csináltuk volna, mintha pontosan tudnánk, hogyan szereti a másik. Az istenverte életem legjobb csókja volt, amitől csak még elszántabban akartam biztosítani, hogy ezer ilyet kaphassak még tőle. Nem is, egymilliót.

Ahogy elszakadtam tőle, mindketten ziháltunk, a világom pedig megdőlt a tengelye körül, a külön bejáratú északi irányom újrarendeződött, és egyenesen a karomban tartott nő felé mutatott.

Egy utolsó, rövid csókot leheltem az ajkára.

– Zárd be utánam az ajtót, és a biztonság kedvéért vedd elő a másik pisztolyodat is az éjjeliszekrényből.

Elkerekedett szemmel pislogott párat.

– Lehet, hogy csak egy mosómedve.

Kényszerítettem magam, hogy lépjek távolabb tőle.

– A legutolsó információm szerint a mosómedvék nem tudják, hogyan kell letakarni egy kamerát.

Lélegzet-visszafojtva nézte, ahogy kisétálok az ajtón. Megálltam, hogy még egy utolsó pillantást vessek rá, igyekeztem az emlékezetembe vésni, ahogy ott állt, a gyűrött pizsamájában, kócosan, csóktól duzzadt ajkakkal.

– Vedd elő a pisztolyt, Aly!

– Nem is akarom tudni, honnan tudod, hogy hol tartom a fegyvereket. – Megállt félúton az éjjeliszekrénye felé, majd rám emelte a mutatóujját. – És nehogy megsérülj nekem!

– Igyekezni fogok – ígértem. – Csak hogy tisztázzuk, én vagyok az egyetlen maszkos férfi, akitől azt kérted, hogy törjön be hozzád, ugye? Nem szeretném egy félreértés miatt szétrúgni a seggét valami szerencsétlennek.

Aly elgondolkodva meredt a távolba.

– Maszkos férfi? Nem. De félmeztelen kötéltáncos és talán egy-két tűzoltó volt, azt hiszem.

Ösztönösen kihúztam magam.

– Te nő! Nagyon remélem, hogy csak viccelsz, különben hamarosan sor kerül a második veszekedésünkre.

Egy párna repült felém.

– Hát persze hogy viccelek! Tűnj innen, te elmebeteg, mielőtt meggondolom magam, és veled megyek!

Megfordultam, és becsuktam magam mögött az ajtót, miközben Aly utánam suttogott:

– Légy óvatos!

De csakis miattad.

A karácsonyfa, amit Aly még nem szedett le, elég fényt adott ahhoz, hogy átvágjak a nappalin. Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy kihúzom a konnektorból az égőt, de akkor a behatoló tudná, hogy valaki fent van, és várja őt. Ha nem akartam megsérülni, az volt a legjobb, ha nem számítanak rám.

Közelebb lopóztam a távolabbi falhoz, hogy ne látszódjam a hátsó ajtóból, és lassan megindultam a konyha felé. A kilincs feszegetésének a hangja véget vetett minden reménynek, hogy egy állattal van dolgunk. Valaki az éjszaka közepén ott állt Aly háza mögött, és a zárral babrált.

Olyan mérhetetlen düh fortyogott bennem, hogy remegni kezdtem. Kurvára ki fogom nyírni, bárki legyen is az. Nem. Egy pillanat. Akkor börtönbe kerülnék, és csak a látogatásokon találkozhatnék Alyvel.

De ha nem kapnak el?

Megráztam a fejem. Nem ez volt a megfelelő pillanat arra, hogy a fejemben csivitelő hanggal vitatkozzak. Semmi sem utalt arra, hogy ez nem egy átlagos betörés. A városnak ebben a felében ugyan nem volt különösebben kiugró a bűncselekmények száma, de azért jócskán voltak biztonságosabb környékek is. Aly autója nem állt a felhajtón, hiszen Uberrel jött haza. Az ajtó túloldalán ügyködő alak bizonyára azt hiszi, nincs itthon senki. Csak az én túlaggódó agyam és a felfokozott idegállapotom mondatta azt rögtön, hogy valami sokkal aljasabb szándék lehet a háttérben.

A hátsó ajtóra koncentráltam, egyre jobban hozzásimultam a falhoz, ahogy közelebb értem hozzá. Ha a betörőnek sikerül is feltörnie a zárat, még ott van a retesz. Nem akartam, hogy nagy zajjal összetörjék Aly ajtaját, ezért lassan, zajtalanul felnyúltam, és óvatosan kinyitottam a tolózárat.

Most már csak azt kellett eldöntenem, hogy mi legyen, ha a betörő megpróbál bejönni. Álljak itt, és szegezzem rá a fegyvert, vagy bújjak el valahol a közelben, hogy aztán

meglepetésszerűen…

Az ajtó kitárult.

Ösztönösen cselekedtem. Nem gondolkodtam, a testem önálló életre kelt, hála a hosszú évekig tartó harcművészeti képzéseknek. Az öklöm előrelendült, amint az enyémhez hasonló balaklavát viselő férfi megjelent az ajtóban. A teljes súlyomat beleadtam az ütésbe, és elképzeltem, hogy a kézfejem áthalad a fején, ahogy az első karateedzőm tanította még évekkel korábban.

Az öklöm az arcába csapódott, és a fickó úgy esett össze a küszöbön, mint egy rongybaba.

Hogy biztosra menjek, megragadtam a felsőjét, és jól megráztam. A feje erőtlenül himbálózott, szóval elájult. Óvatosan visszaengedtem a földre, bezártam mögötte az ajtót, és eltoltam a reteszt arra az esetre, ha egy társa várakozna a közelben. A balaklava és a hatalmas hátizsákja láttán egyre inkább úgy gondoltam, hogy egy szimpla betörővel van dolgom.

Valaki nagy levegőt vett. Megdermedtem.

Nem. Ugye nem?

Összeszorított állkapoccsal fordultam Aly felé, aki másfél méterre tőlem a férfira szegezte a fegyverét. Hát persze hogy nem hallgatott rám, és nem bírt megmaradni a seggén a hálószobában!

Szúrós szemmel néztem rá, de ő csakis a maszkos férfira figyelt, nem vette észre, mit akarok üzenni a tekintetemmel.

– Most már biztos, hogy nem ússzuk meg a második veszekedést.

Aly arca sápadtnak tűnt a sötétben, és mintha őszinte félelem ült volna ki rá. Ahelyett, hogy egy csípős mondattal visszavágott volna, a behatoló felé intett a pisztolya csövével.

– Vedd le a maszkját!

– Aly… – próbálkoztam aggódva.

– Csináld!

Lenyúltam, és felhúztam a balaklavát.

A. Kibaszott. Kurva. Életbe.

Bradley Bluhm volt az.

Még mindig duzzadt volt az arca a korábbi verés miatt, és most

már az orra is eltörött. Vér csordogált a szájára és az állára, de így is egyértelmű volt, hogy az az erőszaktevő és – ha a rendőrség feltételezései helyesek – gyilkos fekszik előttem, akivel előző nap este Alynek meggyűlt a baja.

Ami igazán rettenetes dolgokat sejtetett. Aly annyira felbőszítette azzal, hogy gyávának nevezte, hogy képes volt megkeresni, de mit akart? Bosszút állni? Megerőszakolni? Ha nincs kamera, talán arra ébredünk, hogy berúgta a hátsó ajtót. Simán meglephetett volna minket, vagy bánthatta volna Alyt még azelőtt, hogy felfogtam volna, mi történik.

Annak a hangja, ahogy Aly ellenőrizte a töltényeket a fegyverében, kizökkentett a gondolataimból. Gyorsan felé fordultam, és széttártam a karomat Brad elterült teste előtt.

– Nem lőheted le!

Azonnal a padlóra szegezte a fegyvert, de aztán intett vele nekem.

– Menj arrébb!

– Nem. Aly, figyelj rám! – próbálkoztam a saját hangomon.

A Batman-féle mélyítéstől már így is fájt a torkom, és már egyébként is annyit hibáztam, hogy teljesen felesleges volt kitartani az ostoba színjáték mellett.

– Ha lelövöd, felébreszted a környéket, és valaki hívni fogja a zsarukat.

Biztosította a fegyverét, és letette a legközelebbi asztalra.

– Rendben. Akkor szétverjük a fejét. Csendesen. Ismerek olyanokat, akik el tudják tüntetni a testét.

Olyan eltökéltséggel indult meg felém, hogy tudtam, halálosan komolyan beszél.

Felemeltem a kezem, hogy megállítsam.

– Gondolkodj egy kicsit! Hátizsák van nála.

Aly megállt Brad lábfejénél, a keze ökölbe szorult, az arckifejezése nem sok jót sejtetett.

– És?

– Lehet, hogy telefon is van nála. Ha igen, és Brad eltűnik, a rendőrök könnyedén eljutnak a házadhoz. Hozz egy gumikesztyűt, hogy ellenőrizhessem.

Egy pillanatra azt hittem, ellenkezni fog, de végül mégis

elindult a konyha felé, és előhalászta a fiókból, amit kértem.

Miután felvettem, átkutattam Brad hátizsákját, és csak még dühösebb lettem. Gyorskötöző, kötél, egy üveg kloroform, szemeteszsákok, recés kés, fehérítő, rongyok. Volt ott minden, ami ahhoz kell, hogy meggyilkoljon valakit, és aztán feltakarítsa a bűntény helyszínét. Biztos voltam benne, hogy Brad nem először ölt volna. Csak úgy lesz valaki ennyire merész, ha már többször sikerült megúsznia a tettét.

Én ezt mindenkinél jobban tudtam. Hatéves voltam, amikor megtaláltam apám egyik áldozatát a pincénkben a mélyhűtőben. Azt mondta, csak egy baba, és hogy meg akarta viccelni vele anyát, és ha elmondom neki, nagyon megver. Ezért nem szóltam egy szót sem, és csak akkor jöttem rá, mit is láttam, amikor végül elfogták.

A kisebb zsebeket is átnéztem, de telefont nem találtam, így letettem a táskát, az oldalára fordítottam az ájult Bradet, és átkutattam a kabátja meg a farmere zsebeit is. Semmi. Mégsem volt olyan felületes, mint hittem, ami egyszerre volt megnyugtató és felkavaró is. Hiszen így talán megoldható, hogy végezzünk vele, de közben az is előfordulhatott, hogy a mobilja valahol a közelben van, talán a kocsijában, amit nem túl messze parkolhatott le.

– Nincs nála telefon? – érdeklődött Aly.

A sarkamra ültem.

– Nincs.

Előrelépett, és olyan erővel taposott Brad golyóira, hogy az öntudatlan test lába megemelkedett. Nyüszítve összegömbölyödött, mint aki lassan kezd magához térni. Lehet, hogy a fickó halálát terveztem, de ahogy elképzeltem, mennyire fájhatott neki, a hányinger kerülgetett. Mielőtt megállíthattam volna, Aly a bordáival folytatta. Egy reccsenés visszhangzott a szobában, aztán egy mély, elkínzott hörgés hallatszott, ahogy Bradet a fájdalom visszarántotta a valóságba.

– Ne merészelj! – Aly lehajolt , és olyan erővel vágta halántékon, hogy Brad feje átfordult a másik oldalra, és újra elájult. Aly pedig felegyenesedett, és megrázta a karját. – Baszki, ez fájt!

Megfogtam a kezét, és megvizsgáltam a félhomályban.

– Jól vagy?

– Nem – vágta rá könnyes szemmel. – Jól láttam, hogy kötelet és kést is hozott?

Magamhoz húztam, mindketten remegtünk az adrenalintól és persze a félelemtől is.

– Igen.

– Azért jött, hogy megerőszakoljon és megöljön.

– Valószínűleg.

Még erősebben szorítottam magamhoz, megkövülve Aly és minden nő nevében, mert a Bradhez hasonló férfiak miatt állandóan aggódniuk kellett.

Istenem! Mekkora egy kibaszott seggfej voltam! Talán nem ugyanabból a célból, de Brad és én is betörtünk Aly otthonába, én pedig gyűlöltem magam, amiért ilyen borzasztó érzést váltottam ki belőle. Mégis mit képzeltem alig két hete? Hogy nem bánom meg, amit tettem? Vissza akartam menni az időben, hogy jól seggbe rúgjam az akkori önmagamat. Az ilyen viselkedés egyszerűen megbocsáthatatlan. Nem is értettem, hogyan volt képes Aly esélyt adni nekem ahelyett, hogy teljesen jogosan fejbe lőtt volna. Ha az életem hátralévő részét azzal kell töltenem, hogy valahogy kárpótoljam, örömmel megteszem.

– Bradnek meg kell halnia – jelentette ki Aly halkan.

– Igen – értettem egyet vele. – De én nem ölhetem meg, és azt sem akarom, hogy te tedd meg.

– Akkor mi legyen?

– Először is, meg kell kötöznünk, és rá kell jönnünk, itt van-e a közelben a telefonja vagy a kocsija. Ha nem, akkor kidobjuk a legutóbbi áldozata háza előtt. A lány rokonai a városon kívül élnek egy nagy farmon, és szerintem az exkatona apja és az ex-tengerészgyalogos férje tudni fogják, mit kell tenniük.

– És mi van, ha inkább rendőrt hívnak?

– Eddig Brad nem látta egyikünket sem, szóval nem tudna azonosítani minket, ha mégis túlélné. És azt sem mondhatja el a rendőröknek, hogy mi az utolsó dolog, amire még emlékszik, hiszen éppen egy fegyverekkel teli hátizsákkal a vállán akart betörni egy nőhöz, ami nem tenne neki jót. Aztán majd kitalálunk

valami más módot arra, hogy elkapjuk.

Aly eltolta magát tőlem, hogy a szemembe nézhessen.

– Alaposan átgondoltad ezt.

Eszembe sem jutott, hogy hazudjak neki.

– Igen.

Eljött hát az a pillanat, amikor kiderült, hogy mennyire zavart vagyok. De ahelyett, hogy rémültnek látszott volna, Aly bólintott.

– Helyes. Én valószínűleg indulatból cselekedtem volna, aminek csakis rossz vége lehet.

– Figyelj! – Megemeltem az állát, és közben próbáltam összeszedni a bátorságom.

– Igen?

– Sajnálom, hogy ezt tettem veled.

Látszott, hogy nem érti, mire gondolok.

– Te nem csináltál semmit.

– De, igen. Vagy már elfelejtetted, hogy nem Brad az egyetlen ebben a konyhában, aki betört hozzád?

Reszketve fújta ki a levegőt, és kirántotta az állát a kezemből.

– Nem felejtettem el. Hidd el, akkor is kész voltam arra, hogy lelőjelek, mint most Brad esetében. De… – elkapta a tekintetét, és beharapta az alsó ajkát – utána sosem éreztem azt, hogy bántani akarsz. Nem tudom megmagyarázni, és tudom, hogy ostobaságnak hangzik, sőt azt is, hogy mekkora veszélynek tettem ki magam, de az ösztöneim azt súgták, bízhatok benned.

Lehajoltam, a homlokunk összeért.

– Az uzsonna miatt, igaz?

Elnevette magát.

– Mit is mondhatnék? Egyszerűen imádom a házi készítésű diákcsemegét.

Még egyszer átöleltem, legszívesebben életem végéig így maradtam volna, hogy a testemmel védelmezzem ettől a rémes világtól, mintha csak ezen múlna, hogy biztonságban legyen. De sajnos tudtam, hogy a földön fekvő ájult férfi nemsokára felébred, így minél hamarabb el kellett tüntetnünk onnan.

Levettem a karomat Alyről, és letérdeltem Brad hátizsákjához.

– Azt hiszem, van abban némi költői igazságtétel, ha a saját cuccaival kötözzük meg. Szerinted is?

– Igen.

Ez valószínűleg nem a legmegfelelőbb pillanat volt arra, hogy ez a szó felkavarja a gyomromat, de az, ahogy Aly kimondta az *igen*t, megmelengette a szívemet. Rögtön arra gondoltam, hogy újra hallani akarom, de ha lehet, fehér ruhát viseljen, és mindenképpen egy oltár előtt álljunk, vagy egy trópusi tengerparton – amelyiket csak szeretné.

Ő is felvett egy pár gumikesztyűt, és mögém guggolt, miközben én kinyitottam a hátizsákot.

– A szemét disznó! – sziszegte, amikor közelebbről is meglátta, mit hozott magával Brad.

Remegő ujjakkal nyúlt bele, félretolta a kést, és kihúzta a kötelet.

– Nem először csinálta, igaz?

– A rendőrségi aktája alapján nem.

– De hogy úszhatta meg?

– Pénzzel és ésszel. A bizonyítékok legtöbbje csupán közvetett. Egyetlenegyszer ítélték el, még tinédzser korában, és már azt is törölték az aktájából. Bizonyára elbízta magát.

Együtt megkötöztük, aztán szorosra húztam a karjain és a lábain, miközben végigbeszéltem Alyvel az ilyenkor teendőket. Én persze gyorsabban végeztem volna, de az ilyesmit mindenkinek meg kell tanulnia, ráadásul az volt a legfontosabb, hogy megosszam vele mindazt, amit az önvédelemről és a túlélésről tudtam.

– Akarom tudni, hogy te honnan tudod, hogyan kell ezt csinálni? – kérdezte közben.

– Valószínűleg nem – vágtam rá. – Nem, ne úgy. A kötélnek az a része alulra megy, nem fölülre.

Aly kijavította a hibáját.

– Köze van ahhoz, amiért nem akartad, hogy rendőrt hívjak?

– Meglepő, de nincs – válaszoltam, mire ő a fejét ingatta.

Amikor Brad már nem árthatott nekünk, ellenőriztettem Alyvel a csomókat. Megkértem, hogy teljes erőből rángassa meg őket, hogy biztosan ne tudjon kiszabadulni. Visszahúztuk a fickó fejére a balaklaváját, de a korábbi riadalmamból merítve ihletet, elfordítottuk kicsit, hogy ne lásson, ha magához tér. Aztán

betömtük a száját, majd én elővettem a laptopomat a hátizsákomból.

Egy órával később megvolt minden válasz, amit csak ki lehetett deríteni ilyen rövid idő alatt. Brad telefonja az otthonában volt, egy gazdag kerületben, a várostól északra. Kikapcsolta a GPS-szolgáltatást a kocsijában, úgyhogy leparkolhatott akár a közelben is, de ha mi nem találtuk meg, akkor a rendőröknek sem lesz egyszerű. Ha mégis előkerülne az autó, nehéz lenne bebizonyítani, hogyan került oda, vagy hová tűnt Brad, miután hátrahagyta a járművét, szóval úgy éreztem, nem lehet majd összekötni az esetet se Alyvel, se velem.

– Itt kellene maradnod – mondtam neki, ahogy lehajtottam a laptopot, és az étkezőasztal fölött találkozott a tekintetünk.

Megrázta a fejét, nem is volt kérdés, hogy megmakacsolta magát.

– Az kizárt. Ez kétemberes feladat, és nem hagyom, hogy egyedül viseld a felelősséget. Vagy együtt csináljuk, vagy sehogy.

Beletörődve sóhajtottam egy nagyot. Pontosan tudtam, mikor kell feladni. Áthúztam a székéről az ölembe, és átkaroltam a derekát.

– Egy emberrablásról és egy esetleges gyilkosságban való bűnrészességről van szó, Aly.

A konyha felé pillantott, ahonnan a megkötözött Brad vergődése hallatszott.

– Tisztában vagyok vele, de az a szemét betört a házamba, és megbocsáthatatlan dolgokat akart tenni velem, márpedig én nem vagyok egy könnyen megbocsátó ember. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy egyedül is ki tudnám nyírni, és nem lenne miatta egyetlen álmatlan éjszakám sem. – Felém fordította a tekintetét, és már nyoma sem volt a szemében a jól ismert ragyogásnak.

Nem, tényleg nem túlzott. Egy veszélyes nő ült az ölemben, én pedig még amiatt aggódtam, hogy túlságosan elcseszett vagyok hozzá. Mit is mondott, amikor először kémkedtem utána a laptopja kameráján keresztül? Hogy Fred csak azért kedvel, mert a macskák szociopaták, és magára ismert bennem? Azt hiszem, elsiklottam a mögöttes tartalom fölött. Fred ugyanis kizárólag két embert szeretett. Alyt és engem. Tehát egyformák vagyunk.

Pislogott egyet, az élet mintha visszatért volna az arcába, és mosolyra görbült a szája, ahogy lassan ingatni kezdte a fejét.

– Érzem, hogy kezd felállni a farkad.

Találkozott a tekintetünk. Életemben most először nem szégyelltem, hogy ki vagyok, mert már nem voltam egyedül.

– Fogadok, ha benyúlnék a bugyidba, el lennél ázva.

Grimaszolva kiszabadult az ölelésből, és felállt.

– Nem lett volna szabad elmondanom, hogy milyen hatással vagy rám.

– Persze, fogjuk csak arra.

Aly rám meredt.

Megfricskáztam az orrát, és már majdnem újra az ölembe húztam, amikor Brad megpróbált a kipeckelt szájával üvölteni.

Húsz perccel később már utcai ruhában voltunk – hála istennek, hogy kimostam és bedobtam a szárítóba a farmeremet, mielőtt elaludtam –, én elkábítottam Bradet a saját kloroformjával, a szájára ragasztószalagot nyomtam, és begyömöszöltem Aly snowboardtáskájába.

Amíg Aly kávét főzött magunknak az útra, én elmentem a kocsimért, és fényszóró nélkül hajtottam fel a háza elé, nehogy valaki felfigyeljen rám. Hajnali kettő volt, ráadásul szombat, ami azt jelentette, hogy a hétköznapokhoz képest nagyobb az esélye, hogy valaki még fent van ilyenkor. Aly bejárata fölött szerencsére nem égtek a lámpák, és a karácsonyi fényfűzérei időzítve voltak, már órákkal korábban lekapcsoltak.

Az utcának azon a részén nem volt közvilágítás sem, de még így sem akartam kockáztatni. Előkészítettem egy újabb rövid áramkimaradást, és pont akkor indítottam el, amikor kinyitottam a kocsim ajtaját. Ahogy a környék sötétbe borult, felemeltem a csomagtartó tetejét, és rohanni kezdtem Aly verandája felé. Amint odaértem, kivágta az ajtót, és együtt cipeltük a bezsákolt Bradet. Kisebb erőlködés árán sikerült a csomagtartóba fordítanunk, és rácsuktuk a tetőt. Aly utána visszafutott a kávéért, én pedig bevágtam magam a volán mögé.

Amint kihajtottunk az útra, visszakapcsoltam az áramot. Megkönnyebbülten néztünk össze, hiszen sikerült, amit elterveztünk.

– Tessék, a kávé! – Odanyújtotta nekem az utazóbögrét. – Feketén, kevés cukorral, igaz?

Meglepve vettem el tőle.

– Igen.

Elégedetten vigyorogva bámult ki a szélvédőn.

– Én is figyelek ám.

Ez a nő odavolt a perverz szexért, tudta, hogyan szeretem a kávét, és örömmel segített megöletni egy erőszaktevő ragadozót. Hogy a francba lehetek ennyire szerencsés?

Az útra szegeztem a tekintetem, miközben lassan elhagytuk a környék álmos utcáit, és a forgalmasabb főút felé igyekeztünk. Még mindig jöttek-mentek az autók, de minél távolabb kerültünk a várostól, annál kevesebben lettek. Alig egy órával később már csak a miénk volt az egyetlen jármű a koromsötét országutakon, amik a hóval borított kukoricaföldek között kanyarogtak.

Szinte meg sem szólaltunk, mindketten elmerültünk a gondolatainkban. Valószínűleg Alynek is eszébe jutott, mennyivel csúnyább is lehetett volna a vége, ha Bradnek sikerül betörnie. Azért azt elmeséltem neki, mit tudtam kideríteni azok után, amit Brad művelt a vizsgálóban.

A rendőrség és a kórház kitűnő munkát végzett, így Brad utolsó áldozatának a nevére nem sikerült rábukkannom, de rátaláltam egy bizonyos Macy Haroldra, egy huszonhét éves tanítónőre, aki éppen Chicagóban volt a támadás éjszakáján, egy barátnője lánybúcsúján. A kocsmatúrájuk közben belebotlottak Bradbe és a barátaiba, és Brad egy ponton rátapadt Macyre. Hiába próbálták illedelmesen visszautasítani, mégis meghívta az egész társaságot pár körre. Macy arra még emlékezett, hogy elfogadott egy rövidet, mert nem akart bunkónak tűnni, aztán alig egy órával később valaki hallotta, hogy Brad a mosdóban bántalmazza, és rájuk rúgta az ajtót.

Macy a férjével egy kisebb házban élt a szülei mellett egy negyvenhektáros farmon. A testvére, aki már Brad nyomába eredt, egy hasonló házban lakott a közelben. Abban bíztam, hogy bár Macy apjának és férjének nem sikerült elintéznie Bradet, a testvére örömmel bevégzi helyettük, amit elkezdtek.

Ezt mind a saját hangomon meséltem el Alynek, és közben

azon tűnődtem, vajon észrevette-e. A rejtőzködésem ideje lassan a végéhez közeledett, és úgy éreztem, ha sikerrel járunk, és visszamegyünk hozzá, az egyik első beszélgetésünk témája a személyazonosságom lesz, és az, hogy miért próbáltam ilyen sokáig titokban tartani, ki is vagyok.

Rettegtem ettől a beszélgetéstől. Aly már így is annyi mindent megbocsátott nekem. Hogyan várhatnám el tőle, hogy bízzon bennem, miután megtudja, ki az apám, és felteszi a kérdést, hogy egy sorozatgyilkos fia mégis miért készít művérben úszó, késes videókat? Valószínűleg arra gondol majd, hogy hősként tekintek az apámra, holott ez nem is állhatna távolabb az igazságtól.

Lekapcsoltam a fényszórót, mielőtt befordultam a földútra. A két kukoricaföld közül egy idő után kiértünk egy fákkal szegélyezett patakhoz. Az interneten talált műholdfelvételek alapján egy keskeny ösvény vezetett a nagy házhoz. Meghekkeltem Macy szüleinek a wifijét, és nem láttam nyomát biztonsági kameráknak. A biztonság kedvéért úgy döntöttem, Aly a kocsiban marad, és járó motorral vár majd, amíg felráncigálom Bradet a verandájukra, hogy azonnal elindulhassunk, ha balul sülne el a dolog.

– Készen állsz? – kérdeztem, miközben leparkoltam.

Elég nyugtalannak tűnt.

– Igen.

– Jobban éreznéd magad, ha azt mondanám, annyira félek, hogy mindjárt elhányom magam?

Remegve fújtatott egyet.

– Hála az égnek! Én is egész úton próbáltam visszatartani.

– Még ki kell bírnunk egy kicsit – győzködtem. – Nem lenne okos dolog hátrahagyni egy halomnyi DNS-mintát.

Kínjában felnevetett.

– Akkor csináljuk!

Kinyitottam a csomagtartót, és kiszálltunk.

Aly kinyitotta a snowboardtáskát, de megállt, amint meglátta Brad arcát, és elkerekedett a szeme. Lehet, hogy ez már túl sok neki? Vajon most döbbent rá, hogy mennyire elbaszott ez az egész, és meggondolta magát?

Innen már nem volt visszaút, ezért előrenyúltam, hogy befejezzem, amit elkezdett, de elkapta a karomat.

– Ne!

Nem értettem, hogy miért.

– Meg tudom csinálni egyedül is, ha inkább a kocsiban várnál.

Megrázta a fejét, és elengedett.

– Azt hiszem, jöhet a B terv.

– Miféle B terv? – kérdeztem, és kezdtem összezavarodni. Addig nem említett semmiféle B tervet.

Aly bólintott, és előrehajolt, hogy kesztyűs ujjait Brad nyakára tegye, mintha a pulzusát akarta volna ellenőrizni.

Egy pillanat. Mi a faszért ellenőrzi a pulzusát?

Aztán együttérző arccal felém fordult.

– A ragasztószalaggal nemcsak a száját, az orrát is betapasztottad. Meghalt.

Azonnal Bradre néztem, és baszki… Alynek igaza volt. Kidülledt a szeme, nem pislogott, a bőre pedig sápadtnak és természetellenesen kékesnek tűnt a holdfénynél.

Felfordult a gyomrom.

Letéptem a balaklavát, a közeli bokorhoz rohantam, és négykézlábra rogytam, miközben a gyomrom próbált megszabadulni mindentől, amit valaha ettem. Ennyit arról, hogy ne hagyjunk hátra DNS-mintát.

Aly leguggolt mellém, megdörzsölte a hátamat, próbált megnyugtatni, miközben öklendeztem.

– Valószínűleg ez nem a legalkalmasabb pillanat arra, hogy kárörvendőn megállapítsam, igazam volt a személyazonosságoddal kapcsolatban, ugye?

Öklendezés közben elröhögtem magam.

És nem, nem ajánlom ezt senkinek.

Most öltem meg egy embert, erre az én tébolyodott bűntársam még viccelődni is képes.

– Baszódjak meg! – motyogtam.

– Elég érdekes, hogy pont most ajánlod fel – vágta rá szemrebbenés nélkül Aly. – Esetleg visszatérhetnénk rá azután, hogy megszabadultunk a hullától, és megmostad a fogadat?

17

Aly

Ha valaki két hete azt mondta volna, hogy egy olyan kocsit fogok vezetni, aminek a csomagtartójában egy hulla van, azt hiszem… Nem is tudom. Nevettem volna? Azt mondtam volna, hogy őrültség? Mégis egy émelygő gyilkossal és az áldozatának a hullájával egy autóban hajtottam a város felé.

Joshra sandítottam, aki eldőlt az ülésen, fejét az ablaknak támasztotta.

– Jól vagy?

Lassan felém fordította a fejét, mintha nem hinné el, hogy ezt kérdeztem, amikor elég nyilvánvaló volt, hogy nincs jól.

– Remekül. Egyáltalán nem egy egzisztenciális válság közepén. És te?

– Csalódott vagyok.

Kicsit felült, és felhúzta az egyik szemöldökét.

– Miért?

Megvontam a vállamat, és az útra összpontosítottam. Koromsötét volt odakint, és meg voltam győződve arról, hogy amilyen szerencsésen alakult az éjszaka, mindjárt elénk ugrik egy őz.

– Brad halála túlságosan hétköznapi volt.

– Hétköznapi – ismételte Josh.

– Igen. Mármint… Egy ilyen rakás szar sokkal erőszakosabb halált érdemelt volna, és az se lett volna ellenemre, ha a végén még fel is gyújtják.

Azt hiszem, meglepte a válaszom, mert felhorkant.

– Brad és a máglyarakás.

– Bluhm-féle barbecue – vigyorogtam.

Josh fájdalmasan felnyögött.

– Pokolra jutunk mindketten.

– Helyes. Talán odalent kapunk még egy lehetőséget. – A vállam fölött a csomagtartó felé pillantottam. – Megfordult a

fejemben, hogy megállok, és párszor megszurkálom, hogy jobban érezzem magam.

– Ha-ha – mondta Josh, de nem nevetett.

Értetlenül néztem rá.

Josh döbbenten nézett vissza.

– Jézusom, Aly!

Kacsintottam egyet, hogy tudja, vicceltem – talán –, és visszafordultam az út felé.

Josh összeszedte magát, és felegyenesedve ült.

– Nem hiszem el, hogy kinyírtam valakit!

– Azt hiszem, ez inkább egy gondatlanságból elkövetett emberölés volt.

– Ja, igen. Így már sokkal jobb.

– Mindenképpen.

– De miért?

Megint rákacsintottam.

– Rövidebb a büntetés.

– Hogy lehetsz ennyire nyugodt?

– Számomra nem újdonság a halál. Hetente szembesülök vele. Általában jó emberekkel történik meg, és sokkal hamarabb, mint kellene. Betegség vagy sebesülés miatt. Olyan sokan haltak már meg értelmetlenül, és olyan sokakat hagytak hátra összetört szívvel, hogy szinte üdítő, hogy végre valaki meg is érdemelte. Mint ez a Brad. Nem hinném, hogy a szülei sokáig siratnák.

Josh egy időre elcsendesedett. Amikor oldalra sandítottam, az ablakon kibámulva nézte az elsuhanó havas tájat.

Istenem! Milyen gyönyörű ez a férfi! Ahogy megvilágította a műszerfal fénye az arcát, olyan volt, mint valami festmény. Vajon miért akarta eltakarni ezt a szépséget egy ocsmány maszkkal?

A videói alatt sok olyan kommentet olvastam, hogy a hozzá hasonlók azért viselnek maszkot, mert ronda a képük, de ez Joshra egyáltalán nem volt igaz. Elég sok arcleleplezést láttam hozzá hasonló tartalomgyártóktól ahhoz, hogy tudjam, a kommentelőknek nem volt igazuk. De akkor miért hordták? Az anonimitás miatt? Vagy hogy egy egészen más személyiséget ölthessenek magukra?

Ez a magyarázat sem illett Joshra. Ő egy lágyszívű domináns

volt: az utcán édes, az ágyban gonosz. Mármint a legjobb értelemben. Parancsolgató, követelőző és hajthatatlan. És igen, tényleg felizgultam, pedig egy hulla volt a csomagtartóban!

Újra az utat figyeltem. Mert ez megerősítette a dolgot. Most már hivatalosan is annyira érzéketlenné váltam, hogy még egy halott erőszaktevő sem úgy hatott rám, ahogy kellett volna.

Még egy utolsó pillantást vetettem az anyósülésre. Az is lehet, hogy Josh annyira szép, hogy az erkölcsi törvények is elhalványulnak a jelenlétében.

– Az egészben az a legrosszabb, hogy még bűntudatom sincs – szólalt meg váratlanul.

– Hogy érted ezt?

– Kiakadtam, mert megöltem valakit, de mélyen, legbelül nem érzem azt, hogy rosszat tettem volna. Sokkal jobban zavar, hogy nem zavar eléggé, ha érted, mire gondolok.

– Értem – feleltem, épp amikor megérkeztünk egy kereszteződéshez. A GPS közölte, hogy jobbra kell fordulni, így indexeltem, követtem az utasításokat, és közben végiggondoltam egy részletesebb választ. – Azt hiszem, a te helyedben a legtöbben ugyanígy éreznének. A halál önmagában elég ijesztő. Miután először láttam valakit meghalni, kiléptem a szobából, és végihánytam a folyosót. És más nővérekkel is előfordult ugyanez. Szóval teljesen normális volt a reakciód. Ami pedig a bűntudatot illeti, miért is kellene rosszul érezned magad?

– Mert elvettem egy emberi életet – fordult felém Josh.

Megráztam a fejem.

– Ezt csak a társadalmi nyomás mondatja veled. Azt tanultad, hogy a gyilkosság rossz, és csak a szörnyetegek csinálnak ilyet, pedig ez nem igaz. Az emberek sokféle okból ölnek. Néha a pillanat hevében, és akkor az egész hátralevő életükben bánják, amit tettek. Néha kétségbeesésből, mint az a nő, aki megöli a bántalmazóját, mert tudja, hogy ha nem teszi, ő lesz az, aki nem éli túl. És ott vannak az olyan balesetek is, mint a ma esti. Őszintén megkönnyebbültem, hogy mi tettük meg, mert az az igazság, eléggé tartottam attól, hogy azok az emberek inkább felhívják a rendőrséget, mintsem egyszer és mindenkorra elintézzék Bradet.

Odanyúltam, és megszorítottam Josh térdét.

– Csak ne felejtsd el, hogy baleset volt, és hogy egyetlen hibától még nem leszel rossz ember. Különösen úgy, hogy ennek eredményeként egy erőszaktevővel és talán gyilkossal is kevesebb lett a földön. Figyelembe véve a családja pénzét, és hogy nyilvánvalóan bedurvult, újra kiszemelt volna valakit, ha nem állítjuk meg. Ki tudja, hány életet mentettünk meg azzal, hogy nincs többé?

Josh lába megfeszült a tenyerem alatt.

– Folyton azt mondod, hogy „mi", pedig én tettem.

– Ez igaz, de én is legalább olyan bűnös vagyok, mint te. Lehet, hogy én nem ragasztottam volna le a száját, de belementem egy olyan tervbe, aminek a vége mégiscsak az lett volna, hogy meghal.

Josh a tenyerem alá csúsztatta a kezét, és összekulcsoltuk az ujjainkat.

– Köszönöm, hogy elmondtad mindezt. Tényleg segít.

– Szívesen. És remélem tudod, hogy nem csak ködösítek. Őszintén hiszem, hogy jobb lett a világ Brad nélkül. Tudom, hogy kibaszottul kényes téma az önbíráskodás, de úgy gondolom, néha szükséges, főleg akkor, ha a rendszer a joghézagok miatt nem tud mit kezdeni az olyanokkal, mint ő.

– A megvesztegetést se hagyd ki a képletből! – emlékeztetett Josh. – Bradről sütött, hogy valami nincs rendben, de senki sem foglalkozott vele. Már tinédzser korában kukkolt, állatokat kínzott, sőt még a szexuális zaklatás is felmerült. Olvastam egy idézetet egy bírótól, aki simán elengedte azután, hogy végzős gimnazistaként belehajtott annak az osztálytársának a házába, aki megbántotta. Ez volt: „Okos fiatalember, aki előtt fényes jövő áll. Borzalmas lenne derékba törni az életét egy ilyen apróság miatt." A bíró együtt golfozott Brad apjával.

Kihúztam a kezem a kezéből, mielőtt még eltörtem volna az egyik ujját, annyira szorongattam.

– Pontosan emiatt nem fogom soha megbánni, ami történt.

Josh dühösen dünnyögött:

– És ez még semmi ahhoz képest, amit megúszott.

– Még mindig képtelen vagyok felfogni, hogyan húzhatta ilyen

sokáig. Az az egy bíró még érthető, bár az egyáltalán nem tetszik, hogy minden szakmában vannak korrupt seggfejek. De hogy éveken át megúszott mindent? Ezt senki sem fogja tudni megmagyarázni nekem, még akkor sem, ha kapok egy részletes felsorolást az összes ballépésről, ami történt.

– Talán minden ehhez az estéhez vezetett – vetette fel Josh. – Talán meg volt írva, hogy én ölöm meg.

Összeráncoltam a homlokom.

– Arra gondolsz, hogy a sors rendelte így?

– Igen. Talán gyilkosnak születtem, és így is, úgy is megtörtént volna.

Mi a fasz? Egyáltalán hogy juthat eszébe ilyesmi? Hogy őt gyilkosnak szánta a sors? Ez képtelenség. Ahhoz túl jó, túl kedves. Igen, betört a házamba, és kémkedett is utánam, de én magam kértem, hogy tegye meg, és egy szóval sem mondtam neki, hogy szálljon le rólam. Mert úgy éreztem, ha megtenném, engedelmeskedne, és sosem látnám többé. A tettei felületesen nézve talán hasonlítottak Bradére, de ha közelebbről is megvizsgáljuk a két embert, nem is lehettek volna különbözőbbek. Márpedig én nem akartam hagyni, hogy Josh egy ilyen szar alakhoz hasonlítsa magát.

– Nem! Elvetem azt a gondolatot, hogy ez előre meg lett volna írva. Mert ha beleveszed Brad áldozatainak a fájdalmát és szenvedését is, az egész túlságosan elbaszott lesz. Kizárt, hogy ők azért születtek volna a földre, hogy a zsákmányai legyenek.

Josh megdörzsölte az arcát, és gondterhelten sóhajtott egyet.

– Ha innen nézzük, elég beképzeltnek tűnök.

– Nem beképzeltnek, csak olyannak, akit összezavart egy megrázó esemény.

Ahogy odapillantottam, láttam, hogy aggodalom ült ki az arcára, a szemöldökét összevonta, a száját egyenes vonallá szorította össze.

Valahogy rá kellett világítanom a lényegre, és annál jobbat nem tudtam kitalálni, mint hogy a saját logikáját vetem be ellene:

– Azt kérdezted tőlem, mondanám-e egy tinédzsernek, hogy ő tehet a szülei haláláról, ezért most nézzük így. Ha én öltem volna meg véletlenül Bradet, neked vajon megfordulna a fejedben,

hogy esetleg gyilkosnak születtem?

– Soha – vágta rá. – De az más.

– Pedig ugyanaz – ellenkeztem.

– De nem. Én már gyerekkorom óta emiatt aggódom.

Megfagyott az ereimben a vér. Mégis ki gondol ilyesmire gyerekként?

– Hogy érted ezt?

– Nem, nem. Ebbe nem megyünk most bele. Ha volna is megfelelő pillanat Josh tragikus háttértörténetének megbeszélésére, biztosan nem az, amikor éppen megöltem valakit.

– Ez így nem igazságos. Én mindent elmondtam neked.

Elkeseredetten fújtatott egy nagyot.

– Aly. Az én hátterem mások számára igazi rémálom.

Kezdtem aggódni.

– Öltél már korábban?

Megrázta a fejét.

– Nem.

– Bántottál már valakit?

– A harcművészeti stúdión kívül nem, és akkor is csak véletlenül, és sosem sérült meg senki komolyabban.

– Bűnöző vagy?

– Hekker vagyok, szóval bizonyos szempontból igen. Számtalan törvényt szegtem már meg, de a legrosszabb, amit valaha tettem az volt, hogy betörtem hozzád, és kémkedtem utánad.

Felhúzott szemöldökkel, sokatmondón pillantottam a vállam fölött a csomagtartó felé.

– Igazán? Az volt a legrosszabb?

Meg is kaptam érte a pimasz vigyort.

– Jól hallottad. Nem éppen most mondtad, hogy szívességet tettem a világnak azzal, hogy Brad nincs többé?

Elmosolyodtam. Valóban ezt mondtam, és örültem, hogy végre kezdett visszatérni a régi Josh.

– Akkor mást nem is kell tudnom. Bízom az ösztöneimben, és tudom, hogy nem vagy rossz ember. A mondanivalód nyugodtan várhat, amíg készen nem állsz. Nem sietünk sehová.

Áthajolt a középkonzolon, és kaptam egy puszit az arcomra.

– Te vagy a legjobb barátnő, akire csak vágyhat egy férfi.

Olyan hévvel kaptam fel a szemöldökömet, hogy féltem, leugrik a homlokomról.

– Ez meg mi volt?

– Túl korai? – tudakolta Josh. – Mármint tudom, hogy nem folytattuk még le a hivatalos beszélgetést, de van egy közös gyerekünk, és azt hiszem, egy hullától megszabadulni inkább illik egy párkapcsolathoz, mint egy futó viszonyhoz.

Igyekeztem higgadtan viselkedni.

– Azt mondod, hogy az a pár, amelyik együtt követ el gyilkosságot, együtt is marad?

Josh felnevetett.

– Ez túl hosszú. Szerintem így jobb: az a pár, amelyik együtt öl, együtt is marad.

Most már mindketten kacagtunk. Igen. Nem is kérdés, hogy pokolra kerülünk. Mindketten.

– Egyébként hová megyünk? – kérdezte Josh. – Mintha épp el akartad volna mondani, mielőtt utoljára félreálltunk, hogy hányhassak.

Sajnos el is szállt a jókedvem. Az elmúlt fél órában igyekeztem összeszedni minden bátorságomat, de még mindig nem tudtam, hogyan magyarázhatnám meg neki a B tervemet.

– Mennyire néztél utána a családomnak?

– Megálltam a szüleidnél. Azt már tolakodásnak éreztem, ha mélyebbre ások.

Rápillantottam.

– Komolyan? Ez az, ahol meghúzod a határt?

Megrántotta az egyik széles vállát.

– Miért? Valahol meg kell húzni. Jobban örülnél, ha tovább kutakodtam volna?

– Azt hiszem, igen. Akkor nem kellene most elmondanom néhány kényelmetlen dolgot a családomról.

Újra az utat figyeltem. Lassan megérkeztünk a külvárosba, és nem nézhettem mindig rá, amikor csak eszembe jutott – ami nagyjából másfél másodpercenként megtörtént. Josh túlságosan jóképű, és ez teljesen elvonta a figyelmemet.

Most ő volt a soron, hogy megfogja a combomat, és azt

hiszem, valami tényleg nem stimmelt velem, mert még egy ilyen megnyugtató, ártatlan érintéstől is majdnem kiugrottam a bőrömből. Ha egypár centivel feljebb…

– Aly, nem tudsz olyat mondani a családodról, amivel elijesztenél.

– Hát, jó. Nico bácsikám a maffiának dolgozik.

– Húzódj le! Szakítunk – mondta, és az ablak felé fordult, aztán rángatni kezdte a kilincset. – Engedj ki!

Rácsaptam egyet.

– Állj le! Komolyan beszélek.

Visszafordult felém.

– Azt hittem, nincs más rokonod. Nem volt nyoma sem a közösségi médiában, sem más digitális adatbázisban.

Mennyire gáz, hogy egy ilyen vallomás hallatán már meg sem lepődöm?

– Azért nem, mert nem foglalkozom velük. Nico az anyám öccse. Tinédzser korában keveredett rossz társaságba, és a család lényegében kitagadta. A nagyszüleim a maffia miatt jöttek ide Szicíliából, és az, hogy a fiuk mégis csatlakozott a bűnözőkhöz, igazi átok volt számukra mindazok után, amin keresztülmentek. Nico bácsikámat anyám temetésén láttam utoljára. Azt hittem, soha többé nem is hallok róla, de néhány hónapja megkeresett, mert azt szerette volna, ha segítek a legifjabb unokatestvéremnek, Gregnek megszerezni egy állást a kórházban.

– Véletlenül – jegyezte meg Josh.

– Bárcsak az lenne! Legyen elég annyi, hogy van egy halottkémasszisztens, akinek a neve magánhangzóra végződik, és szinte biztosra veszem, hogy Greg felvételének köze lehet ahhoz, hogy mi történik bizonyos holttestekkel. Csak néhányszor láttam Greget a munkahelyemen, és arra a ki nem mondott megállapodásra jutottunk, hogy úgy teszünk, mintha nem ismernénk egymást, ami nem esik nehezemre, mivel csupán anyám temetésén találkoztunk. És nem, nem is akarom megismerni. Az apja nyomdokaiba lépett, mint a többi unokatestvérem, ráadásul az állásom sokkal fontosabb annál, mint hogy kockáztassam bármilyen ködös maffiabiznisz miatt.

– De akkor miért megyünk most hozzá?

– Mert mielőtt meghalt, azt mondta az apám, ha valaha komoly bajba kerülök, keressem meg a bácsikámat. Nico egy lelketlen gazember, ez igaz, de a család mindig fontos volt neki, és folyamatosan próbált kibékülni az anyámmal és a nagyszüleimmel, amíg még éltek.

– Így viszont szinte már sajnálom a fickót.

– Igazán nem kellene! Nem jó ember. Lehet, hogy nem olyan rossz, mint Brad, de közel jár hozzá. De azt hiszem, ennek ellenére most mégis rá van szükségünk. Abból, amit apám mesélt, Nico nem jutott túl magasra a szervezetben, de az alapján, amivel foglalkozik, ő a legjobb esélyünk arra, hogy lebukás nélkül kikerüljünk ebből a helyzetből.

– Miért? Mivel foglalkozik?

Elfintorodtam.

– Takarít.

– Pénzt mos?

Megráztam a fejem.

– Inkább bűnügyi helyszíneket fertőtlenít.

– Ó!

– Ó!

– És biztos vagy benne, hogy így akarod megoldani a csomagtartóügyünket? – kérdezte Josh.

Oldalra sandítottam.

– Gondolom, ez attól függ. Mennyire lenne kedved levágni Brad ujjlenyomatait, kitépni minden fogát a szájából, aztán feldarabolni, a darabokat tűzre tenni, és végül bedobni egy folyóba vagy egy tóba?

Josh elsápadt.

– Lehet, hogy megint hányni fogok.

Biccentettem.

– Én is. A halállal nincs semmi bajom, de a feldarabolás már egészen más tészta. És mivel amatőrök vagyunk, túl nagy az esélye a lebukásnak, és azt már nem veszi be a gyomrom. Sokkal szívesebben hagynám ezt egy profira.

– Akkor vedd úgy, hogy a maffia mellett vagyok – egyezett bele.

– Meg fogják kérni az árát – figyelmeztettem.

Josh megragadta a vállamat, nekem pedig elfojthatatlan vágyam támadt odafordulni, és a kezéhez dörgölni a nyakamat, amit a hüvelykujjával cirógatni kezdett.

– Sejted, hogy mit kérhetnek? Pénzt vagy esetleg szívességet?

– Inkább szívességet. Attól még, hogy a rokonom, simán megzsarolhat vagy kényszeríthet is. Valószínűleg fel kell vetetnem még egy bűnözőt a kórházba, vagy ilyesmi. – Bocsánatkérőn néztem Joshra. – Hogy egy olyan hekkertől, mint te, mit kérnének, azt már el sem merem képzelni.

– Ha elkerülhetem a börtönt és a média figyelmét, az bármennyit megér nekem.

Balra kanyarodtam, és közben azon gondolkodtam, hogy jön ide a média. Nekem eszembe sem jutott, hogy bekerülhetünk a hírekbe. Sokkal jobban aggasztott, hogy egy hullával kocsikázunk a városban, de talán igaza van, és érdemes a távolabbi következményeket is figyelembe venni. Brad egy gazdag, fehér családból származik, és az ilyeneket mindig mohón felkapja a média. Ez viszont csak még egy érv volt amellett, hogy Nico bácsikám lesz a megoldás, függetlenül attól, milyen következménye lesz.

– De nem válaszoltál – szólalt meg Josh, kiragadva a gondolataimból.

– Mire is?

– Hogy a barátnőm vagy-e, vagy sem.

A pulzusom hirtelen az egekbe szökött, és a gyomrom is összerándult.

– Te most azt kéred, hogy legyek a barátnőd? – faggattam, és lopva rápillantottam a volán mögül.

Kegyetlen vigyort villantott rám, és az az igazság, hogy egy pillanatra el is felejtettem, hogy egy holttest van a csomagtartóban. Mintha azok a gödröcskék megváltoztatták volna az agyamban lezajló kémiai folyamatokat, és az összes jövőbeni gondolatom kizárólag Josh körül forgott volna.

Már az is elég aggasztó volt, ahogy a testem reagált rá, de most, hogy már volt arca is, azt hiszem, örökre elvesztem. De tényleg. Ha maradt is némi önfenntartó ösztönöm, keresztet

vethettem rá. Ez volt az, amit akartam – vagyis ő –, és leszartam, mi lesz. És igen, ez az egész sokkal gyorsabban történt, mint kellett volna, de Joshsal nem volt szükség hónapokra ahhoz, hogy dönteni tudjak. Az elmúlt néhány hét bőven elég volt arra, hogy tudjam, mit válaszolnék egy ilyen kérdésre.

Mert mellette újra azt éreztem, hogy élek. Kirángatott a szürkeségből, és megtanította, hogyan lássam újra színesben a világot. A tengernyi férfi között ő volt az egyetlen, aki bármire képes volt értem. Ő volt az élő példa arra, hogy ha az ember eléggé akarja, meg is tudja csinálni. Mert olyasmit tett értem, amit soha senki sem: nemcsak megfelelt a fizikai és az érzelmi elvárásaimnak, hanem még túl is szárnyalta azokat. Folyamatosan izgalomban tartott, sosem tudhattam, mi lesz a következő lépése. És mindezt úgy, hogy egyfolytában elpirultam és nevettem mellette, sőt, a legtöbbször egyszerre történt a kettő.

Hát persze hogy a barátnője akartam lenni! Ha rajtam múlt volna, minden szabad percemet vele töltöm. Reméltem, hogy tudja, mibe keveredik, mert amíg az ő ragaszkodása alig pár hete kezdődött, én már hónapok óta a megszállottja voltam, és ha egyszer már megkaparintottam, az biztos, hogy nem akartam elengedni.

Előredőlt, olyan közel hozzám, hogy elakadt a lélegzetem, és az idegeim szikrázni kezdtek.

– Aly, akarsz a barátnőm lenni? Ez a pozíció uzsonnával, orgazmusokkal, és talán némi zaklatással jár.

Elvigyorodtam.

– Igen.

Gyorsan odahajolt, és megpuszilta az arcomat, én pedig azt sem tudtam, mikor voltam utoljára ennyire boldog. Még úgy is, hogy alig másfél méterre tőlem egy hulla volt a snowboardtáskámban. Még úgy is, hogy hamarosan segítséget kell kérnem egy olyan embertől, akit látni sem akartam. Josh teljesen elhomályosított minden szarságot, és elérte, hogy jól érezzem magam. Lehet, hogy ez a kapcsolat megkérdőjelezhető lábakon állt, és talán van még mit megtudnunk egymásról, de az, hogy igent mondtam, és a barátnője lettem, hosszú ideje a

legkönnyebb döntés volt, amit meg kellett hoznom. Nem számított, mi lesz, vagy hogy Josh milyen titkokat őriz még, kizártnak tartottam, hogy bármi miatt megbánjam valaha.

18

Josh

– Azt hittem, hogy a bácsikád kisstílű maffiózó – mondtam. Alynek. A barátnőmnek.

– Apám ezt mesélte. – A szélvédőn át az olasz stílusú villára meredt, ami felé közeledtünk. – Lehet, hogy jól fizet a mocskos munka?

Amint újra kettesben leszünk, az biztos, hogy én is bemocskolom vele a kezem. Szinte már fájt, olyan régóta mosolyogtam, de sajnos nem tudtam másra gondolni, csak arra, hogy mihamarabb essünk túl ezen, és végre visszamehessünk hozzá, hogy megpecsételjük a párkapcsolatunkat.

Milyen jó lenne, ha tolatva folytatnánk az utat, aztán kihajítanánk Brad hulláját a felhajtóra, és sok szerencsét kívánva a bácsikájának begerjedt gonosztevőkként eltűznénk, mert valójában azok voltunk. És igen, teljesen természetesnek tűnt, hogy többes számot használok. Aly ugyanis képtelen volt palástolni az érzelmeit, mert amióta levettem a maszkomat, titokban ácsingózó pillantásokat vet rám.

Vonakodva kaptam el a tekintetemet róla, hogy én is megnézzem magamnak a hatalmas kaput. Be volt zárva, de be lehetett csöngetni az őrbódéhoz. Vajon lesz ott valaki ilyenkor?

A következő percben, miután Aly letekerte az ablakot, meg is kaptam a választ. Alig ért az apró, piros gombhoz, máris életre kelt a hangszóró.

– Ki vagy, és mi a faszt akarsz? – mordult ránk egy férfihang.

Tudtam, hogy nagyon korán van még, de akkor sem örültem, hogy így beszélnek a barátnőmmel.

És tessék, már megint vigyorogtam.

A barátnőm.

Aly kihajolt a hűvös éjszakába.

– Alyssa Cappellucci vagyok, Nico unokahúga.

A kapu hangtalanul kinyílt.

Aly sebességbe rakta a kocsit, és meglepetten összenéztünk. Túlságosan könnyűnek tűnt. Csak úgy, mindenféle azonosítás nélkül beengednek? Lehet, hogy már vártak ránk, vagy ki volt adva, hogy be kell engedni, ha valaha felbukkan? Aly szerint Nicónak nagyon fontos a család, ezért az utóbbira tippeltem.

Aztán belém csapott a felismerés. Baszki! A maffiózók valószínűleg imádják a megtörtént bűnesetekről szóló sorozatokat! Annyira lefoglalt, hogy különféle meztelen párkapcsolati tevékenységeket tervezzek, hogy nem is gondoltam arra, mi történhet odabent. Mi lesz, ha valaki felismer, és felhozza az apámat? Nekem kellett elmondanom Alynek, nem kockáztathattam meg, hogy valaki mástól tudja meg úgy, hogy nincs időm leülni vele, és elmagyarázni neki mindent. Ha így értesülne róla, biztos, hogy kiakadna, és nem is hibáztathatnám.

Beletúrtam a hátizsákom elülső zsebébe, és elővettem a megbízható álcázási kellékeimet: egy szemüveget, és egy álbajuszt. Védelmemre szóljon, hogy az álbajusz egy igazi mesterműű volt, még közelről sem lehetett megmondani, hogy nem igazi, viszont pont úgy néztem ki vele, mint egy nyolcvanas évekbeli filmből szabadult zsaru.

– Mi a francot művelsz? – kérdezte Aly, miközben lehajtottam a napellenzőt, hogy a tükör segítségével ragasszam a helyére az álbajuszt.

– Majd később megmagyarázom. Ígérem – válaszoltam, lenyomkodva a széleket.

– Híres vagy, vagy ilyesmi?

– Vagy ilyesmi – feleltem, ahogy felé fordultam.

Rám nézett, és megrázta a fejét.

– Ez nagyon…

A szemöldökeim vad táncot jártak.

– Dögös, igaz?

Újra az útra pillantott, és közben elhaladtunk az őrbódé mellett, aminek az ablakán át egy árnyékba burkolózó alak figyelt minket.

– Le kellene venned. Nevetséges.

Nem bírtam türtőztetni magam, és közelebb hajoltam hozzá.

– És te mégis szívesen meglovagolnád – búgtam a fülébe, és megcirógattam az álbajusszal a fülkagylóját.

Aly elrántotta a fejét, a tekintete az úti célunkra szegeződött, de a műszerfal fényében jól látszott, hogy elpirult.

– Azt hiszem, már megbeszéltük, hogy mindent csak egyszer próbálok ki.

Kihúztam magam, próbáltam emlékeztetni a farkamat arra, hogy egy megveszekedett maffiózóval fogunk találkozni, és egyáltalán nem segít, ha álló fasszal szállok ki a kocsiból, de sajnos semmi más nem lebegett a szemem előtt, csak az, ahogy a hátamon fekszem, és Aly az arcomra ül. Kellett valami figyelemelterelés.

Mondjuk egy holttest a csomagtartóban?

Ó, igen. Épp most öltem meg valakit. És bár Aly remekül felhasználta és ellenem fordította a saját érvelésemet, egy részem még mindig azon tűnődött, vajon Brad halála mennyire volt „véletlen”.

Nem emlékeztem arra, hogy leragasztottam volna a száját. Azt tudtam, hogy én nyomtam rá, de Aly mondott valamit, ami megzavart, és egyébként is félig izgatottan, félig rémültem vártam, hogy mi fog ebből kisülni. Lehet, hogy felületes voltam? Vagy esetleg a tudatalattim ösztönösen átvette az irányítást, és szántszándékkal rakta fel úgy a ragasztószalagot, ahogy? Már önmagában az, hogy nem voltam biztos abban, hogyan történt, egész életemben kísérteni fog.

Feltettem a szemüveget is, amikor már a széles, kanyargós felhajtón jártunk. Vörös téglával kirakott út volt, amit valószínűleg egy rémálom volt karbantartani. Errefelé minden tavasz kiszámíthatatlan volt, és a fagyos meg az enyhe időszakok váltakozása tönkretette az utakat, mindenhol kátyúk és buckák vártak a szerencsétlen autósokra. El sem tudtam képzelni, mit művelhet az időjárás egy ilyen gondosan lekövezett útszakasszal.

Ahogy Aly lelassított, kinyílt az egyik öt férőhelyes garázs ajtaja, és megjelent egy kék flanelköpenyes alak. Nico bácsi? Intett, hogy álljunk be, majd hátrált pár lépést, hogy Aly be tudjon hajtani. Így az én oldalamra került. Próbáltam nem bámulni, miközben elmentünk mellette. Nem tűnt lelketlen maffiózónak. Olyan százhetven centi lehetett, vékony és jelentéktelen. Őszbe hajló haja, Alyénél sötétebb bőre és az

arcához képest kissé nagy orra volt.

Aly leállította a kocsit, majd felém fordult.

– Felkészültél?

Megvontam a vállam.

– Nem igazán, de van más választásunk?

Megrázta a fejét.

– Nincs. Vágjunk bele!

Egyszerre szálltunk ki az autóból.

Nico még mindig az én oldalamon állt, és ahogy felegyenesedtem, szinte teljesen beárnyékoltam.

Kérdő tekintettel nézett fel rám.

– Szép bajusz, Pornós Joe!

Remek. Úgy látszik, náluk családi vonás az okoskodás.

Már ott volt a nyelvemen egy gyilkos visszavágás, de inkább lenyeltem. Ha oda-vissza sértegetjük egymást, nem fogom megkedveltetni magam, amire pedig elég nagy szükség volt így, egy hullával a csomagtartóban. Nem akartam már a legelején felbosszantani.

Inkább kinyújtottam a kezem.

– Majdnem. Josh vagyok.

Felhorkantott, de azért kezet fogtunk. Meglepően erős volt.

– Milyen kár! A Josh nem cseng olyan jól. Nico vagyok.

Biccentettem, és elengedtük egymást.

– Olasz vagy? – kérdezte, miközben kendőzetlenül méregetett.

– Negyedrészben. Anyám olasz-algériai.

Megint végigmért.

– Azt hittem, van benned egy kicsi…

– Csak semmi rasszizmus! – szakította félbe Aly, miközben megkerülte a motorházat.

Nico széttárt karral és széles vigyorral fordult felé.

– Sose mondanék olyat!

Aly sokatmondón rám sandított, láthatóan kellemetlenül érintette Nico közvetlensége és a beszélgetés, amit félbeszakított, de azért belement a játékba, és viszonozta a bácsikája ölelését.

– Kösz, hogy beengedtél minket. Utálom ezt, de van egy kis…

– Hékás! – szólt rá Nico. – Ne itt!

Ellépett Alytől, hogy bezárja a garázst. Aztán egy oldalajtó felé

intett.

Átsétáltunk egy fényűző, márványpadlójú előszobán, aminek a sarkában mintha egy komplett kutyakozmetikát alakítottak volna ki.

Nico a lábunkra mutatott.

– Cipőket le! Moira leszedi a fejemet, ha behordjátok azt.

Lepillantottam. Nemcsak a cipőm, de még a farmerem is tiszta sár lett, amikor a bokorba hánytam. A házban meleg volt, így levettem a télikabátomat is, és miután megszabadultam a cipőmtől, felakasztottam Alyé mellé az ajtó melletti fogasra.

Nico ezután egy nagyon díszes, zsúfoltan berendezett konyhába terelt minket.

– Kávét? Bort?

– A kávé remek – válaszolt Aly.

Hunyorogva próbáltam felmérni a terepet. A mennyezetről elég fény áradt ahhoz, hogy megcsillanjon minden márvány- és üvegbetét. Mintha a versailles-i kastély ide okádott volna. Minden krémszínű vagy bézs volt, és nem értettem, miért van tele meztelen emberekkel a konyhabútor felső és alsó része között kirakott mozaik. Mintha egy ókori olasz kép akart volna lenni, de néhány eleme elég furcsára sikeredett. Az egyik ember két karja eltérő magasságban volt, másnak pedig a farkát egy egész csempe választotta el a testétől. Úgy nézett ki, mintha csak ott lebegne magában.

Mint valami fantomfasz egy buli közepén.

Egek! Nehogy felröhögj! – gondoltam, és a tekintetem feljebb kalandozott. Sajnos a pillantásom a tükrös csilláron landolt, és a fluoreszkáló fények tükröződése majdnem elvakított. Hogy is szólt a mondás arról, hogy a pénzen nem lehet ízlést venni?

Aly oldalba bökött.

– Kávét kérsz vagy valami erősebbet?

– Ó – fordultam újra a bácsikája felé –, kávét, köszönöm.

A bor szóba sem jöhetett, mivel a gyomrom kikészült, de úgy gondoltam, egy kis koffein jól jöhet, hiszen még szinte hozzá se nyúltam ahhoz, amit Aly készített indulás előtt.

Nico odasétált egy díszes, fehér és acél géphez, amin túl sok gomb volt.

– És mi hozott ide titeket ilyen hajnali órán?

– Megöltünk valakit – válaszolta Aly.

Döbbenten fordultam felé, mire ő vágott egy „most mi van?” pofát.

– Nem akartad volna valahogy felvezetni?

Megvonta a vállát.

– Bizonyára hiányoztam aznap a suliból, amikor azt tanították, hogyan kell illedelmesen közölni, ha hulla van az ember csomagtartójában.

Nico megpördült.

– Te egy kibaszott hullát hoztál a házamba?

Aly is felé fordult.

– Igen. Apa azt mondta, ha bajba kerülök, jöjjek ide.

– Baszd meg! – fakadt ki Nico. – Lehet, hogy megfigyelnek a szövetségiek! Nem hozhatsz csak úgy hullákat ide, mintha valami kibaszott halottasház lennék!

– Hé! – vágtam közbe, Aly elé lépve. Lehet, hogy a bácsikája, de ez a hangnem bőven elég volt ahhoz, hogy megkérdőjelezzem, érdekel-e, mit gondol rólam ez az ember. – Nem tudhatta.

Nico a magasba emelte a kezét.

– Ezt a szövetségieknek magyarázd! – Sarkon fordult, és üvöltözve kiment a konyhából. – Greg! Stefan! Alec! Junior! Emeljétek fel a seggeteket! Van egy kis gondunk!

Aly mellém somfordált, én átkaroltam a vállát, és lenéztem rá. Meglehetősen gondterheltnek tűnt.

– Ajaj! – mormogta.

Közelebb húztam magamhoz.

– Mégis mit kellett volna tennünk? Felhívni telefonon, hátha azt is lehallgatják a szövetségiek?

Léptek dübörögtek a fejünk fölött, Nico mindenkit felébresztett a kiabálásával. Valaki lefelé rohant egy közeli lépcsőn, mi pedig a hang irányába fordultunk. Egy fiatal férfi viharzott be a helyiségbe, akkor húzkodva magára egy szürke pólót. Talán olyan magas lehetett, mint Aly, sötét hajjal és cérnavékony alkattal. A babaarca és a szeplői ellenére volt valami keménység a tekintetében, amiből arra következtettem, hogy idősebb, mint

amennyinek látszik.

– A kulcsokat! – üvöltötte, és Alyre mutatott.

– Szia, Greg! Én is örülök, hogy látlak – dünnyögte, de már bele is túrt a táskájába.

Szóval ő Greg, a legfiatalabb unokatestvére. Lehet, hogy mégis olyan fiatal volt, mint amilyennek látszott, és a keménységét annak köszönhette, amit addig megtett az apjáért. Ha valaki, én aztán tudtam, hogy egy szülő néha idejekorán felnőttet csinál a gyerekéből.

– Gyertek – sürgetett bennünket –, mennünk kell.

Aly odanyújtotta neki a kulcsokat.

– Hogy érted, hogy mennünk kell?

Greg megrázta a fejét.

– Tartsd meg a kulcsokat! Te vezettél ide, te is vezetsz el. – Odafordult hozzám. – Hol van a kabátod?

– Az előszobában – válaszoltam.

Greg bólintott, és az unokanővére felé intett.

– Tűnjünk el innen!

Aly vonakodva bontakozott ki az ölelésemből.

– És mi lesz Joshsal?

Greg szeme rám villant.

– Én leszek ő, hogy ha figyelnek, ne keltsünk gyanút. Ő pedig itt marad, és mindent elmesél apának.

– Nem, nem. Nem fogtok szétválasztani minket!

– Nem lesz semmi baja – próbálta megnyugtatni Greg. – Szerinted apa magára akar haragítani azzal, hogy elszórakozik a fiúkáddal? – Újra vetett rám egy futó pillantást. – Egyébként sem úgy néz ki, mint aki ne tudna vigyázni magára. És most mozdulj, Aly! Nincs túl sok időnk.

Aly aggódva fordult felém.

Odaléptem hozzá, megpusziltam a homlokát, majd Greg szemébe néztem.

– Értem, hogy sietsz, de tudnom kell, mit terveztek.

Greg egyik lábáról a másikra állt, és úgy hadart, hogy szinte alig értettem, mit beszél.

– Elmegyünk egy biztonságos helyre, és valaki elintézi a hullát.

– És ha követnek a szövetségiek? – tudakoltam.

– Majd lerázzuk őket.

Egy hosszú másodpercig meredten néztem a kölyökre, aki még csak most fejezhette be a középiskolát.

– Ne hagyd, hogy bármi történjen az unokanővéreddel!

– Nem fogom – ígérte meg, és az ajtó felé lépett, mintha így akarná mozgásra bírni Alyt.

– Én jól leszek. És te? – kérdeztem.

– Remélem. Nem tetszik ez nekem – válaszolta homlokráncolva Aly.

– Nekem sem, de ők a szakértők. Bíznunk kell abban, hogy tudják, mit csinálnak.

Greg csettintett az ujjával.

– Nincs időnk a nyálas búcsúzásra, Aly. Gyere már!

Bosszúság villant át Aly arcán, miközben elfordult tőlem.

– Jövök! Jesszus! Nyugodj már le!

A tekintetem találkozott Gregével Aly feje fölött, és alig láthatóan megráztam a fejem, belül pedig forrtam a dühtől. Apám ugyanis gyakran csettintett anyámnak, amit ki nem állhattam.

– Ne csináld ezt még egyszer!

Nem tudom, milyen arcot vághattam, de úgy tűnt, elég ijesztőt ahhoz, hogy a maffia kebelén felnőtt kölyök hátráljon egy lépést.

– Bocs – bökte ki Greg.

A barátnőm felé biccentettem.

– Tőle.

Greg most már Alyre nézett.

– Sajnálom. De légyszi, indulhatunk? Mielőtt az apám…

Nico egy oldalsó ajtón belépett a konyhába.

– Mi a faszt kerestek még itt? *Andante, idioti!*{6}

Greg, aki nyilvánvalóan jobban félt az apja haragjától, mint tőlem, megragadta Aly csuklóját, és vonszolni kezdte az előszoba felé. Aly félúton kiszabadította magát, és testi sértést helyezett kilátásba, ha a srác újra hozzáér.

Még egyszer rám nézett, mielőtt elment.

– Vigyázz magadra!

Egy figyelmeztetéssel értek fel ezek a szavak. Vigyázz magadra, különben… Mosolyt erőltettem magamra , és bólintottam.

– Te is.

Greg az ajtó túloldalán még mondott valami keresetlent, aztán Aly kilépett, és becsukta az ajtót, így már nem hallottam a további civakodásukat. Egy dübörgő hang jelezte, hogy a garázs kinyílt.

Aztán egyedül maradtam Aly maffiózó bácsikájával.

Gyanakvón felé fordultam, de már megint kitrappolt, és a szemét a plafonra szegezve kiabált a többi fiának, hogy szedjék a lábukat. Nemsokára három fiatalember érkezett, húsz és harminc év közöttiek. Hasonlítottak Gregre, csak testesebbek voltak.

Nico visszament a kávéfőzőhöz, és megnyomott pár gombot.

– Mi történt? – vetette oda a válla fölött, és hirtelen az érdeklődés középpontjába kerültem.

Amit szívből gyűlöltem. Legszívesebben elbújtam volna, de Aly csak rám számíthatott, ezért össze kellett szednem magam.

– Először is, hová megy pontosan Greg és Aly? – szegeztem neki a kérdést.

– Vissza a városba, a karosszéria-műhelyünkbe – válaszolta Nico, miközben életre kelt a puccos kávéfőző. – A srácaink ott majd kitakarítják a kocsitokat, amíg a többiek elintézik, ami a csomagtartóban van.

– És szerinted Greg és Aly rendben lesz?

Még mindig háttal állt nekem, de bólintott.

– Greg tudja, hogy mi a dolga. Ő az egyik legjobb sofőrünk, és vannak mások is az úton elterelés gyanánt, ha esetleg követnék őket.

Nagyot sóhajtottam, mert ettől csak még jobban aggódtam Alyért, mint korábban. Végre leesett, hogy a barátnőm újra a volán mögé ült, és egy hullával a kocsijában furikázik a város utcáin. Baszki! Keményebbnek kellett volna lennem, hogy találjunk ki valami mást, ami kevésbé kockázatos, de minden olyan gyorsan történt.

– Még mindig velünk vagy, Joe? – érdeklődött Nico.

Felkaptam a tekintetemet a padlóról. Nico összefont karral bámult engem.

– Josh – javítottam ki. – Mondd, hogy Aly rendben lesz!

Azt hittem, felbőszíti a makacsságom, de csak vigyorgott.

– Tényleg bírod az unokahúgomat, mi?

Bólintottam, és ahogy körbenéztem, láttam, hogy a négy férfi úgy méreget, mintha ugyanarra gondolnának közben. Miért tűnt ez hirtelen csapdának?

– És te vagy a felelős a csomagtartóban fekvő hulláért? – faggatott tovább Nico.

Újra bólintottam, és a társaság egy emberként húzta ki magát. Felmerült bennem, hogy talán nem nyerte el Aly rokonainak a tetszését a gondolat, hogy egy gyilkossal randevúzik.

– Akkor el kell mondanod, mi történt – folytatta Nico, és volt egy olyan érzésem, hogy ha nem tetszik neki a történetem, hiába ígérte meg Greg Alynek, hogy nem lesz bántódásom, akkor sem biztos, hogy életben maradok.

– Egy erőszaktevő és feltehetően gyilkos is, bizonyos Brad Bluhm két nappal ezelőtt kórházba került – vágtam bele. – Összeszólalkoztak Alyvel, aki megsértette. A fickó ma este megpróbált betörni hozzá.

Dühös férfiak mormogása töltötte be a helyiséget, én pedig kezdtem valamivel jobban érezni magamat, hiszen már volt egy közös ellenségünk: Brad.

Nico sötét tekintete szikrákat szórt a haragtól.

– Miért ment oda?

– Mindenféle gyilkos szerszám volt nála – válaszoltam, de nem mentem bele a részletekbe. Feltételeztem, hogy pontosan tudják, mire gondolok. – Sikerült ártalmatlanná tennünk. Megkötöztük, és azt terveztük, hogy a legutolsó áldozata családjának a verandáján hagyjuk, de sajnos út közben meghalt. Aly azt mondta, jöjjünk ide. Brad mobiltelefonja még mindig a lakásában van, az autója GPS-követőjét kikapcsolta, így nem tudom, az hol lehet, de azt hiszem, valahol Aly háza közelében parkolhatott le vele.

– És ezt honnan tudod?

Baszki! Ezt csakis magamnak köszönhettem.

– Hekker vagyok.

Aly egyik unokatestvére előrébb húzódott, magára vonva a figyelmemet.

– Milyen gyártmányú és típusú Bluhm kocsija?

Elmondtam.

Nico csettintett a fiának, aki az előbb beszélt, mire megpróbáltam nem csikorgatni a fogamat.

– Hívd fel Jimmyt! Küldje oda az embereit, és ne menjenek el, amíg meg nem találták azt a kocsit.

A fia bólintott, és az ajtó felé indult.

Nico egy másikhoz fordult:

– Aly házát is ki kell takarítani. Ha Aly és Greg végeztek Josh autójával, menjenek oda, hogy elhozhassa a cuccait meg a macskáját, mielőtt nekiláttok.

Ez a fia a szomszédos ajtón át távozott, így már csak Nico, Nico legidősebb gyereke – Junior? – és én álltuk körbe a konyhaszigetet.

A családfő hosszan méregetett.

– Mi van még?

– Brad csak Aly keresztnevét hallhatta a kórházban, szóval biztosan kutakodott egy kicsit, hogy megtalálja. Attól tartok, hogy a telefonján vagy a számítógépén lehet valami, ami a rendőrséget egyenesen Alyhez vezeti, ha bejelentik az eltűnését.

Nico Junior felé fordult.

– Menj át Vinnyhez, mondd meg neki, hogy az egész csapatra szükséged lesz Bluhm házánál.

– Pénzes családból származik – figyelmeztettem őket. – Szinte biztos, hogy vannak biztonsági kamerák, riasztók és…

Nico megemelte a kezét, hogy elhallgattasson.

– Minden tiszteletem a tiéd, de nem vagyunk kezdők.

– Ellopjátok a számítógépét, vagy feltöritek?

Nico a legidősebb fiára pillantott.

Junior pedig a szemembe nézett. Az ő tekintete még Gregénél is ridegebb volt.

– Nincs időnk felkészülni, ezért egy gyors betöréses rablás lesz. Szóval ellopjuk.

Megráztam a fejem.

– Az túlságosan gyanús. Vigyetek magatokkal, és meghekkelem.

Kétkedő tekintettel mért végig.

– Biztos?

Hosszan fújtam ki a levegőt.

– Igen. Én ebből élek. Tíz percen belül bejutok, és kipucolom a merevlemezét anélkül, hogy bármilyen digitális nyom maradna utánam.

Junior kérdőn nézett az apjára.

Nico legyintett mind a két kezével, és visszapördült a kávéfőzőhöz.

– Most kezdhetem előről elviteles bögrébe.

***

Negyven perccel később még mindig életben voltam. Sikeresen átmentem a ki tudja, milyen teszten, aminek Nico vetett alá a konyhájában, és most egy furgon hátsó részében ülve kortyolgattam a tűzforró macchiatót egy hőszigetelt bögréből. A furgon oldalán egy helyi áramszolgáltató logója díszelgett. Nem tudtam megmondani, hogy lopott-e, esetleg egy remek másolat, vagy tényleg a kérdéses cég tulajdona, amit viszont a maffia irányít.

Megjegyeztem magamnak, hogy nem fogok többé az árammal szórakozni, ha be akarok törni a barátnőm házába. Már így is tartoztam egy szívességgel a maffiának, nem volt szükség arra, hogy egy még nagyobb céltáblát fessek a hátamra.

– Ízlik a kávé? – kérdezte Junior

Velem szemben ült egy padon két sokkal nagyobb fickó társaságában, akiket nem mutattak be nekem. Talán mindenkinek így volt jobb. Mellettem is ült mindkét oldalon egy-egy alak. Először azt hittem, engem fognak eltakarítani, de amikor egyeztetni kezdtek arról, mit hogyan csinálunk, megnyugodtam.

– A kávé remek – válaszoltam.

Junior bólintott.

– Feltétlenül mondd el az öregemnek is, ha be akarsz vágódni nála. Mindig kérkedik a baristaképességeivel. – A homlokát ráncolva a jobb oldalán ülő felé fordult. – Vagy baristo? Van neme ennek a szónak?

– Fogalmam sincs – mormogta a fickó.

Megpittyent a zsebemben a telefon. Hátra kellett dőlnöm, hogy elő tudjam venni. Amint megláttam Aly üzenetét, megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

– Biztonságban eljutottak a műhelyig.

– Elég sokáig tartott – jegyezte meg Junior.

Hol vagy? – kérdezte Aly.

Titkosügynökösködöm, írtam vissza.

Hogy érted ezt? Már nem vagy a bácsikám házában?

Okos nő, mindig figyel a részletekre.

Nem. Úton vagyok.

Micsoda? Máris neki dolgozol?

Megleheeeet.

MI VAN?

Három nevető emojit küldtem válaszul.

Josh, figyelj rám! Komolyan beszélek. Ne csinálj neki semmit! Ezzel fognak becserkészni.

Valószínűleg igaza volt, de most már nem táncolhattam vissza. Pláne úgy, hogy ha megtenném, és Braden kívül a lakásából is eltűnik ez-az, a rendőrség biztos, hogy gyanakodni fog.

Vettem egy nagy levegőt, mielőtt írtam volna neki.

Hidd el, nem lesz baj. Megígérem. De ezt meg kell tennem. Kérlek, bízz bennem!

Szerintem tudod, hogy mennyire bízom benned, írta, és miközben hét másik férfival voltam összezárva egy furgonban, nem hiányzott egy emlékeztető arra, milyen örömmel hordaná nyakláncként a kezemet. *A többiek azok, akikben nem bízom. Ha valami történne veled, kicsinálok mindenkit. Mondd meg, hogy melyik seggfej unokatestvéremmel vagy.*

Felpillantottam, és láttam, hogy Junior figyel.

– Igen? – kérdezte.

– Aly azt akarja, hogy adjak át egy üzenetet.

Kérdőn nézett rám, a fejét is kissé oldalra billentette.

– Azt írta, ügyelj arra, hogy biztonságban hazaérjek.

Junior felhorkant.

– Ez biztos a neveltetése miatt van. Ahhoz képest, hogy nincs benne a családi bizniszben, elég sok mindenben hasonlítunk.

A mellette ülő srác oldalba bökte a könyökével.

– Talán a génjeiben van.

Junior lassan felé fordult.

– Mit akarsz ezzel mondani? Szerinted minden olasz úgy

születik, hogy maffiózó lesz?

– Öööö… nem – visszakozott a fickó.

– Mert az rasszizmus lenne, Phil.

Újra belemerültem a telefonomba. Nem. Ebben a vitában nem akartam részt venni.

Megmondtam neki. Örömmel tudatom, hogy meghökkent.

Lenyűgöző, írta vissza Aly. *Nem sokan használják már ezt a kifejezést.*

Vigyorognom kellett. Most, hogy végre már nem játszotta el, hogy idegesíti a piszkálódásom, vissza is vágott, és ezt imádtam. Nagyon is.

Becsúsztattam egy kulcsot a táskádba. A lakásomét. Ha neked és a kis kiválasztottnak van kedve, találkozzunk ott, miután végeztem.

És mi van Tylerrel? – kérdezte. *Szerinted nem lenne fura?*

Pislogtam egypárat. Jogos. Valahogy megfeledkeztem a lakótársamról, és arról is, hogy valamikor együtt voltak. Az agyam bizonyára így akart megvédeni, de már nem éreztem szükségét. Sosem volt komoly köztük a dolog, és tudtam, hogy egyikük sem akar elköteleződni, így nem volt mitől tartanom.

Gyorsan ráírtam Tylerre is.

Megígértem, hogy segítek Alynek, emlékszel?

Hajnali öt múlt, de ő mindig korán kelt, még a hétvégén sem tudott sokáig aludni. Szinte azonnal válaszolt.

Kérlek mondd, hogy kijöttetek egymással! – írta.

Megint vigyorogtam. Hihetetlen szerencsém van, hogy ő a legjobb barátom!

Megjelent egy apró buborék, Tyler még írt valamit. A következő másodpercben meg is érkezett.

Mert az utóbbi időben a szokásosnál is ijesztőbb voltál, és kezdtem aggódni, hogy megint Maria és Rob beavatkozására lesz szükség.

És ezzel tönkre is vágta a hangulatom.

Nincs szükség a szüleimre. Megkértem Alyt, hogy legyen a barátnőm.

Gratula! Egy pillanat. Ugye igent mondott?

Igen. Nem gond, ha átjön?

Dehogy. Te nem leszel vele?

Nem. El kell intéznem valamit, de egy-két óra múlva én is ott leszek. Ki kell füstölni a házát, szóval a macskájával együtt érkezik.

Remek. Az a kis szaros utál engem.

Visszatért a jókedvem. Sosem fogom megérteni, miért érzem ennyire különlegesnek magam attól, hogy Fred csupán két embert tűr meg maga mellett.

Hogy merészelsz így beszélni a fiamról?

A fiadról?

Igen. Sir Frederick Cappellucci-Hammond, az első ezen a néven.

Úgy tűnt, Alyvel ellentétben Tyler nem nagy híve az efféle humornak.

Kösz, Tyler. Aly nemsokára ott lesz. Adtam neki kulcsot, hogy ne kelljen beengedned.

Haveeeer! Máris van kulcsa? Keményen tolod. Tud már az apádról?

A bűntudat újabb hulláma elsöpörte a vigyoromat.

Még nem. Annyit tud, hogy a gyerekkorom kemény volt, de a részletekről nem beszéltem még. Úgy tervezem, hogy amikor hazaérek, mindent elmondok neki.

Szólj, ha legyek itt, és segítsek elmagyarázni a dolgot.

Szerintem menni fog, de köszi.

Visszatértem az Alyvel folytatott csetfolyamhoz.

Tyler részéről minden oké.

Biztos? Ez rémesen hangzik, de eddig eszembe sem jutott, mit érezne Tyler velünk kapcsolatban.

Ha-ha! Nálam is ugyanez a helyzet. De csakis te tehetsz róla.

Én? Már hogy lenne ez az én hibám?

Szerintem pontosan tudod. És nem aggódj! Tyler örül a boldogságomnak.

Én is örülök, ha boldog vagy.

A furgon megugrott, mintha a sofőr hirtelen a gázra lépett volna. Kiesett a mobil a kezemből, és ha nem kapaszkodom meg a padban, én is a padlón végzem.

Junior belebökött a mellette ülő srácba, és a vezetőülés felé

meredt.

– Mi a fasz, Vinny?

– Az istenverte zsaruk már Bluhm házánál vannak! – üvöltötte vissza a kérdéses Vinny.

Junior elkáromkodta magát.

– Lassíts! Ha elsüvítünk mellettük, gyanút fognak.

– Engem köröznek – jelentette be rettegő hangon Vinny.

Junior felpattant, és előhúzott egy pisztolyt az álmunkásruhájából. Letérdelt Vinny mögé, és a fegyver csövét a sofőr oldalához nyomta, majd kibiztosította. A kattanás hangja visszhangzott a zárt térben.

– Lassíts. Le. Baszd meg.

Vinny elemelte a lábát a gázpedálról, mire megkönnyebbült sóhajok kórusa hallatszott körülöttem. Jesszus! Ez kemény volt! Junior megpördült, és egyenesen a szemembe nézett.

– Hogy a faszba kerültek ide ilyen hamar?

A furgon hátsó részéből minden szempár rám szegeződött, mintha valami mindentudó lennék, de csak annyira futotta, hogy megvonjam a vállamat.

– Fogalmam sincs.

Junior elhúzta Vinny oldalától a pisztolyt, és visszahuppant a helyére. Előrehajolt, megtámaszkodott a térdén, és szinte a padhoz szegezett a tekintetével.

– Kezdd elölről, és mondj el mindent újra! Biztosan elbasztatok valamit.

Nyúltam, hogy felvegyem a telefonomat a földről:

– Előbb szólok Alynek, hogy legyen óvatos.

Junior még távolabb rúgta a készüléket, és rám szegezte a fegyverét.

– Alyvel nem lesz gond. Most magad miatt kell aggódnod. Kezdj csicseregni, szépfiú!

Ó, baszki…

19

Aly

Alig voltam ébren hat órája, de máris kimerültnek éreztem magam. Azt hiszem, ha betörnek az ember házába, ha részt vesz egy emberrablásban és egy erőszaktevő megölésében, ha átfuvarozza a holttestet a fél államon, ha egy maffiózó leüvölti a fejét, ha a lebukástól rettegve vissza kell vezetni a városba, és aztán két órán át kell várakoznia egy hideg karosszéria-műhelyben, amíg egy bizonyos Lucius, egy fekete, középkorú férfi többször ki nem suvickolja a pasija kocsiját, ez talán nem is olyan meglepő.

És nem, Lucius nem értékelte, amikor az Azkabanban{7} töltött időről kérdeztem.

Mégsem sikerült meggyőznie arról, hogy nem valami mágus. Pokoli gyanús volt ugyanis, hogy az eltelt másfél órát azzal töltötte, hogy megpróbált a tekintetével lángra lobbantani. Ha viszont már hallotta ezt a viccet, akkor… megérdemeltem.

Josh autójának hátsó üléséről hangos nyávogás hallatszott.

– Tudom, drágám – szóltam oda Frednek. – Tarts még ki pár percig! Mindjárt apucinál vagyunk.

Remek. Most már én is úgy beszélek, mint Josh.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe, talán már századszorra. Mielőtt elváltunk a házam előtt, megmondtam Gregnek, hogy ne kövessen, de nem bíztam abban a kis szarosban. Josh már így is tartozott egy szívességgel a bácsikámnak mindezért, szóval egyáltalán nem akartam ráadás gyanánt tálcán felkínálni nekik a lakcímét is.

Pirosra váltott a lámpa előttem, úgyhogy lassítottam, és megálltam a sor végén. Kihasználtam az alkalmat, hogy megnézzem a telefonomat. Megint. Még mindig semmi hír Joshról vagy bármelyik férfi rokonomról. Ha bántani merészelik a pasimat, istenemre esküszöm, azzal töltöm a hátralévő életemet, hogy mélységesen megbánják, amit tettek. Rájuk szabadítom a

poklot. Elgázolt állatok tetemét hajítom a kocsijukra. Rajzszöget teszek a cipőjükbe. Pizzát rendelek a házukhoz, és azt iratom rá, hogy a szövetségiek küldték.

Örökre elfelejthetik, mi az a nyugalom.

Azért imádkoztam, nehogy valami borzalmas dolog történjen velük. A legutolsó üzenetemben azt írtam Joshnak, hogy örülök, ha boldog. Ha más férfiról lett volna szó, már azon pörögne az agyam, hogy biztosan elriasztottam a romantikus kirohanásommal, de itt Joshról volt szó. Ő jókedvűen nyugtázta, hogy köztünk „minden túl korai", sőt, szerinte még a „gyerekünk is közös".

Tehát történnie kellett valaminek. Valami rossznak. Francba!

Sajnos nem tehettem semmit. Fred ott ült a kocsiban, és ha az egyre kétségbeesettebb nyávogásából meg lehetett ítélni, hamarosan vécéznie kell. És még ha be is rendezkedünk Josh lakásában, akkor sem hagyhattam magára, hogy visszamenjek a bácsikám házába. Greg azt mondta, húzzam meg magam egy ideig, tehát tartsam távol magam a szövetségiek által különösen kedvelt családomtól.

Nyilvánvaló, hogy hatalmas hiba volt odamenni. Meg kellett volna kockáztatnunk Joshsal, hogy mi magunk szabaduljunk meg Bradtől, és a következményeket egy terápia során dolgozzuk fel. Már ha sikerül. De azok után, ahogy Josh Brad hullájának a látványára reagált, talán túl sok lett volna neki, ha sietve feldaraboljuk a még ki sem hűlt testet.

A lámpa zöldre váltott.

Koncentrálj, mondtam magamnak, és felemeltem a lábamat a fékpedálról.

Greg egy halom utasítást adott, amit még végre kellett hajtanom, mint például azt, hogy alaposan súroljam le magamat a zuhanyzóban, és módszeresen tisztogassam meg a körmöm alatti részeket is. Otthon már átöltöztem, a levetett ruháimat és cipőmet egy Guido nevű alaknak adtam, kivéve a melltartómat és a bugyimat, mert azok sosem kerülhetnek valami undorító öreg maffiózó kezébe.

Azok a telefonok, amiken Joshsal sms-eztünk, eldobhatók voltak. Volt nála egy tartalék számomra „a biztonság kedvéért",

és igen, ezért a kijelentéséért kapott tőlem egy sokatmondó pillantást. A saját telefonjainkat a házamban hagytuk, így ha valaha is ellenőriznék az adataikat, kiderülne, hogy egész éjjel otthon tartózkodtunk. Most viszont nálam voltak, Josh laptopjával és két táskával együtt, tele a saját és Fred holmijaival.

Újabb nyávogás visszhangzott az autóban, ezúttal hangosabban és hosszabban.

– Szorítsd össze a lábadat, drágám! Mindjárt ott vagyunk!

A következő pillanatban azonban rádöbbentem, hogy nem is ő volt, hanem szirénáztak.

A kormánykerék bőrborítása megcsikordult, olyan erővel szorítottam. A visszapillantó tükörben már meg is jelent a villogó rendőrautó. A szívem majd kiugrott a helyéről, de szépen elkezdtem lehúzódni az útról, ahogy mindenki más.

Kérlek! Csak ne engem keressenek!

A rendőrök lelassítottak mellettem, és már majdnem elöntött a pánik, amikor rájöttem, hogy egy kereszteződés előtt vagyunk, és valószínűleg csak ellenőrizni akarják, hogy szabad-e az út. Elfordítottam az arcom, ahogy elhaladtak mellettem, majd a kereszteződés túloldalán újra felgyorsítottak.

– Szent ég… – pihegtem, és a volánra ejtettem a homlokomat.

Nem. A bűnözőlét nem nekem való. A vérrel és a sebekkel még elbírtam, de hogy folyamatosan aggódjak amiatt, hogy elkapnak? Kösz, de nem.

Amikor valaki dudált egyet mögöttem, rögtön magamhoz tértem. Nem ez volt a megfelelő pillanat egy idegösszeomlásra.

Integetve kértem bocsánatot, és megindultam, óvatosan, nehogy átlépjem a sebességhatárt. Igen, az autó tiszta volt, és nem, ilyen hamar még nem kereshetett a rendőrség, de hiába mondogattam ezt, a paranoiám nem csillapodott. Úgy éreztem, hetek, sőt hónapok kellenek ahhoz, hogy újra el tudjam engedni magam. Vajon mi lesz Brad hullájával? Lucius megbízható? Hiszen látta az arcomat. Bármikor azonosíthat, ha a rendőrség kihallgatja.

Az istenit! Miért nem tudtam befogni a számat? Muszáj volt viccelődnöm vele, mi? Talán küldhetnék neki virágot, vagy egy új csavarkulcskészletet bocsánatkérés gyanánt, hogy számíthassak a

jóindulatára.

Öt perccel később bekanyarodtam Josh és Tyler garázsába, és beálltam a vendéghelyre Tyler SUV-ja mellé. Fred már megállás nélkül nyávogott, úgyhogy gyorsan felkaptam a hordozóját a vállamra, az alomládát a kezembe, és megindultam felfelé. Ismertem a kódot, de inkább megálltam és felcsengettem, hogy Tyler tudja, megérkeztem. Nem szívesen nyitottam volna rá úgy az ajtót, hogy nem számít rám, még akkor sem, ha Josh azt írta, a lakótársa részéről teljesen oké, ha megyek.

– Szia, Aly! – recsegett a hangja a kaputelefonban, majd beengedett.

Nem sokkal később már ott is állt a nyitott ajtó előtt.

– Hát, szia!

Hosszú, szőke haja vizes volt, mintha épp akkor lépett volna ki a zuhany alól, és nagyon jól állt neki hátrafésülve. Alacsonyabb volt Joshnál, úgy száznyolcvan centi, de legalább annyira izmos, bár a tetoválások nélkül nagyobb darabnak tűnt. Természetesen ő is nagyon helyes volt, de fel sem érhetett a lakótársához. Josh külsőre és belsőre is kenterbe verte, ráadásul nem éreztem semmit, amikor elsétáltam mellette.

– Ne haragudj – szóltam hátra a vállam felett, Josh szobája felé tartva –, Frednek vécéznie kell.

Nem láttam semmit, ahogy berohantam a hálószobába, csak arra figyeltem, hogy mielőbb letegyem az alomládát, és kiengedjem Fredet a hordozóból. Amint kiszabadult, egyenesen beugrott a dobozba, és esküszöm, hallottam, ahogy felsóhajt, mielőtt pisilni kezdett. Szegénykém…

Aztán felemeltem a fejem, és… Szentséges ég! Hát ott voltam. A kedvenc videóim díszletében. A kanapé a távolabbi falnál állt. Jobbra tőlem a hatalmas ágy, kampókkal a kikötözéshez. Előttem pedig egy széles, ablakokkal teli fal, ahonnan Josh kinézett, amikor szomorúnak tettette magát.

Azonnal és végérvényesen felizgultam. A beszűkült agyam csak arra várt, hogy ha megfordulok, ott álljon előttem az Arcnélküli Férfi, művérben úszó, meztelen felsőtesttel. Istenem! Bárcsak Josh mihamarabb hazaérne! Életemben nem vártam még ennyire egy perverz, lepedőakrobatákat megszégyenítő szexre!

Hát persze hogy Tylernek pont most kellett kopogtatni a még mindig nyitott ajtón!

– Kérsz kávét vagy valamit?

Vágtam egy grimaszt. Még szerencse, hogy háttal álltam neki, így nem érthette félre a reakciómat.

– A kávé remekül hangzik, köszönöm – válaszoltam két oktávval magasabb hangon, mint általában.

Ez annyira furaaaaa!

Megvártam, amíg elsétál, csak utána fordultam meg. Fred elég jól viselkedett, de nem tudtam, mit szólna hozzá Tyler, ha szabadon mászkál a lakásában, ezért becsuktam magam mögött Josh szobájának az ajtaját, hogy bent tartsam.

– Csak hozom a többi cuccomat! – kiáltottam a konyha felé, majd a bejárati ajtó felé indultam.

– Megvan a kód? – kérdezte Tyler.

– Aha.

– Klassz. Nyugodtan hagyd nyitva az ajtót!

Kiviharzottam a lakásból. Most az egyszer örültem a kinti hűvös, téli levegőnek, mert úgy éreztem, mindjárt lángra kap a bőröm. Valahogy bele sem gondoltam, milyen hatással lesz rám, ha Josh lakására megyek. Eddig elég furcsa érzéseket váltott ki belőlem. Máris arról fantáziáltam, hogy milyen sötét, buja dolgokat fogok művelni az imádott férfival, miközben a másik szobában ott lesz a pasi, akivel unalmas volt a szex, és már teljesen közömbös a számomra.

Josh azt mondta, Tylert nem zavarja a dolog, de felmerült a kérdés, hogy mi van velem? Vajon elég felnőtt vagyok egy ilyen szituációhoz? Vagy talán túl sok nekem ez a kellemetlen helyzet? Szerettem volna laza lenni. A francba! Úgy gondoltam, normál helyzetben nem is lenne semmi bajom, de az elmúlt pár órában történtek után teljesen kimerültem, és egyáltalán nem kívántam cseverészni azzal a pasival, akivel valamikor meztelenül bújtam össze. Muszáj volt elkerülnöm, amíg egy kis levegőhöz nem jutok.

Felemeltem a csomagtartót, és éppen ki akartam emelni a táskáimat, amikor megcsörrent a telefonom a kabátom zsebében.

– Josh? Jól vagy?

– Öööm… nem Josh vagyok – szólt bele egy női hang.

Elemeltem a fülemtől a telefont. Veronica hívott, a barátnőm a laborból.

– Francba! Bocs, Vern! – szabadkoztam, és közben kihalásztam a táskákat a csomagtartóból, aztán be is zártam. – Azt hittem, valaki más hív.

– Semmi baj. Csak azért hívtalak, mert végeztem a mintáiddal.

– Vern… – nyafogtam, miközben beütöttem a lakás kódját. – Mondtam, hogy ne is törődj vele.

– Tudom, de nem kell hogy emiatt rossz legyen a lelkiismereted. Nem vettelek előre. Az elmúlt két napban egy-egy órával tovább maradtam, hogy elvégezzem, amit kell.

– Vern! – visszhangzott a lépcsőházban a kiáltásom. – Ettől csak még rosszabbul érzem magam!

– Túl fogod élni – csitított. – Akarod tudni, hogy mi lett az eredmény?

– Hadd tippeljek! Nem egyeznek?

– Ding, ding, ding! Megvan a győztesünk!

A szememet forgatva léptem be a lakásba, közben az eszembe véstem, hogy kérdezzek rá Joshnál a DNS-ügyre.

– Sajnálom, hogy a semmiért nyüstöltelek. Mekkora balfasz vagyok! – Fred Josh ajtaja mögött várt rám, és majdnem megbotlottam benne, amikor benyitottam. – Jézusom, Fred! Vigyázz!

Még hallottam, hogy Vern mond valamit, de a telefon olyan messzire került a fülemtől, miközben próbáltam valahogy beevickélni a csomagokkal anélkül, hogy a macskám kisurranhatott volna, hogy nem hallottam.

– Egy pillanat, Vern!

Végül sikerült mindent lepakolni, és Fred is ott volt, ahol lennie kellett, úgyhogy visszatettem a fülemre a készüléket.

– Ne haragudj! Mit is mondtál?

– Azt mondtam, hogy kicsit mélyebbre ástam.

Veronica hangjában volt valami, ami azt súgta, le kell ülnöm az ágy szélére. Mintha olyan hírei lettek volna, amit jobb, ha az ember nem állva hall.

– Igen?

– Ahogy mondtam, kíváncsivá tettél, szóval úgy döntöttem,

nem állok meg annál, hogy egyezik-e a két minta.

– És?

– Nem is tudom, hogy mondjam ezt el.

Egyre erősebben markoltam a telefont, kezdtem komolyan aggódni. Talán Josh vérével van valami?

– Mintha letépnél egy ragtapaszt – javasoltam Vernnek, aki nagy levegőt vett.

– Lefuttattam a véres kötszerekből kinyert DNS-t az adatbázisunkban, és… Nos… A minta tulajdonosának DNS-e ötven százalékban megegyezik a Gyilkos Ken baba DNS-ével.

Megráztam a fejem.

– Egy pillanat. Mit is akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy az a férfi, aki összevérezte a kötszereket, egy sorozatgyilkos fia, Aly.

Elejtettem a telefont. Még hallottam, ahogy Vern a nevemet ismételgeti, de zúgott a fülem, és megszűnt minden körülöttem. A látásom is elhomályosult, szédülni kezdtem. Tudtam, hogy elájulok. Még életemben nem történt velem ilyesmi, de ismertem a tüneteket, és azután a rengeteg sokk után, amit aznap átéltem, ez az utolsó már nekem is túl soknak bizonyult.

A nővérénem bekapcsolt, és hátradőltem az ágyon, a szoba pedig elmosódott körülöttem. A férfi, aki kémkedett utánam, aki betört a házamba és megölt valakit, egy sorozatgyilkos fia volt.

Édes istenem! Véres videókat forgatott! Talán olyan akart lenni, mint az apja?

Vagy már olyan is?

Feltápászkodtam. El kellett tűnnöm onnan. Nem szerettem a megtörtént bűnesetekről szóló filmeket, de jól ismertem a személyiségzavarokat, és ismertem pár embert, akik szinte tökéletesen el tudták játszani, hogy valódi érzelmeik vannak. Ott volt például Bundy, aki a kor egyik legjobb krimiírója mellett tevékenykedett, de a nőnek fogalma sem volt arról, micsoda egy szörnyeteg. Ha Bundy át tudott verni egy ilyen tapasztalt írót, vajon mekkora esélyem lehetett egy hozzá hasonlóan torz férfival szemben?

Josh számára ez az egész csak egy játék volt, azt pedig már első kézből megtapasztalhattam, hogy mennyire szereti az

ilyesmit. Ez az egész barátnő, pasi, a macskám apucija színjáték csak arra kellett, hogy megpuhítson, hogy elnyerje a bizalmamat, és még jobban megrémüljek, amikor feltárja előttem a valódi énjét.

Kóválygott a fejem, ahogy megpróbáltam felállni, vissza is kellett ülnöm az ágyra. Fred mellém ugrott, és dorombolni kezdett, mintha azt akarta volna tudni, rendben vagyok-e.

– Aly! – üvöltötte valaki.

Igen. Francba! Elejtettem a mobilomat.

Gyorsan megkerestem.

– Itt vagyok – nyugtattam meg Vernt. – Bocs, de letaglózott a hír.

– Minden rendben? Biztonságos helyen vagy?

Körbenéztem, és tekintetem megakadt az ágyból kiálló kampókon. Hogy biztonságban vagyok-e? Ki tudja, Josh merre járt, szóval maradt időm arra, hogy elmeneküljek. Nem mehettem haza, mert már bebizonyította, milyen könnyedén be tud jutni, ha akar. Greg azt mondta, ne menjek a család közelébe, de úgy éreztem, jelenleg egy maffiatanya a legbiztonságosabb hely számomra. Nicónak valószínűleg több fegyvere és biztonsági embere van, mint amennyit Josh hatástalaníthatna.

– Aly? – szólongatott Vern kétségbeesve.

– Igen, bocsánat. Biztonságban vagyok. – Vagy legalábbis hamarosan biztonságban leszek. – Figyelj, Vern, most mennem kell! Köszönöm, hogy elmondtad.

– Biztos, hogy jól vagy?

– Igen. Megtennéd, hogy megtartod magadnak, amit megtudtál?

Össze voltam zavarodva, de egy dologban biztos voltam: ha Vern elkezd pletykálni arról, hogy egy híres sorozatgyilkos rokona él a városban, az egész kórházban kitör a pánik, a figyelem középpontjába kerülök, márpedig ez most egyáltalán nem hiányzott.

– Hát persze. Bízhatsz benne, hiszen jogtalanul használtam fel a kórház eszközeit, szóval el is veszíthetném az állásomat, ha kiderülne.

Hála az égnek!

Elbúcsúztunk, letettük a telefont, én pedig néhány percig még az ágy szélén ülve próbáltam normalizálni a szívritmusomat. Hát ez volt az a sötét múlt, amiről nem akart Josh beszélni, és most már azt is tudtam, hogy miért.

Mit is mondott? Hogy nem a megfelelő pillanat azután beszélni erről, hogy éppen megölt valakit?

Nevetnem kellett, de kissé hisztérikusnak hangzott. Valóban, az időzítés tényleg szar lett volna, de mégiscsak sokkal jobb lett volna, ha tőle tudom meg, mint így.

Vagy talán mégsem volt olyan rossz, hogy nem volt ott, és nem tudott befolyásolni.

Összerezzentem. Ez a gondolat elég igazságtalannak tűnt. Miután lassan elszállt az első sokk, kezdtem megkérdőjelezni a reakciómat. Nem, valóban nem tudtam túl sokat Joshról, de… mégis úgy éreztem, mintha ezer éve ismerném. Fogalmam sem volt arról, hogy mi a kedvenc színe, vagy hogy kit vitt magával a gimis bálba, de azt, hogy milyen ember, nagyon is jól tudtam. Egy vicces, kedves, gondoskodó férfi, akiről nehéz volt elhinni, hogy elég jó színész ahhoz, hogy megjátssza mindezt.

Nem írtam bűnügyi történeteket, de most, hogy jobban belegondoltam, valószínűleg több veszélyes emberrel találkoztam életem során, mint az az írónő. Ráadásul ő csak szabályozott körülmények között találkozott bűnözőkkel, én viszont napi rendszerességgel, a vadonban szálltam szembe velük. Az én ösztöneim biztosan kiélezettebbek voltak, hiszen engem nem vettek körbe börtönőrök, hogy megmentsenek, ha valami balul sül el. Én csakis magamra számíthattam.

A családom tudott Joshról. Ahogy a közvetlen szomszédaim is. Tyler pedig ismert engem. Ez elég sok kihallgatandó személy arra az esetre, ha hirtelen eltűnnék. Ha valaki meg akarna ölni, nem az lenne a célja, hogy minél kevesebb legyen a szemtanú?

Valaki kopogtatott az ajtón.

– Aly? – szólt be Tyler. – Kész a kávé!

És akkor végre eszembe jutott. Tyler nem csupán a lakótársa volt Joshnak, hanem a legjobb barátja is. Egyszer azt mondta, hogy már gyerekkoruk óta elválaszthatatlanok. Tehát valószínűleg Josh apjáról is sokat tudott.

Remegő lábakkal feltoltam magam az ágyról, és már egyáltalán nem éreztem úgy, hogy kerülnöm kellene az exemet. Ha valaki válaszolhat a kérdéseimre, és meg tudja mondani, hogy Josh valóban az-e, akinek gondolom, az Tyler volt.

– Ajaj! Jól vagy? – szegezte nekem a kérdést, miután kiléptem Josh szobájából.

– Nem. Éppen sokkot kaptam.

– Gyere, ülj le! – mondta, és kihúzott egy bárszéket a konyhasziget alól.

Leroskadtam, néztem, ahogy kávét tölt nekem, és azon agyaltam, hogyan hozakodjak elő a témával, de mivel ez nem egy átlagos baráti csevejnek ígérkezett, úgy döntöttem, belevágok a közepébe.

– Tudod, hogy ki Josh apja?

Tyler ledermedt, háttal nekem.

– Miért kérdezed?

– Tudod vagy nem?

Kurtán biccentett.

– Én most hallottam róla először, és lenne pár kérdésem.

Tyler aggódva sandított hátra a válla fölött.

– Tényleg nem hinném, hogy nekem kellene megválaszolnom őket. Meg kellene várnod Josht.

– Én tőled akarom hallani – erősködtem.

Komoly arccal fordult felém.

– De miért?

Mégis hogy a fenébe magyarázhatnám ezt el?

– Mert van néhány kemény kérdésem is, és nem akarom megbántani Josht.

– Hát persze, mert Josh annyira érzékeny – jegyezte meg, és visszafordult a kávéfőzőhöz.

Próbáltam megőrizni a higgadtságomat.

– Nem számít, hogy mennyire érzékeny. Senkit sem szabad megbántani.

Ha már az érzelmeknél tartottunk, hirtelen világossá vált számomra, miért is nem sikerült közelebb kerülnöm ehhez a pasihoz. Most, hogy már nem vonzódtam hozzá szexuálisan, sokkal irritálóbbnak tűnt, mint korábban.

Végre letette elém a kávéscsészét.

– Mindegy. Mit akarsz tudni?

– Josh nem olyan, mint ő, igaz?

Tyler úgy összerándult, mintha pofon ütöttem volna.

– Jézusom, dehogy! Hogy jut ilyesmi az eszedbe?

Megfordult a fejemben, hogy felhozom Josh videóit, de inkább elvetettem az ötletet, mert úgy éreztem, Tylernek fogalma sincs arról, mit csinál a legjobb barátja a szobája magányában. És Bradet sem akartam megemlíteni, de tisztázni akartam Joshnak azt a megjegyzését, amit a halálával kapcsolatban tett.

– Azt mondta, aggódik amiatt, hogy a sors úgy akarja, gyilkos legyen belőle.

Tyler arca elsötétült.

– Az a kibaszott pszichológus…

– Hogy? – kérdeztem zavartan.

– Miután Josh apját letartóztatták, az anyja elvitte egy neves pszichológushoz, hogy segítsen neki feldolgozni a történteket. Az orvos pedig éppen egy olyan tanulmányon dolgozott, ami azt próbálta alátámasztani, hogy a pszichopátia egy örökletes betegség. Meg volt győződve az igazáról, bár az adatok eléggé megkérdőjelezhetők voltak. És ott volt Josh. Az aranytojást tojó tyúk, aki hirtelen az ölébe pottyant. Egy hónap alatt sikerült meggyőznie Josht és Mariát is, hogy Joshnak antipszichotikumokat kell szednie élete végéig, ha nem akar olyanná válni, mint az apja.

Elképedve dőltem hátra a bárszéken.

– Mégis miféle orvos mond ilyesmit?

Tyler lemondón ingatta a fejét.

– Már nem is orvos. Nem Josh volt az egyetlen gyerek, akit felhasznált arra, hogy alátámassza a tanulmányát. Az áldozatai végül csoportos pert indítottak ellene. Elveszítette az orvosi engedélyét, nem praktizálhatott többé, de a károkozás már megtörtént. Joshnak csak mostanában sikerült megszabadulnia a gyógyszerektől, és ha még mindig vannak olyan gondolatai, mint amit az előbb mondtál, feltehetően bizonytalan abban, hogy jó döntést hozott-e az antipszichotikumokkal kapcsolatban.

– Szóval nem is kellett volna szednie őket?

– Nem. Nyilván vannak furcsaságai, de kinek nincsenek? A lényeg az, hogy semmi jel nem utal arra, hogy bármilyen antiszociális személyiségzavarral küzdene – magyarázta Tyler a konyhapultra könyökölve, és a szemembe nézett. – Ismertem az apját, és Josh teljesen más, mint ő. Erre bőven elég bizonyíték az, hogy életben vagyok – mosolyodott el. – Nem tudom, feltűnt-e neked, de néha nem olyan könnyű velem.

Belekortyoltam a kávéba. Igen, már kezdtem érteni, mire céloz Tyler.

– Szerinted miért nem mesélte el ezt nekem?

Felegyenesedett, és felvette a csészéjét a pultról.

– Valószínűleg azért, mert tudta, hogy hanyatt-homlok menekülnél.

– Hékás! Úgy nézek én ki, mint aki hanyatt-homlok menekülne?

Tyler felhorkantott.

– Amilyen holtsápadtan botorkálták ki ide, szerintem nyugodtan kijelenthetjük, hogy ha nem lettem volna itthon, azonnal elhúzod a csíkot.

Oké, ez jogos volt, de akkor is.

– Nézd, jó okom van arra, hogy aggódjak. A lakótársad betört a házamba, és rejtett kamerát helyezett el nálam. Ráadásul még a kórházi biztonsági rendszert is meghekkelte, hogy kémkedhessen utánam.

Ahelyett, hogy mélységesen ledöbbent volna, Tyler hangosan felröhögött.

– Végre van valaki, akivel osztozhatok a fene nagy szeretetének a súlyán! – Azzal hálás tekintettel megragadta a csuklómat. – Isten áldjon ezért, Aly!

Kirántottam a kezemet a szorításából.

– Én komolyan beszélek, Tyler!

– Én is. Ezek azok a furcsaságok, amiket említettem az imént. Josh a gyerekkorát egy sorozatgyilkos csapdájában töltötte. Amikor végre sikerült megszökniük az anyjával, minden egyes szabad percében azon ügyködött, hogy soha többé ne kelljen visszamenniük oda. Hiába nőtt fel azóta, úgy érzi, mindent tudnia kell azokról, akik fontosak neki: hol vannak, kivel vannak, mit csinálnak. Egyszer elfelejtettem szólni neki, hogy nem jövök haza

aludni, erre hajnali háromkor megjelent a csaj lakásánál, és lekapott a tíz körmömről.

Most rajtam volt a sor, hogy mosolyogjak. Simán el tudtam képzelni, hogy Josh így reagál.

– Fogalmad sincs, miféle rémálomtól szabadult meg. És még mindig életben van. A média folyamatosan interjút akar tőle és Mariától is. Ezért lett belőle egy paranoiás remete, és amióta nyáron kijött az a dokumentumfilm, még rosszabb lett a helyzet. Mielőtt elkezdtetek összejárni, alig hagyta el a lakást.

– De miért?

– Te tényleg nem szereted a megtörtént bűneseteket feldolgozó filmeket, igaz? – kérdezte, és előhalászta a telefonját a zsebéből. – Josh pontosan úgy néz ki, mint az apja.

Rákeresett valamire a neten, és felém csúsztatta a készüléket. Felkaptam, és elakadt a lélegzetem. Tylernek igaza volt. A hajuk kicsit más volt, és Josh bőre egy árnyalattal sötétebb, de különben egyformák voltak.

Egy pillanat.

Közelebb hajoltam, és jobban megnéztem a sorozatgyilkos szemét. Az is más volt. Az apjának ugyanolyan furcsa halott, de mégis fűrkésző tekintete volt, mint annak a gyilkosnak, akivel a kórházban találkoztam vagy Bradnek. Hiányzott belőle az a melegség és jókedv, ami mindig ott bujkált Josh szemében. Lejjebb görgettem, és gyorsan átfutottam a cikket. Josh apja egy szinten volt Bundyval és Dahmerrel, én pedig el se tudtam képzelni, milyen lehetett az élete annak, akit ilyen szülővel áldott meg a sors.

Visszaadtam Tylernek a telefonját, aki eltette, aztán kíváncsian méregetett a csészéje fölött.

– Joshnak tudnia kell dolgokat, Aly. Számára nagyon fontos a biztonság, pláne, ha a szeretteiről van szó. Ha vele akarsz lenni, el kell fogadnod, hogy leszarja a hétköznapi határokat. Aznap, amikor kigurultam a kereskedésből a kocsimmal, már fel is szerelt rá egy GPS-nyomkövetőt. Úgy állítottam be a telefonomat, hogy mindig láthassa, merre járok. Ha nem utálnád ennyire a megtörtént bűnesetekről szóló filmeket, be se tehetted volna ide a lábadat.

– Fura, de ez… egyáltalán nem zavar – ismertem el.

Tyler bólintott.

– Igen, engem sem. Igazából tök jó, hogy valaki mindig vigyáz rám. Mintha egy külön bejáratú őrangyalom lenne.

– Úgy hangzik, mintha te is vigyáznál rá – jegyeztem meg, mire kérdőn felhúzta a szemöldökét, én pedig a nappali felé mutattam. – Hiszen nem hozol ide senkit, aki felismerhetné, most pedig szépen elmagyarázol mindent, és az sem zavar, hogy együtt vagyunk.

Elnevette magát.

– Ne vedd sértésnek, de ha tudtam volna, hogy ti ketten összejöhettek, azonnal véget vetettem volna köztünk mindennek, hogy bemutathassalak neki.

– Nem veszem – nyugtattam meg, és jókedvűen legyintettem.

Tyler megtámaszkodott a mögötte lévő pulton.

– Tudom, hogy ez így elég sok egyszerre, de Josh a legmegbízhatóbb, leghűségesebb ember, akit ismerek. Hogy furcsa-e néha? Igen. Hogy fel fog-e bosszantani azzal, hogy mindenből viccet csinál? Hamarabb, mint gondolnád. De ha Joshhoz beállítasz egy hullával, biztos lehetsz benne, hogy segít eltüntetni.

Félrenyertem a kávét. Ha Tyler tudná, mennyire igaz, amit mondott!

Gyorsan odanyújtott néhány szalvétát.

– Kösz – sikerült végül megszólalnom két köhögőroham között. – Félrenyeltem.

– Semmi gond. És figyelj! Ha úgy érzed, hogy ez túl sok neked, jobb, ha már most kihátrálsz. Nagyon keveseket enged magához közel, és ha elhúzol, azzal csak még jobban megbántod.

– Ezt nagyon is megértem. Én sem engedem magamhoz közel az embereket.

Tyler szemöldöke megint a magasba kúszott, aztán sokatmondón a szemembe nézett.

– Igen. Tudom.

Összerándultam.

– Ne haragudj!

De ő csak legyintett.

– Semmi gáz. Nyilvánvaló, hogy nem működött volna, ha belevágunk valami komolyabba.

Bólintottam, mert bár Tyler tényleg elég irritáló volt, mégis kezdtem úgy érezni, hogy van benne valami. Simán el tudtam képzelni, hogy jól kijövünk, mint barátok, ha Joshsal együtt maradunk.

– Van még valami, amit tudnom kellene? – tettem fel az utolsó kérdést.

– Josh vegán.

Hogy mi?

– De hát bacont és tojást csinált nekem reggelire!

Hát ezért volt olyan borzalmas! Josh nem is tudhatta, hogyan kell rendesen elkészíteni!

Tyler hangosan füttyentett egyet.

– Akkor tényleg eléggé odavan. Én egyáltalán nem főzhetek itthon húst.

– Miért nem?

– Hát… hogy is mondjam ezt szépen? – Megütögette az állát, miközben gondolkodott. – Az apja ledarálta az egyik áldozatát, és egy közös sütögetésen hamburgerként felszolgálta az egész szomszédságnak.

Öklendezni kezdtem.

– Micsoda?

– Ja. Az ilyesmi beleég egy hatéves agyába.

Mentegetőzve a magasba emeltem a kezem.

– Oké, értem. Nem vagyok kíváncsi a részletekre. Vagyis… – méregettem Tylert. – Te viszont eszel húst, nem?

– Aznap én hot dogot kértem, nem hamburgert.

– De akkor is érezted az emberi hús szagát. – Ez volt az a mondat, amiről azt hittem, soha nem ejtem ki a számon.

Tyler megvonta a vállát.

– Jogos, de azért az más, mintha meg is eszed.

– Fúj! Elég!

Ez a beszélgetés még nekem is sok volt, főleg azok után, hogy Brad feldarabolt hullájának az elégetését ecseteltem nem is olyan rég. Szegény Josh! Biztosan rémesen érezte magát, amikor azt mondtam.

Hatalmas seggfejnek éreztem magam, amiért Vern hívása ennyire kiborított. Hiszen mindig is képes voltam arra, hogy értelmesen végiggondoljam a dolgokat, és ezen az elmúlt huszonnégy óra eseményei sem változtattak. Ha belegondolok, hogy milyen hisztérikusan jöttem ki a szobából, anélkül hogy esélyt adtam volna Joshnak, és hogy képes lettem volna egy félreértés miatt tönkretenni a még bimbózó kapcsolatunkat, hát az tényleg megbocsáthatatlan.

Joshsal sok mindenben hasonlítottunk egymásra, és minél több derült ki a múltjáról, annál inkább így éreztem. Kezdtem megérteni, hogy miért olyan, amilyen, és miért indította el a videócsatornáját. És bíztam abban, hogy ha végre hazaér, hajlandó lesz meghallgatni az én véleményemet is. Egyáltalán nem tetszett, hogy még mindig megkérdőjelezi saját magát, és ha bármit is tehetek azért, hogy eloszlassam a kételyeit, rajtam nem fog múlni, az biztos.

Mintha csak megidéztem volna, kinyílt a bejárati ajtó, és Josh sétált be rajta. Gyönyörű volt, még sápadtan és kimerülten is, valaki másnak a ruhájában, ami szemmel láthatóan kicsi volt rá. Már kiserkent a borostája az állán, ami némi vadságot kölcsönzött az arcának, és ez is tetszett. Nagyon is.

A korábbi aggodalmaim azonnal elillantak, amikor megláttam, hogy sértetlen, és kilőttem a bárszékről, hogy odarohanhassak hozzá. Ő átölelt, felemelt a földről, és magához szorított.

– Hát élsz! – mondtuk egyszerre.

– Örülök, hogy visszatértél, haver – lelkendezett Tyler is. – Ja, és Aly tud apádról. – Josh azonnal megfeszült. – Örömmel távozom, hogy kettesben oldjátok meg a dolgot.

Hátrahúzódtam annyira, hogy lássam Tylert, ahogy önelégülten vigyorogva elsétál mellettünk.

– Fordíts felé! – kértem Josht.

– De miért?

– Hogy seggbe rúghassam – válaszoltam, és már lendült is a lábam, de vagy fél méterrel célt tévesztett.

Tyler kuncogása visszhangzott a folyosón, mielőtt becsukta maga mögött az ajtót.

Josh letett, az arca semmit sem árult el, amikor lenézett rám.

– Elmondta neked?

Megráztam a fejem.

– A labortechnikus, akinek átadtam a mintákat, kicsit mélyebbre ásott, mint kellett volna, és a DNS-ed alapján kiderült, ki az apád.

Kicsúszott a száján egy káromkodás.

– Tudtam, hogy el kellett volna lopnom őket!

– Ne aggódj! A barátnőm megígérte, hogy tartja a száját.

– És te bízol benne?

– Igen. Jóban vagyunk, és a munkáját is elveszítheti, ha fecseg.

Láthatóan ez nem nyugtatta meg Josht.

– És te most… – kínjában az arcát dörzsölte. – Baszki! Nem így akartam.

– Semmi baj – nyugtattam meg, és megmarkoltam a bicepszét. – Nem borulok ki.

Josh árgus szemekkel méregetett.

– Többet nem – tettem hozzá. – Tyler sok mindent megmagyarázott.

– Akkor most már tényleg kezdhetek aggódni – jegyezte meg Josh.

Megráztam a fejem.

– Ő jó barát.

Josh hangosan fújta ki a levegőt.

– Tudom. Néha elviselhetetlen, de tényleg jó barát.

– Megértem.

– Mit is?

– A maszkot. És a művért.

Josh szemöldöke értetlenkedve emelkedett a magasba.

– Valóban? Mert én lennék a legboldogabb, ha lenne rá magyarázat.

Megfogtam az egyik kezét, és a konyhába vezettem. Pont olyan fáradtnak látszott, mint én, és arra gondoltam, jólesne neki egy csésze kávé, így leültettem a megüresedett helyemre a bárszéken, és öntöttem neki egy csészével.

– Ugyanazt csinálod, amit én – kezdtem bele. – Próbálod átírni

a történetet.

– Hogyhogy?

– Én minden beteget meg akarok menteni, hogy ezzel ellensúlyozzam azt, hogy anyámat nem sikerült. – Odanyújtottam neki a kávéját. – Te pedig ijesztő sorozatgyilkosnak öltözöl, de pont az ellenkezőjét csinálod annak, amit az apád.

Josh pislogott.

– Gondolj csak bele! – folytattam, és felvettem a pultról a saját csészémet. – Betörtél az otthonomba, és kémkedtél utánam, ahogy az apád is tette az áldozataival, de te nem akartál bántani. Te csak valóra akartad váltani az álmaimat. És ugyanezt csinálod emberek millióval, heti háromszor az interneten. Eltereled a figyelmüket erről a szaros világról, hogy végre egy kicsit jól érezhessék magukat.

Hátradőlt, mintha elgondolkodott volna.

– Sosem gondoltam így erre.

– Te pont az ellentéte vagy az apádnak, Josh.

Megrázta a fejét, a szeme szomorú volt, amikor találkozott a pillantásunk.

– Szeretem a félelmet, ahogy ő is.

A szívem majdnem megszakadt érte.

– Emlékszel, hogyan reagáltam arra, amikor Brad betört? Felizgultál tőle? – Istenem! Mit fogok csinálni, ha azt mondja, igen?

– Jézusom, dehogy! Az egy másfajta félelem.

– Amennyiben?

Elkapta a tekintetét, a távolba meredt, mintha keresné a szavakat.

– Nehéz elmagyarázni, de amikor váratlanul megleplek, és látom, ahogy a szemed tágra nyílik a félelemtől, mielőtt fokozatosan felváltja a vágyakozás, na attól indulok be.

Elvigyorodtam.

– Idézd csak vissza, amit az előbb mondtál, mert nekem úgy hangzik, hogy nem annyira a félelmet szereted, mint inkább azt, amikor már nem félek, hanem kezdek begerjedni.

A tekintetünk újra találkozott, és láttam rajta, hogy dolgoznak az agytekervényei.

– Engem nem érdekelnek mások, csak azok, akik a belső körömhöz tartoznak.

Megvontam a vállamat.

– És? A legtöbbjük úgyis egy rakás szerencsétlenség.

– És egyáltalán nem bánom, hogy kémkedtem utánad.

– Én sem. Talán neked is feltűnt, hogy sosem kértem, hogy hagyd abba. Nincs biztonsági szó, emlékszel?

Josh bólintott, és le nem vette a szemét rólam.

– Persze hogy emlékszem, szépségem.

Libabőrös lettem. Miért van az, hogy ez a becézés ennyire beindít? Vagy talán a birtokos jelző hat rám így?

– És – folytattam –, ha már nem akarsz elrettenteni magadtól, szeretném tudni, miért nem hallottam felőled két órán át.

Mintha kitisztult volna a feje.

– Nem jutottunk be Brad házába. A rendőrség már ott volt, mire odaértünk.

Káromkodtam egyet, és majdnem elejtettem a kávét.

– Micsoda? De hogyan?

– Semmi köze nem volt ahhoz, amit tettünk. Macy bántalmazása miatt akarták letartóztatni.

Elfintorodtam.

– Rémes időzítés.

– Tudom. Az unokatestvéred sakkban tartott a pisztolyával, amíg ki nem derült, hogy mi történik.

Dühtől eltorzult arccal meredtem rá.

– Melyik?

Josh előrehajolt, és ujjával körözni kezdett a levegőben.

– Elég ijesztő vagy most, és nem tudom eldönteni, hogy féljek-e, vagy inkább vaduljak be. – Az öle felé sandított, amit elrejtett előlem a konyhapult széle. – Mindegy. A testemre bízom a döntést.

– Ez nem a legjobb pillanat a viccelődésre – jegyeztem meg. – Itt az ideje megtervezni a következő gyilkosságunkat.

– Mintha azt mondtad volna, hogy az előző véletlen volt.

– Ne terelj! Halljam a nevét!

– Nem. Amíg az Ijesztő Aly vissza nem adja a barátnőmet,

nem. Ráadásul az egész csak egy félreértés volt. Utána bocsánatot kért, és meghívott a heti rendszeres pókerpartijára. Azt hiszem, barátok lettünk.

– Te csak ne barátkozz az én maffiózó unokatestvéreimmel! Semmi jó nem sülhet ki belőle. Egy pillanat. Ők hoztak haza? Tudják, hogy hol laksz?

Josh bólintott, én pedig inkább letettem a csészét, nehogy összetörjem a markomban. Ennyit arról, hogy megvédem tőlük. Azt hiszem, egyébként sem sikerült volna. Biztos voltam benne, hogy Greg vagy Lucius feljegyezte Josh rendszámát, és csak idő kérdése volt, mikor találják meg.

– Mi történt, miután elmentetek Nicótól? – kérdezte.

A következő tíz percet azzal töltöttük, hogy elmeséltünk mindent, ami a különválásunk óta történt. Ha jól értettem, a bácsikám kézben tartott mindent, és el sem mertem képzelni, miféle szívességet fog kérni, ha elsimultak a dolgok. Főként amiatt aggódtam, amit Joshtól akarhat, és eldöntöttem, hogy ott leszek, amikor Nico bácsi megpróbálja behajtani a számlát. Ha túl messzire menne, majd megfenyegetem, hogy soha többé nem lát.

– Gyere ide! – mondta Josh, miután végeztünk a beszámolóval.

Megkerültem a konyhaszigetet, ő pedig elfordult a bárszéken, a lába közé húzott, és átkarolta a derekamat.

– Köszönöm, hogy ilyen megértő vagy az apámmal kapcsolatban.

Megráztam a fejem.

– Ne köszönd! Elöntött a páni félelem, amikor megtudtam.

Megemelte az államat, a hüvelykujja végigsimított az alsó ajkamon, és tekintete követte a mozdulatot.

– Nem hibáztatlak érte. Csak az számít, hogy túltetted magadat rajta.

– Nem volt nehéz, miután sikerült megállnom egy pillanatra, és végiggondolnom – válaszoltam, és a karom a nyaka köré kúszott. – Elég sok rossz emberrel találkoztam már, Josh. Hidd el, ha én mondom, te egyáltalán nem vagy olyan, mint ők.

– Nem? – kérdezte még mindig a számat bűvölve.

– Nem. És ha kell, kikötözlek, és addig kínozlak az *edginggel*,

amíg be nem látod, hogy igazam van. Tanulmányoztam a dolgot.

Elvigyorodott, a sötét szeme végre rátalált az enyémre.

– Tudom. Figyeltelek.

Egy pillanatra mindketten elmosolyodtunk. Annyira meg akartam csókolni, hogy szinte már fájt.

– Hogy vagy? – kérdeztem inkább. – De komolyan.

Előredőlt, a homlokunk összeért, a pupillája kitágult, és a barna íriszének helyét lassan átvette a végtelen fekete mélység.

– Mindjárt összeesem. És te?

– Én is.

– Akarsz együtt zuhanyozni, hogy utána aludjunk legalább tíz-tizenkét órát?

– Igen – vágtam rá, és szorosabban öleltem a nyakát.

– Istenem! De jó ezt hallani! – duruzsolta, és a következő pillanatban már a levegőben voltam, a karjában vitt a szobája felé.

Csak akkor jutott eszembe, hogy a lába elé kellene néznie, amikor kinyitotta az ajtót.

– Vigyázz! – Épp csak kimondtam, és Fred nyivákolva máris Josh lábai közé rohant, amitől megbotlott.

Hála Josh atletikus képességeinek, sikerült néhány tántorgó lépést megtennie előre, így a kemény padló helyett az ágyra zuhantunk. Sajnos Josh egy nagydarab kurafi, és bár az utolsó pillanatban kinyújtotta a két kezét, hogy megtámaszkodjon, a testsúlya nagy része rajtam landolt, és kipréselte a levegőt a tüdőmből.

– Ó, baszki! A térdem! – jajdult fel, és legurult rólam.

– A bordáim! – lihegtem.

Felém fordult, és úgy vigyorgott, mint egy vadalma.

– Most már értem, miért mondják azt az emberek, hogy a gyerekek tönkreteszik a szexuális életüket.

– Valóban ez történt volna? Vagy pont Fred volt az, aki ideterelt minket. Hiszen az ágyon vagyunk.

– Milyen jó gyerek! – lelkendezett Josh, és visszafordult felém. – Később kap egy kis jutifalatot.

És aztán már rajtam is volt, a nagy teste fölém magasodott, nekem pedig életre kelt az én saját, leplezetlen fantáziám.

20

Josh

Elsimítottam Aly haját az arcából. Tudta. Ez a csodaszép, kedves, szexi nő mindent tudott a múltamról, és ahelyett, hogy elmenekült volna, megvetette a lábát, és olyasmit tanított meg magamról, ami teljesen megváltoztatta a nézőpontomat.

Hogy a fenébe lehetek ennyire szerencsés?

Egész életemben meg voltam győződve arról, hogy nem kaphatok meg egy olyan nőt, mint ő. Hogy veszélyes vagyok. Hogy egy ketyegő bomba van a fejemben, és ha eljutok egy eddig ismeretlen pontig, felrobban, és olyanná válok, mint az apám. Anya és Rob próbált meggyőzni arról, hogy tévedek, ahogy Tyler is a maga módján. És a terapeutám is. De csak Aly tudta elérni azt, hogy végre belássam: igazat mondanak.

És nem, nem azért, mert pont jókor találkoztam pont azzal az emberrel, aki varázslatosan meggyógyított. Már egy ideje magam is kezdtem megbarátkozni ezzel a gondolattal. Aly csak az utolsó lökést adta meg. Átengedte magát nekem, és ahelyett hogy kihasználtam volna, hogy bántottam volna, nem akartam semmi mást, csak a tenyeremen hordozni.

Itt volt az ideje, hogy egyszer és mindenkorra elfogadjam: teljesen más vagyok, mint az apám, legalábbis a legfontosabb tekintetben.

Egy távoli nyávogásra lettem figyelmes. Ja, igen. Fred.

– Maradj itt! – mondtam Alynek.

Végighúzta a körmét a hátamon.

– Különben?

Sötét pillantást vetettem rá.

– Különben úgy döntök, hogy eljött a büntetés ideje.

Elvigyorodott.

– Miért is?

Nyilvánvaló volt, hogy fogalma sincs, miről beszélek, vagy hogy mennyire megijesztett korábban, különben nem nézett volna ilyen

kihívón rám. Megfogtam az állát, de nem túl erősen, csak épp annyira, hogy tudja, komolyan beszélek.

– Mert kimentél a szobádból, pedig azt mondtam, hogy maradj nyugton.

Azonnal lefagyott az arcáról a mosoly.

– De hallottam, hogy valakit megütnek, és féltem, hogy te maradsz alul.

Megráztam a fejem.

– És ha így is lett volna, a látványod teljesen elvonta volna a figyelmemet, és kaptam volna még egyet. A szavadat adtad, Aly. És aztán megszegted az ígéreted.

– Féltem, hogy megsérülsz, és úgy éreztem, helyesen cselekszem – makacskodott. – Ráadásul nagyon óvatos voltam. Csőre töltött pisztollyal bújtam elő. Ha a földön fekve találok rád, lelőttem volna Bradet. Nem sajnálom, amit tettem.

– Mire végzek veled, sajnálni fogod – vágtam vissza, és megharaptam az alsó ajkát.

Elkerekedett a szeme, ahogy eltávolodtam tőle, arcán meglepettség és aggodalommal vegyes izgatottság kavargott. Finoman megsimogattam a vékony pulóverét ott, ahol a mellbimbója kiállt, és amikor kéjesen megfeszítse a hátát, megcsíptem, mire döbbenten felszisszent.

– Josh… – szólt utánam, amikor felálltam, és hátat fordítottam neki. – Nem mondhatod komolyan, hogy büntetést érdemlek.

Megálltam az ajtóban, és visszanéztem rá.

– Dehogynem. De nem most. Nincs elég időnk. Fogalmam sincs, Tyler meddig lesz távol, és benned akarok lenni. Menj, kezdj el zuhanyozni, én addig összeszedem az önfejű gyerekünket.

Aly biccentett. Az én erős, makacs barátnőmet kezes báránnyá változtatta a hangom határozottsága. Valami átkapcsolt bennem, és már nem féltem attól, hogy a vágyaim veszélyessé válnak, már nem akartam visszafogni magam. Egyszerűen türelmetlenné, szinte mogorvává tett, hogy még mindig nem merültem el tövig Aly szűk, hívogató puncijában.

Már kászálódott is kifelé, aztán hallottam, hogy besiet a fürdőszobámba. Ő sem bírta már sokáig. Egyre nyilvánvalóbbá

kezdett válni, hogy Alyben is van egy olyan kapcsoló, mint bennem. A munkája megkövetelte, hogy mindent kézben tartson. Egyedül kellett megoldania a ház, az autó, a kert, Fred és a saját élete minden gondját. Teljesen érthető volt, hogy miért olyan engedelmes velem az ágyban. Szüksége volt arra, hogy végre valaki más irányítson. Pont annyira vágyott arra, hogy valaki megvédje, és biztonságban legyen, mint amennyire a mocskos, durva szexet kívánta. Ebből a szempontból tökéletes párost alkottunk.

A zuhany hangja kísért ki a hálószobából, miközben Fredet kerestem. De első pillantásra nem láttam sehol a nappaliban. Hála a lakás akusztikájának, a következő nyávogásából kiderült, hogy a kanapé mögé bújt el. Lehajoltam, körbenéztem, de nem találtam. Egy újabb nyávogás hallatszott. Célba vettem Tyler szobáját. Nyitva hagyta az ajtaját, és ha szerencsém van, Fred a szennyeskosár mellett felhalmozott koszos ruháira vizelt.

A lakótársam biztos, hogy az őrületbe fogja kergetni a jövendőbelijét ezzel a rémes szokásával. Talán beavathatnám a sikeres zoknis kísérletembe, hátha végre elkezdene dolgozni a többi hibáján is.

Végül nem találtam Fredet odabent, úgyhogy bezártam Tyler ajtaját, és visszafordultam a nappali felé. Ott kellett lennie valahol. Máshová nem bújhatott.

– Gyerünk, Fred! – szólongattam, miközben a függöny mögé is benéztem. – Segíts nekem egy kicsit! Ne állj apuci és anyuci közé!

Máris felágaskodott a farkam, szinte fájdalmasan préselődött a farmeremhez. Szükségem volt Alyre. Pont, mint a következő adag oxigénre.

Újabb nyávogást hallva a tekintetem a konyhaszekrény tetejére vándorolt. Ott ült Fred, és elégedetten nézett le rám a magasból.

– Hogy a fenébe kerültél oda? – kérdeztem, és már fogtam is az egyik bárszéket, hogy elkaphassam.

Mire visszaértem vele a szobámba, és becsuktam magunk után az ajtót, az egész helyiséget elöntötte a gőz. Megmondtam Frednek, hogy viselkedjen, én pedig a gazdája után mentem. Aly ruhái csinos kis halomban feküdtek a fürdőszobaszőnyegen, ami

azt jelentette, hogy csak a zuhanyfüggöny választott el a meztelen, vadítóan nedves Alytől.

Letéptem magamról a pólót, aztán meglazítottam az övemet. Pár másodperccel később az én ruháim is ott landoltak a barátnőm kupaca mellett, és két határozott lépéssel ott teremtem a zuhanyzó előtt. Félrerántottam a függönyt. Aly szeme elkerekedett, és elakadt a lélegzete, aztán a pillanatnyi félelme és meglepettsége mindent elsöprő vágyba fordult.

És igen, Alynek igaza volt. Nem a félelem vonzott, hanem az a szent pillanat, amikor epekedéssé változott. Pont olyan okos volt, mint szép, és az, ahogy ott állt, ledermedve a vízsugár alatt, teljesen megfogott. Olyan lenyűgöző volt, a hosszú, sötét haja hozzásimult a nedves bőréhez, a teste izmok és domborulatok mesterműve volt. Barna mellbimbói a vágytól vagy a hideg levegőtől, amit magammal hoztam, megkeményedtek, én pedig addig akartam kényeztetni őket, amíg Aly annyira fel nem izgul, hogy könyörgőre fogja. De most nem volt erre időnk, és abból, ahogy rám nézett, jól tudtam, az előjáték meg sem fordult a fejében.

Beléptem a zuhanyzóba, egyenesen a víz alá, így neki hátrálnia kellett. A tekintete úgy vándorolt rajtam, mintha azt se tudná, hová nézzen először, és csak megkésve eszméltem rá, hogy ez az első alkalom, hogy meztelenül lát. Bár már remegett a kezem, annyira meg akartam érinteni, mégis hagytam, hogy kiélvezze a pillanatot. Hátradöntöttem a fejem, hogy a víz melege átjárja a testemet, és Aly kedvéért egy kicsit meg is feszítettem az izmaimat. A lángoló tekintetéből végre megértettem, miért is pózol Tyler mindenki előtt. Aly arca nyitott könyv volt, és tudtam, hogy könnyen rá tudnék szokni a nyilvánvaló áhítatára.

Megrázta a fejét, a tekintetünk találkozott.

– Annyira szép vagy! Tudom, hogy számtalanszor leírtam már kommentekben, de akkor is. Komolyan mondom.

Mozdulatlanná váltam.

– Nem az apámat látod, ha rám nézel?

– Nem – vágta rá, én pedig megkönnyebbülve fújtam ki a levegőt, amikor a pillantása lesiklott a farkamra. – Én csak a pasimat látom. És most azonnal szükségem van rá.

Baszki! Jóval többet is kap majd annál, mint amire vár. Mert nem tudtam nem észrevenni a pillanatnyi hezitálását, amikor a közénk ágaskodó szörnyetegre tévedt a tekintete. Egyszer már voltam a szájában és a mellei között is, tehát pontosan ismerte a méreteimet, de most eljött az ideje, hogy a teste is befogadja. Azt hiszem, most először tudatosult benne az, hogy mekkora fába kívánja vágni a fejszéjét. Még szerencse, hogy sokat gyakorolt azzal a hatalmas vibrátorral.

Persze az nem ugyanaz, és igen, azzal is tisztában voltam, hogy mennyire beteges beindulni attól, hogy nem lesz egyszerű teljesen elnyelnie.

– Fordulj meg! – szólaltam meg. – Támaszkodj a falnak!

Vita nélkül megpördült, a tenyere a csempére simult, és homorítva kitolta a fenekét, mint egy ajándékot. Majdnem felnyögtem a feszes, gömbölyded farpofái láttán. Egy napon minden egyes porcikája az enyém lesz, de ahhoz, hogy seggbe dughassam, komolyabb előkészület kell. Most viszont még ahhoz sem volt türelmem, hogy a punciját úgy előkészítsem, ahogy megérdemelné.

Odaléptem hozzá, a farkam a feneke alá siklott, a kezem szorosan a keze mellett támaszkodott, ajkam a fülét cirógatta.

– Túlságosan kívánlak ahhoz, hogy finomkodjak.

Halkan nyöszörgött:

– Nem is akarom, hogy finomkodj velem.

Széttette a lábait, és a várakozástól megborzongott, ahogy hozzám dörgölőzött. A kéjes nyöszörgése bőven elég volt ahhoz, hogy próbára tegye az önuralmamat. Lenyomtam mélyen és hátrafelé a derekát, a háta úgy feszült, mint egy íj, és tenyerem a lába közé siklott. Teljesen elázott odalent, és a csúszósságából meg tudtam állapítani, hogy ennek semmi köze a zuhanyhoz. Aly legalább annyira vágyott rám, mint én rá, erre nem is kellett jobb bizonyíték.

A résétől a csiklójáig simogatták az ujjaim, körbe-körbedörzsölték, miközben kissé lejjebb ereszkedtem, hogy alá kerüljön a farkam. Ha nem jól csinálom, túlságosan fájdalmas lesz ahhoz, hogy ismét magába akarjon fogadni, amikor majd több időnk lesz, ezért úgy döntöttem, hogy egy kis türelem

hosszú távon kifizetődik. Amint az otthona újra biztonságos lesz, hogy visszatérhessünk, magunkra zárom az ajtót, amíg jól nem lakom vele, ami valószínűleg soha nem fog bekövetkezni. Istennek hála a modern technológiáért és a házhozszállításért! Ha ügyesen játszom ki a lapjaimat, talán még egy bugyit sem fog felvenni a következő két hétben.

– Kérlek… – rebegte, és az ujjaimhoz tolta magát.

Megmozdult a csípőm. Egyelőre csak annyira, hogy érezhesse, milyen széles a makkom. Visszatartotta a levegőt, felkészült a durva behatolásra.

– Nyugalom, szépségem! – mondtam, és elsimítottam a haját a nyakából. – Menni fog.

Újra megcirógattam a csiklóját, mire Aly megremegett, és ösztönösen hátranyomta magát. Én pont akkor döftem előre, így a makkom már benne is volt. Tocsogott a nedvességtől, de így is elég szűk volt ahhoz, hogy érezzem a puha, forró bensőjét. Édes istenem! Mennyei volt!

A kezem a csiklójáról a csípőjére csúsztattam, egy helyben tartottam, és olyan erősen markoltam, hogy biztosan megmarad a nyoma. De csak így tudtam megőrizni a józan eszem, csak így tudtam megfékezni magam, hogy ne esztelen vadállatként hatoljak bele.

A másik kezem a nyakára kulcsolódott, a karcsú, sebezhető torkára, olyan birtoklón, ahogy tudtam, hogy szereti. Odahajoltam hozzá, és azt suttogtam:

– Ne feszítsd meg magad megint!

Remegve szívta be a levegőt, és megrázta a fejét.

– Nem fogom.

– Jó kislány! – mondtam, majd figyelmeztetés nélkül még jobban szétrúgtam a lábát, és néhány centivel még mélyebbre kerültem, ahogy Aly rám esett.

Én felnyögtem. Ő felszisszent. De ahelyett, hogy ellenállt volna, megtámasztotta magát a falon, és nagy levegőt véve alkalmazkodott.

– Olyan nagy vagy!

A golyóim összeugrottak.

– Túl nagy?

Megrázta a fejét, nyakizmai megfeszültek az ujjaim alatt.

– Nem. Még!

Kicsit kijjebb húztam magam, hogy benedvesítsem a farkamat, aztán újra előrelendítettem a csípőmet, hogy néhány centivel még mélyebbre hatolhassak. Baszki! Hihetetlenül szűk volt a pinája. Annyira, hogy tudtam, komoly erőfeszítésébe kerül, hogy ne szoruljon össze körülöttem, miközben a teste próbál küzdeni a behatolás ellen.

– Még!

Rászorítottam a nyakára.

– Milyen türelmetlen vagy!

– Ha rólad van szó, mindig.

– Nem akarok fájdalmat okozni, ezért csinálom lassan.

Vonaglani kezdett a szorításomban, elfojtott hangon válaszolt:

– Nem érdekel, ha fáj. Szükségem van rád, Josh. Most. Kérlek!

– Baszki, Aly! – mondtam, ahogy centiről centire küzdöttem beljebb magam, olyan óvatosan, amennyire csak lehetett, de azért egyre fokozódó tempóban mozgattam a csípőmet. – Kell nekem ez a punci!

Kinyújtotta a karját, lehajtotta a fejét, és nekem tolta magát.

– A tiéd. Vedd el! Foglald el! Ne tartsd magad vissza!

– Fogalmad sincs, hogy mit kérsz! – figyelmeztettem.

Mély, dühös hangon válaszolt:

– De, tudom. Dugj meg, Josh! Dugd meg a barátnődet!

Ezzel az önuralmamnak annyi lett. Változtattam a pozíción, kijjebb húztam magam, hogy csak a makkom maradjon benne, és aztán olyan erővel döftem magam belé, hogy fájdalmasan felsikoltott, amikor elértem valamit mélyen odabent.

Mozdulatlanná váltam, hangosan ziháltam. Én próbáltam figyelmeztetni, de nem hallgatott rám. Inkább kijátszotta a barátnőkártyát, mert tudta, hogy az lesz a vesztem, tudta, hogy…

– Megint! – követelte félig fájdalmasan, félig vágyakozón, miközben a pinája rám szorult.

Azonnal megfeledkeztem arról, hogy veszélyes lehet, amit teszek. Aly egy felnőtt nő, aki tudja, mit akar, és ha arra vágyott, hogy a pasija jól megbassza a zuhanyzóban, akkor rajtam nem fog múlni. Pont olyan keményen és mohón fogom a magaméva

tenni, ahogy szeretné.

Elengedtem a nyakát és a csípőjét is, hogy a mellbimbójával játsszak, közben a csípőm előrelendült, és könyörtelen tempót diktált. Aly a falnak támaszkodva ellentartott, és minden vad döfésemre rátolta magát.

Durva volt. Állatias. Olyan mélyen voltam benne, hogy már azt sem tudtam, hol végződöm én, és hol kezdődik ő. Mintha a testünk összeforrt volna, mintha Aly arra született volna, hogy magába fogadjon, én pedig arra, hogy a vaskosságom minden egyes centijét neki adjam, és addig tágítsam a testét, amíg rajtam kívül már senki mástól nem várhatott kielégülést.

Azt akarta, hogy tegyem a magamévá, úgyhogy előrehajoltam, beleharaptam a vállába, erővel, hogy felszisszenjen, hogy megfeszüljön a kezem alatt, hogy beleremegjen, és aztán még hevesebben tolja rám magát. A fogaimmal tartottam egy helyben, a farkam elfoglalta a pináját, az ujjaim megállás nélkül kínozták a mellbimbóit. Az enyém volt, csakis az enyém. Ha tehettem volna, minden egyes porcikáját megjelölöm.

Soha életemben nem éreztem magam ennyire vadnak, mintha minden férfival meg tudnék küzdeni, aki ránéz, legszívesebben egy kibaszott nyakörvet kötnék rá, és pórázon vezetném körbe, hogy mindenki láthassa: ez a nő az enyém.

Alynek nem kellett cserébe magának követelnie engem. Mert már az övé voltam, a testem és a lelkem is. A csípője minden csattanása, minden édes, vágyakozó hang, ami a zuhanyzóban visszhangzott, csak arra szolgált, hogy egyre jobban magához láncoljon.

Vonaglott, nyögött, széttette a lábát, tekerte a csípőjét, és ahogy az a kibaszott puncija a farkamra szorult, teljesen kiszipolyozott.

– Mondd, hogy szedsz fogamzásgátlót!

– Szedek – lihegte. – Ki ne húzd! Érezni akarom, ahogy elélvezel!

Hátradőltem, csak annyira, hogy lássam, mit művelek vele, hogy lássam, ahogy a kőkemény farkam elmerül benne, ahogy megcsillan a bőröm a nedvességétől.

– Látnod kellene, hogy mennyire benned vagyok – mondtam

neki, mire felnyögött, és még mélyebbre engedett magában.

Megcsíptem a bimbóját, és beledöftem magam.

– Alig várom, hogy érezzem az orgazmusodat! Isteni, ahogy rám szorulsz, szépségem!

Aly felüvöltött, a háta megfeszült, az ujjai megpróbáltak a csempébe marni, ahogy a csúcs közeledett.

– Még! – nyöszörögte. – Kérlek, Josh!

Egyik kezem a hasára siklott, jól tudtam, mi kell neki, és óvatosan megtekertem a csiklóját, miközben megállás nélkül döngettem. Sikítva, sírva, könyörögve adta át magát az orgazmusnak, miközben olyan erővel szorult rám, hogy alig bírtam megmozdulni.

Abban a pillanatban, ahogy kezdett lecsillapodni, kihúztam magam belőle, magam felé fordítottam, és a lábánál fogva felemeltem, hogy a szemébe nézhessek, miközben én is elélvezek.

– Nézz rám! – mondtam, ahogy lejjebb csúsztattam, és felnyársaltam a farkammal.

Aly átkarolta a nyakamat, és belekapaszkodott, miközben felegyenesedtem, és nekidöntöttem a falnak.

Elkerekedett a szeme.

– Hogyhogy így még nagyobbnak érezlek?

Önelégült vigyor ült ki az arcomra.

– Mert eddig visszafogtam magam.

Egy pillanatnyi ideje még maradt arra, hogy zavarában összevonja a szemöldökét, de a következő másodpercben már mindent beleadtam. Ez volt az, amire vártam. Tudtam, ha elélvezett, sokkal könnyebben befogadja majd az utolsó néhány centimet. Döbbentem eltátotta a száját, miközben levegő után kapott, amikor a legmélyebbre értem, de nem hagytam neki időt, hogy hozzászokjon, mert újra és újra beledöftem, közben pedig figyeltem, ahogy a meglepettség és a rémület alulmarad a vággyal szemben.

Nyüszített és próbaképpen tekergette a csípőjét, bizonyára tetszett is neki a dolog, mert a nyögés, ami kiszakadt belőle, minden addiginál mélyebb és vadabb volt.

– Csináld újra! – biztattam.

Megtette, és most már mindketten nyögdécseltünk.

– Újra el fogok menni – figyelmeztetett, és hátravetette a fejét.

Megszorítottam a combját.

– Engem nézel, emlékszel? Látni akarlak közben.

Elkáromkodta magát, a körme a vállamba mart, a homlokán megjelent egy ránc, annyira koncentrált.

– Nem tudom, hogy menni fog-e. Még sosem néztem senki szemébe orgazmus közben.

– Menni fog, szépségem – mondtam, és megemeltem a csípőmet, amitől olyan mélyre kerültem benne, hogy összekarmolta a hátamat, ahogy megvonaglott.

Úgy éreztem, kurvára jó lesz, ha siet, mert a golyóim kezdtek megfeszülni, és a gerincem alsó szakaszán is egyre nagyobb volt a nyomás.

– Adj még egyet, Aly! Legyél jó kislány, és élvezz a pasid farkára!

A mocskos beszédtől meggörbült a háta, a csípője olyan vadul mozgott, hogy alig tudtam követni, és a következő pillanatban egészen közelről nézhettem, ahogy a tekintete elhomályosul, és a puncija újra körém szorul.

– Josh… – nyögte.

Az, ahogy ilyen áhítattal mondta ki a nevemet, elég volt ahhoz, hogy elvesszem az önuralmamat, és miközben a tekintetünk összekapcsolódott, a farkam még nagyobbra nőtt és megkeményedett, elnyújtva Aly orgazmusát, majd mélyen benne kilövellt, ahogy kérte.

– Baszki, Aly! – mordultam fel. – Kibaszott jó vagy!

Még egy utolsót döftem, aztán nem mozdultam. A szívem zakatolt, a lábamból kifutott az erő, Aly pedig teljesen elengedte magát a karomban. Kellett egy kis idő, mire rájöttem, hogy a vállába fúrtam a fejem, és újra megharaptam, mint valami állat, de abból, ahogy a hátamat simogatta és megpuszilta az arcomat, arra következtettem, hogy egyáltalán nem bánja.

– Be kell vennem az esemény utáni tablettát – motyogta.

Eltátottam a számat, és összerándultam.

– Azt hittem, szedsz gyógyszert.

Nem mintha ellenemre lett volna egy „baleset” a

kapcsolatunknak még ilyen korai szakaszán sem. Soha nem bántam volna meg, hogy ennek a nőnek a miniatűr változatát adjam a világnak, és ne kérdezze senki, honnan tudtam, hogy az első gyermekünk egy vadóc kislány lenne. Tudtam, és kész.

– Szedek – válaszolta –, de melletted nem bízhatok a petefészkeimben.

Újra a nyakába bújtam. Hát persze hogy alig tíz másodperccel életem legjobb orgazmusa után is képes megnevettetni!

– Valószínűleg okos dolog, ha beveszed – értettem egyet vele. – Egész biztos, hogy melletted az én spermáim is kiszámíthatatlanok.

Aly kéjesen kuncogni kezdett, de amikor kihúztam magam belőle, fájdalmasan felszisszent.

Összerezzentem. Talán a végén mégiscsak túl messzire mentem.

– Jól vagy?

Bólintott.

– Fáj, de jó értelemben.

– Biztos?

– Igen. – Lábujjhegyre állt, a kezét a tarkómra csúsztatta, és lehúzta a fejemet magához. – Köszönöm. Pont erre volt szükségem.

És aztán a szája az enyémre tapadt, és úgy csókolt, mint aki máris készen áll a második menetre. Közelebb húzott, a meztelen testét az enyémhez préselte, és baszki, máris újra felállt tőle. Ahogy a nedves melle a mellkasomhoz nyomódott túl jó volt ahhoz, hogy ellenálljak, úgyhogy megmarkoltam a fenekét, és közelebb húztam magamhoz.

A bejárati ajtó becsapódott, és Tyler hangosan üdvözölt minket.

Aly tekergőzve kissé elhúzódott, hogy a fülembe súghassa:

– Csendben tudok lenni, ha te is.

Megráztam a fejem.

– Nem akarom megkockáztatni. Mostantól rajtam kívül senki nem hallhatja ezeket a hangokat.

Az ajkai szétnyíltak.

– Ennek nem szabadna ennyire izgatónak lennie.

– Minek? A birtoklási vágynak?

Bólintott.

Kérdőn néztem vissza rá.

– Szóval téged nem zavarna, ha egy másik nő hallaná, ahogy miattad nyögdécselek?

Elfintorodott.

– De, igen.

A homlokomat az övéhez nyomtam.

– Én is így gondoltam. Gyerünk, fürödjünk le! Már ugyanolyan éhes vagyok, amilyen fáradt.

Aly hátradőlt, és tetőtől talpig végigmért.

– Azt hittem, ennél azért sokkal jobban bírod.

Szemrehányón rádörrentem:

– Csakis magadat okolhatod. A pinád teljesen kiszipolyozott, te nő.

Azonnal a számra tapasztotta a kezét.

– Ne merd hangosabban is elismételni!

Beleharaptam a tenyerébe, mire felsikoltott, és elhúzódott.

– Azt mondtam, nem akarom, hogy mások is hallják, ahogy élvezkedsz, nem azt, hogy nem mondanám el bárkinek, akivel csak mostantól találkozom, hogy milyen jól bánsz a farkammal.

Elkapta a tekintetét, és elpirult, majd próbált elslisszolni mellettem, hogy beállhasson a zuhany alá. Hallottam, hogy közben motyog.

– Ennek sem szabadna felizgatnia – ismételgette, mintha próbálta volna meggyőzni magát, hogy hidegen hagyja a dolog.

Félreálltam, hogy elférjen mellettem, és közben azon ábrándoztam, milyen mókákban lehetne részem, ha sikerülne elérnem, hogy beismerjen magának dolgokat.

Aly beállt a víz alá, én pedig nem tudtam megállni, hogy mögé lépve átöleljem a derekát, és lehajolva apró csókot nyomjak a nyakára.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdeztem halkan.

Bólintott.

– Még annál is jobban. Remélem, komolyan mondtad ezt a barátnős dolgot, mert ez volt életem legjobb orgazmusa, és ha megpróbálsz szakítani velem, hidd el, belőlem is levakarhatatlan zaklató lesz.

Elnevettem magam.

– Ne fenyegess meg olyasmivel, amit kifejezetten élveznék! Bárcsak egy nap befordulnék egy sarkon, és te várnál rám a sötétben!

Megborzongott a karomban.

– A francba. Ugyanerre gondoltam!

Felkaptam a fejem.

– Maszkban?

Nyüszítve bólintott, én pedig a szájára tapasztottam a kezemet, hogy elhallgattassam.

– Házban vagy erdőben?

Megint bólintott, én pedig úgy vettem, hogy mindkettőre igent mondott.

Újra lehajoltam, még egyszer beleharaptam a nyakába, de úgy, hogy ficánkolni kezdjen.

– Nagyon jól fogunk szórakozni, te meg én.

Válaszul a fenekét a félig merev farkamnak dörzsölte, és csak az a gondolat tartott vissza attól, hogy belefogjak a második menetbe, hogy a lakótársam meghallja, mit művelünk.

21

Aly

A durva szexszel nemcsak az a gond, hogy fájsz utána, hanem az is, hogy még többet akarsz. Vasárnap dél volt, alig egy nap telt azóta, hogy Josh ájulásig kúrt a zuhany alatt, és a kocsijában hozzám tartottunk. Alec, az unokatestvérem biztosított arról, hogy a házam patyolattiszta. Ráadásul a csapata még az új ágyat is összeszerelte – a Brad-botránynak köszönhetően mi meg is feledkeztünk arról, hogy szállítani fogják.

Nem is tudtam másra gondolni, csak arra az ágyra. Akárhányszor megmozdultam az anyósülésen, fájdalmasan jelzett a lábam köze, és rögtön eszembe juttatta, mi is okozta. Nem tudtam kiverni a fejemből a képet, ahogy a kezemet a zuhanyzó falának támasztom. Ha becsuktam a szemem, megesküdtem volna, hogy szinte éreztem, ahogy belém döfi magát, elérve valamit mélyen odabent, ami az élvezetemet új szintre emelte.

Aztán ott volt a második orgazmus, amikor a sötét, túlfűtött tekintete egyenesen a szemembe mélyedt, a hátam a hideg csempéhez nyomódott, ahogy Josh belém döfött, betöltött és annyira feszített, hogy úgy éreztem, a testem soha nem fogja elfelejteni a vastag farka emlékét. Elintézte, hogy mostantól ez legyen a mérce. Tökéletesen ötvöződött benne a hozzáértés és a dominancia. Ráadásul egyszerre éreztem és láttam is, ahogy elélvezett. Ez olyan új bensőségességet hozott a kapcsolatunkba, amire nem számítottam.

Josh benyomta a vészvillogót, és kihúzódott a kanyarodósávba, ami a lakóhelyem felé vezetett. Felpörgette a fűtést Fred és miattam , így olyan meleg volt a kocsiban, hogy a pulóverét a könyökéig fel kellett gyűrnie. Az elmúlt pár éjszakán megtapasztaltam, hogy igazából egy két lábon járó kemence a teste, és imádtam érte. El sem tudtam képzelni annál jobbat, mint bebújni a hideg ágyneműbe, és odakucorodni az én külön bejáratú hősugárzómhoz. Bár Josh sosem fázott, bújós volt – hát

persze hogy az volt –, és az utolsó két alkalommal, amikor együtt aludtunk, átnyalábolt a súlyos végtagjaival, és szorosan magához húzott.

A karja közt úgy éreztem, ez a legbiztonságosabb hely a világon. Általában nem szoktam az ágyban henteregni. A munkám miatt olyan kevés szabadidőm van, hogy egy percet sem akartam elvesztegetni. Amint megszólalt az ébresztő, rögtön felpattantam, hogy kezdődhessen a nap.

De amióta Josh mellett ébredtem, kigyógyultam ebből. Képesek voltunk több mint egy órát heverészni a takaró alatt, halkan beszélgettünk, miközben Fred hozzánk bújt, és hallgattuk, ahogy Tyler járkál a lakásban, kávét főz és bekapcsolja a tévét. Mindig csendben volt, de azért hallottuk, ahogy a híradósok a legfrissebb pénzpiaci adatokról beszélnek Josh szerint Tyler kedvenc üzleti csatornája. Ekkor döbbentem rá, hogy mennyire vezeti a hangot a lakásuk, és már alig vártam, hogy hazatérhessek, és nyugodtan lehessek kettesben Joshsal.

Újra megkérdeztem, hogy komolyan gondolja-e a büntetésemet, és ő gondolkodás nélkül rávágta, hogy igen, amitől egyszerre kezdtem el aggódni és indultam be. Vajon mit tervez? Egy újabb könyörtelen *edgingről* vagy egy kis elfenekelésről beszélünk? A lehetőségektől megborzongtam az ülésben, amitől újra megsajdult odalent, és kezdődött elölről a kínzó körforgás.

Josh a kormánykeréken dobolt az ujjával, én pedig majdnem felnyögtem attól, ahogy a mozdulattól a tetoválásai megfeszültek az alkarján. A tekintetem felfelé siklott, a pólója ujját feszítő bicepszére.

– Miért nem vált már a lámpa? – elmélkedett hangosan.

Fred válaszként nyávogott egyet, mire Josh belenézett a visszapillantó tükörbe:

– Tudom, haver. Mindjárt ott vagyunk. – Rám vigyorgott, aztán újra a közlekedési lámpát figyelte. – Mondtam neki, hogy vécézzen, mielőtt elindulunk, de nem hallgatott rám.

Semmitmondón hümmögtem, mert túlságosan lekötött az, hogy gyönyörködhettem a profiljában. Istenem! Sosem fogom megunni ezt a látványt! Tisztában kellett lennie azzal, hogy

mennyire szép. Azt megértettem, hogy azért rejtőzik el, mert attól félt, valaki azt mondja majd, hogy úgy néz ki, mint az apja, én viszont fogadni mertem volna, hogy az internetes nézettsége 99 százalékának semmi köze az apjához, sokkal inkább ahhoz, hogy annyira jól néz ki, hogy ha bárki mellé lehúzódna az útról, és azt mondja neki, szálljon be mellé a furgonba, még cukorkára sem lenne szüksége ahhoz, hogy odacsalogassa. Az illető egyetlen pillantást vetne rá, és úgy döntene, megéri a kockázatot, hogy egy sorozatgyilkossal van dolga, ha esély van arra, hogy Josh megdugja.

Vagy talán csak én akartam valamiféle magyarázatot találni arra, hogy ilyen gyorsan és könnyen belezúgtam. Akárhányszor rám nézett, mindig beleremegett a gyomrom. Nem tudtam nem a száját nézni, ha beszélt, mintha az emlékezetembe akarnám vésni azt, ahogy az ajkai formálják a szavakat. Úgy tűnt, a teste több helyet foglal el, mint kellene, és úgy vonzott magához, mintha én lennék a hold a saját gravitációs mezőjében.

Már több mint negyedórája ültünk a kocsiban, és képtelen voltam akár csak egyszer is levenni róla a szemem. Úgy éreztem, fizikailag képtelenség. Semmi sem volt annyira magával ragadó, mint ő. Nemrég éltünk át együtt egy elég megrázó élményt, de mégsem tudtam másra gondolni, csak arra, ahogy Josh megdugott a zuhanyzóban. Szerencsére nálam volt az esemény utáni tabletta. A megbízhatatlan petefészkeim és az a mennyiségű sperma, amivel elárasztott, igenis komoly indok volt arra, hogy bevegyem, ha nem akartuk már az elején megajándékozni a világot egy kicsi Joshsal.

Ne! Meg ne próbáld! Nem képzelheted el, ahogy baseballozik a miniatűr kiköpött másával!

A képtől ki kellett volna borulnom, hiszen még csak nemrég mondtuk ki, hogy együtt vagyunk. Túl korai lett volna azon agyalni, milyen lenne a közös gyerekünk, ráadásul azt sem tudtam, akarok-e egyáltalán. De azt komolyan mondtam, hogy neki is lesz egy zaklatója, ha megpróbál szakítani velem. A megszállottságom egyre aggasztóbb méreteket öltött. Hirtelen megértettem, hogy miért figyelt munka közben, mert ha én is értettem volna a hekkeléshez, száz százalék, hogy viszonzom a

szívességet.

Fred újra nyávogni kezdett, miközben a lámpa zöldre váltott.

Josh belenézett a visszapillantó tükörbe, mielőtt rálépett volna a gázra.

– Ha visszatartod, amíg hazaérünk, apuci vesz neked egy új játékot.

Francba! Be kell fejeznie ezt a dumát, mert ettől csak megjön a kedvem a gyerekezéshez.

Odahajoltam hozzá, és egy ujjamat végighúztam a bicepszén.

– És anyuci mit kap?

A kormánykerék megreccsent, olyan erővel markolta Josh. Szúrós szemmel nézett rám, aztán sokatmondón a hátsó ülés felé sandított, és lehalkította a hangját.

– Apuci majd később elmondja anyucinak, amikor már nem hallhatják a kényes fülecskék.

Vigyorogva még közelebb hajoltam.

– Biztos, hogy felelős szülőként néha nem árt, ha sérüléseket okozunk a gyereknek. Csak hogy fejlődjön a személyisége.

Josh felmordult, és fészkelődni kezdett.

– Ha így beszélsz, kelleni fog egy harmadik fogamzásgátló is.

Lenéztem az ölébe. A megkeményedett farka a nadrágja szárába kúszott. Nem lehetett valami kényelmes. Talán ha kigombolnám a nadrágját, és kicsit „megigazítanám”, jobban érezné magát.

Meg is indult a kezem, de félúton elkapta a csuklómat.

– Aly! – szólt rám figyelmeztetőn. – Egy perc, és nálad vagyunk.

– Nem tudok annyit várni – közöltem, és kiszabadítottam a karomat.

De újra elkapta.

– Muszáj lesz, mert van valaki a felhajtódon.

Felkaptam a fejem. Egy ismeretlen luxus SUV parkolt a házam előtt. Még mindig tilos volt kapcsolatba lépnem a bácsikámmal, így abban bíztam, hogy az egyik unokatestvérem jött el, hogy beszámoljon az elmúlt huszonnégy óra eseményeiről, és nem a titkosrendőrség vár rám.

Josh leparkolt a hatalmas autó mellett, de nem állította le a

motort.

– Nincs benne senki – állapítottam meg, bekukkantva az üres vezetőülésre. – Az egyik unokatestvérem lehet. Remélem, nem másoltattak maguknak kulcsot, mert nagyon nem szeretném lecserélni a zárakat.

Josh összeráncolta a homlokát.

– Az igazi kérdés az, hogy csak úgy várnak rád, hátha végre hazajössz, vagy tudták, hogy úton vagyunk ide.

Megvontam a vállamat.

– Ha kiszállunk, majd a motorháztető hőmérséklete megadja a választ. Mehetünk?

Josh megrázta a fejét, és az ölére mutatott.

– Még kell egy kis idő. Azt hiszem, a maffiózó rokonaid nem értékelnék annyira az erekciómat, mint te.

Elvigyorodtam.

– Hidd el, meglepődnél.

Josh elnevette magát, és elsimította az egyik kósza hajtincsemet a fülem mögé.

Behunytam a szemem, és a tenyerébe döntöttem az arcomat.

– Amíg várunk, talán válaszolhatnál egy kérdésemre.

– Megpróbálhatom.

Kinyitottam a szemem.

– Hogy történt ez?

Összevonta a szemöldökét.

– Mire gondolsz?

Kettőnkre mutattam.

– Rád és rám. Tyler elmondta, hogy szakított velem, és te úgy dntöttél, hogy megteszed az első ijesztő lépést?

Josh somolyogva elhúzta a kezét.

– Megmutatta nekem az üzenetedet.

Rámeredtem.

– Ugye nem?!

Josh bólogatott.

– És nem ismerte meg a tetoválásaidat?

– Nem. Talán észrevetted már, hogy a lakótársamat eléggé leköti saját maga.

Hátradőltem az ülésen, és felidéztem, mennyire hálás volt Tyler,

amiért Josh hajlandó volt foglalkozni a kérésemmel. Mi van, ha Tyler végig tudott Josh maszkos csatornájáról, és amikor elküldtem neki azt az üzenetet, úgy döntött, összeboronál minket?

– Mi az? – kérdezte Josh. – Ugyanúgy nézel, mint Fred, amikor ellopta a bacont.

– Biztos, hogy semmiség – válaszoltam, mert Tyler valószínűleg túlságosan el volt telve magával ahhoz, hogy ilyesmiben mesterkedjen. – És mi történt azután, hogy megmutatta neked azt az üzenetet?

Most Josh volt az, aki idegesnek tűnt.

– Lehet, hogy pár órát azzal töltöttem, hogy megtaláljalak a kommentelőim között, és elolvassak mindent, amit írtál. – Elfordult tőlem, és megdörzsölte a tarkóját. – És aztán úgy döntöttem, kiderítem, hogy csak a szádat járatod-e, vagy tényleg annyira gerjedsz a maszkos perverzióra, mint én.

– Ki gondolta volna, hogy ennek következtében néhány héttel később egy barátnővel leszel gazdagabb?

Josh újra felém fordult, egyenesen a szemembe nézett.

– Az első éjszaka, amikor figyeltelek a kórházban, már tudtam, hogy többet akarok, mint egy perverz dugást, amit eredetileg terveztem.

Majdnem elolvadtam ettől a vallomástól.

– És én majdnem lelőttelek. Biztosan összetojtad magad, amikor körbejártam a házat, miután betörtél.

Josh rám kacsintott.

– Igen, de azt mondják, sokat elárul egy nőről az, ahogy a fegyverrel bánik, és én…

Fülsiketítő nyivákolás hangja töltötte be az utasteret.

Joshsal ijedten néztünk össze.

Kikapcsoltam a biztonsági övemet.

– Majd később befejezed. A kis pisis kétségbeesettnek tűnik.

Kimásztam a kocsiból, fogtam Fred hordozóját, és óvatosan, hogy ne rázzam nagyon, a bejárati ajtómhoz siettem vele. Volt egy alom a mosókonyhában is, és amint kinyitottam a táskáját, azonnal célba is vette.

Aggódva követtem Fredet. Fertőtlenítő szaga és fenyőillat

terjengett a házban, és úgy csillogott a keményfa padló, mintha frissen lakkozták volna.

Vajon milyen szintű takarítást végzett a bácsikám csapata? Brad lényegében a konyhakövön feküdt, és talán egy kicsit a nappalit is megjárta, amikor kicipeltük, de akkor már a snowboardtáskámban volt. A csillogó tisztaság láttán arra következtettem, hogy mindent lesuvickoltak. Talán elővigyázatosságból? Ha igen, egy szavam se lehetett. Egy ideig biztos, hogy nem kell takarítanom.

Josh is belépett mögöttem, ő hozta a csomagjainkat és az almot. Megfordultam, hogy segítsek neki, és közben azon tűnődtem, hol lehet a hívatlan vendégem.

Josh felém hajolt, és odasúgta, hogy a motorháztető még meleg, és hogy később majd átnézi a dolgainkat meg a kocsit is, hátha valaki nyomkövetőt szerelt rá.

Az istenit! Mi ez a sok kémkedés mostanában? Talán belőlem áradt valami furcsa feromon? Vagy talán a Merkúr újra retrográdban van?

A bejárati ajtónál hagytuk a csomagokat, és elindultunk, hogy megkeressük a legújabb betörőt. Hát persze hogy az unokatestvérem, Junior ült a konyhaasztalnál, és kávét kortyolgatott egy papírpohárból. Az apja kiköpött mása volt. Alacsony és vékony, karakteres arcvonásokkal, amiktől inkább volt feltűnő, mint jóképű.

A tekintete rólam Joshra siklott, és felhúzta a sötét szemöldökét.

– Látom, megborotválkoztál, és már a szemed is rendbe jött.

Josh a nem létező bajsza alatt káromkodott egyet.

Közéjük léptem, hogy Josh mögém kerüljön.

– Mit keresel itt?

Örültem, amikor Josh behatolt a magánszférámba, és feszegette a határaimat, de mint kiderült, ő volt a kivétel a szabály alól. Ha más próbálkozott ezzel, azonnal gyilkos düh fortyogott bennem, és a rokoni szál sem jelentett mentséget.

Junior felállt, és széttárta a karját.

– Hát így kell üdvözölni a legidősebb unokatestvéredet?

Szúrós szemmel méregettem, és nem mozdultam, hiába akart

megölelni.

– Az attól függ. Szegeztél pisztolyt a pasimra tegnap, vagy nem?

Junior karja lehanyatlott, és még mert ártatlan képet vágni.

– Az félreértés volt.

– Az arcod is mindjárt félre fogja érteni az öklömet – figyelmeztettem, és megindultam felé.

Vagy legalábbis megpróbáltam, mert az első lépés után Josh a kabátomnál fogva visszarántott. Aztán átkarolt, mintha meg akarna ölelni, de a megfeszülő izmaiból jól tudtam, hogy nem a lelkesedés, hanem a féltés késztette erre.

– Engedj el!

– Megtehetném, de mégis milyen példát mutatnék a fiunknak azzal, ha hagyom, hogy beverd előtte egy családtag képét?

Junior mögött megláttam Fredet, aki épp akkor került elő a mosókonyhából.

– Legalább megtanulná, hogy még a rokonoktól se fogadja el a süketelést.

Junior értetlenül nézett körbe a helyiségben.

– A fiatok? Nem is tudtam, hogy… – De aztán meglátta Fredet a szeme sarkából. Döbbenten nézte, majd egyre zavarodottabban visszafordult felénk, és a hüvelykujjával Fredre mutatott. – A macskáról beszéltél?

– Igen – erősítette meg Josh, és bár nem mondta ki, hogy „te hülye", de azért lehetett érezni a hangján, hogy mit gondol.

Junior elfintorodott.

– A macskások kibaszott furák.

Josh karja megfeszült.

Felsóhajtottam.

– Mit akarsz, Junior?

– Szükségünk van a pasidra.

– Miért?

– Azért, ami elmaradt. Hogy meghekkelje Brad számítógépét.

Josh elgondolkodva mordult egyet.

– Nem kockázatos ilyen hamar visszamenni oda?

Junior bólintott.

– De, az. Nem is mi megyünk. Van egy másik csapatunk a

lopásokra. Ma este besurrannak, te pedig távolról meghekkelheted. – Kérdőn Joshra nézett. – Igaz?

– Ez nem ilyen egyszerű – magyarázta Josh. – Jelszóval védett a gépe? Mennyire biztonságos a hálózata? Milyen szoftvert használ?

Junior megvonta a vállát.

– Honnan a faszból tudnám?

Josh végre nem szorított már annyira.

– Ezek költői kérdések, de a válaszoktól függ, hogy mennyi ideig tart, és milyen eszközöket kell bevetnem. Mindenképpen hatékonyabb, ha ott vagyok.

Most rajtam volt a sor, hogy megfeszüljek.

– Nem tetszik ez nekem.

Az unokatestvérem sem tűnt túl nyugodtnak, amikor Joshra nézett.

– Nekem sem.

– Hidd el, én sem így terveztem a ma estémet! – Újra átölelt , és magához húzott, hogy nyomhasson egy puszit a fejem búbjára.

Becsuktam a szemem, hátradőltem, és azt kívántam, bárcsak kettesben lennénk, bárcsak vége lenne ennek az egész szarságnak, és Joshsal visszatérhetnénk a normális életünkbe. Lehet, hogy az önzésem miatt bűntudatomnak kellett volna lennie – hiszen meghalt egy ember, de engem csak az érdekelt, hogy ez milyen kellemetlenségeket okoz –, egyszerűen nehezen tudtam elképzelni, hogy rossz vége lehet. Mégis mi lehetett volna annál megnyugtatóbb, mint hogy egy zseniális hekker tünteti el az összes nyomot?

Kifújtam a levegőt, és kinyitottam a szemem.

– Joshnak igaza van. Ott kell lennie, és én is vele megyek.

Junior megrázta a fejét.

– Nem. Az kizárt! Ez nem nőknek való meló.

Visszadőltem Josh karjaiba.

Hallottam, hogy a fejem fölött a pasim vett egy nagy levegőt, és úgy ciccegett, mintha egy játszótéri civakodás részesei lettünk volna, aztán az egyik karját levette rólam, és elém nyújtotta a tenyerét.

– Ez az a rész, amikor kiveszed a fülbevalódat, ugye? – kérdezte. – Hogy vigyázzak rá, amíg szétrúgod a seggét.

Oldalra fordítottam a fejem, hogy lássam az arcát.

– És mi lett azzal, hogy a gyerek előtt ne legyünk erőszakosak?

Josh arca meg sem rezzent.

– Meggondoltam magam. Néha muszáj példát mutatni.

Ahogy visszafordultam az unokatestvérem felé, Josh a másik karjával is elengedett.

Junior dicséretére legyen mondva, hogy úgy tűnt, felismerte, hogy elbaszta. Mentegetőzve maga elé emelte a kezét, és egy lépést hátrált.

– Nem úgy értettem! Azt akartam mondani, hogy apám kurvára megnyúz, ha odaengedlek.

Tettem egy lépést felé.

– Én is megyek.

Megrázta a fejét.

– Aly, nem lehet. Komolyan beszélek. A csapat elég durva. Nem lenne szabad a közelükbe menned.

Újabb ciccegés hallatszott a hátam mögül, amit valami ropogó hang követett. A vállam fölött hátrapillantottam, és azt láttam, hogy Josh elmélyülten figyel minket. Elővett egy zacskó pattogatott kukoricát az ételes dobozból, amit összepakolt, és olyan csillogó szemmel ropogtatta, mintha a *Beverly Hills igazi háziasszonyai* egyik részét nézné a tévében.

Elképedve ingattam a fejem, és azonnal lehiggadtam – nyilvánvalóan ez volt a célja –, és visszafordultam az unokatestvéremhez.

– Mindennap durva emberek között dolgozom, Junior. Tudok vigyázni magamra. Találj ki valamit a megoldásra, mert ha Josh megy, akkor én is.

Junior arca elsötétült, és egy pillanatra pont úgy nézett ki, mint az apja, miután megtudta, hogy odavittük Brad hulláját.

– Jó, legyen. De végig a furgonban maradsz.

Bólintottam. Mivel úgy tűnt, ennél többet nem érhetek el, beleegyeztem.

– És mi történt még?

Junior hirtelen gyanakvóvá vált.

– Mire gondolsz?

– Az egész Brad-üggyel kapcsolatban. Megtaláltátok a kocsiját?

– Igen.

Josh egyre hangosabban rágcsált, mintha még mindig élvezné a műsort, én kezdtem újra bedühödni.

– És?

Junior megvonta a vállát.

– És mi?

– Megszabadultatok tőle?

– Nem. Ott hagytuk, ahol találtuk. – Gúnyos grimaszt vágott.

Összecsíptem az orrnyergemet, és igyekeztem tudomást sem venni arról, hogy Josh próbálja leplezni a nevetését.

– Junior, kérlek, mondd el, hogy álltok a nyomok eltüntetésével.

Az a kis szaros elégedetten vigyorgott.

– Csak mert ilyen szépen kérted. – Visszaült a székre, aztán belekortyolt a kávéba, majd a vele szemközti székre mutatott. – Foglalj helyet!

Próbáltam nem csikorgatni a fogamat, miközben leültem. Josh is letelepedett mellém, és még mindig úgy tűnt, hogy nagyon jól szórakozik. A tekintete Junior és köztem cikázott, mintha valami teniszmeccset nézne. Kezdtem azt hinni, hogy nemcsak azt élvezi, ha ő kergethet az őrületbe, hanem azt is, ha mások készítenek ki. Hogy miért? Talán mert eleve kötekedő a természete, vagy mert egyszerűen bejön neki, ha ideges vagyok?

És vajon hol volt a határ? Az biztos, hogy Greg átlépte, amikor Nico konyhájában rám förmedt. Josh egy szempillantás alatt változott át a laza, szeretni való kezes bárányból egy igazi pokolfajzattá.

Az, hogy ennyire felzaklatta, amit Greg tett, csak még inkább megerősítette, hogy egyáltalán nem hasonlít az apjára. Ahelyett hogy rideg, halott tekintettel meredt volna rá, szinte lángolt a szeme a bosszúvágytól, és olyan fenyegetőn lépett fel, hogy a legfiatalabb unokatestvérem sietve elnézést kért, nehogy komoly bajt hozzon a saját fejére.

Junior letette a papírpoharat, és a szemembe nézett.

– Brad autója néhány házzal arrébb állt. Sikerült feltörnünk

anélkül, hogy beindult volna a riasztó. Az egyik srác elvitte a bontónkba, ahol szét fogjuk szedni, és eladjuk alkatrésznek.

Le voltam nyűgözve. A rendőrségnek nem lesz egyszerű dolga, ha ki akarja deríteni, mi történt Brad kocsijával.

Josh kissé előredőlt.

– Nem aggódsz a környék biztonsági kamerái miatt?

Junior megvonta a vállát.

– Nem igazán. Brad egy sötét helyet választott, hogy ne vegyék észre, és ez nekünk is jól jött. Az alapján, hogy milyen óvintézkedéseket tett, szerintem azonnal felvette a maszkot, amint kiszállt az autóból, tehát nem lenne könnyű azonosítani, ha valakinek a kamerája rögzítette is. És persze a rendőrök csak akkor kezdik begyűjteni a felvételeket, ha valahonnan rájönnek, hogy Brad itt járt.

Bólintottam.

– És ezért kell meghekkelnünk Brad számítógépét.

Junior itt felemelte a mutatóujját.

– Pontosabban a pasidnak kell. Mert te nem szállsz ki a furgonból.

– Persze hogy nem, te szarházi.

– Ezt nem kellett volna – szipogta Junior.

Josh még egy marék pattogatott kukoricát dobott a szájába, és vigyorogva rágcsált tovább.

– Én jól szórakozom – közölte.

Vágtam neki egy grimaszt, és újra az unokatestvéremre szegeztem a tekintetem.

– És mi van Brad hullájával?

Junior arca hirtelen bezárult.

– Nem. Erről semmit sem tudok.

Értetlenkedve néztem rá.

– Hogy érted ezt?

Junior megvonta a vállát.

– Apának van két embere, akik az ilyesmit intézik, és még az életét is rájuk bízná.

– Azokra gondolsz, akik elvitték Bradet, amíg a kocsit takarították? – kérdeztem, mert eszembe jutott az a két férfi, akik kicibálták a hullával tömött táskát Josh csomagtartójából, és szó

nélkül eltűntek vele.

Középkorú, vékony, teljesen átlagos öltözetű férfiak voltak. Annyira nem keltették fel semmivel a figyelmet, hogy szerintem egy szembesítésen sem ismertem volna fel őket, és valószínűleg pont ez volt a céljuk. Hogy senki ne emlékezzen rájuk, ha ott jártak valahol.

– Rájuk, igen – válaszolt Junior. – Csak ők tudják, mi történt Brad testével, de tapasztalatból mondom, hogy nincs miért aggódnod. Eddig még soha senkit sem találtak meg, miután azok ketten megszabadultak tőle.

Kicsit fészkelődtem a széken, aztán Joshra sandítottam. Mintha elszállt volna az a fene nagy jókedve. Neki sem tetszett az, amit hallott.

– Nem lenne jobb, ha tudnánk, mi történt? – próbálkoztam, de Junior megrázta a fejét.

– Nem, mert így, ha bekövetkezik a legrosszabb, legalább nem tudtok mit mondani a rendőröknek. Ha nincs hulla, nincs gyilkosság sem. Közvetett bizonyítékok alapján elég nehéz elítélni valakit, akit a maffia ügyvédei védenek. Sokkal nehezebb helyzetből is kimentették már az embereinket.

– Akkor sem tetszik – erősködtem.

Junior nevetve fújt egyet.

– Majd megszokod.

Ebben egyáltalán nem voltam biztos.

Elgondolkodva forgatta a kávéspoharát, aztán elnézett mellettem, a tekintete a távolba révedt, mintha már nem is az otthonomat látná, hanem valami régi emléket.

– És hidd el, amikor azt mondom, hogy néha jobb, ha az ember nem tud dolgokat.

Elfintorodtam. Isten tudja, miket láthatott az apja mellett. Amennyire tudtam, Nico nem volt olyan rossz, mint Josh apja, de azért ő is megérte a pénzét. A bácsikám különcsége és sármja nem tudott megtéveszteni, mert jól emlékeztem még arra, ahogy a szüleim és a nagyszüleim összenéztek, valahányszor szóba került. Ok nélkül senki sem fél a rokonától, főleg nem egy olyan nő, mint az anyám, aki szinte semmitől sem riadt vissza.

– Ó, majdnem elfelejtettem! – törte meg végül Junior a

csendet. – Apa azt akarja, hogy gyertek át vacsorára.

Megint fészkelődni kezdtem.

– Öööö… köszönjük, de nem.

Junior megrázta a fejét.

– Nincs választásod, kölyök.

– Dehogy nincs – ellenkeztem. – Már nem vagyok gyerek.

Sajnálkozva nézett rám.

– Tartozol neki, emlékszel? Havonta egy családi vacsorát kér cserébe.

Döbbenten fordultam Josh felé.

– Mi ez itt? A *Szívek szállodája?*

Josh bólintott.

– Az. És Junior most tiszta Emily.

Az unokatestvérem zavarodottan kapkodta a fejét.

– Ti meg mi a faszról hadováltok?

Meg sem próbáltam megmagyarázni neki, és nem akartam egy újabb veszekedést sem. Ha Lorelai Rory kedvéért kibírt néhány órát az anyjával, akkor én is kibírok havi egy vacsorát Nicóval és a gyerekeivel. A bácsikám nem túl jó ember, de Emily Gilmore-hoz képest egy ártalmatlan cukipofa volt.

– Rendben.

Josh megköszörülte a torkát, és sokatmondón nézett rám.

– Nem, téged nem kényszerítelek, hogy csatlakozz a szenvedésemhez.

Az asztal alatt megmarkolta a térdemet, és Junior felé fordult:

– Ott leszünk.

Igyekeztem elfojtani az elégedett mosolyomat, de azt hiszem, nem sikerült.

Junior összecsapta a kezét.

– Helyes! Ha ez is megvan, indulhatunk.

Az órára pillantottam.

– Még egy óra sincs!

– Az igaz, de pár óra múlva lemegy a nap, és az a terv, hogy Brad lesz az utolsó cím. Fél hatig oda kell érnünk, és most, hogy mindketten jöttök, át kell variálnunk ezt-azt.

Felnőtt nő voltam. Nem állt szándékomban *hisztizni* amiatt, hogy egy perverz szex helyett segítenünk kell helyrehozni a

felfordulást, amit csináltunk.

Josh szeme vidámságtól csillogott, ahogy összenéztünk, és az ujjai hátoldalával megsimogatta az arcomat.

– Ha ezzel végeztünk, a következő két hét csak a miénk.

Junior öklendező hangot hallatott, és feltápászkodott a székéről.

– Milyen nyálasak vagytok! – vetette oda, és megindult a bejárati ajtó felé.

Nem törődtem vele, hanem odahajoltam Joshhoz, aki az ölébe húzott, és átölelt a hatalmas karjával. A nyakába fúrtam az arcomat, és mélyen beszívtam az illatát. Öblítő és sajtos pattogatott kukorica. Egy pillanatra mozdulatlanul átadtam magam az érzésnek, hogy a pasim magához ölel.

Minden félelmemet félretettem azzal kapcsolatban, hogy mit hozhat az este, vagy az elkövetkező pár hét. Tudtam, hogy súlyos dolgot követtünk el, és benne van a pakliban, hogy börtönbe jutunk, de ott, Josh karjában azt éreztem, hogy ketten együtt bármire képesek vagyunk.

22

Josh

Junior kinyitotta a helyi áramszolgáltató logóját viselő furgon hátsó ajtaját, és intett, hogy szálljunk be. Nem voltam benne biztos, de nagyon hasonlított arra, amiben már ültem korábban, és a rám szegezett pisztolyos jelenet miatt kissé nehezemre esett újra beszállni.

Egy félreeső utcában álltunk egy ipari komplexum közelében a külvárosban, a környező épületek eltakarták a lemenő napot. Az a furcsa időszak volt, amit szürkületnek hívnak, amikor a napfény egyre gyengül, és bár az utcai lámpák már égnek, de még nincs olyan sötét, hogy hatásuk legyen, így a világ félhomályba borul.

Behunyorítottam a furgon tátongó mélyébe, de alig tudtam kivenni azt a hatfős csapatot, akikhez csatlakoztunk. Ők nem az előző esti srácok voltak. Úgy festettek, mintha egy háborús filmből léptek volna elő. A korkülönbség, az eltérő rassz és testfelépítés ellenére volt bennük valami közös, mint azok között, akik olyan régóta gyakoroltak és dolgoztak együtt, hogy szinte már szó nélkül is megértették egymást, mert ösztönösen tudták, mi következik.

Összeszedtem magam, és bemásztam, nem törődtem azzal, hogy felállt tőlük a hátamon a szőr. Az ajtó közelében volt egy üres hely, úgyhogy összehúzva magam leültem, és biccentettem a többiek felé.

– Kösz, hogy csatlakozhatunk.

Csupán egyvalaki mordult fel, a többiek üres tekintettel néztek rám.

– Igazatok van – jegyeztem meg. – Jobb a titokzatosság.

Mozgásra lettem figyelmes, a szemem sarkából láttam, hogy Aly is beszáll.

Magam mellé húztam, leültettem, aztán suttogva a füléhez hajoltam:

– Fogadok húsz dolcsiban, hogy még a meló vége előtt

megnevettetem az egyiket.

Aly elvigyorodott.

– Áll a fogadás.

Junior velünk szemben foglalt helyet, és abból, ahogy a tekintete rólam Alyre ugrott, úgy gondoltam, nem kerülte el a figyelmét, hogy a lányt az ajtóhoz legközelebb ültettem le, és a testemmel védtem a többiektől. Egy apró fejbiccentéssel a jóváhagyását fejezte ki, aztán a mellette ülő pasashoz fordult, és mondott neki valamit, amit nem hallottam, mert épp akkor bőgött fel a furgon motorja.

Megfogtam Aly kesztyűs kezét, és megfújtam kicsit.

– Nem fázol?

Ráncok jelentek meg a szeme körül, ahogy a szórakozott mosolyából valami egészen más lett. Melegséggel és szeretettel teli kifejezés.

– Jól vagyok.

– Én viszont megfagyok – jelentettem ki, csak hogy legyen okom átkarolni és magamhoz húzni.

Mire oldalba bökött.

– Hazug!

Megpusziltam a homlokát, és igyekeztem nem foglalkozni azzal, milyen hatást váltott ki a többiekből. Nem is emlékszem, mikor voltam ennyire ideges. Talán aznap, amikor először törtem be hozzá.

Junior azt mondta, az apja azóta figyelteti valakivel Brad házát, hogy belefutottunk a rendőrségbe, és az illető jelentette, hogy tiszta a terep. A bíróság még nem engedélyezte a házkutatást, mert a Bluhm család ügyvédei komoly akadályokat gördítettek a nyomozók elé. Nico viszont úgy gondolta, csak idő kérdése, és a rendőrség visszatér, ezért kellett ilyen gyorsan lépnünk. Másnap akár késő is lehetett.

Aly óvatosan végigmérte a többieket. Mindenki az áramszolgáltató egyenruháját viselte. Egy hivatalosnak tűnő jelvény is lógott a nyakunkban, még Juniornak és Alynek is, akik a sofőrrel és a „technikussal” a furgonban maradnak majd, amíg mi többiek bemegyünk. A jelvényen kívül nem volt más azonosítónk, és Junior azt mondta, figyelni fogják, hogy

ellenőrzik-e valamelyikünket. Egy kicsit jobban éreztem magam attól, hogy ennyi mindenre gondoltak, de még ez az alapos tervezés sem volt képes elűzni a nyugtalanságomat.

Mert nemsokára be fogok törni annak a házába, akit megöltem, és egy részem aggódott amiatt, hogy csapdába sétálunk. Azt mondták, hogy a maffia gondoskodott Brad hullájáról, a kocsijáról és minden DNS-ét eltüntették Aly házából is, de bizonyítékunk nem volt rá. Simán előfordulhatott, hogy egy olyan ember, mint Nico, rendelkezik B tervvel arra az esetre, ha valami félresikerülne, és az is megfordult a fejemben, hogy én lennék a tökéletes bűnbak, ha fel akarna áldozni valakit.

Viszont nem sokat tehettem ellene. Ha nem tudom letörölni Brad gépéről az összes lehetséges nyomot, ami Alyhez vezethetné a rendőrséget, a barátnőm komoly bajba kerülhet, és úgy gondoltam, ha valakinek kockázatot kell vállalnia, akkor az inkább legyek én.

Aly előrébb húzódott mellettem, és a tekintetét az unokatestvérére szegezte.

– Mi lesz, ha megint ott lesznek a rendőrök?

Junior megrázta a fejét.

– Nem lesznek. Az embereink figyelik a házat.

– És ha akkor jönnek, amíg bent vagytok? – erőltette Aly.

– Mindenki elhúzza a csíkot, mielőtt megérkeznének – felelte Junior. – Ahogy mondtam, az embereink figyelik a környéket.

– És ha a rendőrség túljár az eszükön?

Junior ingerülten forgatta a szemét.

– Brad háza egy zárt lakóközösségben van. Egyetlen út vezet oda, és három autónk is őrködik. Bármelyik irányból is közelítene a rendőrség, elég hamar értesülünk róla ahhoz, hogy el tudjunk menekülni.

Aly összeráncolta a homlokát.

– Nem lesz gyanús a szomszédoknak, ha egy áramszolgáltató furgonja kilő Brad háza elől?

Junior állkapcsa megrándult, és olyan lassan válaszolt, mint aki próbálja visszafogni magát.

– Nem fogunk kilőni sehonnan. Teljesen normális tempóban fogunk távozni.

Aly tekintete a furgon eleje felé siklott.

– Biztos vagy ebben azok után, hogy a legutóbbi sofőröd pánikba esett?

Junior újra megrázta a fejét.

– Vinny ma nincs velünk. És most megtennéd, hogy abbahagyod a kekeckedést? Ezt már mind átbeszéltük.

Aly visszahuppant mellém.

– Bocs, hogy azzal tudom a legjobban csillapítani az idegességemet, ha minél több részletet megtudok.

Junior hangosan fújtatott egyet, már nem tűnt annyira feszültnek.

– Értem én, de neked és nekem nincs más dolgunk, mint nyugton ülni a fenekünkön, és szépen mosolyogni.

– Én nem *miattunk* aggódom – vágott vissza mérgesen Aly.

Meglöktem a térdemmel.

– Ez kedves, de biztos vagyok benne, hogy az új barátaink a törékeny külsejük ellenére, értik a dolgukat. – Körbesandítottam, de még egy kunkorodó szájszéllel sem díjazta senki a megjegyzésemet. Ezekkel a srácokkal nehezebb dolgom lesz, mint hittem.

– Én sem róluk beszéltem – jegyezte meg Aly, aztán ismét előrehajolt, hogy elnézzem mellettem. – Már bocsánat.

Valaki biccentett, de semmi több. Micsoda önuralom! Csend telepedett a furgonra, én pedig alig bírtam megállni, hogy ne próbáljam meg még egy viccel oldani a feszültséget.

Szerencsére Aly megmentett saját magamtól azzal, hogy összekulcsolta az ujjainkat, és felpillantott rám.

– Rendben leszel?

Melegség áradt szét bennem, ahogy azokba a nagy, barna szemekbe néztem. Összevonta a szemöldökét, és beharapta az alsó ajkát. Nyilvánvaló volt, hogy aggódik értem. Ha kettesben lettünk volna, azonnal megcsókolom, hogy megnyugtassam.

De be kellett érnem annyival, hogy hátrasimítottam a haját a válla mögé.

– Rendben leszek. És ha valami félresikerül, meg ne próbálj megvárni! – Lehajoltam, összeérintettem a homlokunkat, és lehalkítottam a hangom, hogy más ne hallja, amit mondok: –

Talán már feltűnt neked is, hogy elég jó vagyok a lopakodásban. Ha kell, ki tudok jutni onnan is.

Összeráncolódott a szeme sarka.

– Akkor reméljük, nem történik semmi, mert fogalmam sincs, képes lennék-e elmenni nélküled.

– Hé, szerelmesek! – szólt ránk Junior. – Itt a mikrofon.

Kelletlenül elfordultam Alytől, és elvettem a mellettem ülő fickótól a keskeny műanyag eszközt.

– Torokmikrofon – mondta, és feltette a sajátját.

Lenéztem arra, amelyik a kezemben volt, és azon gondolkodtam, vajon feltűnne-e nekik, ha a végén „véletlenül" elfelejteném levenni, és hazavinném magammal. Katonai felszerelésnek tűnt, a nyakpántja olyan vékony volt, hogy talán nem is érzi az ember. A majdnem átlátszó, hajszálvékony kábel végén pedig egy apró füldugós hangszóró fityegett. Sosem láttam még ilyet, de alig vártam, hogy szétszedjem, és kiderítsem, hogyan működik.

– Gyere – mondta Aly, és elvette tőlem –, segítek feltenni.

Némán fordultam felé, igyekeztem nyugodtnak tűnni, és közben próbáltam meggyőzni a zakatoló szívemet arról, hogy minden rendben lesz. A többiek mind profik voltak, és tudták, mi a dolguk. Nekem csak be kellett mennem, hogy kipucoljam Brad számítógépét, aztán már húzhattam is kifelé. A többi rajtuk múlt, és ha minden a terv szerint alakul, fél órán belül végzünk is.

– Hajolj le! – kérte Aly.

Engedelmeskedtem, és vettem egy nagy levegőt, ahogy áthúzta a fejemen. Ilyen közelről megcsapott a samponja illata, és eszembe juttatta a közös zuhanyzást. Az észvesztő szex után megmostam a haját, megmasszíroztam a fejbőrét, amitől teljesen elolvadt.

– Fejet fel! – mondta, majd fürge ujjaival szorosabbra húzta a nyakamon a pántot. – Milyen?

Vinnyogva válaszoltam:

– Kicsit szoros.

Elmosolyodott, és lazábbra vette.

– Most?

– Tökéletes.

Mint te. Ezt még hozzá akartam tenni, de eszembe jutott, hogy nem vagyunk egyedül, és meggondoltam magam. Ez a nő még azt is képes volt elfeledtetni velem, hogy hol vagyok, amiért ebben a pillanatban végtelenül hálás voltam.

Megütögette az államat.

– Fordítsd el a fejed!

Megtettem, és így már Juniorral néztem szembe.

– Emlékszel, mi a dolgod? – kérdezte a maffiózó.

Bólintottam.

– Az A csapat megy előre, nem érek semmihez, csak a számítógéphez.

Aly bedugta a fülhallgatót a helyére, én pedig megigazítottam kicsit, hogy kényelmes legyen.

– Mindjárt ott vagyunk – jelezte a Junior padjának a túlsó végén ülő srác.

Egy laptopot egyensúlyozott a térdén. Ő volt az a bizonyos technikus, aki a monitor mögül segített minket, például azzal, hogy elég időre lekapcsolta az áramot, hogy észrevétlenül be tudjunk jutni Brad házába, és ki tudjuk iktatni a riasztóját is.

Junior felállt.

– Biztos, hogy menni fog? – szegezte nekem a kérdést.

Rávigyorogtam.

– Gyerekjáték lesz.

***

Pedig egyáltalán nem volt gyerekjáték. Még csak tíz perce indult az akció, de máris egy halom problémába ütköztünk. Először is, Brad házában egy komoly generátor működött, és amint Junior embere lecsapta az áramot, életre kelt. Hát persze hogy rá volt kötve a biztonsági rendszer, én pedig összeszorított állkapoccsal néztem végig, ahogy a „hekker” ideiglenesen kiiktatta, miközben folyamatosan azt mondogatta, hogy fogjam be, és hagyjam koncentrálni, miután jeleztem, hogy sokkal gyorsabban is meg lehetne oldani.

A második akadály akkor merült fel, amikor megkerültük az ingatlant. Egy magasba emelt ököl jelezte az ötfős csoportnak,

hogy álljon meg. Némán várakoztunk, amíg a vezetőnk odalopózott a házhoz. Lehajolt, felvett valamit, amit ilyen távolról nem láthattam, mert Brad szomszédainak nem volt generátoruk, és minden koromsötétbe borult a kerítésén túl.

A vezető mintha elhajított volna valamit, és a következő pillanatban Brad hátsó udvara fényárban úszott. Mindannyian a ház oldalához, az árnyékba simultunk.

Valaki káromkodott egyet, a fülhallgató miatt tökéletesen hallottunk mindent.

– Mi az? – szólalt meg Junior. – Mi történt?

– Megmondtuk, hogy ne használd a csatornát! – förmedt rá valaki, én pedig majdnem füttyentettem egyet, de az utolsó pillanatban sikerült visszafognom magam.

– A fényeket is rákötötték a generátorra – állapította meg a vezetőnk. – Ki kell iktatnunk. – Intett a fickónak, aki előttem állt. – Gyere ide a jeltorzítóval!

A zömök férfi előresietett, és a Batman-stílusú szerszámtartó övéből előhúzott egy radarpisztolynak látszó szerkezetet. Néztem, ahogy körültekintően céloz a ház sarkából, majd megnyom egy gombot, amitől azonnal sötét lett. Életemben nem láttam ilyen menő dolgot. Azon tűnődtem, vajon a tinédzser koromban kifejlesztett zsebtolvajképességem elég lehet-e ahhoz, hogy elemeljem tőle.

Úgy tűnt, a fejlett technológia kleptomániást csinált belőlem, de hát ki hibáztathatott ezért? Egy varázslatos jeltorzító, ami egyetlen gombnyomásra lekapcsolja a fényeket? El sem tudtam képzelni olyan techbuzit, aki ne akarta volna azonnal megkaparintani magának a kicsikét.

– Menjünk! – szólt a vezetőnk.

A kezemet a falon tartottam, ahogy elindultunk előre, és fogalmam sem volt, honnan tudja a vezetőnk, hogy merre kell menni, mivel a reflektorok tönkretették az éjjellátóinkat. A következő pillanatban meg is kaptam a választ, amikor belebotlott valamibe a hóban, és a feje a bozótban landolt. Nem tudta.

Olyan hangosan próbált kikecmeregni, hogy majdnem kitéptem a fülhallgatómat.

– Mi történt? – sürgette a választ Junior, leszarta, hogy

korábban csendre intették. – Mintha verekednétek. Volt odabent valaki?

Muszáj volt válaszolnom.

– A rettenthetetlen vezetőnk lefejelt egy rhododendront, de most már lassan előmászik. Elég zavartnak tűnik. – A férfi felém pördül, és hiába volt sötét, éreztem, hogy rám mered. – Upsz! Most már dühös is.

Valaki elnevette magát.

Győzelem!

– Aly! Jössz húsz dolcsival!

– Ez nem számít! – vágta rá örömittasan. – Junior volt az.

– Ne foglaljátok a csatornát! – vakkantotta valaki.

Letakartam a mikrofonomat, és megütögettem a mellettem álló vállát.

– Adok tíz dolcsit, ha nevetsz a következő viccemen. Muszáj megnyernem a fogadást.

– Hékás! – szólalt meg Aly. – Hallottam ám! Nem csalhatsz!

A vezetőnk rám mutatott.

– Utoljára mondom: kurvára ne foglald a csatornát!

Szalutáltam neki, és elhúztam egy láthatatlan cipzárat a szám előtt.

Ezután már gond nélkül jutottunk el a házig, de amint bezártuk magunk mögött az ajtót, és megindultunk befelé, egy harmadik problémával is szembesülnünk kellett. Az előttem álló megtorpant, mindenki a másikra nézett, és valamivel jobban éreztem magam attól, hogy nem csak nekem volt ismerős az oszladozó test hányingerkeltő szaga.

A vezetőnk a mögötte álló két srácra mutatott.

– Derítsétek ki, mi ez a szag! – Aztán a következő kettőhöz fordult: – Ti pedig kerítsétek elő a mobilját.

Így már csak ő és én maradtunk. Fincsi! A legmorcosabb fog vigyázni rám.

– Menjünk a számítógéphez, és lássuk, hogy nem csak a szád járt-e! – mondta, és a tőlünk jobbra lévő impozáns lépcső felé fordult.

Követtem felfelé, és próbáltam nem megbámulni a hivalkodó gazdagságot. A fizetésem egyáltalán nem volt rossz, de akkora

vagyonom sose lesz, amilyen Brad családjának. A lépcsősort sötét lambéria szegélyezte, fölötte aranyozott keretű festmények lógtak, és feltehetően mindegyik többet ért, mint a kocsim. A csillár roskadozott a kristályoktól, és ahogy a holdfény besütött rájuk a magas ablakokon át, ezüstösen csillogtak.

Az volt a terv, hogy a ház lehető legtöbb részét sötétben térképezzük fel. A hagyományos zseblámpákat kiszúrhatták a szomszédok, de vészhelyzet esetére mindenkinél volt egy menő, infravörös zseblámpa. Az enyém a szerszámövemre volt szíjazva, és alig vártam, hogy kipróbálhassam. És igen, valószínűleg ez a kémfelszerelés is „el fog veszni", mire végzünk. Alyt annyira beindította, amikor a jövőbeli maszkos játékunk szóba került, hogy úgy éreztem, jó szolgálatot tehetnek még nekem ezek az eszközök.

– Mindenki bent van, ugye? – kérdezte a pasi, aki Alyvel és Juniorral a furgonban maradt.

Az előttem lépkedő vezetőnk megerősítette.

– Akkor visszakapcsolom az áramot, ha felkészültetek – jött a válasz.

Felértünk a lépcső tetejére, és lehajoltunk, hátha egy közeli lámpa égve maradt.

– Mehet – jelzett a vezetőnk.

A kétfős csapatok egymás után adták a zöld jelzést, és amikor visszatért az áram, minden gépesített eszköz pittyegni kezdett a házban. Halvány fény világított meg bennünket, ahogy a földszinten egy távoli lámpa életre kelt, de szerencsére a közelünkben minden sötét maradt.

A vezetőnk megfordult, és jelentőségteljesen rám nézett. Egy őszülő, közepes termetű, fehér férfi volt. Bradhez hasonlóan neki is könnyen felejthető arca volt, és lefogadtam volna, hogy valaha kitűnő katonává tette az, ahogy bele tudott olvadni a tömegbe. Talán emiatt volt mindig olyan mogorva – a katonai karrierjének vége, és nem találta a helyét a civil életben.

A torokmikrofonunkat az övünkre csatolt apró akkumulátorok táplálták, amit egyetlen mozdulattal kiiktatott.

– Nem állhatunk fel – mondta.

Én is kikapcsoltam az enyémet, és bólintottam:

– Nekem nem gond.

Figyelte, ahogy összekuporodtam, a tekintete gyanakvó volt, látszott rajta, hogy nem bízik a fizikai képességeimben.

– Hetente kétszer edzek lábra – világosítottam fel. – Megoldom.

Felhorkantott, aztán visszakapcsolta a mikrofonját. Intett, hogy kövessem, és behajlított térddel, előrehajolva megindult a folyosón, nehogy az ablakpárkányok fölé magasodjon.

Sóhajtottam egyet, hiszen a termetem most nem segített. Akárhányszor elértünk egy ablakot, négykézlábra ereszkedtem, és úgy osontam el alatta, mint a következő farkasember.

Minden útba eső szobát átfésültünk, ami nem volt kis teljesítmény. Az eligazításon Junior azt mondta, nyolc hálószoba, két dolgozószoba, egy könyvtár és több fürdőszoba van a házban. Még egy borkóstoló terem is volt a pincében, de amikor Aly megkérdezte, hogy elhozhatunk-e pár üveggel, az unokatestvére pillantása egyértelművé tette, hogy szó sem lehet róla.

A folyosó felénél találtuk meg azt, ami Brad dolgozószobájának nézett ki. A vezetőnk behúzta a sötétítőt, és becsukta az ajtót, én közben odamentem a számítógéphez. Amikor bekapcsoltam, jött a negyedik probléma.

– Helyzet van idelent – szólalt meg valaki a fülemben, és most először éreztem, hogy a csapat rideg, kemény páncélja megrepedt.

– Mi az? – kérdezte a vezetőnk.

– Két hatalmas halom macskaalom van a pincében, onnan jön a szag.

– Mi a fasz? – szólt közbe Junior. – Bradnek tirgrise van, vagy mi?

– Nem – válaszoltam. – Az alom arra kell, hogy elnyomja a rothadó testek szagát, és felszívja a bomlás közben keletkező folyadékokat.

Csak most jöttem rá, hogy a magyarázatommal túl sokat árultam el magamról is.

A vezetőnk a szemöldökét a magasba húzva fordult felém.

Megvontam a vállam, próbáltam közömbösnek tűnni.

– Imádom a megtörtént bűnesetekkel foglalkozó filmeket –

böktem ki.

Hosszan méregetett, aztán megszólalt:

– Mindenki kifelé!

Nem értettem.

– De még csak most kapcsoltam be a gépet!

Az ajtó felé kapta a fejét.

– Kifelé! Amint a rendőrök megtalálják a testeket, a sima házkutatási parancsból egy teljes körű nyomozás lesz. Nagyítóval fognak átvizsgálni mindent. Nem kockáztathatjuk meg, hogy hátrahagyunk valami nyomot.

– Csak öt percre van szükségem.

Megrázta a fejét.

– Elmegyünk. Ha tényleg olyan okos vagy, velünk jössz. – Azzal már ki is slisszolt az ajtón.

Baszki!

– Josh? – csendült fel Aly hangja. – Velük mész?

Az ajtóról a monitorra pillantottam, már csak a jelszót kellett volna beütnöm. A hajamat az áramszolgáltató logójával ellátott baseballsapka takarta. A kezemen bőrkesztyű volt, szóval se ujjlenyomatot, se szálakat nem hagyhattam hátra. A bakancsunk márkája annyira népszerű volt, hogy a városban több ezren is hordhatták, így nem lehetett lenyomozni azt sem.

A lebukás esélye akkora volt, mint annak, hogy kinyír egy hörcsög: alacsony, de azért nem nulla.

Vettem egy mély lélegzetet.

– Én maradok. A megbeszélt helyen találkozunk.

– Én is maradok – jelentette ki Aly.

Annyian üvöltötték, hogy *nem,* hogy alig hallottam a saját hangomat.

Aly viszont tisztán és érthetően hallatszott utána:

– Meg se próbálj lebeszélni róla!

Az unokatestvérének nem igazán tetszett ez.

– Az apám meg fog ölni, ha kiengedlek ebből a kibaszott furgonból! Hé! Mit gondolsz, hova a faszba… Gyere vissza!

Dulakodás hangja hallatszott, aztán egy hangos nyögés, és végül csend.

Szinte félve tettem fel a kérdést, de azért csak kinyögtem:

– Mi történt?

– A barátnőd – vinnyogott Junior – tökön rúgott, és elrohant.

– Á! Szóval a *te unokatestvéred,* amikor jól viselkedik, de az *én barátnőm,* ha éppen rosszalkodik? Mindent értek.

– Befejeznéd a faszkodást? – csattant fel Junior. – Azt hiszem, hamarosan látogatód lesz.

– Közbeléphetünk – szólt közbe a csapat vezetője.

– Semmiképp – vágtam rá, meglepően higgadt komolysággal. – Ha bárki akár egyetlen ujjal is hozzáér, pokollá teszem az életét. Ne higgyétek, hogy nem tudom leszívni a bankszámlátokat, és telenyomni a telefonjaitokat meg a számítógépeiteket mindenféle illegális szarsággal.

Hogy örültem-e annak, amit Aly művelt? Rohadtul nem. De ettől még az sem tetszett volna, ha valaki visszatartja.

– Megértettétek? – kérdeztem olyan ijesztően halkan, hogy nem ismertem magamra.

– Vettem – szólalt meg végül a vezető.

– Junior? – erősködtem.

– Ja, oké – morogta.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

– Sikerült valakinek megtalálnia Brad telefonját?

Azonnal érkezett a válasz: nem.

Nem mehettem el anélkül, hogy meg ne próbálnám megtalálni. Szerencsére a legtöbb hekker szoftver magától dolgozott, így simán elindíthattam őket, hogy aztán legyen időm átkutatni a házat, amíg le nem futnak.

– Aly, szépségem! Meg tudnál várni hátul, a sötétben? Nem akarom, hogy begyere a házba, mivel nem vagy teljesen befedve.

Amikor felcsendült a fülemben az a varázslatos hangja, megkönnyebbültem:

– Megvárhatlak, de siess. Kurva hideg van idekint.

– Igyekszem.

– Mi elmegyünk – szólt közbe Junior. – A megfigyelők itt maradnak, és megvárnak titeket. Egy idő után nem fogunk hallani benneteket, szóval egyedül maradtatok. Csak végszükség esetén használjátok az eldobható mobilokat.

– Vettem, és kösz. Sietek, ahogy csak tudok, Aly.

– Tudom – mondta, és a nyílt bizalom egyenesen a szívemig hatolt.

– Egy ideig csendben leszek, hogy elintézzem ezt.

Aly hangja mézesmázossá változott:

– Hogyan fogom túlélni, ha nem beszélsz?

Valaki felröhögött, tehát a többiek még hallottak minket.

– Kérlek, mondjátok, hogy nem Junior volt az.

– De – válaszolt ő maga. – Azt hiszem, keresztet vethetsz a húsz dolcsidra.

Aly halkan felkiáltott a győzelme hírére.

Felnyögtem, és munkához láttam.

Először is kivettem az övemből egy pendrive-ot, és bedugtam az USB-portba. A kedvenc MI-alapú jelszófeltörő programomnak tíz másodperc se kellett ahhoz, hogy beengedjen Brad rendszerébe. Ezután megnyitottam a fájlt, ami kitakarítja Brad összes olyan böngészési előzményét, ami Aly nevére, vagy annak bármilyen variációjára utalhat, és megnyomtam a „futtatás" gombot. Nem számított, hogy Brad milyen böngészőt használt, mert az én kis programom beférkőzött mindenhová, és megtalált minden adatot.

Miután ezzel végeztem, megnyitottam egy másik remek kis szoftvert, amit egy hekkerhaverom készített. Téglarakónak nevezte el, és nem, sosem kérdeztem meg, hogy miért pont ezt a nevet adta neki.

A program rejtett fájlokat és hard drive-okat keresett. Amint elindult, kilőttem a székből, és elhagytam a szobát, vigyázva, hogy a lehető legalacsonyabban haladjak, és ne legyek szem előtt, miközben végigmegyek a folyosón, hogy megkeressem Brad telefonját. Tisztában voltam azzal, hogy ketten könnyebben boldogultunk volna, de ha nem találjuk meg Brad mobilját, viszont Aly valamilyen fizikai nyomot hagy hátra, és a rendőrség később mégis talál Brad telefonján valami Alyvel kapcsolatos dolgot, annak katasztrofális következményei lettek volna.

A folyosó másik felében elég sötét volt ahhoz, hogy megkockáztattam a zseblámpát. Nem felejtettem el, hogy mindig lefelé kell tartani. A vörös fénysugár jól szuperált, ahogy ígérték. Én is alig láttam, szóval biztos voltam benne, hogy az ablakon

túlról senki sem veheti észre.

Benéztem az ajtókon, de mindegyik utamba eső helyiség vendégszobának tűnt. A folyosó legvégén, a legsötétebb részen – hát persze –, megtaláltam Brad szobáját. Első ránézésre nem tűnt fel semmi különös, csak az, hogy a többinél belakottabbnak látszott. Az ösztönömre hallgattam, és miután bementem, azonnal kiszúrtam az ágy mellett egy pár cipőt, szóval tudtam, hogy jó helyen járok.

Junior azt mondta, Brad egyedül élt, és ritkán fogadott vendégeket, aminek köze lehetett a pincében oszladozó holttestekhez is. A gondolattól kirázott a hideg. Egy házban voltam két hullával, és isten tudja, hányan haltak még meg ezek között a falak között.

Hirtelen úgy éreztem, mintha valaki meg akart volna érinteni, de aztán meggondolta magát.

Megpördültem. Nem volt ott senki.

Igen, biztos, hogy voltak ott kísértetek. Mit is mondott anya, mit kell tenni, ha valaha szellemmel találkozom?

– Nem foglak bántani – rebegtem halkan.

– Kihez beszélsz? – kérdezte Aly, én pedig hatalmasat ugrottam ijedtemben.

A mellkasomhoz kaptam, próbáltam valahogy újra lélegezni.

– Senkihez, bocs. Csak keresem Brad telefonját.

– Segítsek?

– Ne! Légyszi, maradj odakint!

– Jó.

– Aly! – nyögtem ki.

– Mondtam, hogy jó! Csak siess. Kezd lefagyni a lábujjam.

– Lehetne rosszabb is – jegyeztem meg, majd folytattam a keresést. – Lehetnél egy sorozatgyilkos fia is, aki egy gyilkos házában ragadt az utolsó két áldozatnak a holttestével néhány szinttel lejjebb, és közben próbál nem becsavarodni vagy a gyerekkori emlékei miatt visítva kirohanni.

Aly olyan sokáig csendben volt, hogy kezdtem azt hinni, tönkrement a fülhallgatóm.

– Aly?

Olyan halkan szólalt meg, hogy alig hallottam:

– Azt hiszem, valaki befordult a felhajtóra.

Lekapcsoltam a zseblámpámat, a testemet elöntötte a félelem és az adrenalin.

– Tudod ellenőrizni?

– Igen – súgta. – Próbálok a ház elejéhez jutni, de a hó ropog a talpam alatt, és nem akarom, hogy meghalljanak.

– Várj! Azt hiszem, ez a szoba pont a felhajtóra néz.

Odaosontam az ablakhoz, és előrehajoltam egy kicsit, hogy kilássak. Baszki! Tényleg volt alattam egy autó.

– Maradj ott, ahol vagy! Van itt valaki.

– Ki kell jönnöd! – sziszegte halkan.

– Magamtól is rájöttem. – Visszarohantam Brad dolgozószobájába. – Csak el kell hogy tüntesselek Brad gépéről.

– Nem, Josh. El kell tűnnöd! Mi lesz, ha elkapnak?

– Nem fognak. Nem írt rád Junior, hogy zsarukat láttak az emberei?

– Nem, de jelöletlen autóval is jöhettek. Esetleg Brad egyik barátja vagy rokona is lehet. Josh, *tűnj el* onnan!

– Amint végeztem. Ha kell, kimegyek az ablakon.

Egyáltalán nem akartam az ablakon át távozni, de amikor megkerültem Brad asztalát, és megláttam, mennyi Alyre utaló információt kell kitörölnöm a böngészési előzményéből, rájöttem, hogy akár arra is sor kerülhet.

Kulcsra zártam a dolgozószoba ajtaját, remélve, hogy nyerek vele egy kis időt, aztán letöröltem azt a böngészőt, amivel Brad kutakodott Aly után. Két rejtett böngészőt is használt, és elég volt egy pillantás, hogy kiderüljön, több mint elég volt rajtuk ahhoz, hogy gyanússá tegye őt a rendőrség szemében, ezért ezeket érintetlenül hagytam. Ugyancsak volt egy titkosított hard drive-ja is, amit azonnal dekódoltam, és azon is lefuttattam a keresőszoftveremet. Aly nem szerepelt rajta, és ezen túl egyáltalán nem érdekelt a tartalma, mert nem volt elég időm, és úgy éreztem, csak rémálmaim lennének attól, amit találhatok. Már így is épp elég lelki sebet kaptam egy életre, szóval kösz, de nem.

– Josh? – szólalt meg halkan Aly. – Mi a helyzet?

– Sss! Azt hiszem, jön valaki.

Csupán egy halk, pánikszerű hang volt a válasz. Szívemből szólt. Léptek hangját hallottam a folyosóról, miközben az utolsó tesztet futtattam, hátha maradt valami Alyvel kapcsolatos adat, amit nem vettem észre.

Gyerünk, gyerünk! – rimánkodtam, miközben egyre közeledtek a léptek. Épp úgy tűnt, hogy a folyamatjelző sáv lelassult, amikor valaki megrángatta a kilincset. Bárki is volt odakint, egyből a dolgozószobához indult, miután bejutott a házba. Vajon ugyanazt akarta, mint mi? Brad számítógépét? És ha igen, miért? És vajon mit tenne vele, ha megkaparintaná?

– Be van zárva – dörrent egy mély férfihang. – Berúgom.

Baszki. Baszki. Baszki!

Egy női hang válaszolt neki:

– Ne! Gyanús lesz, ha életbe lép a házkutatási parancs. Azt hiszem, az éjjeliszekrényében tartja a kulcsot.

A férfi dühösen hördült fel:

– Ha elhagyta az országot, ezúttal kitagadom, Vivian. Esküszöm, hogy megteszem.

A szívem körüli szorítás gyengült. Brad szülei lennének az ajtó másik oldalán? Halványan emlékeztem arra, hogy az anyja neve *V*-vel kezdődött, és a kitagadásról csak olyasvalaki beszélhetett, aki meg is teheti. Tehát az apja.

– És közben kirúgom a házvezetőnőjét is – tette hozzá a férfi. – Olyan szag van itt, mintha hetek óta nem vitték volna ki a szemetet.

Mennyire fura az, hogy jó jelnek vettem, hogy Brad szülei nem ismerik fel a rothadó holttest szagát?

Ahogy távolodtak, majdnem összeestem a megkönnyebbüléstől, de sikerült összeszednem magam, és az ösztönömre hallgatva bedugtam egy másik pendrive-ot a gépbe, hogy másolatot készítsek a gépéről, a merevlemezéről, a keresési előzményekről és mindenről. Ha a szülei el akarnák tüntetni a bizonyítékokat azzal, hogy tönkreteszik a számítógépét, majd eljuttatom valahogy a rendőrségre a másolatot anélkül, hogy lebuknék.

De ez sajnos eltartott pár percig. Fogtam a széket, és megtámasztottam vele a kilincset, ahogy Aly csinálta az előző

éjszakákon. A közelben volt egy karos gyertyatartó is, amivel remekül ki tudtam ékelni az ajtó alját is. Legalább Brad angol úriembert idéző dolgozószobájában volt valami, aminek használát vehettem.

A képernyőre sandítottam. Még mindig nem volt kész, szóval amikor újra közeledtek a léptek, odaléptem az ajtóhoz, és megragadtam belülről a kilincset. Reméltem, hogy az ujjaim elég erősek a rájuk váró feladathoz.

Fémes kattanás hangja csendült a fülemben, amikor a kulcsot bedugták a zárba. A kilincset érő nyomás alapján valaki megpróbálta elfordítani, de összeszorítottam a fogam, és sikerült egy helyben tartanom. Még erősebben próbálkoztak, most már izzadtam is, beleadtam minden erőmet az ellentartó mozdulatba.

– A fenébe! Ez nem az a kulcs – mondta a férfi. Brad apja?

– Hogy érted? – kérdezte Vivian.

– Nem nyílik.

– Majd én. Lehet, hogy túl nagy erővel próbálkozol.

– Rendben – harsogta a férfi. – Te csináld ezt, én addig keresek egy másikat.

Azzal eltrappolt, én pedig tartottam magam, amíg a nő sokkal finomabban próbálgatta a kilincset.

Mivel nem járt sikerrel, még a férfinál is erősebben esett neki.

– Josh! Hallom, hogy valakik beszélgetnek – szólt a fülembe Aly. – Kérlek, vigyázz magadra. Muszáj!

Jólestek a szavai, de közben a nő a túloldalon egy utolsó nekirugaszkodásra készült. Az ujjaim kezdtek nyirkossá válni a kesztyűben attól, hogy annyira kellett velük szorítanom, és fogalmam sem volt, meddig bírok még rendesen fogni velük.

Végül a nyomás megszűnt, és a nő halkan felsóhajtott az ajtó túloldalán, aztán kihúzta a kulcsot, és a férfi után ment, akiről úgy gondoltam, a férje. Néhány pillanatig szédülten álltam ott, a pulzusom vadul dübörgött a fülemben. Szent szar, sikerült!

Aztán magamhoz tértem, visszaléptem a számítógéphez, amin a másolóprogram végre végzett. Kihúztam a pendrive-okat, aztán eltüntettem a hekkelésem nyomait is. Mire újra meghallottam a lépteket, már ki is kapcsoltam a gépet, és éppen kinyitottam a dolgozószoba ablakát.

Egy zörgő hang azt súgta, lejárt az időm.

A hold már a fák fölé kúszott, így elég világos volt ahhoz, hogy felmérhessem a nagyjából három méterrel lejjebb lévő pergola tetejét. Úgy éreztem, az is jobb, mint a semmi. Némán fohászkodtam egy talán nem is létező entitáshoz, aztán átlendültem az ablakon, és a párkányba kapaszkodva a lehető legtovább ereszkedtem. Vettem egy nagy levegőt, még egyszer lenéztem, próbáltam célba venni a legközelebbi keresztgerendát, aztán leugrottam.

Az ereszkedésnek köszönhetően a zuhanás rövid volt, és pont úgy érkeztem a gerendára, ahogy elterveztem, ami pillanatnyi diadalt jelentett, de aztán a bakancsom megcsúszott a hó miatt. Kész csoda volt, hogy nem kiáltottam el magam, ahogy esni kezdtem lefelé, mint egy ember nagyságú korong a Négy a nyerő társasjátékban. Először a sípcsontom csapódott a gerendának, amitől előrerándult a testem, így a bordáim következtek. Az ütközéstől olyan erővel pattantam vissza, hogy a jobb vállam nekivágódott a szemközti gerendának, végül lecsúsztam a kettő között, és úgy zuhantam a teraszra, mint egy krumpliszsák.

Szédülve ültem ott pár másodpercig, próbáltam rájönni, hol sérültem meg a legjobban. Hála az égnek, hogy a fejemet nem ütöttem be, és nem veszítettem el az eszméletemet. Aly erős volt, de annyira nem, hogy egy százkét kilós férfit több mint egy kilométeren át vonszoljon a hóban.

Amikor valaki megrántotta a karomat, felnéztem, éa Aly félelemtől eltorzult arca fogadott.

– Mennünk kell! – súgta.

Ő húzott, én szánalmasan próbálkoztam, de végül csak sikerült valahogy lábra állnom. Aly azonnal átvetette a karomat a vállán, és próbált a Brad hátsó udvarát szegélyező fák közé vonszolni, de ellenálltam.

– Hívd Juniort! – ziháltam. – Mondja meg az emberének, hogy kapcsolja vissza a riasztót.

– Erre nincs időnk – győzködött Aly.

Elkaptam az állát a szabad kezemmel, és könyörögve néztem a szemébe.

– Kérlek, Aly! Bízz bennem!

Látszott rajta, hogy nem szívesen, de előhalászta a telefont a zsebéből.

– Szia! Nem, nem vagyunk jól. Valaki van itt. Kapcsoljátok vissza a riasztót.

Junior próbált még többet megtudni, de Aly megrázta a fejét.

– Nem tudom. Csak csináld, baszd meg!

A következő másodpercben letette.

– Kész.

Megragadtam a legközelebbi kerti széket, és nekivágtam a teraszra nyíló kétszárnyú ajtónak.

– Mi a fenét csinálsz?

Meglendítettem újra, ezúttal elég erősen ahhoz, hogy megadja magát a zár, és beinduljon a riasztó.

Elhajítottam a széket, és Aly felé fordultam.

– Rohannunk kell.

Több se kellett neki, a karom alá bújt, és úgy megindult, hogy alig bírtam talpon maradni, miközben a fák közé vonszolt.

– Hé! – kiáltott mögöttünk egy férfihang. – Jöjjenek vissza!

Beértünk az erdőbe, ahol le kellett lassítanunk, mert a hófödte ágak miatt nagyobb volt a sötétség.

Aly hátranézett.

– Nem akarod elmondani, hogy mire volt ez jó?

– Azt hiszem, Brad szülei vannak a házban. Egyből a számítógépéhez akartak bejutni. Bármiben hajlandó vagyok fogadni veled, hogy falazni akartak a fiuknak.

– És?

– És ebben az államban, ha egy riasztó jelez, a rendőröknek csak annyit kell mondaniuk, hogy szerintük épp bűncselekmény zajlik, így házkutatási parancs nélkül, legálisan bemehetnek a házba.

Aly szeme elkerekedett, amikor leesett neki.

– Szóval ürügyet adtál nekik a házkutatásra.

Bólintottam.

– Ha bemennek, és megérzik a hullák szagát, a Bluhm családnak annyi.

Aly felém fordult, lehúzta a fejemet, és keményen szájon csókolt. Aztán vigyorogva, olyan ragyogó arccal húzódott el,

mintha napsugarak törtek volna át az éjszaka sötétjén.

– Egy istenverte zseni vagy!

Lehajoltam, és még egyszer megcsókoltam, de most már rendesen, nyelvvel és megfelelő mennyiségű tapizással fűszerezve.

Utána alig kapott levegőt, én pedig megfogtam a kezét, és összekulcsoltam az ujjainkat.

– Csak akkor vagyok zseni, ha nem kapnak el minket.

A vágy egy szempillantás alatt eltűnt az arcáról.

– Bassza meg! Igazad van. A rendőrök már biztosan úton vannak, mi meg szép kis lábnyomokat hagytunk nekik a hóban, amit követhetnek.

Úgy vágtunk neki együtt az éjszakának, mint valami bűnözők. Hiszen azok is voltunk.

23

Aly

Most már tudtam a választ arra a kérdésre, hogy mennyire jó móka télen, éjnek évadján átvágtatni az erdőn.

Nagyjából annyira, mintha Hannibal Lecter lenne a nőgyógyászod.

A lábam átázott a hóban, annyi karcolás volt az arcomon az alacsonyra lelógó ágaktól, hogy gyanítottam, úgy festek majd, mintha egy sajtreszelővel verekedtem volna, és bár nulla fok alá süllyedt a hőmérséklet, izzadtam az erőfeszítéstől. Egyszerre volt melegem, és fáztam, a fizikai kellemetlenségek, a félelem és az ereimben száguldó adrenalin miatt olyan kényelmetlenül éreztem magam, és annyira ideges voltam, hogy a sírás határán álltam. Egy forró zuhanyra vágytam, egy tányér húslevesre, és arra, hogy az összes takarót rám terítsék, miután összegömbölyödtem a kanapémon.

Josh még nálam is rémesebb állapotban volt. Nem tudtam megállni, hogy ne pillantgassak rá a holdfényben, mert attól tartottam hogy hirtelen összeesik. Épp akkor kerültem meg a házat, így láttam, ahogy ide-oda csapódva leesik a pergoláról, és bár megesküdött, hogy nem ütötte be a fejét, azért én mégis aggódtam, hogy komolyabban megsérült. A tapasztalatom azt súgta, hogy egy ilyen esés után az ember nem lehet biztos semmiben, amíg meg nem jelennek a zúzódások.

Hála istennek, sikerült elhagynia a házat anélkül, hogy rajtakapták volna. Próbáltam higgadtan várni, amíg odabent volt, de belül majdnem szétrobbantam az idegességtől. A gondolattól, hogy Josh bent ragad Brad házában, miközben két áldozat teste ott hever valahol a pincében, a rosszullét környékezett.

Nem tudtam, hogy pontosan milyen borzalmakon ment keresztül az apjával, de abból, amit Tyler elmesélt, és Josh rejtélyes megjegyzései alapján nyugodtan ki lehetett jelenteni, hogy egy sorozatgyilkos szülő felér egy rémálommal. A tudat,

hogy holttestek vannak a közelben, újra traumatizálhatta Josht, és a titkon felé vetett pillantásaim legalább annyira szóltak a mentális egészsége, mint a fizikai állapota miatti aggodalomnak.

Egyáltalán nem fért a fejembe, hogy volt annyi lélekjelenléte, hogy eszébe jusson a riasztó beindítása azok után, amin éppen keresztülment, és ez teljesen újfajta csodálattal töltött el iránta. Már nemcsak az én vicces és lélegzetelállítóan szép pasim volt, hanem a világ legokosabb embere is. Életemben nem kötődtem ennyire senkihez, és ha nem tartottam volna attól, hogy a rendőrök levadásznak minket az erdőben, biztosan megállítom, és letérdelve elé megmutatom neki, mennyire odavagyok érte.

Josh rám nézett, az arcára árnyékot vetett a baseballsapka.

– A találkozópont a következő emelkedő után lesz – mondta halkan.

Követtem a tekintetét.

– Szerinted még mindig várnak ránk?

Junior hangja recsegve felcsendült a fülünkben, mire mindketten megugrottunk ijedtünkben.

– Itt… vagyunk… ti… merre?

Összenéztünk, és fokoztuk a tempót, ahogy nekiiramodtunk a hegynek. A furgonnak már a rádió hatótávolságán belül kellett lennie.

– Hallotok minket? – kérdeztem szinte suttogva.

– Nem… ti… engem?

Idegesen fújtattam egyet, és folytattam a mászást. Nagy volt a hó, és bár a felszíne megfagyott, alatta puha volt, annyira elmerült a lábunk, hogy majdnem orra estünk. A lábaim minden lépésnél tiltakoztak. Kezdtem nem érezni a lábujjaimat, ami a fagyás első jele. El kellett jutnunk a furgonig, hogy elhúzhassunk minél messzebbre.

– És most? – kérdezte Josh.

– Jobb – szólalt meg Junior. – Hallotok?

Ha nem féltem volna attól, hogy észrevesznek, ujjongtam volna örömömben.

– Tisztán és érthetően.

– Zsaruk vannak mindenütt – jelentette Junior. – Beindítottátok a riasztót?

– Majd később elmagyarázzuk – hadartam. – Hol vagytok?

– A találkozópont közelében parkolunk. A furgonnak muszáj volt eltűnnie, úgyhogy beugrottam az egyik megfigyelőautóba. Ha kiértek az útra, forduljatok jobbra, és keressetek egy fekete SUV-ot a kivilágítatlan földúton.

Összerezzentem. Az volt a terv, hogy titokban, lopakodva hajtjuk végre az akciót, de így már bármelyik szomszéd megláthatta a furgont Bradnél, mielőtt megjelentek a szülei, és ha gyanúsnak gondolják, szólhatnak a rendőrségnek is. Junior örökölte az apja halandzsázó tehetségét, de nem hittem, hogy az elitista sznoboknál is beválhat ez a módszere.

Nem, a helyzet egyáltalán nem volt ideális, de úgy gondoltam, még mindig jobb, ha a rendőrség fésüli át az egész terepet, mintha Brad szüleinek sikerül még több bűntettét eltussolniuk.

– Hol vagytok már? – érdeklődött Junior.

Elharaptam egy káromkodást, amikor a lábam újra elmerült a hóban.

– Itt jövünk a…

Josh elkapta a karomat, és lerántott a földre.

– Rendőrautó!

Az adrenalin újabb hulláma áradt bennem szét, ahogy a keresőfények elsiklottak a fejünk fölött, és úgy bevilágították az erdőt, mintha július negyedike lenne. Joshsal a hegy odalához tapadtunk, én pedig elmormoltam egy gyors, néma imát, amiért még nem sikerült felérnünk a tetejére, és elbújhattunk. Ha pár méterrel előrébb lettünk volna, simán elkapnak minket.

A fénysugár még egyszer átvágtatott az erdőn, aztán visszatért, és ezúttal lassabban mozgott. Belelapultam a hóba, kövek és lehullott faágak nyomódtak a testembe, a ruhám átnedvesedett. Nem is vettem levegőt, annyira féltem, hogy nem hallok meg valamit, amiből kiderülhet, hogy kiszálltak a kocsiból, és felénk tartanak.

Josh megfogta a kezemet, én pedig csak annyira fordítottam el a fejemet, hogy a tekintetünk találkozhasson. Már nyoma sem volt a lelkességének. A szeme éjfeketévé változott, acélos csillanása eltökéltségről árulkodott. Nem azért fogta a kezem, hogy megnyugtasson, hanem hogy fel tudjon rántani, ha

szükséges.

Én is ugyanazt éreztem. *Nem* fognak elkapni. Ha vissza kell rohannunk a fák közé, hát legyen. Az adrenalinlökettől hirtelen úgy éreztem, egy maratont is simán lefutnék.

A fényszóró újra befurakodott a fák közé, ha lehet, még lassabban, mint az előbb, vakítóan fehérré varázsolva az éjszakát. Valami reccsent a közelben, amitől a pulzusom az egekbe szökött. Josh megszorította a kezemet, az ujjai szinte remegtek, ő is tudta, hogy menekülnünk kell.

– Várj! – súgtam neki, amikor felismertem a zajt: egy autó hajtott keresztül a sózott aszfalton.

Már nagyon közel lehetett az út.

Josh fújtatott egyet, és amint a fénycsóva arrébb kúszott, újra sötétbe borult a búvóhelyünk.

– Faszom! – szólalt meg Junior. – Vissza! Vissza!

Bizonyára észrevette a keresőfényt, és rájött, merre tartanak a rendőrök.

Joshsal mozdulatlanul, tehetetlenül hallgattuk a fülhallgatónkba beszűrődő zajokat.

– Fordulj meg! – üvöltötte Junior.

Bármi is volt a válasz, hozzánk nem jutott el.

– Nem érdekel a kibaszott festés! – folytatta Junior. – Bemész a fák közé is, ha kell!

A csikorgó, kaparászó hangok hallatán én is összerezzentem. Ennyit a karosszériáról.

– Állítsd le a motort! – ordított Junior.

Felemeltem a fejem, és láttam, hogy tőlünk néhány száz méterre pásztáz a keresőfény. Arra sokkal sűrűbb volt az erdő, tűlevelű fák sorakoztak egymás mellett, remélhetőleg elég szorosan ahhoz, hogy elrejtsenek egy autót. Hunyorogva fürkésztem az aljnövényzetet, hátha a fény megcsillan valami fémen. De hiába.

Újra Josh felé fordultam.

– Te látod őket? – suttogta.

Megráztam a fejem, de az arckifejezése továbbra is óvatos maradt. Ő is tudta, amit én: azért, mert én nem látom az autót abból a szögből, a rendőrök még észrevehetik onnan, ahol ők

vannak.

Josh elnézett mellettem, és az elrévedő tekintetéből tudtam, hogy már nem látja a körülöttünk lévő erdőt. Egy újabb menekülőtervet próbált összerakni arra az esetre, ha Juniort és a sofőrjét elkapják.

Hegyeztem a fülemet, miközben Josh agyalt, de csak az unokatestvérem szakadozó zihálását hallottam. A rendőrségi fényszóró bejárta azt a területet is, ahol elméletileg ők voltak, én pedig feszülten figyeltem, hátha észreveszem a kocsit, vagy bármi jelet arra, hogy valaki kiszállt a rendőrautóból, hogy közelebbről is átfésülje az erdőt.

– Innen nem látlak benneteket – mondtam Juniornak. – És nem látok a fák között sem senkit.

– Keress tovább! – mondta olyan mély hangon, amit tőle még soha nem hallottam.

Addig Junior pimasz, öntelt és irányításmániás volt, de ezúttal ijedtnek tűnt. Erről eszembe jutott, hogy alig idősebb nálam. Azóta, hogy találkoztam az elidegenedett nagybátyámmal és unokatestvéreimmel, először sejlett fel a lelkem mélyén valamiféle családi felelősségérzet. Nem akartam, hogy Juniort elkapják. És nemcsak azért, mert akkor Joshsal más menekülőutat kellett találnunk, hanem azért is, mert egyáltalán nem tetszett a gondolat, hogy Junior megbilincselve ül egy hideg cellában.

Majdnem elkáromkodtam magam. Nem éppen ez volt a legmegfelelőbb pillanat az ilyen érzelgősséghez. Egyáltalán nem. Ha a rendőrök megtalálják a kocsijukat, tennem kell valamit, márpedig *nagyon nem* akartam összetűzésbe kerülni a szervekkel. Ennyi kockázat bőven elég volt egy estére. Sőt, talán az egész életemre is.

Szerencsére nem volt rá szükség. A keresőfény továbbsiklott, egyre távolodott, amíg szinte már teljesen el nem takarta az erdő.

– Faszom – szólalt meg Junior. – Ez meredek volt.

– Elment mellettetek? – kérdezte Josh, miközben felült.

– Igen – válaszolt Junior. – Az erdőn át kell idejönnötök. Lehet, hogy vannak még rendőrök az úton.

Felálltam, és elkezdtem lesöpörni magam.

– Csavard fel a fűtést. Muszáj felmelegednünk, nehogy fagyási sérüléseink legyenek.

Josh olyan lassan tápászkodott fel, és olyan bizonytalanul mozgott, hogy elgondolkodtam, vajon mennyire sérülhetett meg. Amikor sikerült felegyenesednie, a működésképtelen éjjellátónak köszönhetően inkább tűnt egy fölém magasodó árnynak, mint embernek. Megfogta a kezem, és magához húzott, hogy a szemembe nézhessen.

– Jól vagy?

– Nem érzem a lábujjaimat.

– Baszki! Nem lett volna szabad odakint várnod.

– Dehogy. Igazad volt. Túlságosan kockázatos lett volna, ha én is bemegyek. Most viszont gyere! Sietnünk kell!

Együtt vágtunk át az aljnövényzeten. Az út közelében sűrűbb volt a bozótos, mint az erdő más részén, és egyfolytában belebotlottam valamibe az érzéketlen lábam miatt. Miután már másodszor buktam majdnem orra, Josh felkapott, mintha az esküvőnk után át akarna vinni a küszöbön.

Fájdalmasan mordult egyet, én pedig ficánkolva próbáltam kiszabadulni az öleléséből.

– Túl nehéz vagyok – tiltakoztam. – Te pedig megsérültél.

Megrázta a fejét, az állkapcsát összeszorította, a tekintete előreszegeződött, miközben óvatosan tette egyik lábát a másik után.

– Jól vagyok. Már nincs messze. A karomban nagyobb biztonságban vagy, mintha járnál.

Összekulcsoltam az ujjaimat a nyakán, és nyomtam egy puszit az arcára.

– A karjaidban mindig nagyobb biztonságban érzem magam.

– Fúj! – tette tönkre a pillanatot Junior.

Ha volt is bennem egy csipetnyi családias melegségérzés iránta, azonnal elillant.

Annak ellenére, hogy Josh győzködött, jól van, mégsem volt olyan egyszerű eljutnia a SUV-ig. Nagyon óvatosan mozgott. Vagy a sérülései miatt, vagy mert nem akarta, hogy együtt essünk orra a hóban. Többször meg kellett állnunk, egyszer azért, mert Junior

mintha látott volna valamit, kétszer pedig azért, mert mi éreztük úgy, hogy hallottunk valamit. A várakozás pillanatai kínzóan lassan teltek, miközben Joshsal lélegzet-visszafojtva hegyeztük a fülünket.

Amikor végre megtaláltuk az autót, végtelenül megkönnyebbültem, és majdnem el is sírtam magam. Josh remegő fújtatásából arra következtettem, hogy ő is hasonlóan érez.

A sofőrnek, egy Jimmy nevű idősebb férfinek, aki segített megtalálni Brad kocsiját a házam közelében, volt néhány takarója a kocsi hátuljában, azokkal takarta le az ülést, amikor a kutyái is vele utaztak. Mindezt mély, rekedtes hangon mesélte el nekünk, miközben kinyitotta a hátsó ajtót, és elnézést kért a kutyaszagért is. Én viszont nagy ívben leszartam, hogy büdösek, és az örök hálámról biztosítottam, amiért használhatjuk a pokrócokat.

Joshsal azonnal levettük a cipőt és a zoknit is, aztán gyorsan betakartuk a lábunkat, miközben Jimmy kihajtott a fák közül az útra. Az első ülések alatt volt fűtés, de figyelmeztettem Josht, hogy először ne menjen túl közel, mert ilyenkor nem szabad túl gyorsan megemelni a testhőmérsékletet. Ezután lehámoztuk magunkról az átázott kabátot is, és igyekeztünk megszárítkozni, miközben elmeséltük az unokatestvéremnek, mi történt azután, hogy a csapata lelépett.

Junior egyáltalán nem örült annak, hogy beindítottuk a riasztót, még úgy sem, hogy Josh elmagyarázta neki, miért tette. Junior szerint jobb volt, ha Brad családja megszabadul a bizonyítékoktól, mintsem az áramszolgáltató cég vagy az apja keveredik gyanúba.

Josh egy mogorva pillantást villantott rám, amikor Junior leteremtett minket a viselkedésünk miatt, mire felé döntöttem a fejemet, és egész halkan megjegyeztem:

– Mondtam neked, hogy nem jó emberek.

Mire kiértünk az autópályára, kezdtem megnyugodni a lábunkkal kapcsolatban. Josh lábujjai nem voltak érzéketlenek, csak zsibbadtak, szóval ő rendben volt. Az enyémek elég sápatagok voltak ahhoz, hogy aggódjak miattuk, de mivel már kezdtem kellemetlen tűszúrásokat érezni a talpamban, tudtam, ahhoz képest, hogy milyen sokáig voltak átázva és hidegben,

szerencsésen megúsztam.

Junior telefonja megcsörrent, amikor már közeledtünk a raktártelepek felé vezető lehajtóhoz. Felemelte a mutatóujját, hogy mindenki legyen csendben, majd a füléhez tette a készüléket.

– Mi az?

Összeráncolta a homlokát, miközben hallgatta, amit a vonal túlsó végén mondtak neki.

– És együttműködők? – tudakolta.

Eltelt jó pár másodperc, mire bólintott, és újra megszólalt:

– Vettem.

Junior eltartotta magától a mobilt, és hátrafordulva hol Joshra, hol rám nézett.

– A rendőrség megtalálta a holttesteket.

Megkönnyebbülten nagyot fújtam.

– Hála istennek!

– Brad anyja elájult, amikor megtudta – folytatta Junior. – Az apja szabad kezet adott a rendőrségnek a házban. Úgy tűnik, fogalmuk sem volt arról, hogy valójában milyen egy szadista állat volt a fiacskájuk.

Josh bólintott mellettem.

– Erre én is rájöttem, amikor nem ismerték fel a hullaszagot. Azt hitték, a házvezetőnő elfelejtette kivinni a szemetet.

Junior szúrós tekintettel méregette Josht.

– És te honnan tudtad, hogy hullák vannak ott?

Mielőtt Josh válaszolhatott volna, közbeléptem.

– Semmi közöd hozzá. És hogy érted azt, hogy a szülei nem tudták? Hiszen azért mentek oda, hogy elvigyék Brad számítógépét.

Junior vonakodva, de a pasimról rám nézett.

– Azt állították, hogy Bradet próbálták megtalálni. Arra gondoltak, hogy elmenekült, miután letartóztatási parancsot adtak ki ellene.

Hátradőltem az ülésben.

– Ami nekünk jó hír, nem?

Junior bólintott.

– Lehet, hogy nem találtuk meg a telefonját, de az egyik

emberünk elhozta a tárcáját. Egy hasonló testfelépítésű fickó majd felmegy az északi határhoz, és vesz a hitelkártyájával valamit, hogy úgy tűnjön, Kanadába szökött. Ezzel a rendőrség és a családja is ellesz egy darabig.

Joshsal megkönnyebbülten néztünk össze. Úgy tűnt, ez a legjobb, ami történhetett. Brad bűnei végre napvilágot láttak, a családja pedig ezúttal nem fogja akadályozni a nyomozást. A rendőrség azt hiszi majd, hogy elhagyta az országot, és így nem lesz okuk a holtteste után kutakodni.

Szent ég! Tényleg megúszhatjuk? Úgy éreztem, hogy talán igen, de nem akartam túl sokat gondolkodni rajta.

Inkább közelebb húzódtam Joshhoz, Junior pedig visszafordult előre, és folytatta a telefonálást. Josh átkarolta a vállamat, és úgy rendezte a takaróját, hogy mindkettőnkre jusson belőle. Lehajolt, az orrát a hajamba fúrta a fülem fölött. Becsuktam a szemem, és már kezdtem elengedni magam, amikor alig hallhatóan megszólalt:

– Már másodszorra szegted meg a nekem tett ígéretedet, Aly. Remélem, készen állsz a következményekre!

Elkerekedett a szemem. Francba! Megígértem neki, hogy tisztes távolban maradok, de nem tartottam meg a szavamat. Most sem. Mentségemre szóljon, hogy mindkét esetben enyhítő körülmények léptek fel. Ezt ugye ő is tudja?

Szerettem volna felhívni erre a figyelmét, de úgy éreztem, nem ez a megfelelő pillanat. Josh racionális srác volt – többnyire. Talán, ha kettesben leszünk, meg tudom győzni arról, hogy a helyemben mindenki ugyanígy viselkedett volna. És ami a legfontosabb, hogy *ő* is, de máris hallottam az érvelését, hogy ő viszont sosem ígérte volna meg az ellenkezőjét.

Azt hinné az ember, hogy már az első alkalom is elég volt ahhoz, hogy megtanuljam a leckét, de *neeeeem.* Muszáj volt másodszor is elkövetnem ugyanazt a hibát. Őszintén szólva, nem is hibáztattam Josht, teljesen jogosan haragudott rám. Hiszen minden jó kapcsolat alapja a kölcsönös bizalom, én pedig rögtön az elején aláástam. Talán sikerül megtalálnom a módját a bocsánatkérésnek. Mondjuk, megígérhetem, hogy többé nem fordul elő.

De közben egy nagy részemet túlságosan is izgatta ahhoz a büntetés gondolata, hogy bármit is mondjak. Josh eddig semmi olyat nem tett, amivel kikezdte volna a bizalmamat, és titkon abban bíztam, hogy az, amit kitervelt, legalább olyan élvezetes lesz, mint amilyen kellemetlen.

A következő húsz perc összefolyt, mert közben ábrándozva sorra vettem az összes bűnös módot, ahogy a barátom javíthat a helytelen viselkedésemen. Lelki szemeim előtt korbácsok, láncok, bilincsek és mellbimbócsipeszek jelentek meg. Josh előtt a szexuális életem teljesen átlagos volt, de a közösségi médiában, a pikáns könyvekben és a perverz pornófilmekben látottak alapján könnyen el tudtam képzelni az összes kéjes büntetést, amivel a jövőben szembesülhetek. Ráadásul sokkal jobb volt ilyesmin agyalni, mint azon, amit aznap átéltünk.

Nem hinném, hogy én voltam az egyetlen, aki belemerült a gondolataiba, mert a visszaút a raktárépületbe szinte néma csendben telt. Amint megálltunk az egyik távoli épület előtt, ahonnan az akció indult, Josh azt mondta, maradjak nyugton, és aztán kimászott a SUV-ból, hogy előmelegítse a saját kocsiját, nehogy megfázzak a hazafelé vezető úton. Látszólag a gesztus pokolian kedves volt, de valahogy furcsán csillogott a szeme, amikor rám nézett, amitől úgy éreztem, mintha vadászna rám.

– Hé! – szólított meg Junior.

Addig azt néztem, ahogy Josh árnyékként lépked az éjszakában, de most az unokatestvérem felé fordultam. Junior arckifejezéséből ítélve már egy ideje próbálta felhívni magára a figyelmemet.

– Igen?

– Emlékszel, mit kell tenned, ha kérdezősködni kezdene a rendőrség?

– Azt mondom, hogy nem tudok semmit.

– És ha nem hagynak békén?

– Ügyvédet követelek.

Junior bólintott.

– Helyes. Holnap fel fog hívni az emberünk, hogy tudd, ki fogja képviselni a jogaidat.

– Mindent köszönök.

Végül is, ha a családom nem segített volna, Joshsal valószínűleg már elkaptak volna bennünket. Ha innen néztem a dolgot, a havi egy vacsora egyáltalán nem tűnt túl nagy árnak a szabadságunkért.

Junior megvonta a vállát.

– Hiszen családtag vagy, szóval ez természetes.

Valóban ennyire egyszerű lenne?

– Akkor is köszi.

– Szívesen – válaszolta, és látszott, hogy kezdi kényelmetlenül érezni magát. Aztán a furgon ablakán át Josh üresjáratba tett kocsija felé sandított. – Honnan tudja, hogy milyen szaga van egy hullának?

Nem nekem kellett volna elmesélnem Josh történetét, de Junior már másodszor tette fel a kérdést, én pedig úgy éreztem, ha nem mondok neki valamit, képes, és nekiáll turkálni a pasim múltjában. Ezt mindenképpen el kellett kerülnöm Josh és a saját érdekemben is.

Nem voltam valami ügyes hazudozó, de azért igyekeztem.

– Gyerekkorában talált egy rothadó szarvastetemet, ami nagyon felkavarta. Azt mondta, sosem felejti el a szagát.

Junior elfintorodott.

– Azt meghiszem.

– A te embereid honnan tudják, hogy milyen? – próbáltam elterelni a figyelmét.

Mélyen a szemembe nézett. Mintha az apja ült volna előttem.

– Szerinted?

Most rajtam volt a sor, hogy pofát vágjak. Nem csoda, hogy felállt a szőr a hátamon, amikor megláttam őket. Eleinte a világ legegyszerűbb dolgának tűnt a furgonban maradni, mert akkor tisztes távolságba kerülök a halott tekintetű exkatonáktól.

És miután félbeszakították az akciót, ugyanolyan örömmel maradtam ott Joshsal arra hivatkozva, hogy nem hagyom magára a pasimat, mert semmiképp sem akartam egy furgonba szorulni velük. Most viszont, ahogy elnéztem Josht, aki már felém tartott, azon tűnődtem, vajon miért is döntöttem így. Junior végig mellettem lett volna, és gondolkodás nélkül lelőtt volna bárkit, aki megpróbál rám támadni. Lehet, hogy tudat alatt azért maradtam

mégis, hogy bebiztosítsam a későbbi büntetést? Vagy csak képtelen voltam elviselni a gondolatot, hogy magára hagyjam a barátomat?

Megráztam a fejem, hátha kitisztul. Talán részben a tudatalattim is szerepet játszott, de az az igazság, hogy az ösztöneim irányítottak. Josh hátramaradt, szóval én is. Ennyi. Sosem tudtam volna megbocsátani magamnak, ha valami történik vele, miközben én elslisszolok. És mélyen legbelül eltűnődtem, vajon végig az volt-e a terv, hogy ott hagyjuk a házban. Végül is Josh volt a felelős Brad haláláért. Ha nem lettek volna ott azok a hullák, Junior csapata biztosan talált volna más ürügyet arra, hogy magára hagyják, és talán… a rendőrség is elkapja?

Kirázott a hideg. Ha nem szálltam volna ki a furgonból akkor, amikor, vajon az unokatestvérem kiadta volna az utasítást, hogy menjünk a találkozási pontra?

Talán paranoiás lettem, vagy csak a gonoszság beszélt belőlem, hogy ilyesmit feltételeztem a rokonaimról, de az ösztöneim – amik addig még sosem hagytak cserben – azt súgták, hogy nem járok messze az igazságtól. Lehet, hogy megenyhültem a maffiózó rokonságom irányába egy kicsit, de sosem tudtam bízni bennük, főleg nem akkor, ha a pasimról van szó, amiből az következik, hogy a jövőbeli családi vacsoráink vagy nagyon jól sülnek el, vagy azzal végződnek, hogy Joshsal újra az erdőbe menekülünk télvíz idején.

Josh kinyitotta az ajtót, és ezzel kirántott a sötét gondolatokból. A tekintete rám szegeződött, a távoli reflektorok vérszegény fénye csak az arca felét világította meg, a másik fele árnyékban maradt, amiről eszembe jutott a maszkja.

– Mehetünk?

Bólintottam, és kinyújtottam a karom. Egyetlen pillantás Joshra elég volt ahhoz, hogy rájöjjek, nem számítanak a tetteim következményei vagy a mögöttük álló okok, nem változtatnám meg azt a döntésemet, hogy vele maradtam. A sorsunk összeforrt, jóban-rosszban.

Óvatosan kiemelt a hátsó ülésről a takarókkal együtt, én pedig átkaroltam a nyakát, és megkapaszkodtam benne.

– Kösz, Junior! – szólt be az autóba.

– Jössz nekünk eggyel! – válaszolta az unokatestvérem.

Josh bólintott.

– Tudod, hogy hol találsz.

Azzal megfordult, és a kocsija felé indult, aztán átfordított, hogy ki tudja nyitni az ajtót, és beültethessen az anyósülésre, amit kissé előrébb is tolt, hogy a lábam közelebb legyen a fűtéshez. Aztán lehajolt, és gondosan betakargatott.

– Így jó? Kényelmes?

– Sokkal jobban érezném magam, ha elárulnád, hogy mire számítsak – válaszoltam.

A kivillanó fogai állatiasnak tűntek a holdfényben. Aggasztott, hogy nem válaszolt, csak becsukta az ajtót, majd megkerülte az autó elejét. A bicegése alapján megfordult a fejemben, hogy az állapota miatt el kell halasztanunk a büntetésemet.

A bennem élő nővér azonnal átvette az irányítást, amikor behuppant a volán mögé.

– Bármit is tervezel, amikor hazaérünk, meg akarom vizsgálni a bordáidat. Azt hiszed, nem vettem észre, hogy milyen nehezen veszed a levegőt?

Pajzán kacsintással válaszolt.

– Csak ürügyet keresel, hogy levetkőztethess.

– Mindig – vágtam vissza. – De komolyan, beütötted a bordáidat?

Sebességbe tette az autót, és elindultunk.

– Csak miattad akadt el a lélegzetem, Aly.

Majdnem felnyögtem, mert nem tagadta.

– Josh. Ha törött bordával cipeltél, én is meg foglak büntetni.

Ördögi vigyor ült ki az arcára, és a szemében felcsillanó huncutságból rögtön tudtam, hogy mi következik.

– Per…

A szájára tapasztottam a kezem.

Megnyalogatta a tenyeremet, aztán váratlanul beleharapott. Nagyon.

Felkiáltottam, és visszarántottam a kezemet.

– …verz – fejezte be helyettem.

24

Josh

Hogy az egyik kedvenc tévéműsoromat idézzem: „Mindenem fájt, haldokoltam.”

Jó, talán nem szó szerint, de majdnem. A sípcsontom lüktetett. Mély, pulzáló fájdalom hasított a vállamba, és onnan egészen a könyökömig. Bár kikerültem Aly kérdését, alaposan megütöttem a bordáimat.

Nem voltam abban az állapotban, hogy móresre tanítsam a barátnőmet azért, mert megszegte az ígéretét, de hogy ezt az orrára kössem? Kizárt! Túlságosan élveztem azt, ahogy minden egyes hevesebb mozdulatomnál megugrott, mintha arra számítana, hogy bármelyik pillanatban lecsaphatok rá.

A szükségesnél gyorsabban nyúltam a bejárati ajtaja kilincse felé, Aly pedig úgy összerándult, hogy majdnem belezuhant a virágágyásba. Hát, ez óriási volt. Kezdtem azt hinni, hogy talán jobb lenne elhalasztani a büntetését, és csak a mentális csatározásra koncentrálni.

– Jól vagy, szépségem? – kérdeztem, és próbáltam nem vigyorogni. – Elég idegesnek tűnsz.

Zsémbes pillantást vetett felém, ami már messze nem volt olyan imádivaló.

– Csak be akarok jutni végre.

Jogos. Bármennyire is jó móka volt kínozni őt, nem maradhattunk odakint. A ruháink még mindig nedvesek voltak, mihamarabb meg kellett szabadulnunk tőlük, és azt is meg kellett tudnunk, van-e olyan sérülésünk, ami azonnali ellátást igényel.

Becsúsztattam a kulcsomat a zárba, kinyitottam az ajtót Alynek, hogy menjen előre. Óvatosan, mintha arra számítana, hogy valaki rátámad, elindult befelé. Legszívesebben hátulról nekirontottam volna, de visszafogtam magam. Pokoli éjszakánk volt, és egyáltalán nem hiányzott neki még egy adrenalinlöket.

Éles nyávogás ütötte meg a fülemet, ahogy becsuktam magunk

mögött az ajtót. Fred viharzott elő Aly hálószobájából, magasra emelt farokkal és tátott szájjal jelezve, mennyire felháborítja, hogy ilyen sokáig magára maradt. Talán ideje lett volna elgondolkodni azon, hogy szerezzünk neki egy kistestvért, aki lefoglalja, amíg dolgozunk vagy éppen papás-mamásat játszunk.

Mielőtt megismertem Alyt, soha nem engedtem meg magamnak, hogy elgondolkozzam azon, milyen is volna, ha lenne saját családom – túlságosan féltem a génjeim továbbörökítésétől ahhoz, hogy fontolóra vegyem –, de ezzel a nővel máris úgy éreztem, mintha egy család lennénk. Most, hogy már képes voltam bízni magamban, nem bírtam kiverni a fejemből egy másik szőrös kiscica gondolatát. Észszerű lépésnek tűnt, és szinte már láttam is magam előtt, ahogy ott kucorgunk négyen a kanapén, Aly bort iszogat, és miközben a lábát masszírozom, megbeszéljük, kinek hogy telt a napja, a két macska pedig összegömbölyödve köztünk fekszik.

Aly lehajolt, és felemelte Fredet.

– Nem is voltunk olyan sokáig távol!

Fred olyan erősen belefejelt az állába, hogy még én is hallottam a halk puffanást.

Magukra hagytam őket a viszontlátás pillanataiban, amíg levettem a kabátomat, és kifűztem a bakancsomat. Mire visszamentem hozzájuk, Fred már olyan hangosan dorombolt, hogy attól még a halottak is felébredtek. Csukott szemmel, teljes átéléssel gyúrta Aly vállát.

Megvakartam a fejét, és elvigyorodtam, amikor egy kurta nyávogással üdvözölt.

– Valószínűleg az elmúlt napok történései miatt ilyen anyás.

Aly még jobban szorongatta.

– Szegénykém…

– Elindítom a zuhanyt – mondtam, és egy puszit nyomtam Aly halántékára. – Fel kell melegednünk, és nem árt megfürdenünk sem.

Felém fordult, kitágult pupillákkal, kipirult arccal, és rögtön tudtam, hogy a legutóbbi közös zuhanyozásunkra gondol.

Majdnem felnyögtem. Bármit megadtam volna azért, hogy újra benne legyek. Fél éjszakán át rettegtem attól, hogy elkapnak

minket, és végig kell néznem, ahogy megbilincselik a barátnőmet. Biztonságban kellett tudnom, márpedig erre az volt a legjobb módszer, ha magamhoz ölelem, miközben a nevemet nyögdécseli.

– Ne várass sokáig! – figyelmeztettem, aztán elindultam a fürdőszoba felé.

Letettem a telefonomat a mosdókagyló mellé, és megnyitottam a vizet. Brad betörési kísérlete óta egyre paranoiásabb lettem, ezért a lehető legnagyobb hangerőt állítottam be az értesítéseknek, hogy halljam, ha jelez a frissen átkalibrált biztonsági rendszer. Nem örültem, hogy Aly rokonainak is van kulcsuk a házhoz. Úgy tűnt, nem igazán képesek tiszteletben tartani a határokat, és nem is bíztam abban, hogy csak a jó szándék vezérli őket. Talán később meg tudom győzni Alyt, és zárat cseréltetünk, ha még nem fordult volna meg a fejében, bár abból, ahogy Juniort méregette a raktárnegyed felé menet, arra következtettem, hogy ő még annyira sem bízik az unokatestvérében, mint én.

Résnyire nyitva hagytam az ajtót, miközben kibújtam a nedves ruhámból, de elég volt egyetlen pillantás a tükör felé, és rögtön félbe is hagytam a vetkőzést. Egy sötétlila sáv kezdett megjelenni a jobb oldalamon. Annyit én is tudtam, hogy ez nem valami jó jel. Vettem egy nagy levegőt, és megpróbáltam kideríteni, mekkora a baj. A bordáim kellemetlenül megsajdultak, de nem volt annyira rossz, mint amikor apám oldalba rúgott a fémbetétes bakancsával, ezért nem hittem, hogy eltört volna bármelyik is.

Aztán felemeltem a tekintetem, és majdnem hátrahőköltem. Annyira lefoglalt Aly az utóbbi időben, hogy teljesen megfeledkeztem a hajvágásról. A hosszú hajam és a kimerültségtől a szemem alatt éktelenkedő sötét karikák miatt mintha a szörnyeteg apám nézett volna rám a tükörből.

Nem bírtam tovább, muszáj volt elfordulnom. Inkább beléptem a zuhany alá.

Baszki, micsoda éjszaka volt! Fogalmam sem volt, hogy bírtam annyi ideig Brad házában. Ha nem lett volna annyira fontos kitörölni Aly nyomait Brad merevlemezéről, valószínűleg el sem jutottam volna a dolgozószobájáig.

A bomlás émelyítően édeskés szaga felidézte a gyerekkorom

egyik azóta is kísértő emlékét, és Brad otthonában végig a számon át vettem a levegőt. Esküszöm, még mindig éreztem a bőrömön azt a szagot, muszáj volt levakarnom magamról. Fogtam a legközelebbi szappant, és nekiláttam a dörzsölésnek.

Még mindig dühödten mostam magamat, amikor Aly becsusszant mellém a víz alá, és bármennyire is vágytam arra, hogy magamhoz öleljem, képtelen voltam abbahagyni.

– Josh? – Aly a csuklómra tette a kezét.

– Még mindig érzem magamon a szagot – bukott ki belőlem.

Az arckifejezéséből ítélve kérdésnél nélkül is pontosan tudta, miről beszélek. Elvette a szappant, közelebb lépett hozzám, és megszagolta a mellkasomat.

– Tisztaságillatod van.

– Biztos? – kérdeztem, és gyűlöltem, hogy elcsuklott a hangom.

Lábujjhegyre állt, és a nyakamat is megszagolta, aztán felemelte mindkét karomat is.

– Csak citromos verbénát érzek.

A kezében lévő sárga szappan felé intettem a fejemmel.

– Ez is olyan?

Aly bólintott, lerakta a szappant, majd mindkét kezemet megfogta, és a szemembe nézett.

– Az apád miatt ismerted fel a hullaszagot, ugye?

Megszorítottam az ujjait, próbáltam erőt meríteni az érintéséből.

– Igen.

– Akarsz beszélni róla?

Felemeltem a fejem, elnéztem fölötte, és mielőtt megállíthattam volna, ömleni kezdtek belőlem a szavak.

– Azon a nyáron történt, amikor tizenegy lettem. Apám valamilyen okból elvitt magával a városba. A kocsija annyira bűzlött, hogy végig letekert ablakokkal mentünk, és már émelyegtem, amikor végre leparkolt. Megkérdeztem, mi ez a szag, mire azt válaszolta, hogy előző este elütött egy mosómedvét, és biztosan a futóműre ragadhatott belőle valamennyi, ami rohadásnak indult a nagy hőségben. Akkoriban mindent megtettem, hogy a kedvében járjak, ezért odamentem a csomagtartóhoz, hogy keressek valamit, amivel letakaríthatom.

Mielőtt felnyithattam volna, apám ellökött, de olyan erővel, hogy a járdára estem.

Felemeltem a jobb karomat, hogy megmutathassam Alynek a könyökömet.

– Akkor szereztem ezt a sebhelyet.

Odahajolt, és megpuszilta, arca végtelenül együttérzőnek tűnt.

– Annyira sajnálom!

Bólintottam, és leengedtem a karom.

– Akkorra már hozzá voltam szokva a dühkitöréseihez, de aznap úgy tűnt, mint aki retteg. Sietve felsegített, amikor az emberek megálltak nézelődni, azt hajtogatta nekik, hogy baleset történt, és bocsánatot kért tőlem, amire azelőtt sosem volt példa. Ahelyett, hogy bementünk volna a boltba, azt mondta, üljek vissza a kocsiba, hogy hazamehessünk, és megtisztíthassa a sebemet. De aztán csak kirakott a felhajtón, és két egész napra eltűnt. Nem tudom, hol lehetett, de amikor hazajött, az autó patyolattiszta volt, és már nem volt rossz szaga sem.

Aly átkarolta a derekamat, óvatosan, nehogy hozzáérjen a bordáimhoz, a mellei a hasamhoz nyomódtak.

Hát végig meztelen volt?

Egy pillanat. Hát persze hogy az volt. Hiszen a zuhanyzóban vagyunk. Jézusom! Gyűlöltem, hogy apám emléke még mindig képes teljesen kizárni a külvilágomat.

– Szerinted az egyik áldozata lehetett a csomagtartóban? – faggatott Aly.

Magamhoz öleltem, és államat a fején pihentettem.

– Igen. Apám elég szorgalmas volt azon a nyáron. Bárcsak tudnám, pontosan melyik napon történt ez!

– Miért?

– Mert még mindig van jó néhány eltűnt nő, akiről azt gyanítják, hogy az apám megölte, de sosem találták meg a holttestüket. Ha akkoriban tűnt volna el valamelyikük, talán a család megkaphatná a lezárást, és a rendőrség is könnyebben meg tudná találni a maradványokat. Egyszer még hipnózissal is próbálkoztam, hátha előjönnek a részletek, de nem sikerült. Egy kibaszott seggfejnek érzem magam, amiért képtelen vagyok visszaemlékezni.

Aly hátrébb húzódott, és összeráncolta a homlokát.

– Ugye tudod, hogy ez nem a te hibád? Hogy nem kellene bűntudatot érezned miatta? Gyerek voltál, és az elméd valószínűleg mindent elnyomott, amit csak tudott, hogy megvédjen.

Bólintottam, és visszahúztam a mellkasomhoz.

– Tudom, de attól még nem könnyű.

– Megértem. Ugyanez van velem és az autóbalesettel is. Nem az emlékezetkiesés, hanem a bűntudat miatt. Hiába tudom, hogy nem az én hibám, mégis képtelen vagyok lerázni magamról a felelősség érzését.

– Mi ketten elég sok terhet cipelünk, nem igaz?

Aly elfojtotta a nevetését.

– Bocsánat. Ez egyáltalán nem vicces.

Megfogtam a vállát, és most én húzódtam el egy kicsit, hogy a szemébe nézhessek.

– Mi az? – szegeztem neki a kérdést.

Fintorgott.

– Csak eszembe jutott, hogy tegnap is cipekedtünk.

Muszáj volt vigyorognom.

– Értem. Ez nem az a vidám vicc, inkább az elcseszett fajta.

A vidámság pont olyan gyorsan tűnt el a szeméből, ahogy megjelent.

– Nagyon féltettelek.

Szavai egyenesen a szívem közepébe találtak.

– Én is féltettelek téged.

Ahogy megrázta a fejét, vízcseppek csorogtak le az arcán.

– Komolyan mondom, Josh. Képtelen voltalak otthagyni. Nem azért, mert nem akartam, hogy ott ragadj Brad házában az áldozatai holttestével, hanem mert nem bíztam Juniorban, nem bíztam abban, hogy később visszamegy érted.

Hát ugyanattól félt, mint én! Hogy jó bűnbak lennék, vagy éppen kapóra jöttem, ha fel kell áldozni valakit.

Addig a gyanakvásomat paranoiának hittem csak, de megtudva, hogy a barátnőm is ugyanarra a következtetésre jutott, már sokkal komolyabb fenyegetésként éltem meg a helyzetet. És úgy éreztem, mindent meg kell tennem azért, hogy

Nico meg ne orroljon ránk.

Elsimítottam Aly haját az arcából, kezem a tarkójára siklott, hogy magamhoz tudjam húzni. Boldogan engedelmeskedett, a szája enyhén kinyílt, mintha tudat alatt máris a csókra készülne.

Lehajoltam, és a homlokomat az övéhez érintettem. Végigfutott a hideg a hátamon, ahogy eszembe jutott, mennyire megijedtem, amikor azt mondta, hogy a furgonban marad.

– Velük kellett volna menned, még akkor is, ha azzal veszélybe sodorsz.

Makacsság villant a szemében, megpróbált elhúzódni tőlem, de nem hagytam, erős kézzel ott tartottam, ahol volt. Remegve fújta ki a levegőt, és az sem kerülte el a figyelmemet, hogy bár dühösnek látszott, a mellbimbói máris megkeményedtek.

– Ez nem így működik. Nem áldozhatod fel magadat értem. Már nem a középkorban élünk, és én sem vagyok egy bajban lévő királykisasszony.

– Azért kellett volna a furgonban maradnod, hogy még véletlenül se legyen semmi nyoma annak, hogy jártál abban a házban.

– Tudom.

– Mi lett volna, ha meglát egy szomszéd? Mi lett volna, ha elhullajtasz egy hajszálat, és a rendőrök megtalálják?

Villámsebesen előrehajolt, aztán elfordult, és kiszabadult a szorításomból.

– Be volt fonva a hajam – emlékeztetett, és a lehető legtávolabbra lépett a zuhanyzóban. – És a terasznál közelebb nem mentem. Pont annyira kicsi az esélye, hogy találnak valamit, ami elvezeti őket hozzám, mint az, hogy rábukkannak valamire, ami hozzád vezet.

A fejemet ingatva közelebb léptem hozzá.

– Rajtam sapka volt, és kesztyű.

– De egy szövetszálat is hátrahagyhattál.

Felemeltem az állát, mélyen a szemébe néztem.

– A rostelemzés legalább annyira megbízható, mint a vérfröccsenés vizsgálata, és nem véletlenül volt általános poliészterből készült ruha rajtunk. Ha bármi nyom maradt volna utánunk, a rendőrség akkor se jut sehova.

Aly ingerülten fújtatott egyet.

– Jól van! Sajnálom, hogy nem tartottam be, amit ígértem, de azt nem, hogy megvártalak.

Megperdítettem, átfogtam a vállát, és lehajoltam, hogy egyenesen a fülébe súghassam, amit akarok.

– Nem akartam feláldozni magamat érted, és egyáltalán nem hiszem, hogy egy bajba jutott királykisasszony lennél. Én csak azt akarom, hogy biztonságban legyél. És sajnálom, ha túl erőszakos vagyok emiatt, de fontos vagy nekem, Aly. És szerintem Tyler már figyelmeztetett is arra, hogy bármire képes vagyok, ha a szeretteimről van szó.

– Talán említett valamit.

Mivel lassan tiszta libabőr lett, gyorsan visszahúztam a meleg víz alá.

– Akkor, azt hiszem, zsákutcába jutottunk. Mindketten megtennénk bármit a másik biztonságáért, és az sem érdekes, ha emiatt megharagszik ránk.

Elkapta a két alkaromat, és megpuszilta a hozzá közelebbit.

– Inkább legyél túlságosan gondoskodó, mint az ellentéte.

Én pedig megszorítottam a combját.

– Egyetértek.

Így álltunk néhány pillanatig, folyt le ránk a víz, felmelegítette a lehűlt bőrünket, aztán éreztem, hogy a forróság elért a csontjaimig, és elűzte a hideg maradékát is.

Aly még nem fürdött meg, úgyhogy kiszabadítottam a karomat, és fogtam a szappant. Bármit megtettem volna, hogy hozzáérhessek, hogy jól érezze magát. Alaposan átdörzsöltem a hátát, nemcsak azért, hogy tiszta legyen, hanem hogy a megfeszült izmai ellazuljanak. A szappanhab folyt le a hátán, és én néztem, ahogy eléri a tökéletes fenekét.

A farkam életre kelt, ahogy a meztelen barátnőm látványa végre elűzte a fejem fölött tanyázó sötét fellegeket. Kijutottunk. Egyben voltunk. Biztonságban, együtt. Nem tudtam, meddig tart ez még, ezért úgy döntöttem, megpróbálom kihozni a lehető legtöbbet a közös időnkből, legyen az egy hét, egy év vagy a hátralévő életünk.

Újra felfelé toltam a bőrén a szappant, a másik kezem pedig a

nyomában követte a hosszú hátizmait.

Aly halkan nyöszörgött, és előrebillentette a fejét.

– Ez csodálatos!

– Helyes – vágtam rá nyersebben, mint akartam.

Aly felém fordult, és az ajka szétnyílt, ahogy tekintete elkezdett az arcomról a meredező farkamra vándorolni. Félúton azonban megállt, és az oldalamra meredt.

– Jól van, most már muszáj megnéznem a bordáidat.

A következő öt percet azzal töltöttük, hogy sorra vegyük a sérüléseinket. Néhány fájdalmas bökdösés és nyomkodás után Aly egyetértett velem abban, hogy a bordáim nem törtek el, csak megzúzódtak. A vállam és a sípcsontom szintén, és Aly – nővérmódra kapcsolva – kijelentette, hogy ha végeztünk a fürdéssel, le kell jegelni mindent, de én igyekeztem minél jobban elodázni ezt. A gondolat, hogy valami hideg érjen hozzám azok után, hogy milyen sokáig fagyoskodtunk, szinte elviselhetetlennek tűnt, de Aly makacs tekintetéből arra következtettem, hogy ha tovább ellenkezem, nagyon megbánom.

Szerencsére a lelógó faágak okozta sebek az arcunkon nem voltak olyan mélyek, hogy össze kelljen varrni. Szépnek persze nem mondtam volna őket, és örültem, hogy újabb indokot szolgáltattak arra, hogy bezárkózhassak a következő két hétre Alyvel.

Miután az utolsó sebhelyemet is megvizsgálta, hátrébb lépett, és úgy harapta be az alsó ajkát, amitől mindig elveszítettem a fejem.

– Szerinted nem úsztuk meg túl könnyen?

– Túl könnyen? Nem – válaszoltam, és a bordáimra mutattam. – De egy részem még mindig arra számít, hogy bekövetkezik az elkerülhetetlen.

Aly összevonta a szemöldökét, és nekilátott szappanozni magát. Nagyon igyekeztem a szemkontaktust tartani, de baszki, a mellei ott voltak az orrom előtt , csöpögött róluk a hab, és már éreztem is, hogy a tenyeremben vannak, melegek, csúszósak és érzékenyek minden simogatásomra.

– Talán azért, mert nem mi magunk simítottuk el a dolgot – vélekedett, mit sem sejtve az elkalandozó gondolataimról. –

Legalábbis szerintem. Régebben mindent én irányítottam. Most viszont meg kellene bíznom a bácsikámban és az unokatestvéreimben, akiket évek óta nem is láttam, és ez nem megy olyan könnyen. Tudni akarom, hogy mi lett a holttesttel, kinek adják el Brad autójának az alkatrészeit, és pontosan hogyan akarják elhitetni a rendőrséggel, hogy Kanadába szökött.

– Talán meg tudod puhítani Nicót egy kis borral a családi vacsoránál, hátha válaszol a kérdéseidre.

Aly bólintott.

– Nem is olyan rossz ötlet. És az is érdekel, honnan ismerte olyan jól a nyomozás részleteit Junior.

– Korrupt zsaruk – vágtam rá, mert ez volt a legvalószínűbb válasz.

Aly elgondolkodott.

– Nekem is ez jutott eszembe.

Képtelen voltam megállni, kinyújtottam a kezem, és végigsimítottam a vállát.

– Bármennyire is utálom, hogy vannak korrupt rendőrök, még jól is jöhet, ha van egy belsős, akit ismerünk. Ha Junior továbbra is értesül a nyomozás állásáról, tudni fogjuk, ha olyasmit találtak, ami elvezetheti őket a családodhoz vagy hozzánk. És ha elég sok van a rovásukon, talán még a bizonyítékokat is eltüntethetik.

Aly elfintorodott.

– Nem tetszik, hogy ilyesmiből húzzunk hasznot. Túlságosan hasonlít arra, amit Brad csinált.

– Inkább mennél börtönbe?

– Nem – tiltakozott. – Csak nem tetszik. És igen, tudom, hogy ez képmutatás.

Elvigyorodtam.

– Súlyos képmutatás. – Félrelökte a kezem, de elkaptam a csuklóját, és magamhoz húztam. – Viszont dögös.

A válasza tompán hangzott, mert a mellkasomhoz szorítottam az arcát.

– Feltételezem, hogy te is dögösnek neveztél.

Aly a hátam mögé nyúlt, és olyan erősen belecsípett a fenekembe, hogy előrerántottam magam, és így a farkam a csúszós bőrünk közé szorult. Arra számítottam, hogy Aly

elhúzódik és gúnyolódni kezd, de ehelyett hozzám dörgölőzött. Egy szempillantás alatt visszatért az iránta érzett, mindent elsöprő vágy, és minden más gondolatot elnyomott annak az emléke, hogy milyen csodás érzés volt beledugni a farkamat a szűk, nedves pinájába.

– Aly – mondtam, és hátrébb léptem. – Elmondhatatlanul kívánlak, de ha nem eszem valamit, biztos, hogy elájulok.

Egy pillanatra elkámpicsorodott, de aztán megrázta a fejét.

– Igazad van. Én is éhen halok.

Felemeltem a kezem, és megsimogattam az arcát.

– És nem vagyok rá túl büszke, de azt is be kell vallanom, nem hiszem, hogy most úgy tudnálak imádni, ahogy megérdemled, olyan fájdalmaim vannak.

Aly megértőn bólintott.

– Tudok várni, amíg jobban érzed magad. Tudom, hogy megéri. – Felemelte a kezét, hogy megmutassa aráncos ujjait. – És kezdek aszalódni, szóval részemről oké, ha lelépünk innen.

Elfordultam, hogy ne lássa a mosolyomat. Rosszul kellett volna éreznem magam, amiért hazudtam a barátnőmnek? Talán. De volt egy olyan érzésem, hogy ha néhány óra múlva felébresztem, utólag örömmel megbocsát majd.

25

Aly

Valamilyen zajra ébredtem az éjszaka közepén. Éppen a legszebbet álmodtam… valamiről. Ahogy kinyitottam a szemem, már nem is emlékeztem rá, azt hiszem, egy hideg sör és egy meleg, homokos tengerpart is volt benne. Mit nem adtam volna egy téli karibi vakációért! Volt némi megtakarításom. Talán a következő két hétben Joshsal elruccanhatnánk…

A plafonon valami vöröslött. Vörös lett volna a plafonom?

A francba! Csak nem ég a ház?

Próbáltam felülni, de valami visszarántott a matracra. Rémülten emeltem fel a fejem, aztán ledermedtem. Selyembilincs szorult a csuklómra, és kioldhatatlannak látszó kötelekkel rögzítettek a fejtámlámból kiálló kampókhoz .

A félelemtől alig kaptam levegőt. Josh nem volt az ágyban. Egymáshoz bújva aludtunk el, Fred a takarónkon dorombolt. Egyiküket se láttam, és talán még félig aludtam, mert csak arra tudtam gondolni, hogy Brad mégsem halt meg, és újra betört a házamba, hogy befejezze, amit elkezdett.

– Ó, de jó! – csendült fel egy mély, eltorzított hang. – Hát felébredtél!

Felnéztem.

Az ágy lábával szemben ült. Félmeztelenül, mélyvörös fényben, amit olyan sokszor használt a videóiban. Az Arcnélküli Férfi. A maszkja sokkal ijesztőbb volt, mint amire emlékeztem, az arccsontja élesebb, a fekete szemürege mélyebb. A hatalmas teste alatt olyan aprónak tűnt a fotelem, mintha egy gyerekszobába szánták volna. Eddig hogy nem tűnt fel, hogy milyen vészjóslók a tetoválásai? A sötét, tekervényes formák úgy kúsztak felfelé a karján, mint valami pokolból feltörő, gótikus rémálom jelenetei.

Egyik kezében egy számomra teljesen ismeretlen, rémisztő kés volt – a borotvaéles, ívelt pengéjével könnyedén megnyúzhatta volna az áldozatát. Úgy tartotta, mintha csak mellékesen lenne

nála, amitől még veszedelmesebb volt az összhatás. Csak az bánik ennyire lazán egy fegyverrel, aki olyan jól ismeri, mintha a karja meghosszabbítása lenne.

Ő csak Josh, ezt próbáltam ismételgetni magamnak, de hiába tudtam, ezzel nem sikerült lelassítani a pulzusomat.

Mert az én kedves, vicces pasim nem volt sehol. Helyette egy olyan férfi ült ott, akiről lerítt, hogy veszélyes. Amint felvette a maszkot, mintha kicserélték volna. Vagy mégsem? Talán ő még mindig ugyanaz a Josh volt, aki egyre fontosabb lett nekem, csak a maszk mögé bújva végre szabadon engedhette a sötét oldalát, amit olyan ügyesen elrejtett a mindennapokban. Ami ugyanúgy sóvárgott a félelmemre, mint a vágyamra.

Felemelte a kést, és rám mutatott vele, miközben olyan idegesítő, szinte már idegen módon billentette oldalra a fejét, ami egyáltalán nem volt jellemző Joshra. Újra végigmértem, hogy még egyszer megbizonyosodjak arról, valóban a pasim ül ott, és nem egy másik maszkos ember, aki betört a házamba. A zúzódásokkal tarkított bordái láttán megnyugodtam, de a szívem még mindig zakatolt.

– Tárd szét! – mondta.

Lenézve láttam, hogy a takaró felgyűrődött a derekamig. Még mindig az az összeillő fekete szaténsort és trikó volt rajtam, amiben ágyba bújtam, és ezért hálás voltam. De az már eléggé aggasztó volt, hogy gond nélkül átaludtam a kikötözést. Azt hiszem, eljött az ideje, hogy foglaljak egy időpontot az alvásklinikára, hátha ki tudják deríteni, mi az ördög nem stimmel velem.

Az Arcnélküli Férfi hangja nem tűrt ellentmondást, úgyhogy a könyökömre támaszkodva lassan széttártam a lábamat. Ő meg csak annyira hajolt előre, hogy le tudja húzni rólam a takarót, kínzó lassúsággal, az én bőröm pedig máris annyira érzékeny volt, hogy simogató kezeknek éreztem, ahogy a pamutanyag centiről centire csúszik le rólam.

Vajon mit fog csinálni velem?

Az Arcnélküli Férfi egyetlen könnyed mozdulattal felált. A vörös fény forrása valahol a padlón, az ágy lábánál lehetett, mert kettévágta a sugarát, és a hatalmas alakjának az árnyéka úgy

vetült a túlsó falra, mint valami perverz denevérjel.

Kapcsold be, és itt lesz, így szólt a varázsige.

Legszívesebben elmosolyodtam volna, de úgy éreztem, az csak még nagyobb bajba sodorna, és ez nem a legmegfelelőbb pillanat arra, hogy pimaszkodjak a férfival, aki az ágyhoz kötözött. Talán miután ennek vége lesz, és kiderült, miféle büntetést szánt nekem, visszatérhet a pimasz énem, de most túlságosan jelentéktelennek éreztem magam ahhoz, hogy szaporítsam a megbüntetendő vétségeim számát.

Az Arcnélküli Férfi újra megforgatta a kést, mire a tekintetem rátapadt. Addig csak röviden esett szó köztünk a hálószobai fantáziákról, még az sem derült ki, hogy meddig vagyunk hajlandók elmenni, és a felismeréstől, hogy Josh határai talán egészen máshol vannak, hirtelen ideges lettem.

Nincs biztonsági szó. Ha túl messzire menne, elég lesz annyit mondani, hogy álljon le. Azok után, amin keresztülmentünk, megbíztam az adott szavában.

Az egyik térdét az ágyon a két lábam közé csúsztatta. A szabad keze a csípőmnél landolt, aztán előrehajolt, és megtámaszkodott fölöttem. Baszki, Josh hatalmas volt. A válla annyira széles, hogy nem is láttam tőle a plafont. A felsőteste izmai hullámoztak, ahogy igyekezett megtartani az egyensúlyát. Olyan sokat voltunk együtt az utóbbi időben, hogy meg is feledkeztem arról, milyen nagy a méretbeli különbség köztünk, de most, ahogy felnéztem rá, ismét rádöbbentem, hogy hozzá képest milyen pici vagyok.

Amikor megcsillant a fény a fémen, a tekintetem újra a kezében lévő fegyverre tapadt. Meg voltam kötözve, egy kést tartó, maszkos férfi magasodott fölém. Erről fantáziáltam hónapokon át, de a valóságban egészen más volt. Igen, valóban felizgultam. Nem volt rajtam bugyi a sort alatt, és máris éreztem, ahogy átáztattam a lágy selymet. De jobban féltem, mint gondoltam, hogy fogok. Pedig nem kellett mást tennem, mint bízni az ösztöneimben, és hinni abban, hogy Josh nem akar bántani. Hogy csak azt a pillanatot akarja látni, amikor a rettegésem vágyba fordul át. Viszont ha tévednék, ez az egész nagyon, de nagyon csúnyán végződhet számomra.

És ettől csak még jobban beindultam.

A fokozott félelem a vágyamat a sötétség birodalmába taszította, és felerősítette az érzékszerveimet, a bőröm olyan érzékeny lett, mintha mindenem erogén zónává változott volna. Az Arcnélküli Férfi felemelte a kését, és a hegyét végighúzta a combom belső oldalán, amitől remegni kezdtem, de elfojtottam egy nyögést.

Követte a penge útját, majd rám emelte a lélektelen tekintetét.

– Gyönyörű vagy, amikor félsz.

Egek, ez kurvára beteg!

De imádtam.

Csak a fenyegetést jelentő kés tartott mozdulatlanul. Ha nem lett volna a kezében, biztos, hogy vonaglani kezdek. A puncim majd szétrobbant, és szükségem volt valamire, ami enyhíti valahogy a sajgást, ha hozzádörzsölődik a csiklómhoz, vagy még jobb lett volna, ha az a hatalmas farka betölt. Sosem fogom elfelejteni, azt a szúró érzést, amikor először feszültem szét körülötte, miközben próbáltam valami olyan nagyot és keményet magamba fogadni. Még mindig sajogtam kicsit az első randevúnktól, de tudtam, hogy ez a második alkalom sokkal jobb lesz: eleinte fájni fog, de aztán jön a hamisítatlan boldogság, amikor már tövig bennem lesz, én pedig ellazulok a gyönyörtől.

Elakadt a lélegzete fölöttem, az arckifejezése csalhatatlanul elárulta, hogy vágyik rám. Régebben úgy gondoltam, nem jó, ha az ember arca ennyire elárulja az érzelmeit, de amiatt, ahogy ő reagált, teljesen megváltozott a véleményem.

A kés még néhány centivel feljebb kúszott. Elég éles volt ahhoz, hogy szúrjon de annyira nem nyomódott rá a bőrömre, hogy felhasítsa. Visszatartottam a lélegzetemet, ahogy egyre közelebb került a lábam közéhez, a tekintetem végigsiklott az Arcnélküli Férfi megfeszülő izmain, a tekergő tetoválásain, majd visszatért a feneketlen mélységű üres szemgödrökre. Ez volt életem legizgatóbb, legijesztőbb pillanata, és az, hogy még mindig nem ért véget, hogy mozdulatlanul kellett átélnem, maga volt a megtestesült kín. Nyilvánvalóan ez volt Josh szándéka. Tudhattam volna, hogy a büntetésem nemcsak fizikai, de mentális tekintetben is brutális lesz.

– Ne mozdulj!

Megdermedtem, sőt még levegőt sem vettem, amikor Josh a kést felém fordította, és a pengéjét megemelve becsúsztatta a sortom alá. Majd az anyag megfeszült a combom körül, mert a pengét felfelé tolva egy halk sóhaj kíséretében átvágta a szatént. A hangja nyugtalanítóan hasonlított ahhoz, mint amikor a szike áthatol a bőrön, amitől még jobban hatalmába kerített a rettegés.

Lepillantva láttam, hogy a sortom jobb fele lehull rólam. A kés ezután a másik combomhoz vándorolt, és ott is átvágta az anyagot. Már csak egy négyzet alakú darabka takart el, és miközben néztem, a kés hegyével óvatosan lefelé húzta, míg végül már teljesen feltárultam előtte. Hideg levegő csapta meg a felforrósodott, nedves nagyajkaimat, és megborzongtam.

Egyetlen mozdulattal megpörgette a kést, hogy a pengéjét lefelé tartva megmarkolja a markolatát. Aztán megtámaszkodott mellettem ezen az öklén, a másik kezével pedig lecsapott a lábam közé, és simogatni kezdte a puncimat. Olyan erővel tört rám a késztetés, hogy hozzádörzsöljem magam, hogy kínomban nyöszörögve kellett visszafojtanom. A keze nagyon meleg volt, és olyan közel járt ahhoz a ponthoz, ahol a legnagyobb szükségem lett volna rá.

– Teljesen eláztál – bukott ki belőle, és a hangjából ítélve legalább annyira szenvedett, mint én.

Próbáltam felemelni a karom, mert meg akartam érinteni, de a vágy annyira elhomályosította a gondolkodásomat, hogy megfeledkeztem a kurva bilincsekről, és visszazuhantam a hátamra. Amint a matracra értem, Josh belém nyomta az ujjait. Annyira megdöbbentem a váratlan behatolástól, hogy a gerincem ívben felemelkedett az ágyról, és hangosan levegő után kaptam. Nem hagyott idő az ellazulásra, olyan mélyre tolta az ujjait, amilyenre csak tudta, a tenyere pedig a csiklómat dörzsölte, miközben a kezével megdugott.

Vergődtem, hol kiszabadulni próbáltam, hol még közelebb kúszni. Túl sok volt, túl hamar, de a hirtelen rohama valamit máris felélesztett bennem. Nem. Az nem lehet, hogy mindjárt elélvezek!

Bedugta a harmadik ujját is. Nedves, csúszós hangok töltötték be a hálószobát, már-már elnyomták a folyamatos

nyöszörgésemet. A mozdulatai durvák, kíméletlenek voltak, olyan erővel mozgatta a kezét, hogy a melleim ugráltak, és kínlódva próbáltam a sarkammal kitámasztani magamat a lepedőn, hátha ellent tudok valahogy tartani. Úgy dugott meg, mintha haragudna rám, mintha nem azért csinálná, hogy elélvezzek, hanem hogy felcsigázzon, amennyire csak tud, és olyan gyorsan, amennyire csak lehet. És én kezdtem félni attól, hogy mi következhet még.

A legutóbbi *edgingbe* majdnem belepusztultam, pedig akkor játékos kedvében volt. Azt el sem tudtam képzelni, milyen kibírhatatlan kínt fogok átélni, ha valóban meg akar leckéztetni.

Lehet, hogy meg kellett volna ijednem, és talán meg is ijedtem, de az a gondolat, hogy Josh így uralkodik fölöttem, teljesen fékevesztetten, bármi másnál izgalmasabb volt. Elég volt ahhoz, hogy elsöpörje a kezdeti ellenállásomat. A lábam elernyedt, ahogy már nem akartam elrántani a csípőmet, sőt inkább próbáltam Josh tenyere felé tolni.

Úgy tűnt, erre várt. Amint elkezdtem hozzádörgölőzni, kihúzta az ujjait, így nem volt, ami körül a puncim összeszorulhatott volna. Csalódottságomban akaratlanul is felnyögtem. Akartam őt. A veszteség okozta sokk szinte már elviselhetetlen volt. Hogy merészelte újra megtenni velem, amikor olyan kétségbeesetten vágytam rá?

Alig vártam, hogy még rosszabb legyen.

Azok az ujjai, amik bennem voltak, megcsillantak a vörös fényben. Hátraült a sarkára, és épp csak annyira megemelte a maszkját, hogy be tudja alá dugni a kezét. A cuppogó hang elárulta, hogy lenyalja magáról a nedvemet. A bensőm összerándult a gondolatra, és mindennél jobban szerettem volna nézni, de megfosztott ettől, és ezzel az őrület határára kergetett. Sokkal jobb helyük lett volna bennem azoknak az ujjaknak, mint a szájában. Bármennyire is sokkoló volt, vágytam arra az érzésre, ahogy bennem döfködnek.

– Hadd lássam! – kérleltem a vágytól rekedt hangon.

Először azt hittem, nem teszi meg, de aztán annyival feljebb tolta a maszkját, hogy a szája kilátszódjon. Előbújt a nyelve, és bűnös köröket leírva az utolsó cseppemet is lenyalta az ujjairól. Már a látványtól is majdnem elélveztem.

Aztán a maszk egy rántással visszakerült a helyére, nekem pedig csak arra volt időm, hogy észrevegyem a dudort a fekete farmerjában, mert a következő pillanatban a bokámnál fogva megrántott, hogy elterüljek az ágyon. A karjaim kinyúltak a fejem fölött, és a bilincshez rögzített kötelek megfeszültek. Josh elengedte az egyik lábamat, hogy lenyúljon valamiért az ágy mellé.

Aztán megláttam, hogy mi az. Egy kisebb méretű análdugónak látszó tárgyat tartott a kezében: a sötétkék szilikon a keskeny hegyétől kezdett kiszélesedni, majd újra megint keskeny lett, és egy széles alapban végződött. Aztán a lábam közé furakodott, és közben az egyik térdemet feltolta egészen a mellkasomig. Végighúzta a hasamon az análdugó tompa végét, majd lejjebb haladt vele, és megsimogatta a puncimat.

– Annyira nedves vagy, hogy nem is kell síkosító – dörmögte, a hangtorzító miatt érdes hangon.

A fekete szemgödre a lábam közére tapadt, ahogy lassan bedugta a játékszert a puncimba.

– Mindig benedvesedek tőled – lihegtem, és félrehúztam a másik lábamat, hogy jobban hozzám férjen.

Az análdugó keskenyebb volt, mint amire vágytam, de már annyira ki voltam éhezve, hogy így is összeszorultam körülötte.

Josh mély, férfias hümmögéssel fejezte ki az elégedettségét, és úgy forgatta bennem a dugót, hogy bevonja a nedvességemmel. Aztán kihúzta, és a hegyét a fenekem felé csúsztatta. Annak alapján, ahogy megujjazott, aggódtam, hogy durva lesz, de nem sietett benyomni a dugót, hagyott némi időt, hogy megszokjam, miután felszisszentem a kezdeti kellemetlen érzés miatt. Amíg el nem ért a szélesebb részhez, azt hittem, rendben leszek, de akkor mindenem összerándult, és a testem ellenállt annak, hogy magába fogadja.

Az Arcnélküli Férfi lenyúlt, és a hüvelykujja párnáját a csiklómra nyomta. A fejem hátrahanyatlott, miközben körbe-körbemasszírozta, olykor megállt, hogy finoman megpöckölje, aztán körözött tovább.

Ó, bassza meg, csodás érzés volt!

Megismételte, és közben egyre mélyebbre tolta a dugót, ahogy

a gyönyörtől ellazultak az izmaim. Miután a legszélesebb része is bent volt, a többi már könnyen ment, és mielőtt felocsúdtam volna, az análdugó a helyére került. Utána Josh elvette a hüvelykujját, így egyszerre voltam túlságosan tele és túlságosan üres. A puncim még mindig összehúzodott, arra vágyott, hogy valami megtöltse, és amikor a belső izmaim összerándultak, minden alkalommal éreztem a dugót.

Josh felvett még valamit a matracról, és felemelte, hogy lássam. Egy kis műanyag négyzet volt, valamiféle távirányító…

Egy éles kattanás volt az egyetlen figyelmeztetés, mielőtt az análdugó vibrálni kezdett.

Sikoltottam egyet, a lábamat újra megvetettem a lepedőben, a hirtelen érzés teljesen letaglózott. Azt a kurva… Nem is tudtam, hogy létezik análvibrátor.

Két hatalmas kéz fogta le a combomat, hogy az ágyhoz szegezzen, arra kényszerítve, hogy csak feküdjek, és érezzek, és, ó, egek, tényleg éreztem! Soha nem voltam még ennyire tudatában a testem azon részének. És azt sem tudtam, hogy milyen közel vannak ott egymáshoz egyes területek. Mintha az ánuszomba csúsztatott vibrátor a puncimban is dolgozott volna, és bár korábban közepesen élvezetesnek találtam az anális játékokat, most már valóban élveztem. Sőt, még annál is jobban. Úgy éreztem, ha Josh ezt folytatja, és még valamilyen más módon is ingerel, olyan durván fogok elélvezni, hogy még fröcskölök is.

Egy újabb kattanással a rezgés megszűnt, én pedig csak lihegni tudtam. A combomra szoruló két kéz most már a csípőmre vándorolt, és mielőtt felfoghattam volna, mi történik, a hálószoba megpördült, ahogy Josh a hasamra fordított. Az arcommal lefelé, a fenekemmel felfelé feküdtem a matracon, a kötelek meg annyira feszültek, hogy csak annyit tehettem, hogy támasztékot keresve beléjük kapaszkodom. A már addig is zakatoló szívverésem az egekbe szökött.

Mégis mi a francot művel ott hátul? Mi következik?

Egyik kezét a két lapockám közé tette, erősen lefelé nyomott. Elfordítottam a fejem, nehogy megfulladjak, próbáltam hátrasandítani, de nem láttam mást, csak egy hosszú, farmerbe

burkolt combot, ahogy az Arcnélküli Férfi elhelyezkedett mögöttem.

Kérlek, dugj meg! – akartam könyörögni, de úgy éreztem, nem szabad, mert még a végén csak azért se lesz rá hajlandó.

Megint hallatszott egy kattanás, és próbáltam megerősíteni magam, de – ó, bassza meg! – nem tudtam, hogy lehetne felkészülni arra az érzésre, amikor valami rezeg a seggemben. A játékszer zümmögésétől és a saját zihálásomtól alig hallottam meg, amikor Josh lehúzta a cipzárját. Tudtam, hogy ez jelent valamit, de annyira elvonta a figyelmemet az, ami a testemben történt, hogy nem vettem észre, mi vár rám, csak akkor, amikor a hátamat leszorító kéz elengedett, majd hátrarántotta a csípőmet, és egyenesen felnyársalt az Arcnélküli Férfi farka.

Felkiáltottam, a puncim összeszorult körülötte, a csukott szemhéjam mögött csillagokat láttam, miközben egyszerre igyekeztem feldolgozni a kéjes gyönyört és a kényelmetlenséget. Igen, még mindig fájt odalent, de akit már dugtak meg valaha keményem, pontosan tudja, milyen édes is az a csípős érzés, amikor újra megtömik anélkül, hogy készen állna rá. Ez persze nem biztos, hogy mindenkire igaz, de számomra ez egy jóféle fájdalom volt. Ami még jobbá tette, az az análdugó vibrálása volt, és ez így együtt a legteljesebb élvezetet nyújtotta, amit valaha átéltem. Pedig abból, ahogy köréje szorultam, meg tudtam állapítani, hogy az Arcnélküli Férfi farkának legalább a fele még nem is volt bent.

– Muszáj, hogy bízni tudjak benned – mormogta.

Aztán olyan erősen elfenekelt, hogy minden izmom összerándult, és a fülem csengett a csattanásoktól. Felnyögve teljesen kihúzta magát belőlem, de előbb a csípőmet előre kellett tolnia, mert a pinám annyira összeszorult körülötte.

Megdermedtem.

Josh tényleg elfenekelt.

Ilyen még sosem történt velem. És még csak vissza se fogta magát. Úgy megütött, hogy még mindig fájt. Azt nem gondoltam, hogy megmarad a nyoma, de abban biztos voltam, hogy a fenekem pont olyan vörös, mint az arcom, ami szinte lángolt a szégyenérzettel vegyes zavarodottságtól. És nem azért, mert a

pasim beváltotta az ígéretét, és megbüntetett, hanem mert nagyon élveztem.

Teljesen mozdulatlanná vált mögöttem, mintha a reakciómra várt volna. Igen, most egy zsarnok gazember volt, de tudtam, hogy mélyen legbelül próbál nem pánikba esni, mert attól fél, hogy elragadta a pillanat, és túl messzire ment.

A vibrátor leállt, a csípőmet tartó kéz szorítása lazult.

– Mondj valamit!

Válaszul hozzányomtam a fenekemet.

– Azt hiszem, még nem tanultam meg a leckét.

A hangtorzító a zihálását morgásfélévé változtatta.

Meggörbítettem a gerincemet.

– Megint.

Az ujjai megszorították a csípőmet. Mély morajlás töltötte be a szobát, mielőtt Josh újra belém döfte magát, ezúttal még mélyebbre. A farka és az análdugó annyira kitöltött, hogy a lábujjaim begörbültek a lepedőn. Megéreztem, hogy készül valamire, mielőtt a tenyere újra a fenekemre csapott, ezúttal nem annyira erősen, mint az első alkalommal, de elég keményen ahhoz, hogy égjen a helye. És bár számítottam rá, megmerevedtem, ő pedig bekapcsolta a vibrátort, miközben kihúzta magát belőlem.

A szemem tágra nyílt, és lüktetve átjárta mindenemet a vágy. Semmihez sem hasonlított az az érzés, ahogy a farkát kihúzta belőlem, miközben a testem minden izma összeszorult, a vibrátor pedig életre kelt. A gyönyör felülmúlhatatlan volt, és tudtam, ha Josh sokáig így folytatja, a körmeimmel valószínűleg szét fogom szaggatni a lepedőmet.

Mert olyan voltam, mint egy szerencsétlen állat.

Kétségbeesett.

– Kapaszkodj a kötélbe! – figyelmeztetett, és kikapcsolta a vibrátort.

Minden erőmmel belecsimpaszkodtam, miközben Josh újra belém döfött, elfenekelte a másik farpofámat, aztán csaknem teljesen kihúzta magát, és újra bekapcsolta a vibrátort. Csillagok vibráltak a szemem előtt, belefúrtam az arcom a lepedőbe, és úgy üvöltöttem.

Josh ráállt egy ritmusra: be, seggre verés, ki, vibráció. Teljesen elvesztem, valaki mássá váltam, már nem Aly voltam, hanem valamiféle vad változata, hátratoltam a csípőmet, nyögtem, könyörögtem és bocsánatot kértem, öntudatlanul és gátlástalanul, életemben először.

– Baszki! – hördült fel az Arcnélküli Férfi. – Én is érzem a vibrálást!

Ezután már nem kapcsolta ki, hagyta, hadd vibráljon, miközben a csípője előrelendült, és minden egyes brutális döfésénél teljesen belém merült.

Minél tovább tartott, annál fékevesztettebbé váltunk mindketten. Elengedtem a kötelet, és a lepedőbe kapaszkodtam. A maszkos férfi a hajamba túrt, és hátrarántotta a fejemet. Már nem ütött a fenekemre minden döfésnél, csak olykor-olykor, de a kiszámíthatatlanságtól minden ütés sokkal édesebb és sokkal fájdalmasabb volt.

És sokkal élvezetesebb.

Vadnak és korlátok nélkülinek éreztem magam, az emberi mivoltom minden rétegét levetkőztem, és előbújt a bennem rejlő állat. Azt akarta, hogy megbasszák, keményen, mindene robbanásig tele legyen, hogy az egész világ megszűnjön, és ne maradjon semmi közte és a mögötte lévő férfi között. A következő alkalommal, amikor ezt csináljuk, meg fogom kérni, hogy tömje be a számat. Mert ordítva akartam átélni az orgazmust, és gyűlöltem, hogy nem tehetem, a szomszédok ugyanis elég közel voltak ahhoz, hogy meghallják, és valószínűleg kihívják a rendőrséget, gondolván, valaki éppen meg akar ölni. Ha legalább valamivel betömi a számat, az tompítja a hangomat, és akkor engedhetek ennek a vágynak.

Josh farka elkezdett duzzadni bennem, én pedig majdnem felzokogtam a megkönnyebbüléstől. Ameddig csak tudtam, visszatartottam az orgazmusomat, várva, hogy vele együtt szállhassak el.

– Gyere, Aly! – sürgetett, és úgy megrántotta a hajamat, hogy fájt. – Érezni akarom, ahogy az a tökéletes punci a farkamat fojtogatja!

A másik keze elengedte a csípőmet, és a következő pillanatban

valami hideg fémet éreztem a torkomon. Újra előkerült a kés.

A testemet átjáró félelem átszakította az önuralmamat. A puncim összeszorult, az izmaim összeugrottak, próbálták a farkát még mélyebbre szippantani. Alig néhány milliméterrel odébb a vibrátor berregett, én pedig nem kaptam levegőt, és könnyek csorogtak a szememből. Sosem éreztem még ilyet, és tudtam, bármit megtennék, hogy újra átélhessem. Végérvényesen kiderült, hogy mostantól minden más kevés lesz.

Az Arcnélküli Férfi felnyögött mögöttem, a csípője kezdett kiesni a ritmusból, a farka vastagabb és hosszabb lett, és olyan mélyre hatolt, hogy elakadt a lélegzetem. És akkor elélveztem, zokogva, hálát adva Josh létezéséért, és egyben átkozva is miatta.

Sosem fogom megbocsátani neki, hogy ezt művelte velem.

Mert alig vártam, hogy újra megtegye.

– Aly, baszki!

A kés kiesett az ujjai közül, újra két kézzel fogta a csípőmet, miközben a lökései dühödtek és kétségbeesettek lettek. Attól, hogy éreztem, ahogy belém élvez, tovább tartott az én orgazmusom is, a látásom kezdett elsötétülni, és a fülem halkan zúgott. Lehet, hogy elájulok?

Mire magamhoz tértem, a kezem már kiszabadult a bilincsből, elterülve feküdtem a takarón, valaki megállás nélkül simogatott, és azt mondogatta, milyen jól viseltem a büntetésemet. A mozdulatai ugyanolyan gyengédek voltak, mint amilyen durvák nem sokkal korábban, és egyre csak dicsért, mert szerinte gyönyörű voltam, és minden fantáziáját felülmúlta az, amit csináltunk.

Felemeltem a kezem, levettem a maszkját, és az Arcnélküli Férfiből újra Josh lett, a haja összevissza állt, a sötét szeméből csodálat sugárzott, ahogy lenézett rám.

– A kés tompa oldalát szorítottam a nyakadhoz – árulta el. – Nem voltál veszélyben.

– Tudom – válaszoltam, mert közben is tudtam, hogy nem vagyok.

– Aly, ez elképesztő volt!

Összekulcsoltam az ujjainkat.

– Sajnos a jövőben a problémáinkat racionális felnőttekhez méltón, beszélgetve kell megoldanunk, mert ha ennek az volt a célja, hogy elvegye a kedvem attól, hogy újra megszegjem a neked tett ígéretemet, akkor közölnöm kell veled, hogy visszafelé sült el.

A kuncogástól rázkódott a mellkasa.

– Biztos vagy benne? Mert rohadtul sokáig esedeztél a bocsánatomért.

Elvigyorodtam.

– Inkább csak azt sajnáltam, hogy nem sajnálom.

Felemelte a szabad kezét, és megpaskolta a fenekemet.

– Rossz kislány.

– Azt hiszem, kezdek beléd szeretni – bukott ki belőlem.

Talán a hormonok miatt történt, vagy talán azért, mert valóra váltotta a fantáziáimat. Vagy talán az mondatta ezt velem, hogy még a legstresszesebb helyzetekben is meg tudott nevettetni. Esetleg az, hogy olyan természetességgel lett része az életemnek, mintha mindig is az lett volna. Vagy az, ahogy a macskámmal – bocsánat, a macskánkkal – embergyerekként bánt. A veleszületett jósága. A szépsége. Az intelligenciája. Az, ahogy rám nézett, mintha én lennék számára az egész világ. És igen, még az is, amilyen megszállottan követte minden lépésemet. Meg az is, ahogy kémkedett utánam, becserkészett és levadászott.

Josh elvigyorodott.

– Ha tudtam volna, hogy egy kis elfenekelés elég ahhoz, hogy ilyeneket mondj, már az első találkozásunkkor a térdemre fektetlek.

Szerinte ez egy *kis* elfenekelés volt? Egek, akkor olcsón megúsztam!

Igyekeztem az eszembe vésni, nehogy újra feldühítsem. Legalábbis addig ne, amíg nem álltam készen arra, hogy még több fájdalom érjen szex közben.

Végigsimítottam az alsó ajkán.

– Aznap túlságosan ingerült voltam, a fenekem közelébe se mehettél volna.

Elsötétült a tekintete.

– Nem arra gondoltam.

Ó! Hanem arra, amikor hónapokkal korábban, először futottunk össze a lakásában. Létezik, hogy azóta vágyik rám?

Miközben néztem, kicsit szétnyíltak az ajkai, bekapta a hüvelykujjamat, ahogy a nyelve körbetáncolta, majd megharapta a végét. Amikor kihúztam a szájából, az arcára gonosz vigyor ült ki. A következő pillanatban már a hátamon voltam, csípője a lábam közé furakodott, csak hogy érezzem, milyen mérhetetlenül kíván – megint.

Lehajolt és megcsókolt, miután olyan sokáig nem tudtam megérinteni, a legédesebb jutalomként éltem meg, hogy átölelhettem a karommal és átkulcsolhattam a lábammal.

Megszakította a csókot, és egy kicsit hátradőlt, hogy összehúzott szemmel rám nézzen.

– Azt hiszem, én is kezdek beléd szeretni.

Melegség áradt szét mélyen bennem, a színtiszta örömhöz forró vágy társult. Hiába sajgott mindenem, újra akartam őt.

Szorosan átkaroltam a nyakát, magamra húztam, és addig halmoztam el mámorító csókokkal, amíg meg nem adta, amit akarok. Ám ezúttal óvatosan mozgott bennem, a lökései mélyek és gyengédek voltak, és ugyanúgy elvették az eszemet, mint korábban.

Hosszú idő telt el, mire előkerültünk a hálószobából, frissen zuhanyozva és farkaséhesen a maratoni kalóriaégetés után.

De amint kinyitottuk az ajtót, megtorpantunk. Fred ült a küszöb előtt, és úgy tűnt, teljesen zavarba jött. Elkerekedett, üveges szemmel bámult el a lábunk mellett a széttúrt ágy felé, mintha tudná, mi történt odabent.

Josh odahajolt hozzám.

– Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy halálra rémítettük a gyereket.

Felemeltem a tenyeremet, hogy csapjon bele.

– Ez aztán a jó szülőség!

26

Josh

– Hogy nézek ki? – kérdeztem Alyt.

Még egyszer végigmért, mielőtt megnyomta volna a csengőt.

– Dögös vagy. Szeretnéd, ha elhúznánk, és inkább meztelenül szórakoznánk?

Rászorítottam a kezemet a szájára.

– Sss! Mi van, ha itt is vannak kamerák?

A válasza halk mormogás volt a tenyerem mögött:

– Akkor megtanulja a minden lében kanál családom, hogy ne hallgasson ki olyan beszélgetést, ami nem rájuk tartozik.

Három hét telt el azóta, hogy betörtünk Brad házába. Másnap megnéztem, hogy van-e nyomkövető az autómon, és Aly még azóta is dühös, hiszen találtam egyet. Utána rögtön a barkácsboltba mentünk, és lecseréltük a zárakat.

Elvettem a kezem a szája elől, és lesimítottam a zakómat. Kissé kényelmetlenül éreztem magam így, kiöltözve.

– Muszáj jóban lennem a bácsikáddal, emlékszel?

Fújtatott egy nagyot.

– Igen. Sajnálom. Igyekszem moderálni magam, de csakis a te kedvedért.

– Jó kislány – mondtam, nem tudtam megállni.

Aly eltátotta a száját, az arca elvörösödött, és nem azért, mert zavarba jött, hanem felizgult.

Igyekeztem odafigyelni arra, hogy ne vigyük túlzásba. Annyira sokat szexeltünk, hogy muszáj volt kényszerszüneteket beiktatni, hogy meg ne sérüljünk. Aggódtam, hogy a végén még érzéketlenné válik irántam, de mivel még mindig képes voltam csupán két szóval izgalomba hozni, nem éreztem gondnak azt, amit a ruhája váltott ki belőlem. Pedig nem volt se szűk, se túl sokat sejtető, de még soha nem láttam, hogy nyilvánosan ennyit megmutatott volna magából. Én meg úgy reagáltam rá, mint egy kölyök az első iskolai táncánál.

– Gyönyörű vagy!

Aly rám mosolygott.

– Most, hogy mondod, azt hiszem, többször kellene ezt csinálnunk. Mármint kettesben. Kiöltözve elmenni valahová vacsorázni.

Megdörzsöltem a tarkómat, és hiába volt fagyos a levegő, melegem lett.

Aly látva, hogy kényelmetlenül érint a dolog, hozzátette:

– Majd keresek egy félhomályos helyet és egy félreeső asztalt, ahol csak a pincér vesz észre minket. Ha esetleg idegesek lesznek, vagy nekünk nem tetszik a hely, simán leléphetünk.

– Nem is tudom – feleltem, még mindig bizonytalanul.

Aly vágott egy grimaszt.

– Nézd! Nem akartam szólni, mert nem akartam még nagyobbra fújni a már most is hatalmas egódat, de ugye tudod, hogy azok az emberek, akik megállnak, hogy megbámuljanak, nem azért csinálják, mert felismertek?

Értetlenül néztem rá.

– Hanem?

– Hanem mert pimaszul jóképű vagy.

Pislognom kellett. Vajon komolyan beszél? Tényleg ez lenne a helyzet? Azt tudtam, hogy az átlagnál vonzóbb a külsőm, de annyira jóképű lennék, hogy megálljanak miattam az emberek az utcán?

Alaposan szemügyre vettem a barátnőmet, valami jelét kerestem annak, hogy csak viccelt vagy túlzott, de rezzenéstelen arccal nézett rám. Ó, anyám! Ha igaza van, akkor ez remek szórakozás lesz!

Aly észrevette, hogy egyre szélesebb a vigyorom, és fújtatott egyet.

– Tudtam, hogy nem lenne szabad bármit is mondanom. Mostantól kibírhatatlan leszel, igaz?

Felváltva odafordítottam neki mindkét profilomat.

– Szerinted melyik a jobb? Tudnom kell, ha esetleg modellügynökségeknek küldözgetném majd a portfóliómat.

Rácsapott a karomra, és megnyomta a csengőt.

Olyan gyorsan nyílt ki a bejárati ajtó, hogy Nico már biztosan

ott állt a túloldalon. Lehet, hogy mindent hallott?

Jajjj!

Nico széttárta a karját, és kilépett hozzánk a verandára.

– Hát itt az én kicsikém!

Aly rémülten pillantott rám, miközben a bácsikája magához ölelte. A túlzott lelkesedésétől pont olyan kellemetlenül érezte magát, mint én a nyilvános randevú gondolatától, és azzal is tisztában voltam, hogy csakis az én kedvemért viseli el. Meg kellett találnom a módját, hogy később megköszönjem neki. Talán eljött az ideje, hogy ő használja rajtam az análdugót.

– Jól van, öregem – csicsergett egy női hang, és egy apró, sápadt bőrű, világosbarna hajú nő jelent meg az előtérben. – Semmi szükség arra, hogy elijeszd a lányt.

Ír akcentusával keményen megnyomott egyes szavakat. Biztosan ő lesz Moira.

Nico elengedte Alyt, és a felesége felé fordult:

– Ki okolhat azért, hogy ennyire izgatott vagyok? Hiszen végre visszatért az én drága unokahúgom!

– Hát… nem egészen erről van szó – jegyezte meg Aly.

Moira intett, hogy menjünk be.

– Akárhogy is, gyertek! Olyan hideg van, mint egy apáca picsájában.

Alyvel összenéztünk, és követtük őket a ház belseje felé. Abból, amit Aly a nénikéjéről mesélt, már tudtam, hogy Moira családjának köze van az IRA-hoz, és hogy Nicóval tinédzser korukban találkoztak, amikor az olasz maffia még tette a szépet az íreknek. A szüleik bizniszeltek egymással, köztük pedig egy amolyan Rómeó és Júlia-történet kezdett kibontakozni, de a csúfos vég elmaradt.

Aly csak párszor találkozott a nénikéjével, és azt mondta, ennyi elég is volt ahhoz, hogy megkedvelje az asszonyt. Moirának csattanós-csípős humora volt, és nem bírta a süketelést, a férjéét sem. Én még csak most láttam először, de máris pontosan tudtam, mire utalt Aly.

Moira tartotta nekem az ajtót, amíg beléptem, és még csak nem is leplezte, hogy közben lelkesen legeltette rajtam a szemét, én pedig arra jutottam, hogy a külsőmmel kapcsolatban talán

igaza volt Alynek.

Moira aztán az unokahúga felé fordult, és kacsintott egyet.

– Ügyes!

Aly belém karolt, és úgy nézett rám, mint *Mona Lisa:* a mosolya tele volt titkokkal.

– Ha te azt tudnád…

Moira szemöldöke felhúzódott, zöld szeme kíváncsiságtól csillogott, ahogy a tekintetünk lassan találkozott.

Nico ezt a pillanatot választotta arra, hogy megköszörülje a torkát, én pedig olyan hálás voltam neki, hogy meg tudtam volna ölelni. Bármi is volt az oka, hogy ennyi figyelmet kaptam, mégis úgy éreztem, hogy mindjárt csalánkiütéseim lesznek tőle.

Nico becsukta mögöttünk az ajtót, és magasba emelt karral jelezte, hogy menjünk utána.

– Vár ránk egy kis bor, Moira pedig készített egy kis harapnivalót.

– Ne reménykedjetek! Csak néhány különlegesebb sajtot és kekszet szórtam egy vágódeszkára.

A férje a szemét forgatta.

– Csak próbálok bókolni neked.

– Akkor legyél egyértelműbb! – vágott vissza az asszony. – Legközelebb mondd például azt, hogy milyen jó seggem van.

Nico úgy festett, mint ha megbotránkozott volna.

– Ne a gyerekek előtt!

Aly elrángatott mellőlük, de nem voltunk elég gyorsak, így még hallottuk Moira szemrehányását:

– Ha szerinted ez a férfi egy gyerek, akkor a Dávid-szobor meg egy halom márvány! Nem kell legyerekezni csak azért, mert összeszorul tőle a gyomrod!

– Moira, az isten szerelmére! Dehogy is!

Aly zihált mellettem, miközben végigsiettünk a folyosón, és mindent megtett, hogy ne nevesse el magát, de hiába.

– Összeszorul tőle a gyomrod… Imádom ezt a nőt!

Én viszont nem találtam ennyire viccesnek a megjegyzését.

– Ennyit arról, hogy ne haragítsam magamra Nicót.

Megszorította a karomat.

– Nem lesz semmi baj. Megfenyegettem, hogy elmondok

mindent a rendőrségnek, ha bántani merészel.

Megtorpantam, és őt sem engedtem tovább.

– Mikor történt ez?

– Egy hete. Emlékszel, amikor visszamentél a lakásodra a cuccaidért?

Bólintottam.

– Amíg távol voltál, idejöttem, leszedtem a tíz körméről a nyomkövető és a lemásolt kulcsaim miatt, és mert nem mondanak el nekünk semmit.

– És? Mi történt? – kérdeztem.

Aly megvonta a vállát.

– Azt mondta, ma este mindenbe beavat minket, de majd hiszem, ha látom.

– Úgy lesz! – vágta rá valaki.

Megpördültünk, Junior tűnt fel az előtér túlsó végében, és maga mögé mutatott.

– Itt vagyunk, ha szeretnétek csatlakozni!

Tehát várhatóan az egész klánnal fogok együtt vacsorázni. Nico, Moira, a fiaik a párjukkal. Remek. Varázslatos! Alig vártam, hogy belevágjunk!

De mitől lett olyan nyirkos hirtelen a tenyerem?

Aly újra megszorította a karomat.

– Máris jövünk!

Junior biccentett, és eltűnt a kanyarban.

Aly berángatott a közeli mosdóba, ahol alig fértünk el ketten. Olyan közel kellett állnunk egymáshoz, hogy beláttam a dekoltázsába, ami meglepő módon lelassította a száguldó pulzusomat. Előző este éppen ott pihentettem a fejem, miután olyan durva orgazmusom volt, hogy isten megjelent előttem, és jó pár percet töltöttem azzal, hogy a fülemet Aly bőrére szorítva hallgattam az egyenletes szívdobogását. Mintha most is hallottam volna a tompa hangokat: *tadamm-tadamm-tadamm.*

Megfogta a kezem, és tágra nyílt, könyörgő szemmel nézett fel rám.

– Nem kell végigcsinálnod.

Azonnal lehajoltam volna, hogy megcsókoljam, ha ezzel nem teszem tönkre a vérvörös rúzsát.

– Köszönöm a lehetőséget, de ha te itt vagy, akkor én is. Majd megoldom.

– Biztos?

– Biztos.

Csodásan nézett ki aznap este. Hosszú haja laza hullámokban omlott a hátára, természetes szépségét kiemelte a smink és az a bombasztikus ruha. Alig vártam, hogy lássam, ahogy leomlik a lába mellé. Sikerült megpillantanom a fehérneműszettet, amit kiválasztott hozzá, a melltartó és a bugyi is fekete volt, csipkés selyem. Lelki szemeim előtt már láttam is, ahogy darabokra téptem, de ez valószínűleg sosem történhet meg. Mint kiderült, az ilyen fehérnemű elég drága, és Aly nagyon mérges volt, amikor egy másik hasonló szettet a késemmel hámoztam le róla.

Talán ha előre beszerzek egy utánpótlást belőle, megúszhatom legközelebb.

A fejét ingatva rám nézett.

– A szexen jár az eszed, ugye?

Elvigyorodtam.

– Nagyon mocskos szexen.

– Oké, rendben leszel.

Azzal ki is tolt a mosdóból, és csatlakoztunk a család többi tagjához a nappaliban. Kezdtem rájönni, hogy abban a házban minden megfelel az előírásoknak. A mennyezet rohadt magasan volt, a fehérre festett gerendák négyzetrácsos mintában keresztezték egymást. A kőből faragott kandalló szinte teljesen elfoglalta a távolabbi falat, és a benne duruzsoló tűz alaposan felmelegítette a helyiséget. Középen, a kristálycsillár alatt, három fehér kanapé állt a kerek asztal körül, amely tele volt italokkal és harapnivalókkal.

Kisebb tömegre számítottam, de Aly unokatestvérei közül csak három álldogált a szüleik mellett, Greget nem láttam sehol. Én voltam az egyetlen plusz egy fő, és nem tudtam, miért. Talán szűk, családi vacsorára készültek, és én betolakodtam? Vagy a fiúk azért jöttek egyedül, mert kényes témákról fogunk beszélgetni?

– Vörös vagy fehér? – tudakolta Nico, a két boroskancsó felé intve.

– Fehér – választott Aly.

A makulátlan kanapékra pillantottam, mielőtt én is ugyanazt kértem.

Nico mindkettőnknek odanyújtott egy poharat.

Aly kortyolt egyet, majd a családfőre szegezte a tekintetét.

– Hogy áll a nyomozás?

A második legidősebb unokatestvére, Alec értetlenkedve nézett rá.

– És mi lett azzal, hogy helló, hogy vagy?

Aly mintha észre sem vette volna, kizárólag Nicóhoz beszélt.

– Azt ígérted, ma este mindent megtudunk.

A bácsikája szemrehányó pillantást vetett rá.

– A vacsora végéig nem beszélünk bizniszről.

– Ez baromság! – vágta rá Aly.

Moira lépett közbe.

– Valóban, de ez a hagyomány. Először az étel és az ital. Az emberek kedvesebbek, ha részegek és tele a hasuk.

– Igen – jegyezte meg Alec. – Nem véletlenül mondják, hogy aki éhes, az mérges.

Aly összeráncolta a homlokát.

– És addig mit csinálunk? Elcseverészünk a semmiről, és közben úgy teszünk, mintha nem is arra a bizonyos beszélgetésre várnánk?

Moira összekoccintotta a poharát Alyével.

– Gyorsan tanulsz.

A barátnőm idegesen sandított felém, én pedig jó nagyot kortyoltam a boromból, hogy ne kelljen megszólalnom. Hogy gyáva dolog? Mindenképpen, de pontosan tudtam, hogy nem szabad beavatkozni egy másik család drámájába, ráadásul ameddig csak tudok, Nico kegyeiben akartam maradni. Abban bíztam, hogy senki sem fog ujjat húzni Alyvel, mert a semlegességem abban a pillanatban véget ér.

És persze megértettem, hogy Aly miért olyan ingerült. Braddel volt tele a sajtó. Egy rohadt gazdag család gyermekéről kiderült, hogy egy megátalkodott erőszaktevő, és valószínűleg sorozatgyilkos is, bár addig csak két hullát találtak a pincéjében, és a „sorozat” előtaghoz három holttest kell. Természetesen több

bűncselekménnyel is meggyanúsították, és már tervezték, hogy felássák a hátsó udvarát, és átkutatják azt az erdőt is, amin át elmenekültünk, további áldozatokat keresve.

Nico tartotta a szavát, és egy Bradre megszólalásig hasonlító férfit valóban rögzített egy bankautomata biztonsági kamerája a kanadai határ közelében. Azóta Brad útlevelét már körözték, és fokozták az ellenőrzést minden határátkelőn. Többször nem bukkant fel, de a helyi hírekben minden este felhívták a nézők figyelmét arra, hogy egy sorozatgyilkos járkál szabadon. Az egész város felbolydult, mindenki azt találgatta, hogy vajon tényleg elhagyta-e az országot, vagy a családja rejtegeti valahol a közelben.

Brad szülei nem tudták elhagyni a házukat a médiafigyelem miatt, az ügyvédeik pedig túlórában igyekeztek állni a kérdéseket, és mindent megtettek, hogy lassítsák a rendőrségi nyomozást. Mint kiderült, Bluhmék a kezdeti sokk miatt tűntek együttműködőnek, és most már mindent megtettek, hogy a közvélemény előtt mentsék a jó hírüket, és elhatárolódjanak attól, amit a porontyuk tett.

Akkora erőkkel dolgozott a rendőrség az ügyön, hogy nem mertem újra betörni a rendszerükbe, pedig Aly bármit megadott volna azért, hogy megtudja, mi történik. Így maradt Nico az egyetlen információforrás.

Aki most Aly felé intett a poharával.

– És hogy megy a munka?

– Hát nem tájékoztat rendszeresen a kis beépített ügynököd a mindennapjaimról?

Nico elvigyorodott.

– Greget lefoglalják a saját feladatai.

– És mik lennének azok? – érdeklődött Aly.

– Amik egy gondnoknak vannak, természetesen – válaszolta Nico értetlenkedve.

Aly körbenézett.

– És hol van ma este?

– Elfoglalt – válaszolt a három unokatestvére egyszerre.

Nem, ez egyáltalán nem volt gyanús.

Aly nem hagyta annyiban.

– És mivel?

Nico most már nem vigyorgott.

– Mondta már valaki, hogy nem igazán brillírozol, ha csevegni kell?

– Mesélj a nyomozásról, és megpróbálok felnőni a feladathoz – vágott vissza Aly.

Egy újabb korty borral próbáltam leplezni az elégedett vigyoromat. Szépen behúzta a csőbe a bácsikáját.

A vacsora előtti beszélgetés a későbbiekben sem lett izgalmasabb. Aly és Nico lényegében végig civakodott, és bár Moira néhányszor kísérletet tett arra, hogy biztonságosabb vizekre terelje a társaságot egy-két jól időzített viccel, de senki sem volt vevő rájuk. Junior megpróbált mentőövet dobni nekem azzal, hogy felhozta a legutóbbi focimeccset, de mivel engem sosem érdekelt a sport, ez a beszélgetés gyorsan kudarcba fulladt.

Bármennyire is kellemetlen volt a helyzet, végtelenül büszke voltam Alyre. A szolgalelkű énem kedvesebb lett volna, hogy mindenkit megnyugtassak, de ő rendíthetetlen volt. Nem azért mentünk oda, mert Aly valóban együtt szeretett volna lenni a családjával, hanem azért, mert rákényszerítettek minket. És hiába volt Moira vicces, és a fiai szívélyesek, azok az emberek akkor is bűnözők voltak. Szemrebbenés nélkül megszabadultak egy hullától, ami azt sejttette, hogy többévnyi tapasztalattal rendelkeznek.

Felmerült bennem a kérdés, hogy hány holttesttől szabadulhattak már meg így. Vajon hány összetört család keresi még mindig a szerettüket, aki sosem tér haza? A maffiózók nem csak gengszterektől és más maffiózóktól szabadulnak meg. Sokszor olyan bolttulajdonosok is a célpontjaik, akik nem hajlandók védelmi pénzt fizetni. Nyomukba erednek olyan kormányzati tisztségviselőknek és közösségek vezetőinek, akik megpróbálnak szembeszállni velük. Vagy megszabadulnak a bűntetteik ártatlan szemtanúitól is.

Nicónak pedig az volt a feladata, hogy ezeket az embereket soha senki ne találja meg.

A fényűzés, ami körülvett minket, áldozatok csontjaira épült. Az

apám egy szörnyeteg volt, de legalább nem húzott hasznot a bűntetteiből. Ő azért gyilkolt, mert beteg volt, és mert egy erőszakos, bántalmazó családban nőtt fel, és a számos súlyos fejsérülése kihatással volt az agya működésére. Nem kerestem kifogást a tetteire, de legalább volt arra valamiféle magyarázat, hogy miért lett belőle az, aki.

De vajon Nicónak miféle mentsége lehet? Aly anyja azt mesélte, hogy szigorú, de kiegyensúlyozott nevelést kaptak. A szüleik sosem verték őket, Nico csak rossz társaságba keveredett. Én viszont elég sokáig jártam terápiára, és régóta tanulmányoztam már az antiszociális személyiségzavarokat ahhoz, hogy ösztönösen megkérdőjelezzem az olyan bájolgó embereket, mint Nico. Vajon tényleg ilyen elragadó személyiségnek született, vagy volt a háttérben némi szociopata jellemvonás is?

– Szívem? – fordult hozzám Aly. – Jól vagy?

Pislogtam egyet, és visszatértem a jelenbe. Már mindenki átment az étkezőbe, így kettesben maradtunk.

– Persze, bocsánat. Egy kicsit elkalandoztam.

Az orrát ráncolva halkabban folytatta:

– Sajnálom. Tudom, hogy ez elég furcsa helyzet.

Közelebb léptem hozzá, hogy végigsimíthassam a karját.

– Ne kérj bocsánatot! Nagyon jól csináltad. Büszke vagyok rád, amiért álltad a sarat, és nem mentél bele a színjátékba.

Ragyogó szemmel nézett rám.

– Köszönöm.

Legszívesebben azonnal közöltem volna vele, hogy szeretem, de sem a hely, sem az időpont nem volt alkalmas. Előző nap már majdnem kiszaladt a számon reggeli közben, és egy nappal korábban is, amikor borzasztóan hamisan énekelt egy Mariah Carey-számot a zuhany alatt, de bármennyire is hittem abban, hogy kitart mellettem, a kisördög a fejemben még mindig megkérdőjelezte a kapcsolatunkat, ezért inkább magamban tartottam a vallomásomat. Nem arról volt szó, hogy nem érdemeltem volna meg a szerelmet; egyszerűen még mindig nem tudtam felfogni, hogy lehetek annyira szerencsés, hogy pont *ő* az, aki belém szeretett.

A vacsora valamivel jobban sikerült, mint a megelőző italozgatás. Túlságosan el voltunk foglalva az evéssel ahhoz, hogy sokat beszélgessünk, Aly és Nico pedig annyira távol ültek egymástól, hogy kiabálniuk kellett volna, ha folytatni akarják a vitájukat. Olyan kényelmes témák kerültek elő, mint az étel, az időjárás, és hogy Moira át akarja alakítani a fürdőszobát, hogy egy spát alakítson ki a helyén.

Miután befejeztem, hátradőltem a székemen, képtelen voltam egyetlen falatot is enni, melegem volt, álmos voltam, és úgy éreztem, dugig vagyok. Nem csoda, hogy megvárták a vacsora végét a komolyabb témákkal. Nehéz lett volna úgy feldühödni, hogy csak az járt az emberek fejében, milyen jól is fog esni egy kis szunyókálás evés után.

Aly a tányérja mellé tette a szalvétáját, és az asztalfő felé fordult, ahol Nico trónolt.

– Most?

A bácsikája felsóhajtott.

– Rendben.

Moira megfogta a férje kezét.

– Kávét?

Nico arca ellágyult, amikor a feleségére nézett, én pedig kezdtem megkérdőjelezni a szociopata-elméletemet, mert Aly bácsikájának a tekintetébe őszinte rajongás költözött.

– Igen, kérek. – Azzal felénk fordult. – Kér még valaki?

Eszembe jutott, mit mondott Junior Nicónak a kávéfőzéssel kapcsolatos hiúságáról, és bólintottam.

– Sosem mondanék nemet egy olyan macchiatóra.

Nico arca felderült.

– Moira még nálam is jobbat készít. – Újra a felesége felé fordult. – És a feneke is csodás.

A fiaik egy emberként hördültek fel, és lassan elhagyták az asztalt, a tányérjaikat kötelességtudón magukkal vitték a konyhába.

Moira viszont lelkesnek tűnt.

– Be lehet ám törni – jelentette ki, és nyomott egy puszit a férje arcára.

Negyedóra múlva Alyvel csatlakoztunk Nicóhoz és Juniorhoz

Nico dolgozószobájában, és ott ittuk meg a kávét. Ez volt a ház egyetlen olyan helyisége, ahol úgy éreztem, elengedhetem magam. A falakon sötét faborítás volt, a csillár kellemesen lágy fényt adott, a lábunk alatt egy kiszolgált perzsaszőnyeg borította a palaszürke járólapok nagy részét. Nico asztala foglalta el a központi helyet a szobában, de a vele szemben álló két bőrszék legalább annyira kényelmesnek tűnt, mint a sötét kanapé a távoli falnál, és én úgy döntöttem, szívesen ülök bármelyikbe, majd Aly választ. A bőr ülőbútor azt jelentette, hogy akkor sem történik katasztrófa, ha véletlenül kilöttyintem a kávét.

Aly a kanapé mellett döntött, így letelepedtem mellé, Nico és Junior pedig felénk fordították a két széket.

Miután mindenki helyet foglalt, Nico belekortyolt az espressóba, majd Aly szemébe nézett.

– Nem találtak semmi rátok utaló nyomot a házban.

Annyira megkönnyebbültem, hogy a csészémet a térdemre kellett tennem, nehogy kiöntsem.

Aly megszorította a vállamat, és abból, amilyen erősen csinálta, tudtam, hogy őt is ugyanúgy elárasztották az érzelmek, mint engem.

– És a furgon?

Junior elvigyorodott.

– Az áramszolgáltató cég megerősítette, hogy épp rutin karbantartási feladatot láttak el, és a rendőrségnek küldött összes adat is ezt támasztotta alá.

– Mi van a lábnyomokkal, amiket mindannyian magunk után hagytunk? – erősködött Aly.

– Miféle lábnyomokkal? – kérdezte Junior. – A srácok elsimították a havat, amikor elmentek.

Erőt vettem magamon, hogy az ujjaim ne szorítsák annyira a csészét.

– Tehát akkor csak a miénk maradt ott?

Nico bólintott.

– Emlékszel, hogy egy számmal kisebb bakancsot kellett felvenned?

– Igen. Arra gondoltam, azért, hogy ne egyezzen a valódi méretemmel. – Mert én is pont ezért vetettem be ezt a trükköt

aznap, amikor először törtem be Aly házába.

Nico ismét bólintott.

– Ugyanakkora cipőt hordott Brad is, mint amekkora rajtad volt.

Erre nem számítottam.

Az agyam vadul pörgött, ahogy próbáltam felidézni az összes utasítást, amit aznap este kaptam, hogy mennyire ragaszkodtak ahhoz, hogy hekkeljem meg Brad számítógépét, de mindenképpen úgy, mintha ő lépett volna be, és dekódoljak mindent, amivel a zsaruk esetleg nem boldogultak volna, például a titkos merevlemezét.

Aly elengedte a vállamat, és előredőlt.

– Azt akarod mondani, hogy a rendőrség szerint Brad volt aznap este a dolgozószobájában?

Nico bólintott.

– És egy bűntársa. Ezért adtak ki közleményt két férfiról. Még szerencse, hogy jó nagy a lábad, kislány!

Aly elfintorodott.

– Kösz az alattomos bókot.

De Nico csak legyintett.

– Nem úgy értettem.

Összevontam a szemöldököm.

– És mi van Brad telefonjával? Megtalálta a rendőrség?

– Ó, hogy az! – mondta Nico, és kihörpintette a maradék espressóját. – Igen, megtalálták. Brad nem sokkal azután, hogy kiengedték a kórházból, rákeresett Alyre, de nem ő volt az egyetlen, akit meg akart találni. Sokkal jobban érdekelte egy másik nővér, bizonyos Erica Willet.

Aly szakadozva fújta ki a levegőt.

Megszorítottam a térdét.

– Ő volt az a munkatársad, aki hasonlított egy korábbi áldozatára?

Aggódó tekintettel fordult felém.

– Igen.

Megsimogattam a harisnyás lábát, hogy megnyugtassam. Ha nem lett volna közönségünk, azonnal az ölembe húztam volna. Napról napra erősebb volt a késztetés, hogy ha zaklatott, azonnal átöleljem. Ez is csak azt bizonyította, mennyire belehabarodtam.

Újra Nico felé fordult.

– Ki fog engem hallgatni a rendőrség?

A nagybátyja megrázta a fejét.

– Nem valószínű. Mivel más nyomot nem találtak, nincs rá okuk. Legfeljebb arról akarhatnak beszélni veled, hogy amikor találkoztál vele a kórházban, milyen állapotban volt, de erre is csak hetek múlva kerülhet sor, ha egyáltalán megtörténik. Túlságosan lefoglalja őket, hogy más nyomok után kutassanak, és végignézik az eltűnt nőkről szóló bejelentéseket. Mint kiderült, az elmúlt négy évben nagyjából húsz kurva tűnt el a városban.

– Szexmunkás – javította ki Aly.

Újra hátradőltem, ezúttal döbbenten.

– És a rendőrség eddig nem aggódott emiatt?

Nico szemöldöke megemelkedett.

– Neked mindenkinél jobban kellene tudnod, hogy a rendőrség mennyire leszarja a prostikat. – Gyorsan felemelte a kezét. – Bocsánat, szexmunkásokat.

Ledermedtem. Baszki. Nico tud az apámról.

Aly lenyúlt, összekulcsoltuk az ujjainkat.

– Ezt nem mondom el még egyszer. Ez volt az utolsó ilyen utalásod.

Nico szúrós szemmel méregette.

– Szóval tudod?

Junior szeme ide-oda járt köztük.

– Mit tud?

Hát Nico nem mondta el neki? Hála az égnek!

– Semmit – vágta rá Aly, miközben a bácsikájára meredt. – Igaz?

Egy hosszú másodpercig farkasszemet néztek. Az akarat újabb csatája volt ez köztük, azúttal némán.

– Én vagyok az egyetlen rokonod a gyerekeiden kívül – emlékeztette Aly.

Nico lassan bólintott.

– Rendben.

Aly kifújta a levegőt.

– Van még valami, amiről tudnunk kell?

Mint kiderült, nagyon is sok. Egy húszfős munkacsoport vette

ét a nyomozást, amiben a helyi rendőrség mellet az FBI ügynökei is helyet kaptak. Az elsődleges feladatuk az volt, hogy megtalálják Bradet, a második pedig az áldozatok felkutatása. Rendőrök járták az utcákat, végre átnézték az összes eltűnt személy aktáit, amikkel szart sem törődtek addig. Brad gyerekkori ügyeit is nyilvánosságra hozták, és egy kriminálpszichológust is bevetettek, hogy részletesebb profilt készítsen a bűntetteiről és a lehetséges eszkalációkról.

A korábbi áldozatait újra kihallgatták. Bírókat és ügyvédeket függesztettek fel a tárgyaláson kívüli megegyezéseik miatt. Az FBI egyik elemzője a telefonhívásait nézte át, hátha kiderül, hogy hol temette el az áldozatait, a GPS adatait pedig olyan területekkel vetették össze, ahol nők tűntek el.

Hatalmasra duzzadt az ügy, és így Aly neve csupán egy volt az óriási információhalmazban, ami fölött könnyedén elsiklottak.

Minél tovább beszélt Nico, annál inkább kezdtem hinni abban, hogy megúszhatjuk a történteket. Brad hátrahagyta a telefonját, és elment Alyhez. Kikapcsolta a GPS-t a kocsijában. Aly házát és a kocsimat is tisztára sikálták. Még ha az egyik szomszédja biztonsági kameráján fel is tűnt volna Brad, ahogy közelít Aly otthonához, nem volt olyan fizikai bizonyíték, ami hozzánk vezette volna a rendőröket.

Junior megesküdött, hogy soha senki sem fogja megtalálni Brad testét. Brad autóját teljesen kibelezték, az alkatrészeket a város több részén, különböző autókba szerelték. Ráadásul a rendőrség úgy gondolta, hogy Brad még él. Amikor Nico azt mondta, úgy tervezi, hogy ennek alátámasztására párszor még fel fog tűnni Kanadában a következő hónapokban, a vállam végre kezdett ellazulni. Először azóta, hogy Brad betört Alyhez. És ennek azért is örültem különösen, mert már kezdett nagyon csúnyán beállni a nyakam, és a megdöbbentően jó kinézetemnek se tettek volna jót a ráncok a homlokomon.

Azt éreztem-e, hogy fellélegezhetünk? Nem. De azt igen, hogy végre nem kell minden ötödik másodpercben a hátam mögé nézni, és ezért örökre hálás leszek Nicónak.

Majdnem egy órán át beszélgettünk, Aly egyik kérdést a másik után szegezte a nagybátyjának és az unokatestvéreinek, amíg

egy ponton Nico össze nem csípte az orrnyergét, és könyörgőre nem fogta, mondván, megfájdult a feje a faggatózástól. Megígérte, hogy felhív minket, ha bármi történne, és Aly csak ezután volt hajlandó elindulni. Nico erősködött, hogy maradjunk a desszertre, de Aly visszautasította.

Kifelé menet bement a mosdóba, én pedig összeszedtem a kabátjainkat, és és a bejárati ajtónál vártam rá a bácsikájával.

Ez volt a második alkalom, hogy kettesben maradtam vele, és bízva abban, hogy elsimíthatom a korábbi kínos pillanatokat, felé nyújtottam a kezem.

– Még egyszer köszönet mindenért.

Nem fogott kezet velem, sőt, látványosan zsebre vágta a sajátját, miközben szúrós szemmel méregetett.

– Az unokahúgomért tettem. Nem miattad.

– Értem, de akkor is hálás vagyok.

Kifürkészhetetlen lett az arckifejezése.

– Nem bízom benned.

– Oké. – Mégis mi mást mondhattam volna?

Nico közelebb lépett, és bár fele olyan nehéz volt, mint én, úgy tűnt, azt tervezi, hogy tovább közelít, és arra vár, hogy hátráljak én. Tekintete rideg lett, és kegyetlenség villant benne, amitől úgy éreztem, mintha most pillantottam volna meg először az igazi énjét: Nicót, a maffiózót.

– Ha valaha bántani merészeled az unokahúgomat…

Elnevettem magam.

Mentségemre szóljon, hogy olyan sokáig visszatartottam, ameddig csak bírtam. Istenem, annyira kiszámítható volt! Hajlandó lettem volna hajbókolni neki, ha civilizált marad, de úgy éreztem, ez nem tart sokáig. Ezért is követtem Aly példáját, és már készen állt a B tervem.

– Nézd! Biztos vagyok abban, hogy ez a legtöbb embernél működik, de te pontosan tudod, ki az apám. Nem tudsz olyat mondani, ami akár csak megközelíthetné mindazt, amit átéltem mellette. – Elővettem a telefonomat a zsebemből, és odamutattam neki. – És felvettem a teljes beszélgetést, ami a dolgozószobádban zajlott, és már el is küldtem egy privát szerverre, szóval kvittek vagyunk. Te is tudsz rólam ezt-azt, és én

is rólad. Többé ne merészelj megfenyegetni, és meg se forduljon a fejedben, hogy szívességet kérsz tőlem, különben belülről fogom lerombolni az egész szervezetet.

Felemeltem a telefonomat, és rákoppintottam a képernyőre, hogy nyomatékosítsam a mondanivalómat. Az egész ház sötétbe borult. A bejárati ajtónál pittyegni kezdett a riasztó, Nico pedig sietve beütötte a kódot, mielőtt az egész ház szirénázni kezdett volna.

– Drágám? – kiáltott fel Moira valahol a házban. – Mi történt?

– Biztosan áramkimaradás volt – válaszoltam Nico helyett.

Aztán visszafordultam Aly bácsikája felé, és olyasmit tettem, amit már évek óta nem. Az agyam sötét, távoli, érzéketlen zugába mentem, ahová mindig elbújtam apám elől. Ott nem érhetett fájdalom, és nem kellett éreznem semmit sem. Ott magasról tettem mindenre és mindenkire, beleértve magamat is, és tudtam, hogy ez az arcomon is látszik, pont úgy, mint évekkel korábban, amikor halálra rémisztettem Tyler borzalmas excsaját.

– Akárhogy is, engem egyáltalán nem érdekelsz. A családod kedvesnek tűnik, de őket is leszarom. Ha holnap eltűnnél, úgy aludnék, mint a bunda. És nem, ez nem fenyegetés, egyszerűen közlöm a tényeket. Érted, amit mondok?

– Hogy pont olyan beteg vagy, mint az apád? – vágott vissza Nico.

– Nem, annyira azért nem vagyok elvetemült. Én még törődöm *bizonyos* emberekkel. Például Alyvel. Bármit megteszek, hogy megvédjem. A képességeimmel sokkal jobb szövetséges lennék, mint ellenség. Ezért még egyszer felajánlom, hogy fogjunk kezet, és kezdjük újra ezt a beszélgetést. – Kinyújtottam felé a kezem. – Nagyon köszönök mindent.

Nico arca elkomorult, a mélyről feltörő haragját bizonyította, hogy egyre vörösebb lett. Innentől nagyon vigyáznom kell vele és a fiaival is, de egyvalamit igenis megtanultam az apámtól: ne hagyjam, hogy a hozzá hasonló emberek beleszóljanak az életembe.

Vártam néhány másodpercet még mindig ebben az érzelmileg eltávolodott állapotban, farkasszemet néztünk, és hagytam, hogy eldöntse, az ellenségem vagy a barátom akar-e lenni. Egy részem

bízott abban, hogy rosszul választ. Már évek óta nem volt ugyanis lehetőségem igazán próbára tenni a hekkerképességeimet, és a gondolat, hogy lassan, egyenként szivárogtassam az FBI-nak a maffiát besározó bűncselekményeket, megmosolyogtatott.

És azt hiszem, pont ez a mosoly hatott a leginkább Nicóra. Megvonta a vállát, és fintorogva, de végül megfogta a kezem.

– Nagyon szívesen.

– Igazán nagyra értékelem azt a kemény munkát, amit az unokahúgod védelmében végeztél – mondtam, ami igaz volt.

– Elég elcseszett egy kölyök vagy, nem igaz?

Egy levegővétel hangja jelezte, hogy Aly megérkezett.

– Mit mondtál a pasimnak?

Egy szempillantás alatt ismét önmagam voltam, a mosolyom hátborzongatóból őszintévé vált, ahogy elengedtem Nico kezét, és az unokahúga felé fordultam.

– Csak ugratott – válaszoltam. – Mert csináltam egy hülye viccet. Igaz?

Nico pillantása rólam Alyre ugrott.

– Igaz.

Meglapogattam a vállát.

– Még egyszer köszönet Moirának a vacsoráért. Isteni volt.

Aly a homlokát ráncolva csatlakozott hozzánk, érezte, hogy valami nem stimmel.

– Indulhatunk? – kérdezte tőlem.

– Igen – válaszoltam, majd visszafordultam a bácsikájához. – Alig várom, hogy a jövő hónapban megismételjük.

Nico kissé elsápadt a gondolattól, de végül sikerült elbúcsúznia Alytől, és kikísért minket anélkül, hogy bármit elárult volna.

– Mi a francot mondtál neki? – faggatott a barátnőm, útban a kocsim felé.

– Azt mondtam neki, hogy jó a segge.

Aly majdnem megfulladt.

– Most mi van? – értetlenkedtem. – Nem hazudtam.

Kinyitottam az ajtót, és mindketten beszálltunk. Ahogy elindítottam a motort, Aly felém fordult, és gyanakvó tekintettel nézett rám.

– Megfenyegetted, ugye?

– Igen, de ő kezdte.

– És mi van azzal, hogy megpróbálsz jóban lenni vele?

– Lehetetlen küldetésnek bizonyult.

Aly belebokszolt a karomba.

– Neked teljesen elment az eszed? Tudod te egyáltalán, hogy mit tehet veled?

Én is szembefordultam Alyvel.

– Inkább az a kérdés, hogy tudod-e, én mit tehetek vele.

Alynek elakadt a szava. Láttam, hogy forognak a kerekek a fejében, és próbálta felidézni mindazt, amit megtudott a számítógéppel kapcsolatos képességeimről.

– De a kockázat…

Elsimítottam egy kósza tincset az arcából, csak hogy végre hozzáérhessek.

– Tudom, hogy kockázatos, de szerintem nem jutunk el odáig. Nico okos fickó. Tudja, hogy a tűzszünet köztünk sokkal előnyösebb, mint lángba borítani az egész világot csak azért, hogy bebizonyítsa, az ő szerszáma nagyobb, mint az enyém.

Aly megint elfintorodott.

– Remek. Inkább ne beszéljünk szerszámokról!

– De érted, hogy mire gondolok. A fenyegetés csupán fenyegetés. Rá kell jönnie, hogy nem bánhat velem úgy, mint bárki mással. És azt is meg kell értenie, hogy nem tüntethet el az életedből csak azért, mert szerinte nem vagyok eléggé olasz.

Aly tekintete a szememről a számra siklott, majd vissza.

– Muszáj volt megvárnod, amíg nem voltam ott? Örömmel végignéztem volna, ahogy leuralod.

– Leuralom, mi? Ezt a pornókönyveidből szedted?

A szemét forgatta.

– Azok pikáns romantikus történetek, és legalább annyit tanultam belőlük, mint a te maszkos csatornádból.

– Igazán? Mint például?

– Mint például azt, hogy ha végre ott leszünk a hegyi faházban, amit lefoglaltam, azt akarom, hogy cserkéssz be, és dugj meg a fák között, mint valami állat.

Most rajtam volt a sor, hogy elakadjon a lélegzetem. Igen. Ezt valóban megtehetem érte.

– Ha már szóba került a maszkos csatornám, lenne kedved ma este is segíteni a kamerával? Úgy tűnik, a közönségnek egyre jobban tetszik az új, Aly-féle tartalom.

Felnyögött, és bekapcsolta a biztonsági övét.

– De csak akkor, ha nem köszönöd meg nyilvánosan. Szerda óta legalább ezer új követőm lett.

– Tudod, vannak, akik fizetnek azért, hogy így megnőjön a követőtáboruk, Aly – világosítottam fel, még mindig kötekedő hangnemben.

Pléhpofával fordult vissza felém.

– Igen, de vajon azért is fizetnek, hogy az új követőik megfenyegessék őket? Mert úgy tűnik, nekem csak ez jut.

– Ők csak gondoskodni akarnak arról, hogy rendesen bánj velem. Még mindig nem bíznak benned azóta, hogy egyszer sikerült elszomorítanod.

– Bárcsak tudnák, mi is történt valójában…

Most már vigyorogtam.

– Szerintem sejtik, hogy valami szexi dologról volt szó.

Aly felsóhajtott.

– Igazad van. Kit akarok átverni? Hiszen én azt élem meg, amiről ők csak fantáziálnak. Mindig az ellenségük leszek.

Átfogtam a tarkóját, hogy magamhoz húzhassam. A kocsiban még elég hideg volt, látszott a leheletünk.

– Figyelj?

Egyenesen a szemembe nézett.

– Igen?

– Szeretlek – mondtam ki végre, mert már nem bírtam magamban tartani.

– Tudom.

– Tudod?

Bólintott, a haja megcsiklandozta a homlokomat.

– Igen. Az elmúlt héten többször is mondtad álmodban.

– Ó!

– Figyelj?

– Igen?

– Én is szeretlek. És bármi történik, együtt átvészeljük. Engem

már nem köt ide semmi. Ha kell, példát vehetünk Bradről, és elhúzhatunk egy másik országba.

– Reménykedjünk, hogy nem lesz rá szükség. De ha mégis, benne vagyok. Bárhonnan dolgozhatok, és egyedi megbízásokat is teljesíthetek. Nem kell aggódnunk.

Aly elvigyorodott.

– Oké, de megegyezhetünk valami melegebb helyben? Elegem van már a hidegből.

– Ahogy szeretnéd, szépségem – mondtam, és megcsókoltam.

EPILÓGUS

Aly

Egy vízibivaly kecsességével vágtam át a bozótoson. Ágak reccsentek a talpam alatt. Madarak rikoltoztak a fejem fölött, így jelezték, hol vagyok. Nem törődtem velük, csak futottam tovább.

Most nem a lopakodás, a sebesség volt a lényeg. Vadásztak rám, és ha esélyt akartam adni magamnak a menekülésre, a lehető legtávolabb kellett kerülnöm a férfitól, aki a nyomomban volt.

Nyár közepe volt, a nap magasam járt a búzavirágkék égen, felperzselte az erdőt a melegével. A homlokom izzadni kezdett, ahogy átugrottam egy kidőlt fatörzset. A fák levelektől roskadoztak, az alacsonyabb ágaik belekapaszkodtak a hajamba és a ruhámba, mintha megpróbálnának lelassítani, a levegő pedig annyira párás volt, hogy súlyos takaróként nehezedett a mellkasomra.

Még nagyobb sebességre kapcsoltam, hajtott az elszántság. Josh *nem* fog elkapni. Mi a francnak kellett fogadnom vele? Biztosan megőrültem, vagy elvette az eszemet a túl sok szex.

Létezik egyáltalán ilyesmi?

Hat hónappal korábban még úgy gondoltam volna, hogy nem, de azóta többször is megtapasztaltam, hogy ha jól megdugtak, átmenetileg még az olyan alapvető dolgokat is elfelejtettem, mint segítség nélkül járni vagy egyszerű matematikai műveleteket megoldani.

A fogadás elég egyértelmű volt: ha Josh húsz percen belül elkap, vesztettem.

És nem akartam veszíteni, mert akkor életemben először szerepelnem kellett volna az egyik videójában, ráadásul ő mondhatta volna meg, hogy mit csináljak. Ismerve Josht, arra használta volna fel ezt is, hogy felpiszkáljon. Az eredmény pedig vagy az lett volna, hogy szégyenemben elbujdosok a világ elől, vagy egy éven belül másodszor én lettem volna az internet leggyűlöltebb nője.

Ami csak a holttestemen át történhet meg.

Talán szó szerint, ha nem kezdek jobban ügyelni arra, hogy merre megyek.

Még időben sikerült kifarolva megállnom egy szakadék előtt, ahonnan egy hosszú, meredek lejtő vezetett egy sziklákkal teli szurdokba. A szívem majd kiugrott a helyéről, amikor rájöttem, milyen közel jártam ahhoz, hogy az legyen életem legrosszabb napja.

Hátrapillantottam. Francba! Biztosan letértem az ösvényről, és valahogy egy vadcsapásra keveredtem. De ha visszafordulok, értékes perceket veszítettem volna, ezért úgy döntöttem, haladok tovább egy másik vadcsapáson, ami a szurdokkal párhuzamosan futott, hegynek felfelé. Le kellett lassítanom, annyira közel kerültem a szakadék széléhez. Egyetlen rossz lépés, és lezuhanok, de közben megnyugtató volt a tudat, hogy Joshnak is vigyáznia kell, nemcsak nekem.

Nem szerettem volna veszíteni, de közben alig vártam, hogy végre utolérjen, és kezdetét vehesse az igazi vadászat. Adott öt perc előnyt a sportszerűség kedvéért. Josh vidéken nőtt fel, és a legszebb emlékei közé tartoztak azok a napok, amikor kempingezni mentek a mostohaapjával. Rob egy ízig-vérig vidéki fickó, és Josh nagyon sokat tanult tőle a nyomkövetésről és arról, hogyan kell túlélni, ha elveszne a vadonban.

Nekem fogalmam sem volt az ilyesmiről, de két dolog biztos az előnyömre szolgált: a sebesség és az állóképesség. A gimnáziumban a futócsapat sprintere voltam, és végzősként eljutottam az állami bajnokságig is. Joshnak pedig fogalma sem volt arról, hogy az elmúlt három hónapban heti kétszer az edzőterem helyett a helyi futópályát választottam. A rövid és hosszú távú edzéseket váltogatva kihoztam a lehető legtöbbet magamból, mert nem akartam, hogy könnyű préda váljon belőlem.

Igen, szerettem volna, ha elkap és megdug az erdőben, de azt akartam, hogy az élmény a lehető legteljesebb legyen. Azt akartam, hogy vadásszon rám. Azt akartam, hogy *kiérdemelje* a jogot, hogy a magáévá tehessen. A mohón csillogó tekintetéből ítélve ő is ugyanígy gondolkodott, és alig vártam, hogy újra

megmutassa a sötétebbik énjét.

Nem állítottunk fel túl sok szabályt, de ha bármelyikünk megszegte volna a megállapodott kereteket, azonnal elveszíti a fogadást. Először is, a csalás tilos. Mindketten GPS-nyomkövetőt viseltünk arra az esetre, ha eltévednénk, és megígértük, hogy csak akkor nézünk rá, ha Josh egy óra elteltével sem talált rám. És tisztán kellett játszani. Nem szórhattunk homokot a másik szemébe, nem állíthattunk csapdákat – ami részemről teljesen kizárt volt, hiszen fogalmam sem volt, hogyan kezdhetnék hozzá.

Az utolsó szabály pedig az volt, hogy csakis a behatolás számított elkapásnak. Ha tehát Josh utolért, de nem sikerült belém dugnia a farkát, akkor még volt remény.

Hivatalosan ez már talán feszegette a kölcsönös beleegyezés határait, de részemről teljesen rendben volt, szóval ez egy amolyan „bele is meg nem is”-egyezéses állapothoz hasonlított. Ráadásul Josh hajhatatlan volt abban, hogy ha azt mondom, elég, akkor leáll. Mint mindig.

Egy részem azt remélte, hogy a végsőkig kiélezett küzdelmet folytatunk majd a dominanciáért. Teljesen felpezsdített az ötlet, hogy Josh fizikailag is maga alá gyűrjön, és mivel mindig nagyon élveztük az *edginget*, úgy éreztem, csak még jobban felizgat, ha nem hagyom, hogy hozzám érjen.

Nem mintha nem lettem volna már most nedves.

Amint beléptem az erdőbe, készen álltam a küzdelemre, de azért visszafordultam, hogy küldjek neki egy búcsúpuszit, és figyelmeztessem, hogy ne bánjon velem kesztyűs kézzel csak azért, mert odavan értem.

Hangos nevetésben tört ki, és azt mondta, fussak. Az, ahogy a tekintete elsötétedett a vágytól, nyúlcipőket varázsolt a lábamra.

Eredetileg azt akartam, hogy éjszaka rendezzük meg a vadászatot, hogy még félelmetesebb legyen, de úgy döntöttünk, hogy túlságosan veszélyes lenne. Egyszerűen nem volt értelme megkockáztatni, hogy valamelyikünk kificamítsa a bokáját, vagy elájuljon, mert akkorát esik valamiben.

Furcsa zaj rántott vissza a kéjes ábrándozásból, és egy pillanatra megállt a szívem, mert azt hittem, Josh rám talált. De csak egy mókus szaladt felfelé egy közeli fán. Újra a keskeny

vadcsapásra összpontosítottam, és kissé megkönnyebbültem, amikor lassan eltávolodott a szurdoktól, és kellően kiszélesedett ahhoz, hogy gyorsíthassak a tempón.

Az ösvény továbbra is felfelé vezetett, így egyre magasabbra jutottam a hegyen. Egy apró kiszögellés után lefelé folytattam az utamat, és menet közben láttam egy szarvast meg egy őzet is.

Egy patak futott át a szurdok közepén, és úgy döntöttem, inkább átgázolok rajta, mintsem azzal vesztegessem az időt, hogy valami átkelőt keresek. A túloldalra érve a lábam beleakadt egy kiálló gyökérbe, és majdnem arccal a földre zuhantam.

Megálltam egy pillanatra, és levegőért kapkodva ellenőriztem, hogy nem sérültem-e meg. Amikor úgy tűnt, baj nélkül megúsztam, újra nekiiramodtam, és ránéztem az órámra is. Majdnem felsikítottam örömömben, amikor kiderült, hogy már negyedórája az erdőben vagyok. A visszaszámlálás akkor indult, amikor Josh utánam eredt, vagyis gyakorlatilag a vadászat felénél tartottunk. Az elmúlt tíz percben Josh a nyomomban volt, és bár se nem láttam, se nem hallottam őt, képtelen voltam szabadulni a gondolattól, hogy ott liheg valahol a sarkamban.

Josh egy igazi óriás volt, és elég sokat edzettünk együtt ahhoz, hogy tudjam, a méretéhez képest elég gyors is. Rendszeresen elaléltam attól, ahogy a terem egyik végéből a másikba sprintelt egy száznegyven kilós súllyal, szóval el tudtam képzelni, milyen gyors lehet, ha nincs semmi, ami visszafogja.

Feszülten füleltem, egyre jobban figyeltem arra, hová lépek, nehogy túl sok ág reccsenjen meg a lábam alatt. Az erdőt mindig madárcsicsergős helynek képzeltem, de ilyen mélyen a fák között szinte síri csend honolt, így a lépteim zaja még jobban elárulta, merre járok. Az előző évben lehullott levelek beborították az ösvényt, és ropogtak a talpam alatt. Az ágak pedig zörögtek, ahogy bevettem magam közéjük.

Cserébe egy nálam közel ötven kilóval nehezebb test valószínűleg még nagyobb zajt csapott. Azt viszont már rég megtanultam, hogy sosem becsülhetem alá a pasimat, ezért továbbra is hegyeztem a fülemet, hátha elárulja magát.

Nem hallottam semmi mást, csak a saját csörtetésemet, néha egy zsémbes mókust vagy egy dühös kék szajkót. A csend

teljesen kikészített. Szinte láttam magam előtt, ahogy egy kéz kinyúl a bozótosból, vagy kísértetek erednek a nyomomba. Kirázott a hideg, hirtelen úgy éreztem, mintha valaki a tarkómba lihegne. Megpördültem, de nem láttam semmit sem.

Még jó, hogy nem éjszaka csináltuk ezt, mert nappal is pont elég félelmetesnek bizonyult. A szívem majd kiugrott a helyéről. Adrenalin áradt szét az egész testemben, ami hajtott előre egy sziklaomláson át, ahol facsemetékbe kapaszkodva jutottam egyre feljebb.

Mi a fenének jöttem erre? A vadászat futás helyett már inkább csak mászásból állt, és bár lapos terepen sokáig bírtam, a megerőltetéstől a lábaim kezdtek sajogni. Egyre bizonytalanabbnak, ijedtebbnek és idegesebbnek éreztem magam, mint egy nyúl, egy rókával a sarkában.

Abban reménykedve, hogy megkímélhetem a fájó lábaimat, egy másik hegy tetejéhez közeledve élesen balra kanyarodtam és elhagytam az ösvényt, hogy a fák között fussak tovább a széles csúcs mentén. Ilyen magasan már inkább tűlevelű fákkal találkoztam, és az aljnövényzet elég gyér volt, több száz méterre el lehetett látni. A letarolt fenyőfák törzsei gyufaszálként meredeztek körülöttem, egyre jobban be lehetett látni a terepet. Innen könnyen észrevehetem majd, ha Josh közelít.

Tökéletes volt.

Tempós sétára lassítottam, és hálás voltam a puha tűlevelekért, mert elnyomták a lépteim zaját. Már nem kellett rohanni. Eljött a lopakodás ideje. Egy kis szerencsével, ha meghallom Josht, lesz időm elbújni, vagy megindulni lefelé, hogy a gravitáció segítségével sokkal kevesebb energiát felemésztve jussak el a vízszintesebb területek felé.

Lehet, hogy préda voltam, de nem akármilyen. Megvolt a magamhoz való eszem, és eldöntöttem, hogy megizzasztom a ragadozómat.

Egy éles reccsenés visszhangzott a fák között.

Megfordultam, és majdnem felsikítottam.

Josh alig tíz méterre állt tőlem, kezében egy kettétört ágat tartott. Nem voltam büszke rá, de annyira meglepett, hogy földbe gyökerezett a lábam. Mégis honnan a fenéből került oda?

Megindult felém az árnyékból, sötét ruhájában hatalmasnak és vészjóslónak tűnt. Létezik, hogy nagyobb lett, amióta együtt vagyunk? A bicepszén feszült a felsője ujja, a vénákkal tarkított izmai végig kirajzolódtak a karján. Rajta is futónadrág volt, hogy megvédje a lábát a karcolásoktól, de az ő fatörzs méretű combján rendesen megfeszült.

Igen, egyértelműen nagyobb lett. Én vettem neki ezt a pólót két hónappal korábban, és abból, ahogy a mellkasára tapadt vagy az következett, hogy felszedett némi súlyt, vagy az, hogy összement a mosásban a ruhadarab.

Ráadásul még csak nem is lihegett. Sikerült olyan nesztelenül a közelembe férkőznie, hogy szándékosan eltört egy gallyat, csak hogy legyen esélyem ellene. Néztem, ahogy félrehajítja, és győzelemittas vigyor ül ki az arcára.

Mintha csak gúnyolódna.

A pokolba is, azt már nem!

Kilőttem, mint egy nyílvessző. Egyszerre féltem és voltam mérhetetlenül dühös. Mi mindent meg nem tettem azért, hogy mindkettőnk számára élvezetes legyen ez a kis játék, erre ahogy megálltam, az a szemétláda azonnal rám talált.

A hangos nevetése egyre beljebb űzött az erdőbe.

Túl késő volt már ahhoz, hogy elbújjak vagy valamit kitaláljak. Az ösztönöm hajtott előre, a két karom is vadul mozgott futás közben, hogy az utolsó tartalékaimat is mozgósítsam. A fák összemosódtak körülöttem, a lábam szinte repült az avar fölött. Megpillantottam egy sűrű bozótost, és elindultam feléje.

– Ó, nem. Ne merészeld! – kiáltott Josh, és dübörgő léptekkel üldözőbe vett.

Hiába adtam bele mindent, egyre közelebb került hozzám. Szerettem volna hátrapillantani, hogy tudjam, mennyi előnyöm maradt még, de attól tartottam, hogy a legkisebb időveszteség is a végemet jelentheti. Minden lépésnél azt éreztem, az lesz az utolsó. Megfeszült a vállam, felkészültem arra, hogy Josh hátulról rám veti magát.

Rohanj, te kurva! Nem érdekelt a fájdalom, még egyszer nekiveselkedtem, hogy mindent megtegyek a szabadságomért.

Egy férfias felmordulás ütötte meg a fülemet, ahogy elértem a

bozótost.

Szent ég! Lehet, hogy sikerül?

A tekintetem megakadt egy alig látható vadcsapáson, amely olyan keskeny volt, hogy talán nyulak használhatták. Ez volt az egyetlen út, amit láttam, és nem volt időm más megoldást keresni.

Most vagy soha.

Ráfordultam, lehajolva próbáltam kikerülni a vadszederbokor tüskéit, és a karomat felemelve védelmeztem az arcomat. A nadrágom megakadt itt-ott, a bőrömön tövisek hagytak nyomot. Egy puffanást hallottam hátulról, amit egy feldühödött ordítás követett. Joshnak ez az ösvény túl keskeny volt, alig fért el.

Győzelemittas várakozás járt át, ahogy tovább nyomakodtam előre.

Azt akartam, hogy sose érjen véget a vadászat, de közben alig vártam, hogy közelharcba keveredjünk. Átnedvesedett a bugyim. A mellem hatalmasra duzzadt a sportmelltartóban, alig vártam, hogy Josh hozzám érjen. Hiába tűnt úgy hirtelen, hogy győzhetek, a testem mégis felkészült arra az esetre, ha veszítenék.

Végre sikerült átjutnom a bozótoson, napfény és egy enyhe lejtő várt a túloldalon. A csalitos nem volt túl mély, de a szélessége miatt Josh értékes másodperceket veszíthetett, amíg megkerüli. Én pedig eldöntöttem, hogy kihasználom ezt.

Félig futva, félig csúszva száguldottam lefelé. Valahol mögöttem Josh megkerülte a bozótost, talán már látta is, hogy egyre távolodom, így könnyen felmérhette, mennyire kell felgyorsítania ahhoz, hogy utolérjen. Én viszont csak az ösztöneimre hallgathattam. Minden erőmet beleadtam abba az utolsó rohanásba, és abban bíztam, hogy elég lesz a győzelemhez.

Josh nem kaphatott el. Még nem. Mintha egy óra telt volna el azóta, hogy megnéztem, mennyi az idő, de tudtam, hogy a vadászat eltorzítja az érzékeimet. Nem kockáztattam meg, hogy újra lepillantsak az órámra. Nem maradt más, mint imádkozni, hogy bírja a lábam a célvonalig.

A hajam már szabadon lengedezett körülöttem, és megéreztem

az első vízhólyagokat is a sarkamon. Egyre fájdalmasabban vettem a levegőt, de úgy éreztem, meg tudom csinálni. Már csak egy kicsit kellett kibírnom.

Egy sötét alak tört elő a fák közül, és most már tényleg sikítottam, ahogy Josh oldalról rám ugrott, és elkapta a derekamat, mint valami középső falember{8}. Elfogyott minden levegőm, ahogy együtt zuhantunk a földre. Sikerült közben átfordulnia, és ő került alulra, de még így is rohadtul fájt. Kövek sértették fel a bőrömet, és a fejemet is csúnyán beütöttem.

– Baszki! – hördült fel Josh. – Aly, jól…

A könyökömet a gyomrába vágtam.

– …*vaaagy?* – sipította, és már nem szorított annyira.

Sikerült kiszabadulnom, feltápászkodtam, és próbáltam nem gondolni a bűntudatra. Bíztam benne, hogy nem fájt neki annyira, hiszen a vadulásnak sosem az volt a célja, hogy komoly sérüléseket okozzunk egymásnak.

Mintha egy vasbilincs szorult volna a bokám köré, de aztán gyorsam kiderült, hogy Josh volt az, aki elkapott. Aztán ádáz módon kirántotta alólam a lábamat, én meg orra buktam.

Faszfej!

A földbe csapódtam, a súlyom nagy része a karomra és a térdemre zuhant.

Aú!

Nem hagyhattam, hogy a fájdalom lelassítson. Azonnal a hátamra pördültem, amint Josh maga felé húzott. Úgy tűnt, egyszerre dühös és felajzott, amitől csak még gyorsabban vert a pulzusom.

Ki kellett szabadulnom valahogy, de nagyon csábító volt a gondolat, hogy itt és most feladjam.

Bocs, drágám, gondoltam magamban, és felemeltem a még szabad lábamat.

Josh csodaszép barna szeme elkerekedett, amikor rájött, hogy mellkason készülök rúgni. Kilőtt a lábam, de ő még időben elengedett, és oldalra pördült, hogy elkerülje a csapást. Én az ellenkező irányba fordultam, és felpattantam. Ő fejben egy lépéssel előttem járt, mert elkapta a karomat, és visszafordított.

Már majdnem újra kiszabadítottam magam, amikor a tarkómnál

fogva előredöntött, és a szája lecsapott az enyémre. És ez majdnem a vesztemet okozta. A testem felismerte Joshban az orgazmusaim legfőbb okozóját. Nemi hormonok árasztották el az ereimet, a könnyelmű hipotalamuszom képtelen volt az önuralomra. Kétségbeesetten próbáltam elmenekülni, de az ajkam ösztönösen szétnyílt, és meleg fogadtatásban részesítette Josh nyelvét.

Egy fához dőlve, szenvedélyesen csókolóztunk.

Belenyögtem a szájába, a pólójánál fogva még közelebb húztam.

A merevsége a hasamnak nyomódott, kemény, hosszú és…

Francba! Mi a fenét művelek?

És akkor rátapostam a lábfejére.

Josh káromkodva hátrébb ugrott.

Megfordultam, és elindultam a lejtőn.

És a vadászat újraindult.

Az erdő itt már sűrűbb volt, újra megjelentek a lombhullató fák is, és az alacsonyabb ágaik nekem csapódtak, ahogy elrohantam mellettük. Még jó, hogy jövő héten szabadságon leszek. Kelleni fog az a pár nap, hogy rendbe jöjjek. Máris éreztem, hogy tele van horzsolásokkal a bőröm, és biztos voltam abban is, hogy több sebesülést szereztem, mint aznap este, amikor Brad házából menekültünk.

Nem. Ne gondolj rá! Nincs itt semmi keresnivalója annak a szörnyetegnek! Ez most csak Joshról és rólad szól!

Az üldözés hangja csapta meg a fülemet, és még valami. Josh nevet?

Elmosolyodtam, miközben az utolsó métereken botladozva futottam le a hegyről. Joshnak igaza volt. Ez kibaszott jó volt. Lehet, hogy kicsit zavart, amiért ilyen hamar rám talált, de ez csak arra sarkallt, hogy legközelebb még többet beleadjak a játékba. Talán kitalálhatnék valami új stratégiát, és megtanulhatnám, hogyan kell úgy átosonni az erdőn, mint egy kísértet.

A csobogó víz hangjából tudtam, hogy közeledem a patakhoz. A következő másodpercben már láttam is, és szélesebbnek tűnt, mint amikor először átgázoltam rajta. Semmi gond. Olyan gyors

voltam, hogy biztosan most is átjutok.

A gond csak az volt, hogy Josh még nagyobb sebességre kapcsolt. A reccsenő gallyak hangjából tudtam, hogy alig pár centire lehet tőlem, és aztán meg is ragadta a pólóm hátát. Kicsavarodva próbáltam kiszabadulni, de a lendület nekem sodorta. Ahogy a hatalmas karjával átkulcsolta a derekamat, megbotlottunk, a lábunk összeakadt, és elestünk.

Egyenesen a kicseszett vízbe.

Francba! Kurva hideg volt.

Bár harminc centi mély sem volt, úgy éreztem, mintha egy sarkvidéki tóba estem volna. A forrása valahol a magasban lehetett, ahol még mindig hó takarta a csúcsokat.

Köpködve emeltem ki a fejemet, a szám tele volt vízzel. Ha sikerül összeszednem egy Giardia-fertőzést, sosem bocsátom meg Joshnak ezt a szar időzítést.

Elkapta a bokámat, és maga felé húzott. A fenekem legalább egy tucat kőhöz ütődött hozzá menet közben. Próbáltam belerúgni, de még a levegőben sikerült a másik lábamat is megmarkolnia, és minden erejét bevetette, hogy mozgásképtelenné tegyen. Letaglózott az ereje.

Ki kellett szabadulnom, különben végem.

Úgy döntöttem, nem küzdök, inkább megindultam felé. Erre nem számított. Egyenesen a mellkasának lendültem, és hanyatt löktem a vízbe. A szorítása engedett, én pedig mászni kezdtem, de elkapta a nadrágszáramat, és egy hatalmas lyukat szakított bele, ahogy visszarántott.

Egyre jobban fröcsköltük a vizet, ahogy Josh próbált belekapaszkodni a most már csúszós testembe, én pedig igyekeztem minél távolabb kerülni tőle. Biztosan nevetséges látványt nyújtottunk. Mint két eltévedt lazac, akik ostobán forogtak körbe, miközben próbálták kitalálni, melyik áramlat visz felfelé. Szerencsére az erdőnek ez a része elég messze volt a civilizációtól, így rajtunk kívül nem volt ember több kilométeres körzetben, és csak a megzavart erdei állatok voltak a tanúi ennek az eszement küzdelemnek.

Nevettem volna, ha nem rettegek attól, hogy valóban szerepelnem kell Josh következő videójában. Az emberek

meglehetősen gonosszá váltak az interneten. És meg is ijesztettek. Az egyik kommentszekciójában folyamatosan azt találgatták, merre lakhatunk, és ehhez pixelenként tanulmányozták az ablakban felsejlő látképeket. Emiatt nem is forgatott többé sem ajtó, sem ablak közelében, de a netes detektívek így sem adták fel.

Ha nem muszáj, nem akartam még több alapanyagot szolgáltatni nekik, szóval muszáj volt elmenekülnöm. Rögtön.

Sikerült annyi időre kiszabadulnom Josh fogásából, hogy megforduljak, és négykézláb másszak előre. De alig értem a patak iszapos szélére, újra elkapott. Most már a teljes testsúlyát bevetette ellenem, és kilapított, mint valami palacsintát. Próbáltam lelökni magamról, de az iszap csúszós volt, és közel ötven kilóval nehezebb volt nálam, így veszett ügy volt.

Mindkét csuklómat a fejem fölé szegezte, és az egyik kezével ott is tartotta.

Francba! Veszíteni fogok.

Legalább egy tucat dzsúdzsucumozdulat jutott eszembe, de mindegyik komoly sérülést okozhatott volna, és bár nagyon akartam nyerni, soha nem tudnám rávenni magam, hogy így ártsak Joshnak. És rájöttem, hogy ő sem nekem. Nálam sokkal képzettebb volt a harcművészetekben, de nem vetett be egyetlen fogást sem ellenem. Ezért is csapkodtunk és pofozkodtunk úgy, mint az amatőrök.

De még nem akartam feladni, úgyhogy oldalra lendítettem a csípőmet, hátha úgy le tudom rázni magamról.

Erre beledugta az ujjait a lyukba a nadrágomon, és feltépte egészen a derekamig. A bugyimat teketóriázás nélkül félrehúzta, és épp csak fel tudtam fogni, hogy mi történik, egyetlen határozott döféssel már bennem is volt.

A meglepetéstől és a megkönnyebbüléstől felkiáltottam.

Josh megdermedt mögöttem, az egész teste megfeszült.

– Befejezted végre, vagy esetleg azt akarod, hogy adjak még egy esélyt?

De meg sem várta a választ. A csípője újra mozgásba lendült, megmutatva, hogy mit veszítek, ha rossz döntést hozok.

Éles hang törte meg az erdő csendjét, mindkettőnk órája

egyszerre jelzett. Lejárt az időm. Alig pár másodperccel, de ő nyert, és már nem volt több esélyem.

Ahelyett, hogy szóban válaszoltam volna a kérdésére, inkább leállítottam az emlékeztetőt, aztán megfeszítettem a hátamat, és megemeltem a csípőmet, hogy Josh néhány centivel még beljebb kúszhasson. A puncim rászorult a farkára, így próbálta még mélyebbre húzni. Keményen akarta csinálni, durván. Josh úgy rohant le, mintha a prédája lennék, és most azt akartam, hogy az ellenállásom maradékát is kibassza belőlem.

Felnyögött, a szorítás gyengült a csuklómon, de nem engedett el.

– Nagyon ügyes voltál, szépségem.

Egy csípőmozdulattal erősebben és mélyebben belém hatolt, és bár hónapok óta csináltuk már ezt, még mindig úgy éreztem, hogy kettéhasít.

– Imádtam vadászni rád – vallotta be. – Imádtam, hogy végig mosolyogtál.

Valóban? Még akkor is, amikor verekedtünk? Francba! Azt hiszem, a pókerarcomon még van mit dolgoznom.

Még egy lökés, és Josh tövig bennem volt. Úgy éreztem, mintha közel járna ahhoz, hogy eltalálja a fogaimat Imádtam. Imádtam, hogy annyira kitölt, hogy lélegezni is alig tudok, hogy alig foglalkozom a kezdeti kellemetlen, szúró érzéssel és azzal, hogy a testemnek meg kell dolgoznia azért, hogy teljesen magába fogadhassa.

– Elképesztően nedves vagy, Aly – mondta, vágytól rekedt hangon. – Élvezted az üldözést?

– Igen – nyöszörögtem.

– Élvezted, hogy űzött vadként menekültél.

Ez nem is volt kérdés, de azért válaszoltam.

– Igen.

– Tárd szét a lábaidat nekem! Mutasd meg, mennyire örülsz, hogy elkaptalak!

– Vegyél rá! – mondtam neki.

Egy pillanatra lefagyott, de a farka rándulásából tudtam, hogy nincs ellenére még egy kis harc. Még erősebben szorította le a földre a csuklóimat, a másik kezével pedig megragadta a

csípőmet. Aztán felrántott magával, ahogy változtatott a pozíción, és a térdei segítségével egymás után szétfeszítette a lábaimat.

És aztán újra mozogni kezdett. Egyre keményebben, egyre mélyebbre hatolt. Ebből a szögből minden egyes centiméterét éreztem odabent. A puncim beleremegett, az egész gerincem reszketett. Nem tehettem semmit sem, csak a medencémet emelhettem meg egy kicsit, hogy aztán ellentarthassak az egyre ütemesebb döféseinek.

A csípője a fenekemnek csapódott. Ott térdeltünk a patak partján, víz csobogott a lábunk alatt, iszapba süllyedt a térdünk. Az erdő illata átjárta a testemet: fenyő, sár és lehullott levelek szaga keveredett. A hátamat felmelegítette a napsugár ott, ahol érte.

Igen. Pontosan ezt akartam. Földre szegezve, mint valami állat a szabadban, gátlások és gondolatok nélkül, teljes odaadással dugni a férfival, akit szeretek.

– Keményebben!

Josh megmarkolta a hajamat, és úgy rántott feljebb, miközben egyre kegyetlenebbé váltak a mozdulatai. Elkerekedő szemmel néztem a körülöttünk életre kelt erdőt. A napsugár foltokban szűrődött az avaros földre. Moha vonta be a közeli köveket. A szakadozó zihálásunk hangja betöltötte a levegőt.

Volt valami ősi ebben, mintha így lett volna elrendelve.

Azt hittem, azért vágyom erre, mert sok olyan olyan paranormális romantikus könyvet olvastam, amikben vérfarkasok is voltak, de rá kellett jönnöm, hogy ennél jóval mélyebb, jóval ösztönösebb ez a vonzódás. Így dugtak az őseink, vadul és elszántan a lopott pillanatokban két vadászat vagy harc között. Beleadtak mindent, mert nem tudhatták, megélik-e a következő napfelkeltét.

Furcsa érzés volt, hogy pont erre vágytam, de közben a világ legszerencsésebb nőjének tartottam magam, hiszen a pasim hajlandó volt minden egyes fantáziámat valóra váltani.

– Szeretlek – mondtam, hátralökve a csípőmet.

Josh felnyögött, egyre erősebben húzta a hajamat.

– Én is szeretlek, de ne mondd ki még egyszer, mert rögtön elmegyek.

Elvigyorodtam.

– Szeretlek.

Olyan erővel döfte magát belém, hogy pár centivel előrébb csúsztam a sárban.

– Komolyan beszélek, Aly.

– Szeret…

Az újabb kíméletlen lökéstől elakadt a szavam. Egyre közelebb juttatott a csúcshoz, és egyre odaadóbb szavak hagyták el a számat.

– Annyira szeretlek! Imádom, hogy a zsákmányod lehetek! Imádom, hogy ilyen könnyen lefegyverezel. Imádom, hogy szinte már túl nagy vagy nekem. Imádom, hogy mielőtt elélvezel, a farkad még jobban szétfeszít belül.

Josh őrült, fékezhetetlen tempóra kapcsolt. Nyöszörögtem, szinte elvette az eszemet a vágy, miközben a puncim összeszorult körülötte. Reszketett az egész testem, belemarkoltam az iszapba, kétségbeesetten próbáltam megtámasztani magam, miközben egyre gyűlt bennem a gyönyör. Általában ennél többre volt szükségem, egy kis csiklóingerlésre vagy a mellbimbóm csipkedésére, de Josh olyan mélyen, olyan hevesen kefélt, hogy máris ott voltam a kedvenc orgazmusom küszöbén. Agyzsibbasztó, gerinchajlító, térdremegtető, mellugráltató, puncifullasztó méhnyaki kielégülés várt rám.

És akkor Josh még magasabbra rántotta a fejem, hogy beleharaphasson a nyakamba.

Erre nem számítottam. Az éles fájdalom, és az érzés, ahogy a fogai a húsomba martak, egészem új magasságokba repített. Őrült, kéjsóvár hangok hagyták el a számat, az agyam kiürült, a fülem úgy zúgott, hogy semmi mást nem hallottam. Dühödten toltam hátra a csípőmet, és olyan erővel élveztem el, hogy rángatóztam tőle. A puncim úgy szorongatta Josh farkát, hogy szinte mozdulni sem bírt.

És aztán ő is követett, a farka megnyúlt, megkeményedett, és melegség áradt belém, ahogy mélyen bennem elélvezett. Ez az érzés tovább nyújtotta az orgazmusomat, vagy talán egy újabbat idézett elő. Csak azt tudtam, hogy régóta nem éreztem ilyen jól magam, és nem akartam, hogy vége legyen.

Lassan csillapodtunk le, úgy szedtük a levegőt, mintha még mindig futnánk. Josh ráborult a hátamra, a homlokát a gerincemen pihentette. A lélegzésének a hangja betöltötte a fülemet. A szívverését a bordáimon éreztem.

Még soha nem tapasztaltam, hogy ennyire eggyé váltam volna valakivel, és soha senkit nem szerettem úgy, mint őt.

– Vegyél feleségül – bukott ki belőlem.

Josh megmerevedett.

– Hogy mi?

Elöntött a pánik, elűzte a nemi hormonok utolsó fellobbanását, és egyenesen visszarántott a valóságba. Ó, baszki! Baszki, baszki, baszki!

Josh kihúzta magát belőlem, az orgazmusunk meleg nedve végigcsorgott a combomon. Ezért nem beszélnek az emberek rögtön azután, hogy elélveztek. Különben olyan butaságokat osztanak meg, amikre a partnerük még nincs felkészülve.

– Sajnálom – hadartam kapkodva, és próbáltam visszaráncigálni a tönkrement nadrágomat. A kezem még mindig csúszós volt az iszaptól, és annyira remegtem, hogy alig tudtam megtartani az anyagot.

Josh nem szólt egy szót sem mögöttem.

Francba! Mit tettem?

Megpördültem, felkészülve a legrosszabbra, és Josht az erdei talajon térdelve találtam. Egyik kezét felemelte, és valami megcsillant benne a napfényben.

A szám elé kaptam a kezem, és hitetlenkedve egy lépéssel közelebb mentem hozzá. Egy gyűrű. Josh egy gyűrűt nyújtott felém. Egy varázslatos gyűrűt, a közepén a rubin úgy nézett ki, mint egy nagy vércsepp, amit apró gyémántok vettek körül. Tökéletes volt.

– Alyssa Cappellucci – szólalt meg Josh. – Leszel a feleségem, hogy az életem hátralévő részében üldözhesselek?

Vigyorogva leengedtem a kezem, és a páni félelmet felváltotta az öröm.

– Azt hittem, az emberek azért házasodnak össze, hogy vége legyen a vadászatnak.

Megrázta a fejét, az arckifejezése komoly volt, ami mintha

először fordult volna elő a kapcsolatunkban.

– De én nem.

– És én sem – válaszoltam, miközben két lépéssel ott termettem előtte, és letérdeltem hozzá, hogy átkarolhassam a nyakát. – Igen. A feleséged leszek.

***

Tíz perccel később megtisztálkodva sétáltunk kifelé az erdőből. Olyan messzire jutottunk a kitaposott úttól, hogy csak a GPS segítségével találtunk vissza a szállásunkra.

Olyan őrült iramban futottam át az erdőn, hogy fel sem tűnt, micsoda szépség vesz körül, így most, ahogy visszafelé baktattunk, kihasználtam az időt, és igyekeztem mindent az emlékezetembe vésni. Egy nemzeti park területén voltunk, ahol legalább ötven éve nem vágtak ki egyetlen fát sem. Mindegyik óriási volt, az ágaik messze a fejünk fölé nyúltak, és a lombkoronájuk eltakarta a kék égboltot. Olyan patakok, mint amilyenbe mi is beleestünk, szelték át az erdőt, némelyik alig csörgedezett, de voltak olyan mélyek is, hogy gyaloghidat kellett föléjük emelni.

Némán elmormoltam egy imát, hogy megköszönjem annak, aki hallja, hogy átélhettem ezt. Hogy szabad voltam, hogy nem kerültem rács mögé. Hogy a rendőrség nem keresett, pedig Ericát kihallgatták. Ahogy Nico megjósolta, Brad néhány héttel később újra feltűnt egy Quebec környéki magánrepülőtér közelében. Az uralkodó elmélet szerint a Bluhm család bérelt egy repülőt, és elreptették a fiukat egy olyan országba, amelyikkel nem volt kiadatási megállapodása az Egyesült Államoknak.

A média meghurcolta őket, a városi közvélemény már rég elfordult tőlük, és a saját házuk foglyaivá váltak. Talán még meg is sajnálom őket, ha a házuk nem egy kéthektáros birtokon áll, és ha nem tussolták volna el a fiuk korábbi bűntetteit. Úgy néztem a jelenlegi helyzetükre, mint a korábbi tetteikkel kiérdemelt büntetésre.

Nem hittem, hogy képes leszek valaha teljesen megnyugodni, de már nem hagytam, hogy minden gondolatom akörül forogjon,

amit Braddel tettünk. Végre szabad voltam, és szerelmes. Eldöntöttem, hogy ameddig csak lehet, kiélvezem ezt az életet.

Vettem egy nagy levegőt, az arcomat az égre emeltem. Bár futás közben fojtogatónak éreztem a meleget, most hálát adtam érte, mert így hamarabb megszáradhattak az átázott ruháink.

– Legközelebb hozunk hátizsákot is – jelentettem ki.

Josh oldalra billentette a fejét, ahogy rám nézett.

– A játékszereknek?

– Tiszta ruhának és az elsősegélydoboznak.

Felvonta a szemöldökét.

Én pedig a szememet forgattam.

– Jó, jó. Hozzuk a játszereket is.

Elvigyorodott, láthatóan elégedett volt magával, és összekulcsolta az ujjainkat. Persze hogy lepillantottam a kezemre. Pontosabban a jegygyűrűmre.

– Ha visszaérünk, illene szentesítenünk az eljegyzésünket.

– Előbb le kell zuhanyoznom. Iszapos vagyok még ott is, ahol nem.

Josh vidáman kuncogott.

– Én is. És talán meg kellene nézned ezt a vágást. Azt hiszem, komoly. – Ökölbe szorított kézzel felemelte a másik karját, és behajlította, mintha pózolna. Egy apró karcolás villant elő. – Látod? Ott van – Újra befeszítette az izmait. – Látod már?

Most rajtam volt a sor, hogy hangosan felnevessek.

– Igen. Életveszélyesnek tűnik. Jobb lesz, ha sietünk.

Josh a fenekemre csapott, mire végigsimítottam a férfiasságán.

Mire visszaértünk a szállásunkra, úgy tapiztuk egymást, mint két tinédzser az első randiján. Két csók között Joshnak valahogy sikerült kinyitnia az ajtót.

Belöktem, és már meg is ragadtam a pólóm szélét, hogy mielőbb megszabadulhassak a nedves gönceimtől.

De ledermedtünk a látványra, ami fogadott minket.

A faház olyan kicsi volt, hogy csak egyetlen helyiségből állt. Az egyik oldala nappaliként funkcionált, a másikon egy apró konyhát rendeztek be. A fürdőszoba a hátsó részen kapott helyet, és a kétszemélyes ágy, amin Josh alig fért el, a fejünk fölött, a padlástérben állt.

Valaki vécépapírral borította be az egész helyet.

Mi az isten? Ez valami vicc?

Jaj, ne!

Joshsal rémülten néztünk össze.

– A macskák! – kiáltott fel, és berohant.

Az egekbe szökött a pulzusom, ahogy elöntött a páni félelem. Ha valami bajuk esett, azt biztos, hogy valaki meg fog halni.

Josh olyan hirtelen torpant meg előttem, hogy nekimentem a hátának. Megráztam a fejem, hogy kitisztuljon a látásom, és körbenéztem, hogy lássam, miért nem megy tovább. Egy vécépapírhalmon ott trónolt Maud, a tizenkét hetes problémás gyerekünk. Dorombolva üdvözölt minket, aztán a szájába vett egy tekercset, és elindult vele a fürdőszoba felé. Hosszú fehér csíkot húzott maga után.

Josh mellé léptem, együtt néztük, ahogy távolodik.

– Azt mondtad, szerzünk egy kislány cicát. Azt mondtad, végtelenül cuki lesz. Azt mondtad, Frednek szüksége van társaságra, hogy ne legyen olyan magányos, ha mi nem vagyunk vele.

Szinte végszóra megjelent Fred a fürdőszoba ajtajában, felemelte a mancsát, és paskolni kezdte Maudot. Egymásba gabalyodva harcoltak, aztán Fred inkább eliszkolt, és ő is maga után húzott egy guriga vécépapírt.

– Ez a te hibád – közöltem Joshsal.

A faház annyira kicsi volt, hogy Frednek nem volt hová menekülnie, csak felfelé, úgyhogy megcélozta a legközelebbi függönyt. Épp csak szembesültem azzal, hogy talán túlettem, amikor egy hatalmas reccsenés hangja töltötte be az apró teret, és a karnis a földre zuhant, a nehéz anyaghalom alá temetve a macskáinkat. Két kicsi kiemelkedés jelent meg alatta, elindultak az ellentétes irányba, és próbáltak valahogy kiszabadulni.

– Nos, ennyit az ötcsillagos vendégértékelésemről.

Josh átkarolta a vállamat, és magához húzott.

– Ha tényleg ennyire zavar, véget vethetsz neki. Ne hazudj! Tudom, hogy élvezed.

– Azt azért nem mondanám.

– Én igen. Remélem, hogy a jövendőbeli gyerekeink is

ördögfiókák lesznek.

Majdnem megfulladtam.

– És mégis hány gyerekre gondolsz?

– Nem is tudom – dörzsölte meg elgondolkodva a tarkóját –, talán nyolcra.

Tisztában voltam azzal, hogy a vaginám nem tud beszéni, de esküszöm, hallottam, ahogy felszisszent rémületében.

– Mit szólnál kettőhöz?

– Hét – vágta rá Josh.

– Ez nem alku tárgya.

Elengedte a vállamat, és megfordult, hogy a szemembe nézhessen.

– Oké, legyen hat. De ennél lejjebb nem megyek.

– Kettő – szögeztem le, és próbáltam nem nevetni.

Josh összefonta a karját.

– Öt. Ez az utolsó ajánlatom.

– Folytasd csak, és mindjárt nullánál tartunk.

A szemöldökét billegetve előrehajolt.

– Képzeld el, ahogy egyik kezemben egy tipegőt, a másikban egy csecsemőt tartok.

Nem, nem, petefészkek. Nincs szükség a harci díszre.

Josh még közelebb hajolt.

– Félmeztelenül.

Francba! Nem is volt kérdés, hogy óriásbébiket fogok szülni neki.

Biztosan látta rajtam, hogy elérte, amit akart, mert odalépett hozzám, felnyalábolt és szenvedélyesen megcsókolt, miközben Fred megpróbált felmászni a másik függönyre, és azt a karnist is kitépte a falból.

Kész káosz lett.

És mégis ez volt életem legszebb napja.

Alig vártam, hogy milliónyi hasonlóban legyen részem.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez egy olyan könyv, ami sosem akart könyvvé válni. Csak egy ötlet volt, ami akkor jutott eszembe, amikor egyik este a TikTokon nézelődtem. Összevágtam egy kollázst egy maszkos férfiról, és azt írtam hozzá: „Oké, figyeljetek csak! Ez egy romantikus regény.” Több mint százezren nézték meg, és követelték, hogy váltsam valóra az ötletemet. Tessék, ez lett belőle.

Nagyon sok embernek kellene megköszönnöm, kezdve azokkal, akik akkor megnézték a videómat. És főként a Patreon-feliratkozóimnak, akik menet közben olvasták a fejezeteket, és elkísértek egészen a végéig.

Édesanyámnak a végtelen támogatásért. Bár jobb, ha nem is látja ezt, mert nem engedtem meg neki, hogy elolvassa a történetet – ugye nem kell megmagyaráznom, hogy miért? De Anya, ha valami ördögi csel folytán MÉGIS elolvasnád, most szólok, hogy nem fogom kifizetni a pszichológusodat!

A férjemnek, aki biztatott, hogy kövessem az álmaimat, és amiért nála jobb társat és barátot nem is kívánhatnék. Nagyon sok karakteremet inspirálta így vagy úgy, Josh is tőle örökölte a pimasz humorát. És igen, a való életben is legalább olyan vicces (és néha fárasztó is), mint a regényben.

Az ügynökömnek, Jill Marrnak, amiért mindent beleadott a legelső Zoom-beszélgetésünktől kezdve. Ő mutatott rá arra, hogy mennyi lehetőség rejtőzik ebben a könyvben, és azonnal belevágott, amint készen álltam. Jill, egy igazi rocksztár vagy! Végtelenül hálás vagyok azért, hogy felkaroltad a könyveimet és a karrieremet is.

És végül a Zando és Slowburnnek, főként Hayley Wagreichnek és Sierra Stovallnak. Köszönöm, hogy vállaltátok a kockázatot, és megláttátok a benne rejlő lehetőséget. Köszönöm, hogy örömmel fogadtatok, hogy segítettetek, és hogy ennyire lelkesedtetek a történetért. És köszönöm azt is, hogy még több romantikát adtok a világnak. Igazán megtisztelő, hogy a csapat része lehetek.

AZ ÍRÓRÓL

NAVESSA ALLEN a Chesapeake-öböl partján él a férjével és az elkényeztetett macskáikkal. A könyveit sorozat formájában posztolja az oldalára a Patreonon. A legfrissebb munkáiért, bónuszjelenetekért és pikáns művészeti alkotásokért keressétek fel a patreon.com/navessaallen oldalt.

Művelt Nép Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó dr. Szilvásy György
Sorozat szerkesztő: Kepets András
Szerkesztette: Beke Csilla
Előkészítés: Szalay Zsuzsanna
Korrektúra: Dobos Attila
Tördelő: Princz Krisztina

Nyomás: Alföldi Nyomda Zrt.

posztraumás stressz-szindróma (a szerk.)

mesterséges intelligencia (a szerk.)

John MacDonald pszichiáter 1963-ban nevezett meg három olyan gyerekkori viselkedést, amelyek előrevetítik a felnőttkori erőszakos bűncselekmények elkövetését. (a szerk.)

vegetáriánus indiai curry (a szerk.)

Olyan szextechnika, amikor az ingerlés közvetlenül az orgazmus elérése előtt megszakad. (a szerk.)

Indulás, idióták! (olasz)

Hírhedt börtön J. K. Rowling Harry Potter-könyvsorozatában. Itt töltötték életfogytiglani büntetésüket azok a varázslók, akik élő emberre szórtak főbenjáró átkot.

poszt az amerikai fociban (a szerk.)